

*Трактат за
Бялата Магия*

Алис Бейли

УВОДНИ БЕЛЕЖКИ

[3] При изучаването и внимателното осмисляне на идеите, изложени в тази книга, трябва да се има предвид следното:

- **Първо**, че първостепенно значение за всеки изучаващ трябва да има не личността на учителя, а обемът от истини стоящи зад него и способността на ученика да разграничава истината от полуистината и лъжата.

- **Второ**, че с напредване в езотеричното обучение нараства и екзотеричната отговорност. Затова нека всеки учащ се внимателно да се вгледа в себе си, помнейки, че разбирането идва като резултат от прилагането на усвоения обем от истини към насъщните проблеми и непосредственото обкръжение, и че съзнанието се разширява благодарение прилагането на съобщената истина.

- **Трето**, че активното следване на избрания път и неизменната настойчивост, която остава непреклонна каквото и да се случи, е основният фактор, който ще доведе до главния портал към царството, в измерение или в състояние на съществуване, което е вътрешно или субективно познато. Това е такова ниво на реализация, което - съобразно своята интензивност - предизвиква промяна във формата и заобикалящата среда.

Тези три момента заслужават най-внимателно осмисляне и тяхното значение повече или по-малко трябва да бъде схванато, преди да е възможен по-нататъшен реален прогрес. Не е моя работа да правя индивидуална или персонална адаптация на изложеното учение – всеки сам за себе си трябва да направи това.

[4] Вие мъдро предпазихте учението от замърсяване с надменна авторитарност, във вашите книги не е залегнал никакъв езотерически принцип на йерархична авторитарност или категоричност, така както това може да се проследи в тесните рамки на някои широко разпространени църковни образувания и групи, такива като Католическата Църква, Християнска Наука, които вярват в боговдъхновеността на Писанията, и множество (така наречени) езотерични организации. Проклятие за много групи е благоговейното нашепване на думи, като "Тези, които знаят, искат...", "Учителят е казал...", "Великите повеляват...", които немислещите и глупави овци се втурват безразсъдно да изпълняват. Демонстрирайки своята нелепа преданост те се надяват да заслужат контакт с някои авторитетни персонажи и от раз да попаднат на небето.

Вие мъдро предпазихте своите книги от реакциите на тези, които се обявяват за учители, адепти и посветени. Моята анонимност и статус трябва да бъдат запазени, а моят ранг следва да се счита за ниво старши ученик, стремящ се към онова разширение на съзнанието, което за мен се явява следващата стъпка напред. От значение е единствено това, което говоря за истината; съществено е само вдъхновението и помощта, които мога да окажа на странника по пътя; това, което съм научил от своя опит се намира на разположение на всеки сериозно стремящ се, а основното ми съдействие е онова обемно виждане, което мога да предам благодарение на обстоятелството, че съм се изкачил на планината малко-по-високо от някои. Изучаващите са свободни да поразмислят над тези моменти, като избягват празните спекулации относно точни детайли за второстепенни личности и заобикалящи условия.

Нашата тема трябва да бъде Магията на Душата, а ключовата мисъл, залегнала в основата на всичко, което може да се появи в тази книга, може да бъде потърсена в следния откъс от "Бхагавад Гита":

"Аз съм Душата, неродена, непреходна, но владетелка на всички същества; все пак, бидейки Господар на Своята природа, Аз започвам да се проявявам посредством магическата сила на Душата." Гита, IV.6

/Макар нероден, неизменен атман, аз – Едното във всичко живо, направлявайки своята природа, чрез йогамайя се въплъщавам.

Превод Й. Пейчинова/

[5] Статистиката и академическият анализ са необходимата основа и предварителният етап за повечето научни изследвания, но в тази книга ние ще насочим нашето внимание върху жизнения аспект и практическото приложение на истината към ежедневието на стремящия се /aspirant/. Нека да научим как да станем практикуващи магове и по какъв начин най-добре да осъществим живота на духовния човек, стремящ се да приеме ученичеството в своето конкретно време, в своето битие и обкръжение.

За тази цел ние ще се възползваме от Петнадесетте Правила на Магията, изложени в моята по-ранна книга, наречена "*Трактат за Космическия Огън*". Ще ги прокоментирам, спирайки се не на тяхната космическа значимост, слънчеви или други съответствия и аналогии, а прилагайки ги към работата на стремящия се и давайки практически насоки за по-добър контакт с душата и нейното проявление. Ще считам определени знания за известни и ще допусна, че изучаващите са в състояние да проследят и да разберат някои технически термини, които ще ми се наложи да използвам. Аз имам работа не с деца, а със зрели мъже и жени, избрали определен път и дали обет "да вървят в светлина".

В тази книга се опитвам да изпълня четири задачи и се обръщам към три типа хора. Това учение е основано върху четири фундаментални постулата и те са предназначени:

1. Да обучат на законите на духовната психология за разлика от менталната и емоционалната психология.
2. Да изяснят природата на човешката душа и нейните системни и космически взаимосвързки. Това ще включи нейните групови взаимоотношения като предварителна степен.
3. Да демонстрират връзката между аз-а и обвивките, които аз-ът може да използва, и по такъв начин да внесат яснота в общоприетите представи за състава на човека. [6]
4. Да осветлят проблема за свръхестествените явления и сили и да дадат правила за тяхното безопасно и полезно развитие.

Ние вече се приближаваме до велик преходен период, когато по-тънките аспекти на живота са по-близо от всякога; необикновените явления и необяснимите събития са много по-чести от когато и да било преди, телепатическите, психическите и други редки явления привличат вниманието дори на скептиците, учените и религиозните хора. Причините за тези феномени се търсят навсякъде и се сформират общества за тяхното изследване и демонстриране. Мнозина се увреждат в усилията си да форсират у себе си психични състояния и да предизвикат енергийни явления като изява на особени способности. В тази книга ще се направи опит да се интегрира дадената информация в схемата на живота, така както днес го разбираме, и ще покажем колко напълно естествено и достоверно е всичко, което се нарича

тайнствено. Всичко е в съгласие със Закона и е време законите да се осветлят сега, когато човек е достатъчно развит и е способен по-добре да оцени тяхната красота и реалност.

Книгата ще намери отклик в три типа хора, а именно:

1. Тези *непредубедени изследователи*, готови да приемат нейните фундаментални положения като работни хипотези, докато не се докаже тяхната несъстоятелност. Това са откровени агностици, но в търсене на истината те биха се постарали да изпробват методите и да последват съветите, предложени на тяхното внимание.
2. *Стремящи се и ученици*. Те ще изучават настоящия трактат, за да разберат по-добре себе си и защото търсят начини да помогнат на събратята си. Те няма сляпо да последват указанията, но ще експериментират, внимателно проверявайки стadiите и степените, предложени им в този раздел от учението на Безвременната Мъдрост. [7]
3. *Посветени*. Те ще проникнат в смисъла, останал неясен за представителите на първата група и който по-напредналите членове на втората група едва ще съзират. Вътре в себе си те са уверени в истинността на много от изложените твърдения и ще схванат субективното действие на много от описаните закони. Тези природни закони действат в три различни сфери:
  - a. *Физическа*, където те се демонстрират като ефекти в плътна форма;
  - б. *Етерна*, където те се демонстрират като енергия, лежаща в основата на тези следствия;
  - в. *Ментална*, където те разкриват импулсите, предизвикващи действия в първите две сфери.

"Трактат за Космическия Огън" се занимаваше предимно със Слънчевата система и само докосваше човешките аспекти и съответствия, и то дотолкова, доколкото те са демонстрация на отношението на частта към цялото, на единицата към всеобщото.

Настоящата книга ще се занимае по-конкретно с човешкото развитие и разкриване, изяснявайки причините, отговорни за сегашното състояние на нещата и евентуалното бъдеще с неговите възможности, а също и природата на разгръщащата се потенция.

Тази книга е основана на четири фундаментални постулата, които трябва да бъдат приети от изучаващите тези страници като възможни хипотези, заслужаващи разглеждане и проверка. От нито един истински изследовател на Безвременната Мъдрост не се изисква сляпо да вярва в каквато и да било истина; той е призован непредубедено и сериозно да претегли и обмисли теориите и идеалите, законите и истините, които са извели толкова много учащи хора от тъмнината към светлината на знанието и опита. [8] Постулатите могат да бъдат изброени в дадения ред в зависимост от тяхната важност:

I. Първи:

В нашата проявена /manifested/ вселена съществува изражение /expression/ на някаква Енергия, или Живот, което е първопричина за съществуването на разнообразните форми и многочислената йерархия на чувстващите същества, които съставляват пълната сума на всичко съществуващо.

Това е т.нар. *теория на хилозоизма*, макар този термин да внася известна неяснота. Този Велик Живот е основата на монизма и всички просветени хора са монисти. "Бог е Един" –

такава е истината. Единен живот изпълва всички форми, и тези форми са изражението във времето и пространството на централната вселенска енергия. Животът в манифестацията произвежда *съществуване и битие* /existence and being/. Той, освен това, е и коренната причина за дуалността. Дуалността, намирана в обективността и пропадаща при изчезването на формалния аспект, е обозначавана с много термини, от които ние, за по-голяма яснота, ще изброим най-разпространените:

Дух	–	Материя
Живот	–	Форма
Баща	–	Майка
Положително	–	Отрицателно
Светлина	–	Тъмнина

Изучаващите трябва добре да усвоят това същностно единство, дори и да се изразяват (както и трябва да бъде) в тесните термини на двойствеността, която циклично се проявява.

II. Вторият постулат произтича от първия и гласи:

Единният Живот, проявявайки се чрез материята, произвежда трети фактор, който е съзнание /consciousness/.

Това съзнание, което е резултат от обединението на два полюса – на Духа и материята – е душата на всичко съществуващо; то насища цялата субстанция, или обективна енергия; то лежи в основата на всяка форма – била тя формата на енергийната единица, която наричаме атом, или формата на човек, планета или слънчева система. [9] Това е *Теорията за Самоопределението*, или учението за това, че всички животи, влизащи в състава на Единния Живот, в своята сфера и на своето ниво на съществуване се вкореняват (така да се каже) в материята и се обличат във форми, посредством които може да се реализира тяхното специфично състояние на съзнание и да се стабилизира тяхната вибрация; по такъв начин те могат да познаят себе си като *съществувания*. По такъв начин Единният Живот става устойчива и съзнателна същност, проявена чрез посредничеството на Слънчевата система и представляваща пълната сума на енергиите, всичките нива на съзнание и всичките съществуващи форми. Хомогенното става хетерогенно, и все пак остава в цялост; единното се манифестира в многообразие, и все пак остава непроменено; централното единство е познато във времето и пространството като съставно и диференцирано, и все пак, когато времето и пространство изчезнат (бидейки само нива на съзнание), ще остане само Единното и само Духът ще упорства да повишава вибрационната активност и да увеличава интензивността на светлината, докато отново се повтори цикълът на проявлението /manifestation/.

В пределите на вибрацията на Единния Проявен Живот, всички по-малки животи повтарят процеса на съществуване – Богове, ангели, хора и мириадите животи, проявяващи се чрез форми в природните царства в хода на еволюционния процес. Всичко се центрира върху себе си и се самоопределя.

III. Третият фундаментален постулат е:

Причината, поради която животите придобиват форма, целта на манифестираното битие, е разгръщането на съзнанието, или откровението на Душата /revelation of Soul/.

Това може да се нарече *Теория за Еволюцията на Светлината*. Когато се проумее фактът, който дори съвременните учени приемат и който е отглас от Изтока, че светлината и материята са синоними, ще стане очевидно, че светлината се заражда благодарение взаимодействието на полюсите и триенето на двойките противоположности. Целта на еволюцията, както ще се установи, е последователната демонстрация на светлината. [10] Завоалирана и скрита, зад всяка форма стои светлина. В процеса на еволюцията материята става все по-добър проводник на светлината, демонстрирайки по този начин истинността на думите на Христос: "Аз съм Светлината на Света".

IV. Четвъртият постулат се състои от твърдението, че:

Всички животи се манифестират циклично.

Това е *Теорията за Прераждането*, или реинкарнацията – демонстрация на Закона за Периодичността.

Такива са великите истини, залегнали в основата на Безвременната Мъдрост – съществуването на живота и развитието на съзнанието чрез периодично обличане във форма.

В тази книга обаче се поставя акцент върху малкия живот на човека "направен по образ и подобие Божие", който чрез метода на реинкарнацията разкрива своето съзнание, докато не разцъфне като съвършена душа, чиято природа е светлина и чиято реализация е самоосъзнатата идентичност. Тази развиваща се единица трябва в крайна сметка напълно съзнателно да се слее с голямото съзнание, част от което е.

Преди да преминем към същността на нашия предмет, полезно ще е да обясним някои често срещани думи, за да имаме представа за какво става дума и значението на някои термини, които използваме.

1. *Окултен*. Този термин се отнася до скритите сили на битието и тези източници на поведение, /springs of conduct, извори на управление, ръководене/, които предизвикват обективна манифестация. Думата "поведение" се използва обмислено, доколкото всяка манифестация във всяко природно царство е израз на живот, цел и вид активност на някакво битие, или съществуване, и тя буквално се явява *поведение* (или външна природа, или качество) на живота. Подобни източници на действие лежат скрити и са залегнали в целта на всеки живот, бил той слънчев живот, планетарна същност, човек или такова битие, което е *пълният сбор* от нивата на съзнание на формите от всички природни царства.

2. *Закони*. Законът предполага наличието на върховно същество, надарено с цел, притежаващо познание и по такъв начин координиращо своите сили, че Планът се осъществява последователно и настойчиво. [11] Посредством ясното познаване на целта тази същност задейства такива стъпки или етапи, които при последователното им изпълнение ще осъществят Плана до съвършенство. Думата "закон", както обикновено се разбира, внушава

идеята за подчинение на някаква активност, която се счита за безспорна и неотменима, макар и неразбираема от този, който ѝ се повинява; от определена гледна точка тя отразява отношението на единицата, потопена в груповия импулс и нейната неспособност да промени импулса или да се измъкне; тя неизбежно извиква в съзнанието на човека, осмислящ закона, усещане, че е жертва, подмятан като лист от вятъра към нещо, за което само се догажда, тъй като го тласка сила, оказваща му непоносим натиск към някакви групови цели, осъществяващи се за сметка на тази единица. Такава умствена нагласа е неизбежна дотогава, докато човешкото съзнание не се разшири дотолкова, че да стане осведомено за по-мощните перспективи. Когато благодарение на контакта със собственото висше аз той установи замисъла, и когато възлязъл на планината на виждането неговата перспектива се промени и неговият хоризонт се разшири, той ще проумее, че законът е само духовен импулс, подбудителен мотив и жизнена манифестация на това Битие, в което той живее и се движи. Той ще разбере, че този импулс демонстрира една интелигентна цел, мъдро насочвана и основана на любовта. Тогава той ще започне да овладява закона, ще го провежда с много любов, мъдрост и интелигентност и ще пропусне през себе си такъв обем от импулса на духовния живот, на който откликва, препредава и на който е способен неговият конкретен организъм. Той ще престане да се съпротивлява и ще започне да препредава. Той ще достигне до края на цикъла на затворения, центриран в самия него живот и широко ще разтвори вратите за духовната енергия. [12] При това той ще открие, че законът, на който не се е доверявал и е ненавиждал, всъщност е оживотворяващ и пречистващ агент, водещ го заедно с всички Божи създания към великолепно осъществяване и реализация.

3. *Психически*. В човешкото царство съществуват два типа такава сила и те трябва добре да се схванат. Има сила, оживотворяваща дочовешките царства в природата – въодушевяваща енергия, която при съединение с енергиите на материята и аз-а произвежда всички форми. В резултат на това съединение към зародиша на познанието на самата субстанция се добавя латентна чувствителност и отклик, който довежда до появата на такова субективно нещо, което наричаме *животинска душа*. Тя съществува в четири степени, или нива на чувстваща осведоменост:

- а. Съзнание на минералното царство.
- б. Съзнание на растителното царство.
- в. Съзнание на животинското царство.
- г. Съзнание на животинската форма чрез която функционира духовният човек и която на практика се явява висше подразделение на предходната група.

Второ, има такава психическа сила, която възниква в резултат от съюза на Духа с чувстващата материя в човешкото царство и която образува психически център, който наричаме *човешка душа*. Този психически център е силов център, и силата, която той съдържа и която проявява, привежда в действие отзивчивост и осведоменост, представляващи свойство на душата на планетарния живот, групово съзнание, носещо способности и познание от друг порядък, различен от този на животинската душа. Те, в крайна сметка, преодоляват ограничаващата, изкривяваща и подтискаща сила на животинската душа и дават на човека редица контакти и познание, които са безпогрешни, свободни от заблуди и които го отвеждат до "божествената свобода". [13] Освобождаването на човешката душа нагледно показва неправилността и относителната безполезност на силата на животинската душа. Всичко, което бих искал да направя е да покажа двата смисъла, в които думата "психически" се използва. По-късно ние ще разгледаме ръста и развитието на нисшата психическа природа, или душата на проводника, в който човек функционира в трите свята, а още по-нататък ще се опитаме да осветлим истинската природа

на човешката душа и на силите, които могат да бъдат задействани веднага щом човек успее да получи достъп до собствения си духовен център – душата – и заживее в нейното съзнание.

4. *Разкритие /unfolding/*. Животът в сърцето на Слънчевата система довежда до еволюционно разкритие на енергиите на вселената, което крайният човек не е в състояние да схване. По подобен начин енергийният център, който наричаме духовен аспект на човека, стимулира (благодарение използването на материята, или субстанцията) еволюционното развитие на това, което наричаме *душа* и което всъщност е най-висшето от формите манифестации – човешкото царство. Човекът е най-висшият продукт на съществуването в трите свята. В човека – аз имам пред вид духовния човек – е прероден Божият Син. Формите във всички природни царства – човешкото, животинското, растителното и минералното – участват в неговата манифестация. Енергията от третия аспект на божествеността довежда до откровението на душата, или втория аспект, който на свой ред открива най-висшия аспект. Трябва винаги да се помнят думите, с които това съвсем точно е описано в "*Тайната Доктрина*" на Е. П. Блаватска:

"Ние разглеждаме живота като единна форма на съществуване, манифестирана в това, което е наречено Материя; или в това, което некоректно разграничаваме в човека и наричаме дух, душа и тяло. Материята е проводник за манифестирането на душата на този план на съществуване, а душата, от своя страна, е проводникът за манифестирането на Духа на по-високия план на съществуване, и тези трите са триадата на единния живот, който ги насища и обединява всичките". [14] ("*Тайната Доктрина*" т.І, стр.94).

Благодарение на материята, Душата се разкрива и достига своята кулминация в човешката душа и този трактат ще се занимае с разкритието на тази Душа и нейното присъствие у човека.

5. *Знанието* следва да се раздели в три категории:

● **Първо**, *теоретично знание*. То включва цялото онова знание, което е известно на човека, но което се възприема под влияние на твърденията на други хора и специалисти в различни области на знанието. То се основава на авторитетни твърдения и носи в себе си елемент на доверие към автора или оратора и към развития интелект на работниците в многочислените и многообразните области на мисълта. Истините, признати като такива, не са били формулирани или верифицирани от тези, които ги приемат, тъй като не им достига необходимата подготовка и тренинг за това. Научните данни, религиозните теологии и откритията на философите и мислителите определят гледната точка и биват безкритично приемани от неопитния ум, какъвто е обичайният среден ум.

● **Второ**, имаме *различаващо знание*, характеризиращо се с качествата подбор, интелектуалната преценка и практическо приложение на по-специфични научни методи, а също и приложението на опита, както и елиминирането на всичко това, което не може да бъде доказано и изолирането на тези фактори, които изискват изследвания и се съгласуват с това, което е разбирано като *закон*. Рационалният, аргументираният, схоластичният и конкретизиращият ум излизат на преден план и в резултат на това много неща, които изглеждат наивни, невъзможни и невероятни биват отхвърлени и полето на мисълта постепенно се прояснява. Този различаващ научен процес е позволил на човека да познае много истини в реалността на трите свята. [15] Научният метод по отношение на човешкия ум играе същата роля, каквато окултният метод на медитация (в неговите първи две нива – концентрация и продължителна концентрация, или медитация) играе по отношение на индивидуума. Благодарение на това се формира правилен начин на мислене, несъществените

и некоректните формулировки на истината категорично се елиминират или коригират, а стабилното фокусиране на вниманието върху ключовата мисъл, научните проблеми, върху философията или ситуацията в света, довежда до окончателно прояснение и непрекъснато снизхождение /seeping/ на качествени идеи и правилни заключения. Най-видните представители на всяка от големите школи на мисълта са просто изразители на окултната медитация, а блестящите научни открития, верните интерпретации на природните закони и оформянето на правилни заключения в полето на науката, икономиката, философията, психологията или където и да е другаде са само регистриране от ума (а значи и от мозъка) на вечните истини и индикация за това, че расата започва да преодолява пропастта между обективното и субективното, между света на формите и света на идеите.

● Това неизбежно довежда до възникването на **третия** вид знание – *интуитивното*. Интуицията всъщност е признаването от ума на някакъв фактор в творението, някакъв закон на проявлението и някакъв аспект на истината, познат от душата и излъчен от света на идеите, а по природа е от енергиите, които произвеждат всичко познато и видимо. Тези истини са съществували винаги и тези закони са били винаги активни, но само когато умът е трениран и развит, фокусиран и открит те могат да бъдат схванати, по-късно разбрани, а най-накрая и приложени към нуждите и търсенията на съответния времеви цикъл. Тези, които са обучили своя ум в изкуството на ясното мислене, фокусирането на вниманието и произтичащата от това чувствителност към истината винаги са били с нас, но досега бяха малко и се срещаха рядко. [16] Това са най-изтъкнатите умове на всички времена. Сега вече те са много и стават все повече. Умовете на расата са в процес на подготовка и мнозина са се приближили до границите на новото знание. Интуицията, която въвежда всички прогресивни мислители в новите полета на учене, е само предвестница на тази всенаука /omniscience/, която характеризира душата. Истината за всички съществуващи неща, която наричаме всенаука, непогрешимост, е "*правилното знание*" в индийската философия. Когато човек схване част от нея и я въведе в расовото съзнание, ние я наричаме формулиране на закон, откриване на един или друг природен процес. Досега това е ставало бавно и постепенно. По-късно, но в не толкова далечно бъдеще, светлината ще засияе, истината ще се открие и расата ще получи своето наследство – *наследството на душата /heritage of the soul/*. Някои от нашите разсъждения по необходимост ще бъдат спекулативни. Тези, на които не им достига необходимата подготовка за разбиране на истината, считат хората, притежаващи виждане скрито от останалите, за чудаци, незаслужаващи доверие. Когато мнозина придобият истинско виждане, такава възможност ще се допуска, но когато у човечеството се пробуди третото око, за видения ще престане да се говори, а просто ще се констатира факт и ще се провъзгласява закон. Така са стояли нещата в миналото и такъв ще бъде процесът в бъдеще.

Миналото е чисто спекулативна категория от гледна точка на средния човек, така както и бъдещето, но той самият е резултат от това минало, а бъдещето се формира от съвкупността от неговите сегашни свойства и качества. Ако това е вярно за индивида, то аналогично също така е вярно и за човечеството като цяло. Тази природна единица, която наричаме четвърто, или човешко царство, представлява продукт на физическото наследство; нейните характеристики са сумата от нейното емоционално и ментално разкритие и всичките й ценни качества са успели да се акумулират в процеса на разгръщането на циклите, когато тя се е борила с обкръжаващата я среда и с всички други природни царства. [17] В човешкото царство са скрити потенци и заложби, свойства и ценности, които бъдещето ще разкрие и които на свой ред ще обусловят това бъдеще.

Аз преднамерено избрах да започна с неопределеното и непознатото. Душата засега представлява неизвестна величина. Засега тя няма място в теориите на академичните и научните изследователи. Нейното съществуване не е доказано и установено и даже учени с открит ум я разглеждат само като възможна хипотеза без достатъчна убедителност. Тя не е призната като факт в съзнанието на расата. Само две групи хора я приемат като факт: едната

– това са лековерните, неразвити, прости хора, които бидейки възпитаници на свещените писания на света и религиозно настроени, приемат религиозните постулати – такива като душа, Бог и безсмъртие – без въпроси. Другата – малка, но постоянно растяща група на Познаващите Бога и реалността, които знаят душата като факт от техните собствени изследвания, но неспособни убедително да докажат нейното съществуване на онези свои събрата, признаващи само това, което конкретния ум може да схване, анализира, критикува и изпробва.

Невежият и мъдрият се срещат на една почва – така, както винаги се случва. Между тях са тези, които са нито напълно невежи, нито интуитивно мъдри. Те са онази маса от образовани хора, които имат знания, но не и разбиране и на които все още им предстои да се научат да правят разлика между това, което може да бъде схванато от рационалния ум, това, което може да бъде видяно с око на ума и това, което е способен да формулира и познае само висшия, или абстрактния ум. Последният в крайна сметка се преобразува в интуиция, която е "познавателната способност" на интелектуално развития и практикуващ мистик, който (поставяйки емоционално-чувстващата природа на собственото ѝ място) използва ума като фокусираща точка и разглежда през неговата лупа света на душата. [18]

Трите аспекта на човека

Едно от основните средства, посредством които човек достига до разбиране на великата съвкупност, която наричаме Макрокосмос – Бог, функциониращ чрез Слънчевата система – е *самопознанието* и Делфийското предписание "Познай себе си" е било вдъхновено от изречение, предназначено да даде на човека ключ към тайната на божеството. Благодарение на Закона за Аналогията, или Съответствието, космическите процеси и природата на космическите принципи се проследяват и във функцията, структурата и характеристиките на човешките същества. Те се проследяват, но не се обясняват или уточняват. Те са само километрични камъни, ориентиращи човека по неговия път, по който по-нататък могат да бъдат открити нови пояснения и знаци и да бъдат получени по-ясни указания.

Троицата дух, душа и тяло засега се намира извън човешкото разбиране, но идеята относно тяхната взаимовръзка и общо координирано функциониране може да бъде проследена благодарение осмислянето на физическата страна на човека и неговото обективно функциониране.

Съществуват три аспекта на човешкия организъм, които се явяват символи и само символи на трите аспекта на битието:

1. *Енергията*, или активизиращият принцип, който тайнствено се отделя при смъртта, частично се отделя по време на сън или в безсъзнание и който изглежда използва мозъка като свой активен агент, за да управлява чрез него функционирането на организма. Тази енергия има пряка връзка с трите части на организма, които ние наричаме мозък, сърце и дихателна система. Това е микрокосмическият символ на Духа.

2. *Нервната система* с нейното многообразие от нерви, нервни центрове и множество взаимосвързани и чувствителни части, които служат за координация на работата на организма, за създаване [19] на сензорно взаимодействие между многочислените органи и части, които съставляват организма като единно цяло и които способстват за чувствителността и осведомеността на човека за обкръжението му. Целият този сензорен апарат осигурява осведоменост и коригира чувствителността на цялото човешко същество –

на първо място в самото него, като единица, и на второ - формирайки неговия отклик и чувстваща реакция към света, от който той е част. Тази нервна структура, координираща, корелираща и иницираща външна и вътрешна активност, се проявява основно чрез три части на нервната система:

- а. Гръбначно-мозъчна система.
- б. Сензорна нервна система.
- в. Периферна нервна система.

Нервната система е тясно свързана с аспекта на енергията, тъй като енергията използва нейния апарат, за да оживотворява тялото, да обезпечава неговата координирана активност и функциониране и да осъществява интелигентна комуникация със света, в който е призвана да играе роля. Тя стои зад телесната природа, ако може така да се каже, зад масата от плът, кости и мускули. Тя, на свой ред, се мотивира и контролира от два фактора:

- а. Пълната сума от енергията, която е индивидуалната квота на жизнената енергия.
- б. Енергията на околната среда, в която се намира индивидът и в която функционира и играе своята роля.

Тази координираща нервна система, тази мрежа от взаимосвързани и чувствителни нерви е символът на душата в човека и външната видима форма на вътрешната духовна реалност.

3. Накрая, съществува такова нещо, което може да се опише като *тяло* – съвкупността от плът, кости и мускули, от които е изграден човек; [20] тяло, направлявано от нервната система и енергизирано от това, което неопределено наричаме "живот".

В тези трите - *живот*, *нервна система* и *телесна маса* - откриваме израз и символ на голямото цяло, и благодарение на тяхното прилежно изучаване и разбирането на техните функции и групови взаимосвързки ние можем да достигнем до разбирането на някои закони и принципи, определящи активността на "Бога в природата" – фраза, във висша степен правдива, но също толкова и подвеждаща.

Трите аспекта на божествеността – централна енергия, или Дух, координираща сила, или Душа, и това, което двете използват и в което се обединяват - представляват всъщност единен жизнен принцип, проявен и многообразен. Те са Трите в Едно, Едното в Три, Бога в природата и самата природа в Бога.

Ако приложим тази концепция като илюстрация към други сфери на мислене, можем да видим, че тази троица аспекти функционира в света на религията като езотерично учение, като базова символика и доктрина на великите световни религии и екзотерични организации; в управлението това е пълният сбор от волята на народа, каквато и да е тя, формулирана от закона и екзотеричните администрации; в образованието това е волята да се учиш – изкуствата и науките са велики екзотерични системи за образование; във философията това е стремежът към мъдрост, взаимосвързаните школи на мисълта и външното изложение на учението. Така тази вечна тройственост преминава през всяка част от проявения свят – както през това, което се счита веществено, така и през това, което е чувстващо и свързващо, и през това, което е енергизиращо. Това е тази познавателна активност, която неподходящо е

била наречена "осведоменост" /awareness/; това е самата способност за осведоменост, включваща чувствителен отклик към заобикалящата среда, и самия апарат на този отклик - божествената двойственост на душата; това, най-сетне, е и съвкупността на всичко, което е докоснато и познато; това е нещото, за което чувствителният апарат става осведомен. [21] Това, както ще се убедим по-късно, е постепенното нарастване на разбирането, необратимото навлизане във все по-езотерични и вътрешни сфери.

Тези три аспекта се проследяват и у човека – божествената единица на живота. В началото той ги открива у себе си, после ги вижда във всяка форма от заобикалящия го свят, а накрая се научава да съотнася тези свои аспекти към аналогични аспекти в други форми на божествената манифестация. Правилното съотнасяне между формите ще доведе до хармонизиране и правилно урегулиране на живота на физическия план. Правилният отклик на заобикалящата среда ще доведе до правилен контакт с аспекта на душата, скрита във всяка форма и ще създаде верни отношения между различните части на вътрешната нервна структура, присъща на всяко природно царство - дочовешко или надчовешко. За тази структура засега нищо не е известно, но тя бързо започва да се осъзнава и след като нейното съществуване бъде доказано и осъзнато ще бъде установено, че в нея е заложена основата на братството и единството. Така, както черният дроб, сърцето, белите дробове, стомаха и другите органи съществуват и функционират самостоятелно, и все пак обединени, взаимосвързани в цялото тяло посредством нервната система, такива глобални организми, като природните царства, притежават самостоятелни животи и функции, корелират и се координират посредством гигантска и сложна сензорна система, която понякога наричат душа на всичко съществуващо, анима мунди, дълбинно съзнание.

Разглеждайки троичността, така често споменавана във връзка с божествеността, а именно дух, душа и тяло - живот, съзнание и форма - полезно е да се помни, че това е диференциация на Единния Живот, и че колкото по-голям брой троичности е усвоил човек, с толкова по-широк кръг хора той би могъл да общува. Но когато се работи с окултни и субективни неща и когато предметът, за който се пише, се отнася към областта на неописуемото, се появяват трудности. [22] Не е сложно да се опише външността на човека, дрехите, фигурата и предметите, с които е заобиколен. Езикът задоволително описва конкретното и света на формите. Но когато се опитваме да предадем идеята за неговото качество, характер и природа, веднага се сблъскваме с проблема за непознатото, с неопределената и невидимата част, която чувстваме, но която остава във висша степен неразкрита дори за самия човек. Как тогава можем да я опишем с помощта на езика?

Ако така стоят нещата с човека, колко повече нарастват сложностите когато се опитваме да изразим с думи тази неизразима съвкупност, чийто главни компоненти са понятията дух, душа и тяло? Как да определим този неопределен живот, който хората (за по-голяма яснота) са ограничили и разделили на троица аспекти, или персонажи, обобщено наричайки ги Бог?

Все пак, когато тази диференциация на Бога на троица аспекти е масово разпространена и се употребява отдавна, когато всеки народ, древен и съвременен, използва една и съща троичност в понятията, за да изрази интуитивното разбиране, тогава има основание за използването на такова разделение. Някой ден може би ще можем да мислим и да изразяваме истината по по-различен начин, но днес за средния мислител понятията дух, душа и тяло описват съвкупността на божествената манифестация както за божествата във вселената, така и за малкото божество – човека. Доколкото настоящият трактат е предназначен за мислещия човек, а не за закостенелите теолози и затворените в теоретични рамки учени, ние ще се придържаме към разпространената терминология и ще се опитаме да разберем какво е скрито зад фразите, чрез които човек се е стремил да изрази Самия Бог.

"Бог е Дух и затова му се покланяйте в Дух и Истина" – се отбелязва в едно от писанията на света. [23] "И стана човек жива душа" се чете на друго място в същото писание. "И моля Бога вашият дух, душа и тяло да се опазят от порока" – е казал великият посветен от Бялата Ложа;

а най-великият от всички тях и сега живеещ във физическо тяло на земята повтаря думите на друг, по-ранен мъдрец, казвайки: "*Богове сте вий и синове на Всевишния сте всички.*" В тези думи е изложена християнската гледна точка за троичността на човека, неговата божественост и връзка с Живота, в Който той живее, движи се и има битие и всички велики религии в аналогични фрази излагат тази връзка.

а. Дух, Живот, Енергия

Думата Дух се употребява относно този неопределим, неуловим, същностен импулс, или Живот, който е причина за всяко проявление (манифестация). Това е диханието на Живота и този ритмичен прилив на жизнена енергия, който на свой ред се проявява като привличаща сила, като съзнание, или душа, и е построено от атомна субстанция. Това е съответствието във Великото Съществуване, или Макрокосмоса, на това, което в малкото съществуване, или микрокосмоса, е жизненият вдъхновяващ фактор, който наричаме човешки живот; то е проявено чрез процеса на дишането в неговото тяло, отделящ се или оттеглящ се при свършека на живота.

Кой може да каже какво е това нещо? Ние го проследяваме назад към душата, или съзнателния аспект, или от душата към Духа (както наричаме трите аспекта на единното дихание), но кой би имал сигурността да твърди какво наистина означават тези думи? Ние даваме на това непознато нещо различни имена съобразно онази школа на мислене, към която принадлежим; ние се опитваме да го изразим с думи и в крайна сметка го назоваваме Дух, Единен Живот, Монада, Енергия. Но винаги трябва да помним, че разбирането на природата на този Единен Живот е съвсем относително. [24] Тези, които са потопени във формената страна на съществуването мислят с понятията на физическата жизненост, чувства, импулси или ментални сили и не излизат извън рамките на този обединен живот-съзнание, диференциран от горните понятия. А тези, които са заинтересовани по-скоро от метафизическия подход към душата-живот, отколкото към формения аспект, изразяват своята концепция в понятията на душевното проявление и – излизайки отвъд рамките на лично-егоистическите реакции – мислят в понятията за живот, в понятията за качество, за групово воля, или могъщество, за групово координация, или любов-мъдрост, и за групово познание, или знание, включващо всички родствени термини на понятието *братство*.

Но дори и такава представа се оказва разделяща, тъй като разделя на по-крупни единици, отколкото е способен да схване нисшият ум. Поради това посветените, особено след трето посвещение, започват да мислят още по-синтетично и да изразяват за себе си истината в термините Дух, Живот, Единния. Тези термини означават за него нещо значително, но те са толкова отдалечени от разбирането на обикновеното мислещо човечество, че не е нужно да се разпростирам повече върху тази тема.

Стигам до място, където трябва да уточня някои неща, преди да продължа по-нататък. От "*Трактат за Космическия Огън*" и от предходния абзац може да остане впечатление, че учението се излага до определено място, след което се преустановява с изявлението, че еволюционното ниво на средния човек определя неговата реакция към истината по различен начин, в сравнение с реакцията на учащия се или посветения. Това наистина е така – всеки облича в свои думи своето собствено състояние на съзнание; никой не е в състояние да оперира с понятията на онези, които имат по-интелигентна реакция и се намират на по-високо стъпало на стълбицата на еволюцията. Средният читател обаче се противи да признае по-широка гледна точка от неговата собствена, и фразата "Безсмислено е да се простираме повече по тази тема, защото тя може да бъде разбрана само от посветен" [25] предизвиква само раздражение и навежда на мисълта, че това е само отбягване на темата и че писателят

(загубил почва под краката си) с такова изявление само се опитва да скрие своето лице. Така както научният трактат изглежда безсмислен набор от думи за ученика от началното училище, но е пълен със смисъл за специалиста в тази област, притежаващ подготовка и умствено развитие, така и излаганият в нашите инструкции предмет за душата и нейната природа е дотолкова ясен и разбираем за някои, колкото е понятна масовата литература за средния читател и т.нар. бестселъри за широката публика. В равна степен, макар и по-малко на брой, съществуват и развити души, за които Духът и неговата природа са също толкова рационален и разбираем предмет, постигаем посредством душата и нейната сила, аналогично на това как благодарение на правилното използване на ума може да се постигне разбирането на душата. Ние знаем, че на едно по-ниско ниво е по-лесно да разберем природата на физическото тяло чрез изучаването и правилното използване на природата на желанието. Само някаква форма на гордост и отказ да се признае временната ограниченост предизвиква човек да негодува при такива изречения, в които ясно и правдиво се констатира: "Когато вашето развитие напредне, тогава ще разберете казаното". Това трябва да бъде ясно разбрано.

За Учителя на Мъдростта природата на Духа, или този положителен център на живота, който е скрит във всяка форма, не е по-голяма тайна, отколкото природата на душата за езотерическия психолог. Изворът на Единния Живот - този план или състояние, от които този Живот се е манира - е велика Скрита Тайна за членовете на Йерархията и адептите. Природата на Духа, неговото качество и вида на тази космическа енергия, силата на неговите вибрации и неговите основни космически диференциации се изучават от посветените след трето посвещение, съставлявайки предмета на техните изследвания. [26] За тези свои изследвания те се ползват от напълно развитата си интуиция плюс ментален интерпретативен капацитет, който е бил постигнат в цикъла им на възплъщение. При това те използват напълно развитата вътрешна светлина на своята душа, за да интерпретират и схванат този Живот, който (бидейки отделен от света на формите) протича на висшите нива на съзнание и прониква в нашата слънчева система от някакъв външен център на съществуване. Те изливат своята светлина (която е в тях и която те манипулират и използват) в две посоки, оставяйки при това в едно средно положение и функционират по свой избор или на плана на интуицията, или на будхи плана. Те изливат тази светлина в света на формите, знаят и правилно интерпретират всичко; те осветяват с тази светлина безформените реалности на трите висши плана (безформени от гледна точка на човека, живеещ в трите свята под интуитивния план), като се стараят в процеса на интензивен растеж да разберат природата и целта на това, което не е нито тяло, нито душа, нито сила, нито материя, но която е причината на всички тях във вселената.

В последна сметка, след като посветеният премине висшите слънчеви посвещения и е способен да функционира в пълното съзнание на монадата, осведомеността за това, което е отделено дори от груповата форма и от тези илюзорни обвивки, които завоалират и скриват Единния, става за него възможна. Най-висшите типове съзнание работят на плана на монадата така, както посветените от нисшите степени работят на плана на душата, използвайки органи за възприемане (ако е допустима употребата на такъв незадоволителен израз) и средства за познание, за които средният човек няма дори понятие; те обхващат, или включват в периметъра на своята осведоменост тази тоталност на живота, съзнанието и формата, която означаваме като Бог. Тогава тези посветени във високите степени започват да стават осведомени за вибрацията, разбулващата светлина, нотата или направляващия и насочващ звук, който се излъчва от източник извън нашата слънчева система. [27] Единственият начин, чрез който можем да оценим процеса на експанзия на божественото съзнание вътре в човека, е да изучим връзката между ума и мозъка и да отбележим какво става, когато мозъкът се превърне в познавателен инструмент на ума; след това да изучим връзката между душата и ума и последствията, когато човек бива насочван от своята душа и използва ума като контролиращ активността във физическия план посредством мозъка. В

тези трите – душата, ума и мозъка – имаме аналогия и ключ за разбирането на Духа, душата и тялото и тяхното взаимно функциониране. Това е основното съдържание на книгата "Светлината на Душата". Благодарение усъвършенстването на условията, обяснени в тази книга, настъпва по-нататъшно разширение, когато аспектът на Духа – еманирацията източник на енергия в човека – започне да използва душата (посредством интуицията) и да запечатва в съзнанието й тези закони, знания, сили и вдъхновения, които ще направят душата инструмент на Духа, или монадата, подобно на това как личностния човек на по-ранен стадий (посредством ума) става инструмент на душата. На този по-ранен стадий развитието протича двояко. В зависимост от това доколко душата поема контрола чрез ума, мозъкът откликва на душата. Човек се пробужда за знанието за самия себе си – такъв, какъвто е в действителност – и за трите свята на своята нормална еволюция; по-късно той достига групово осъзнаване и престава да бъде обособен индивидуум. В зависимост от това как душата се подчинява на господството на Духа, протичат два аналогични етапа:

Първо, ученикът става осведомен не само за своята група и свързаните с нея родствени групи, но неговото съзнание се разширява до степен, когато може да бъде наречено *планетарно съзнание*.

Второ, той започва да превръща тази планетарна осведоменост в нещо още по-синтетично, постепенно развивайки съзнанието за някакъв по-висок живот, включващ в себе си и планетарния живот така, [28] както човек включва в своето физическо проявление такива живи организми, като сърцето и мозъка. Когато това се случи, той започва да постига значението на Духа, Единния Живот в основата на всички форми, централната енергия, която е причина за всяка манифестация.

Първата реакция на средния учащ се при четене на гореизложеното е веднага да започне да мисли за природата на телата като израз на един или друг тип енергия. По такъв начин той забелязва двойствеността, и това, което създава тази двойственост присъства в неговия ум. Все пак едно от главните изисквания, стоящи пред изучаващите окултизъм в днешно време е, да се стремят да мислят в категориите на единната реалност, която не е нищо друго, освен енергия. Затова когато обсъждаме толкова сложен въпрос трябва да подчертаем факта, че дух и енергия са синоними и взаимозаменяеми понятия. Само ако това се схване добре, можем да примирим науката с религията и правилно да разберем света на активните явления, от които сме заобиколени и в които се движим.

Термините "органичен" и "неорганичен" в много голяма степен са отговорни за голямото объркване и рязкото разграничаване между тяло и дух, живот и форма, и са довели до отказ да се признае същностната тъждественост на тяхната природата. Преобладаващото мнозинство хора приемат, че светът, в който живеем е наистина твърд и веществен, макар и притежаващ някаква тайнствена мощ (скрита вътре в него), която предизвиква движение, активност и промяна. Това, разбира се, е доста груба, но вярно отразяваща неинтелигентния подход характеристика.

Ортодоксалният учен е преди всичко ангажиран със структури и отношения, със съчетаването на формите и дейността на съставните им части, техните взаимодействия и взаимозависимости. [29] Химическите елементи и вещества, функциите и ролята, която те играят, тяхното взаимодействие при образуването на всички форми във всички природни царства – това е предметът на неговите изследвания. Природата на атома, на молекулата и клетката, техните функции, качествата на техните силови проявления и различните видове дейност, изясняване характера и природата на енергията – фокусирана или локализирана в различните форми на природата или материалния свят – ангажират вниманието на най-способните умове в сферата на мисълта. И все пак въпросите "Какво е Животът?" или "Какво е Енергията?" или "Какъв е процесът на Ставането и природата на Битието?" остават без отговор. Проблемите, отнасящи се към "Защо?" и "За какво?", се считат за безполезни, спекулативни и почти нерешими.

Независимо от това, с помощта на чистия ум и безпогрешната работа на интуицията тези проблеми могат да бъдат решени и може да бъде отговорено на тези въпроси. Тяхното разрешаване идва в процеса на регулярните откровения и постигането на посвещение. Единствено истинските биолози са посветени в мистериите, тъй като притежават разбиране за живота и неговите цели и са дотолкова отъждествени с жизнения принцип, че мислят и говорят в термините на енергията и нейните ефекти, а цялата им дейност във връзка с работата на планетарната йерархия е основана на няколко фундаментални постулата, занимаващи се с живота така, както той се възприема посредством своите три диференциации, или аспекти: *енергия, сила, материя*.

Трябва да отбележим тук, че едва когато човек разбере себе си може да достигне до разбирането на тази тоталност, която наричаме Бог. Това е баналност и окултна тривиалност, но тя довежда до откровение, което превръща сегашния "Неведом Бог" в познаваема реалност. Нека да дам пример.

Човек възприема себе си като живо същество и възприема смъртта като тайнствен процес, в хода на който онова нещо, което често нарича *диханието на живота*, се оттегля. [30] В процеса на това оттегляне формата се дезинтегрира. Свързващата оживотворяваща сила изтича и следва разпадане на съставните елементи на това, което доскоро е представлявало тяло.

Този жизнен принцип, тази базова същност на Битието, този тайнствен неуловим фактор е съответствието в човека на това, което наричаме дух, или живот в макрокосмоса. Така, както животът в човека държи в цялост, оживява, витализира и привежда в активност формата, като по такъв начин прави от него живо същество, така и животът на Бога – както го наричат християните – изпълнява същата цел във Вселената и произвежда свързан, жив, витален ансамбъл, който наричаме *Слънчева система*.

Жизненият принцип в човека се проявява трояко:

1. Като *директивна воля, цел, основна подбуда*. Това е динамична енергия, която заставя неговото същество да функционира, привежда го в съществуване, определя края на неговия живот, превежда го през годините – много или малко – и се отделя от него в края на жизнения му цикъл. Това е Духът в човека, манифестиран като Воля за Живот – да бъде, да действа, да се стреми, да се развива. В своя най-нисш аспект той работи чрез менталното тяло, или природата, а в плътното физическо тяло е изявен посредством мозъка.

2. Като *свързваща сила*. Това е показателно същностно качество, което прави всеки човек различен от останалите и определя сложния набор от настроения, желания, качества, комплекси, задръжки, чувства и характеристики, съставляващи специфичната психология на човека. Това е резултат от взаимодействието между аспекта на Духа, или енергията, и материята, или телесната природа. Това е характерния субективен човек, неговата окраска или индивидуална нота; именно тази сила определя скоростта на вибрационната активност на неговото тяло, произвеждайки неговата специфична форма, отговорна за състоянието и природата на органите, жлезите и външния вид. [31] Това е душата, която, в своя най-нисш аспект, работи чрез емоционалната, или астралната природа, а в плътно-физическото тяло – чрез сърцето.

3. Като *активност на атомите и клетките*, формиращи физическото тяло. Това е пълният сбор от онези малки животи, от които са съставени човешките органи и които изграждат целостта на човека. Те притежават собствен живот и строго индивидуално съзнание. Този аспект на жизнения принцип работи чрез етерното, или жизненото тяло, а в плътния механизъм – чрез слезката.

Затова нека запомним, че определението за Духа е неизчерпаемо така, както и определението за Бог. Когато някой казва, че Духът е неизразима, неопределима причина, еманираща енергия, Единен Живот и източник на съществуване, тоталността на всички сили, всички състояния на съзнание и всички форми, съвкупността на живота и това, което активно се проявява от този живот, "аз-а" и "не-аз-а", силата и всичко, което тя мотивира, на практика избягва отговора, опитвайки се да постигне невъзможното и да скрие истината зад думите. Това обаче не може да бъде избегнато дотогава, докато не се почувства и не се познае съзнанието на душата и не се постигне Безформеният Един посредством ялната светлина на интуицията.

Един от първите уроци, които трябва да усвоим е, че нашият ум засега не е способен да се отзове на скритата интуиция и не ни дава възможност да кажем със сигурност кое състояние какво изразява, че засега не можем да функционираме в своето душевно съзнание, не ни е дадено да знаем кое *е* и кое *не е*; че дотогава, докато не се подложим на необходимия тренинг ние не сме в състояние нито да отричаме, нито да потвърждаваме каквото и да било. [32] Нашата позиция би трябвало да бъде разсъдъчното изясняване, а нашият интерес – интересът на философа-изследовател, склонен да допусне хипотезата като вероятно правилна, но без да е склонен да приеме в качеството на доказана истина каквото и да било твърдение дотогава, докато вътрешно не се убеди в истинността му. Аз, който се стремя към висшите мистерии и ги изучавам от по-дълго време, отколкото е възможно за повечето, имам правото да пиша за тези неща, които засега не могат да бъдат продемонстрирани нито на вас, нито на онези, които биха прочели тези инструкции. За мен те могат да бъдат и *са* истина и доказани факти, и на мен това ми е достатъчно. Но вие би трябвало да се отнасяте към тях като към много вероятни и като намеци за онази посока, в която може да се търси истината и не би трябвало да си позволявате да излизате отвъд рамките на такова отношение. Ценността на дадените инструкции се заключава в тяхната пълнота и в лежащата в основата им структура, или схема на координирани и взаимно съгласуващи се твърдения, които би трябвало да се разглеждат в цялост, а не в детайли, и то поради две причини:

1. Езикът, както по-рано бе казано, прикрива истината, а не я открива. Ако истината все пак се разпознава, то това е така защото изследователят в самия себе си е открил точката на истината, която осветява неговите стъпки, докато той бавно и постепенно се придвижва напред.
2. Съществуват много различни типове ум и не бива да се очаква, че информацията дадена, например, в настоящия трактат ще намери път към всички. Трябва да се помни, че всички хора са единици съзнание, издъхнати от една от седемте еманации на Бога. И затова дори и техните монади, или духовни аспекти наследяват разликите по същия начин, както в призмата (която е една) се откриват седем различни цвята. И това е така, защото възприемането на цветовете е обусловено от природата, гледната точка и възприемащия апарат на човека, чийто очи регистрират и разграничават различни степени на вибрацията на светлината. [33] Тези седем групи хора се различават по своя миросглед, менталност и подход и при това всички те са в еднаква степен прави, но изразяващи различни гледни точки. Ако гореизложеното бъде добавено към такива фактори, като различни еволюционни точки, различни националности и характеристики, вродени различия или придобити в резултат от взаимодействието на физическото тяло с обкръжаващата среда, то ще стане очевидно, че не би могъл да съществува еднакъв подход и универсална терминология в такива сложни предмети, като природата на Духа и душата.

б. Душата като Посредник, или Средният Принцип

Съществуват две гледни точки, от които трябва да бъде разглеждана природата на душата: едната изучава аспекта на душата от гледна точка на четвъртото, т.е. човешкото царство, а другата – от позицията на дочовешките природни царства, които, това трябва да се помни, са отражение на трите висши.

Трябва да бъде разбрано, че душата на материята, анима мунди, е притежаващият чувствителност фактор на самата субстанция. Именно откликът на материята във вселената и вътрешното свойство на всички форми – от атома на физика до слънчевата система на астронома – обуславят безспорната интелектуалната активност, демонстрирана от всичко. Тя може да бъде наречена привличаща енергия, свързаност, чувствителност, жизненост, осведоменост или съзнание, но може би най-изясняващото определение е, че **душата е качеството, проявявано от всяка форма**. То е онова неуловимо нещо, което отличава един елемент от друг, един минерал от друг. То е онази неосезаема есенциална природа на формата, която в растителното царство определя дали да порасте роза или зеле, бряст или върба; [34] това е видът енергия, който очертава разликите в животинското царство и прави един човек различен от другите по своя външен вид, природа и характер. Учените са класифицирали, изследвали и анализирали формите, дали са имена на елементите и минералите, на формите в растителния свят и на различните видове в животинския; структурата, формите и историята на тяхното еволюционно развитие са изучени, изводите и заключенията са направени, но решението на проблема за живота като такъв все още се изплъзва и за най-мъдрите, и докато не се постигне разбиране за "тъканта на живота", или тялото на жизнеността, лежащо в основата на всяка форма и свързващо всяка част на тази формата с която и да е друга нейна част и докато не бъде призната като факт в природата, този проблем ще остане нерешен.

Определението за душата може да се счита за по-лесно постижимо, отколкото определението за Духа благодарение на факта, че много хора в едно или друго време са изпитали някакво прояснение, просветление, разкритие, подем или блаженство, убедило ги в съществуването на състояние на съзнание дотолкова различаващо се от обичайното, че ги е възвисило до ново състояние на съществуване и до ново ниво на осведоменост. То е нещо осезаемо и реалистично и предизвиква такова психическо разширение, за каквото свидетелстват мистиците от всички векове и което Св. Павел отбелязва, казвайки, че е бил "възнесен до третото Небе" и е чул там такива неща, които не е позволено да се разгласяват сред хората. Когато и чуването и виждането на тези нива предизвикват регистрируемо преживяване, имаме окултист плюс мистик.

1. Душата, макрокосмическа и микрокосмическа, вселенска и човешка, е такава същност, която се появява, когато духовният аспект и материалният аспект се съединят един с друг:

а. Затова душата не е нито дух, нито материя, но връзката между тях; [35]

б. Душата е посредник между тази двойственост; това е средният принцип, свързващото звено между Бога и Неговата форма;

в. Затова душата е другото название на Христовия принцип, било то в природата или в човека.

2. Душата е притегателната сила на сътворената вселена и (когато функционира) скрепява всички форми заедно, за да може чрез тях да се манифестира или изрази Животът на Бога:

а. Затова душата е формостроителният аспект и този притегателен фактор във всяка форма – във вселената, на планетата, в природните царства и в човека (обединяващ в себе си всички аспекти) – който подбужда формата към битие, който ѝ дава възможност да се развива и

расте по такъв начин, че да може да послужи като по-подходяща обител за вътрешния живот и който придвижва всички божии създания напред по пътя на еволюцията, през всички природни царства, в посока към тяхната крайна цел и славно осъществяване.

б. Душата е силата на самата еволюция и точно това е имал предвид Св. Павел, когато е провъзгласил: "Христос във вас, надежда за слава".

3. Тази душа се проявява различно в различните природни царства, но нейната функция винаги остава същата, независимо дали имаме работа с атома на субстанцията и неговата способност да запазва своята идентичност, форма и присъща активност, или с формата на едно от трите природни царства, запазваща своята цялостност, притежаваща свои характерни черти, водеща свой собствен инстинктивен живот и придвижваща се като едно цяло в посока към нещо по-високо и по-добро. [36] Затова:

а. душата е това, което придава отличителните характеристики и осигурява разнообразните манифестации на формата.

б. душата въздейства върху материята, принуждавайки я да приеме дадени очертания, да откликва на определена вибрация и да създаде такива специфични феноменални форми, които ние класифицираме в света на физическия план като минерални, растителни, животински и човешки, а за посветения - и някои други форми.

4. Качествата, вибрациите, цветовете и свойствата във всички природни царства са всъщност качества на душата, както и латентните сили във всички форми, търсещи изражение и демонстриращи потенциалност. В своята пълнота към края на еволюционния период те ще разкрият природата на божествения живот и световната душа – тази свръхдуша, която разкрива характера на Бога. Затова:

а) душата, посредством тези качества и свойства, се проявява като съзнателен отклик на материята, тъй като тези нейни качества са образувани от взаимодействието на двойка противоположности – Духът и материята – и тяхното взаимодействие едно с друго. Това е основата на съзнанието.

б) душата е съзнателният фактор във всички форми, източникът на осведоменост, каквато притежават всички форми, и отзивчивостта на заобикалящите групови условия, каквато демонстрират формите във всички природни царства.

в) затова душата трябва да бъде определена като съществения аспект във всяка форма (създадена от съюза на Духа и материята), който чувства, регистрира впечатления, привлича и отблъсква, откликва или не откликва и поддържа всички форми в постоянна вибрационна активност.

г) душата е възприемаща същност, родена от съюза между Бащата – Дух и Майката – Материя. Тя е това нещо, което в растителния свят, например, [37] предизвиква отклик към слънчевите лъчи и разтварянето на пъпката; това, което в животинския свят предизвиква любов към стопанина, подтиква животното да ловува и да живее инстинктивен живот; в човека това е, което го прави осведомен за заобикалящата го среда и група и което му позволява да живее своя живот в трите свята на своята нормална еволюция в качеството си на наблюдател, обучаем, актьор. Това е, което евентуално би му дало възможност да открие, че душата му е двойствена и че част от нея откликва на животинската душа, а друга част признава Божествената Душа. Болшинството от хората днес обаче функционират частично в животинската, частично в божествената душа, и по този начин могат да бъдат разглеждани като човешки души.

5. Душата на вселената е способна да различава, или по-скоро (поради ограничеността на формата, чрез която на душата ѝ се налага да функционира) е склонна към разпознаване /recognition/ при различните скорости на вибрация и различните стадии на развитие. Затова природата на душата във вселената се проявява под формата на някои базисни състояния на

осведоменост с множество междинни състояния, по-главните от които могат да бъдат изброени по следния начин:

а) *Съзнание*, или състоянието на осведоменост на самата материя, благодарение на факта, че Майката-Материя е била оплодотворена от Бащата-Дух, и по такъв начин животът и материята са се съединили. Този тип съзнание е присъщ на атома, молекулата и клетката, от които са съставени всички форми. Тези форми образуват Слънчевата система, планетите и всичко онова, което се намира на планетата или вътре в нея.

б) *Интелигентно-чувстващо съзнание*, т.е. съзнанието, присъщо на минералното и растителното царство. Това съзнание е отговорно за качеството, очертанията и цветовете на растителните и минералните форми и за тяхната специфична природа.

в) *Животинско съзнание*, осведомеността за душевния отклик на всички форми в животинското царство, отговорно за тяхното многообразие, видове и природа. [38]

г) *Човешко съзнание или само-съзнание*, към което последователно е устремено развитието на живота, формите и осведомеността, присъщи на останалите три природни царства. Този термин се отнася до индивидуалното съзнание на човека, на ранните стадии то е по-скоро животинско, отколкото божествено поради доминирането на животинското тяло с неговите инстинкти и тенденции. Е.П.Б. определя човека като "животно плюс Бог". По-късно то става по-човешко, не чисто животинско, но и не напълно божествено; то се колебае между двата стадия, превръщайки по такъв начин човешкото царство във велико бойно поле между двойките противоположности, между притегателната сила на Духа и съблазънта на материята, или майчината природа; между онова, което е наречено нисше аз и духовен човек.

д) *Групово съзнание*, или съзнанието на големите съвкупности, което човек придобива благодарение на развитието, но преди всичко на своето индивидуално съзнание, съвкупността от съзнанието на неговата животинска, емоционална и ментална природа плюс искра божественост, пребиваваща вътре в образуваната от него форма. След това идва осведомеността за собствената група, т.е. групата ученици, работещи под ръководството на своя Учител, който представлява за тях Йерархията. Йерархията може да бъде определена като съвкупността от тези човешки синове, които повече не са центрирани в своето индивидуално съзнание, а са достигнали едно по-обширно осъзнаване – осъзнаването на планетарния групов живот. Съществуват няколко стадия на такова осъзнаване в целия диапазон от частичното групово разпознаване на изпитвания ученик, до съвършената групово осведоменост за Живота, в Който съществуват всички форми, за съзнанието на планетарния Логос – този "Дух пред Престола", Който се проявява чрез формата на планетата така, както човек се проявява чрез своята форма в човешкото царство. [39]

Душата, по такъв начин, може да се разглежда като унифицирана чувствителност и относителна осведоменост относно това, което е скрито зад формата на планетата и слънчевата система. Последните са съвкупността на всички форми – органични или неорганични – според разграниченията на материалистите. Душата обаче, макар и съставляваща едно велико цяло, е ограничена в своето себеизразяване от природата и качеството на формата, в която е затворена, и, следователно, съществуват форми, притежаващи висока степен на отзивчивост към проявленията на душата и други такива, които поради своята плътност и качеството на атомите, от които са съставени, биват неспособни да разберат по-високите аспекти на душата или да изразят нещо повече, отколкото собствените си нисши вибрации, тон или цвят. Все още безкрайно малко е познато, безкрайно много се предполага; и това ще остане само хипотеза дотогава, докато човешкото съзнание не стане повече инклузивно, отколкото ексклузивно. Тази концепция ще бъде разбрана тогава, когато вторият аспект се включи и хората разберат природата на душата. Също така трябва да се помни, че така, както базовата троичност на проявлението символически се е изразила в човека във вид на оживотворяващата го енергия (физическата енергия), неговата нервна система и телесна маса, така и душата може да бъде позната като

троичност, по-високо съответствие на по-ниската троичност.

Имаме преди всичко това, което може да бъде наречено *духовна воля* – тази част от вселенската /universal/ воля, която всяка душа е способна да изрази и която е адекватна на целта, която подтиква духовния човек към сътрудничество с Плана и Целта на Великия Живот, в който той съществува и има битие. Има също така и второ качество на душата - *духовна любов*, което е качеството на груповото съзнание, на инклузивността, на посредничеството, на привличането и на обединението. Това са първостепенни характеристики на душата, тъй като единствено тя ги притежава като динамичен фактор. [40] Духът, или монадата, е преди всичко изразът на волята заедно с любовта и интелекта като вторични принципи; телесната природа, личността, се характеризират най-вече с познавателна способност; душата преди всичко притежава качеството на любовта, която се проявява като мъдрост, когато познавателната способност на телесната природа се слее с любовта на душата. Следващата таблица може би ще направи тази мисъл по-ясна:

Монада - Воля - Цел

- 1-и Аспект *Воля* - обуславяща участието на Монадата за достигането на вселенската цел.
- 2-и Аспект *Любов* – енергията, изливаща се в душата и правейки я това, което е.
- 3-и Аспект *Интелект* - предаващ се чрез душата и проявяващ се с посредничеството на тялото.

Душа - Любов - Метод

- 1-и Аспект *Воля* – намираща се в латентно състояние, но проявяваща се чрез умствения аспект на личността и чрез Кундалини, която при правилно пробуждане прави възможно приемането на последните посвещения в съзнанието на Монадата.
- 2-и Аспект *Любов* – доминиращата сила в живота на душата; благодарение на това качество и на този тип енергия душата може да бъде във връзка с всички души. Чрез емоционалното тяло душата може да бъде в контакт с всички животински или дочовешки души; благодарение работата си на своя собствен план – с медитиращите души на всички хора, а посредством принципа на будхи – и с втория аспект на Монадата.
- 3-и Аспект *Знание*. Този аспект довежда до контакт с интелигентността на всички клетки в троичния телесен механизъм.

След внимателното изучаване на горното става очевидно по какъв начин душата служи като посредник между монадата и личността.

Личността, подобно калъф криещ скъпоценност, таи в себе си тази точка душевна светлина, която наричаме *светлина в главата*. [41] Тя се намира в мозъка, но се открива и започва да се използва едва тогава, когато е разкрит и функционира най-висшия аспект на личността -

умът. Тогава се достига обединение с душата и душата функционира чрез нисшата личностна природа.

Душата крие вътре в себе си "*скъпоценността в лотоса*" – това свойство на динамичната енергия, което е манифестираният атрибут на монадата, наречен *воля*. Когато душата разкрие всичките си заложби и е способна да включи в своето съзнание всичко онова, което наричаме "мириадите форми, които приема Битието", тогава на свой ред става възможно по-висше, или по-инклузивно състояние, и на мястото на живота в душата идва животът в монадата. Това включва в себе си способността да знаеш, да обичаш и да участваш в плановете на живота, който има силата да включва в своя периметър на съзнание не само съвкупността от всички животи и съзнания, влизащи в живота на Логоса на нашата планета, но и всички животи и съзнания в рамките на нашата слънчева система. Природата на това съзнание може да бъде схваната само от човек, постигнал знанието за душата. Голяма е нуждата днес от специалисти в областта на живота на душата – групи от мъже и жени, които осъществяват великия експеримент и преход и добавят своите свидетелства към истините, изказани от мистиците и окултистите от всички времена.

в. Тялото като Феноменално Явление

Не е необходимо да се пише много по тази тема, тъй като телесната природа и формалния аспект са били обект на многовековни изследвания, размишления и дискусии между мислещите хора. Много от това, до което те са достигнали в основата си е вярно. Съвременният изследовател би приел Закона за Аналогията като основа на своите търсения и ще установи, че понякога херметическата формула "Каквото горе, това и долу" е способна да осветли много от сегашните проблеми. Следващите постулати ще помогнат да се внесе повече яснота: [42]

1. Човекът по своята телесна природа представлява съвкупност, единно цяло.

Тази съвкупност се подразделя на множество части и органи.

Но все пак многочислените подразделения функционират свързано и тялото е едно координирано цяло.

Всяка негова част се различава по форма и функция, но всички те са взаимосвързани.

Всяка част и всеки орган на свой ред са съставени от молекули, клетки и атоми, като всички те са съединени в едно цяло под формата на цялостен живот.

Съвкупността наречена човек грубо може да се раздели на пет части, но заедно съставляващи жив организъм, който наричаме човешко същество:

- а. Глава.
- б. Горна част на торса, или частта над диафрагмата.
- в. Долна част на торса, намираща се под диафрагмата.
- г. Ръце.
- д. Крака.

Тези органи служат за различни цели и от тяхното правилно функциониране и съгласуване зависи самочувствието на цялото.

Всяко от тях има собствен живот, който всъщност е сборът от жизнеността на неговата атомна структура и се оживотворява от обединената жизнена цел, насочвана от главата чрез

познавателната воля, или енергията на духовния човек.

Важните за тялото части са три – главата, горната и долната част на торса. Човекът може да функционира без крака или ръце. [43]

Всяка една от тези три части също е тройствена от физическа гледна точка, като изразява аналогията на трите части на човешката природа и деветте части на свършения монадически живот. Има и други органи, но тези имат по-голямо езотерическо значение, отколкото останалите.

а. В главата се намират:

1. Петте мозъчни стомахчета или онова, което като обособен орган може да се нарече мозък.
2. Трите жлези: каротидната, пинеалната и хипофизната.
3. Двете очи.

б. В горната част на торса:

1. Гърлото
2. Белите дробове
3. Сърцето

в. В долната част на торса:

1. Слезката
2. Стомаха
3. Половите органи

В структурно отношение тялото също се явява тройствено:

- а. Кожа и костна структура
- б. Кръвоносна система
- в. Тройна нервна система.

Всяка от тези троичности съответства на трите части на човешката природа:

- а. Физическа природа - кожата и костната структура са аналогични на плътното и етерното тяло на човека.
- б. Душевна природа - кръвоносните съдове и циркулаторната система са аналогични на всепроникващото качество на душата, която насища всички части на слънчевата система така, както кръвта прониква във всички части на тялото.
- в. Духовна природа - нервната система, която енергизира физическия човек и въздейства върху него съответства на енергията на Духа.

В главата имаме аналогия на духовния аспект, направляващата воля, монадата, Единния: [44]

- а. Мозъкът с неговите пет подразделения е аналогичен на физическата форма, която Духът оживотворява, т.е. тази петтична съвкупност, посредством която Духът изразява себе си на физическия план.
- б. Трите жлези в главата са тясно свързани с душата, или психическата природа (висша и нисша).
- в. Двете очи са съответствие върху физическия план на монадата, която е волята и любовта-мъдрост, или атма-будхи съгласно окултната терминология.

В горната част на тялото имаме аналогия с троичната природа на душата:

а. Гърлото, съответстващо на третия творчески аспект, или телесната природа – активната познавателна способност на душата.

б. Сърцето, любовта-мъдрост на душата, будхи или христовия принцип.

в. Белите дробове, аналогия на жизненото дихание, са аналогия на Духа.

В долната част на тялото отново имаме троична система:

а. Половите органи, творческият аспект, модификаторът на тялото.

б. Стомахът като физическо проявление на слънчевия сплит, е аналогичен на душевната природа.

в. Слезката – приемникът на енергия, и поради това изражение на физическия план на центъра, приемащ тази енергия и аналогия на енергизиращия дух.

Жизненото тяло е изразът на душевната енергията на душата и има следните функции:

1. То обединява, свързва в единно цяло съвкупността от всички форми. [45]

То придава на всяка форма свое собствено качество, което се дължи на:

а. Типа материя привлечена в тази конкретна част от тъканта на живота.

б. Положението в тялото на планетарния Логос, например, някаква специфична форма.

в. Конкретното природно царство, което се витализира.

То, от строго физическа гледна точка, е принципът на интеграцията и свързващата сила на проявлението.

Тази тъкан на живота е субективната аналогия на нервната система и начинаещите в езотеричната наука могат да си представят тази картина като мрежа от нерви и нервни плексуси, обхваща цялото тяло, или съвкупността от всички форми, координирани, свързани и образуващи същностно единство.

Вътре в това единство съществува многообразие. Както различните органи в човешкото тяло са взаимосвързани чрез разклоненията на нервната система, така и вътре в тялото на планетарния Логос съществуват разнообразни природни царства и множественост на форми. Зад обективната вселена е скрито фино чувствително тяло – единен организъм (а не множество) отзивчива, свързана форма.

Тази чувстваща форма не само откликва на обкръжението, но и препредава (от вътрешните източници) определени видове енергия и може да се каже, че предмет на този трактат е да даде разбиране за различните видове енергии, предавани към формите в човешкото царство, отзивчивостта на формите на различни типове сили, въздействията на тези сили върху човека и неговия постепенен отклик на силата, излъчвана от:

а. Неговото обкръжение плюс неговото собствено физическо тяло. [46]

б. Емоционалния план, или астралната сила.

в. Менталния план, или потокът на мисълта.

г. Егоичната сила, регистрирана единствено от човека, чийто пазител се явява четвъртото природно царство и която предизвиква тайнствени и особени ефекти.

д. Типът енергии, предизвикващи уплътняване на идеите във физическия план.

е. Чисто духовната енергия, или сила от плана на монадата.

Всички тези различни типове сили могат да бъдат регистрирани в човешкото царство, а някои от тях могат да бъдат регистрирани и в дочовешките царства. Апаратът на жизненото тяло на човека е устроен по такъв начин, че посредством неговите три обективни манифестации, тройствената нервна система, седемте главни плексуса, по-малките нервни ганглии и многото хиляди нерви цялостният обективен човек е способен да откликва на:

а. Посочените по-горе типове сила.

б. Енергиите, генерирани *в* и еманирани *от* всяка част на планетарната етерна тъкан на живота.

в. Слънчевата тъкан на живота.

г. Зодиакалните съзвездия, които притежават реално въздействие върху нашата планета и за което астрологията все още няма зряло разбиране.

д. Някои космически сили, които, както ще бъде признато по-късно, въздействат и предизвикват изменения в нашата слънчева система, а следователно и на нашата планета, във всички форми вън и вътре в този планетарен живот. Тази тема бе засегната в *“Трактат за Космическия Огън”*.

На всички тези въздействия откликва планетарната жизнена тъкан и когато астролозите започнат да работят окултно и съумеят да изучат хороскопа на планетата бързо ще достигнат до разбирането за зодиакалните и космическите влияния. [47]

Анима Мунди е това, което лежи в основата на тъканта на живота, а тъканта на живота е само физическият символ на тази всеобща световна душа; тя е външният видим знак на вътрешната реалност, конкретизацията на чувствителната откликваща същност, която съединява в едно Духа и материята. Тази същност наричаме Световна Душа, средният принцип от гледна точка на планетарния живот. Когато стесним тази концепция до човешкото семейство и разгледаме индивидуалния човек, ние я наричаме опосредстващ, свързващ принцип, тъй като душата на човечеството е не само обединител на Духа и материята, но и посредник между монадата и личността. Душата на човечеството притежава уникалната функция на посредник между трите висши и трите нисши природни царства. Трите висши природни царства са следните:

1. Духовната Йерархия на нашата планета, природните духове, или ангели и човешките духове, стоящи на определени степени на еволюционната стълбица. Най-висшият от всички – Санат Кумара – възплъщава принципа на планетарния Логос, а най-младшите – посветените от първа степен, заедно със съответните същности от това, което наричаме ангелско, или дева-царство.

2. Йерархията на Лъчите – определени групирания на Седемте Лъча, свързани с нашата планета.

3. Йерархията на Животите, избрани от еволюционния процес на нашата планетарна еволюция и от другите четири планети, които възплъщават в себе си Целта и Плана на Слънчевия Логос по отношение на тези пет планети.

[48] Ако тази концепция се приложи към микрокосмоса, то егото, или душата, действа наистина като среден принцип, свързващ Йерархията на Монадите с външното многообразие на формите, които те последователно използват в процеса на:

- а. Получаване на определен опит, развиващ необходимите качества.
- б. придобиване на определени свойства, инициирани в предишната система.
- в. Сътрудничество с Плана на Слънчевия Логос във връзка с Неговата (ако изобщо е възможно да се употреби местоимение по отношение на живот, който представлява съществуване, и в същото време – обща идея) Карма – това често се изпуска от внимание. Тази Негова Карма трябва да бъде отработена посредством метода на инкарнацията и последващия резултат от инкарнационната енергия върху субстанцията на формата. За нас това е символизирано – ако само можем да осъзнаем това – от отношението на слънцето към луната. "Слънчевият Владика със своята топлина и светлина поддържа илюзорния живот на умиращите Лунни Владици. Това е великата измама и Мая-та на Неговото Присъствие". - Така гласи "*Древният Коментар*", често цитиран от мен в предишните книги. Тази концепция се отнася в равна степен и до индивидуалната душа.

Средният принцип сега е в процес на разкритие. Нисшият аспект функционира. Висшият остава непознат, но това, което ги съединява (и в същото време разкрива природата на висшия аспект) е на прага да бъде открито. Структурата, механизмът са вече готови и развити до необходимата степен; присъства и оживотворяващият живот, който да направлява и мотивира този механизъм, и сега вече човек може интелигентно да използва и контролира не само самия механизъм, но и активния принцип.

Великият символ на душата в човека е неговото жизнено, или етерно тяло, по следните причини:

То е физическото съответствие на вътрешната светлина на тялото, което наричаме душевното тяло, духовното тяло. В Библията то е наречено "златния съсъд" и се характеризира със: [49]

- а. Свое собствено качество.
- б. Скоростта на вибрациите си, които винаги са в синхрон със степента на развитие на душата.
- в. Своя свързваща сила, съединяваща всяка част на телесната структура.

Тя е микрокосмическата "тъкан на живота", тъй като лежи в основата на всяка част от физическата структура и има три предназначения:

- а. Да разнася по цялото тяло жизнения принцип, активизиращата енергия. Тя прави това посредством кръвта, а центърът на това разпределение е сърцето. То е предавател на физическата жизненост.
- б. Да осигури на въплътената душа връзка с нейното обкръжение. Това се осъществява посредством цялата нервна система и център на тази активност е мозъкът. Той е центърът на съзнателната възприемчивост.
- в. Евентуално, посредством живота и съзнанието, да предизвика излъчваща активност, или манифестация на славата, която ще направи от всяко човешко същество център на активност за разпространение на светлина и притегателна енергия към другите в човешкото царство, а посредством човешкото царство – и към дочовешките царства. Това е част от Плана на Планетарния Логос, насочен към оживотворяване и обновяване вибрацията на тези форми, които обозначаваме като дочовешки.

Този микрокосмически символ на душата не само лежи в основата на цялата физическа структура, като по този начин се явява символ на Анима Мунди, или световната душа, но е и неделима, свързваща единна същност, симболизираща единството и хомогенността на Бога. [50] В нея няма отделни организми, а е просто тяло на свободно протичаща сила, като тази сила представлява съединение, или съчетание на два типа енергии в различни пропорции - динамична енергия и привличаща, или магнетична енергия. Тези два типа енергии в равна степен характеризират вселенската душа – силата на волята и любовта, или атма и будхи; и именно въздействието на тези две сили върху материята привлича към етерното тяло на всички форми необходимите им физически атоми и ги насочва към определена активност.

Това свързано единно тяло на светлината и енергията е символът на душата, тъй като съдържа в себе си седем центъра, или фокални точки, в които се интензифицира кондензацията, ако може така да се каже, на двете съединени енергии. Тези седем фокуса съответстват на седемте фокуса на слънчевата система, в които Слънчевият Логос, посредством седемте Планетарни Логоса, фокусира Своите енергии. По-нататък това ще бъде разгледано по-подробно. Трябва да бъде отбелязана символичната природа на етерното, или жизненото тяло, тъй като само в резултат на разбирането природата на описаните енергии и единната природа на формата и нейната работа може да се добие представа за работата на душата, средният принцип в природата.

Символизмът става ясен ако си спомним, че етерното тяло съединява чисто физическото, или плътното тяло, с тънкото, астралното или емоционалното тяло. Етерното тяло отразява душата на човека и обединява трите свята (съответстващи на твърдия, течния и газообразния аспект на чисто физическото тяло на човека) с висшите планове в слънчевата система, свързвайки по такъв начин менталното с будхическото и ума с интуитивното състояние на съзнание. [51]

ПРАВИЛО ПЪРВО

Слънчевият Ангел се съсредоточава, и без да разсейва силите си, в дълбока медитация установява връзка със своето отражение.

The Solar Angel collects himself, scatters not his force but, in meditation deep, communicates with his reflection.

Солнечният Ангел съсредоточава се, не разсейва силите си и в дълбока медитация установява връзка със своето отражение.

Някои основни положения

Пътят на ученика.

Някои основни положения

[53] Пристъпваме към курс на обучение, чийто основен смисъл се състои в това да помогне на изучаващия да погледне на себе си, на своето висше аз, което в повечето случаи се изяснява само в редки състояния на висок емоционален подем. Когато това "аз" е *познато*, а не просто почувствано, когато то е схванато ментално така, както и усетено със сетивата – само тогава стремящият се може действително да бъде подготвен за посвещение.

Бих искал да отбележа, че всичко, което казвам се основава на определени основни положения, които за по-голяма яснота накратко са посочени по-долу.

Първо, учащият се трябва да бъде искрен в своето намерение и твърдо решен да върви напред, независимо от това каква е реакцията на неговото нисше "аз". Само тези, които могат да правят ясно разграничение между двата аспекта на своята природа – истинското "аз" и илюзорното "аз" – могат да работят с разбиране. Това е добре изразено в *Йога Сутрите на Патанджали*:

"Жизненият опит, или познанието (за двойките противоположности) произтича от неспособността на душата да прави разлика между личното "аз" и пуруша (или Духа). Обективните форми съществуват за използване и придобиване на опит от духовния човек. Чрез медитация върху това се постига интуитивното възприятие за Духовната природа (Пуруша)." (Книга III., 35)

Четиридесет и осма Сутра от същата книга съдържа положение, разясняващо по-нататъшния стадий на това различаване. Такова качество на различаване се постига благодарение съсредоточеността на ума и внимателното следване на метода на постоянното анализиране на проживяния живот. [54]

Второ, аз изхождам от предположението, че читателите са живели достатъчно дълго, водили са успешна борба с жизнените трудности и са успели да развият у себе си достатъчно ясно

чувство за ценности. Предполагам, че те се опитват да живеят като онези, които знаят повече за истинските, вечни ценности на душата. Тях не може да ги спре нито това, което става с техните личности, нито натискът на времето и обстоятелствата, нито възрастта или физическото безсилие. Те мъдро са установили, че ентузиазиранията втурвания напред и форсираният енергичен прогрес имат своите недостатъци и че постепенният, регулярен и настойчив стремеж ще ги отведе точно до целта. Резките усилия и периодичното напрежение ще ги доведат до разочарование и тягостно чувство за провал. Именно костенурката, а не заекът пристига първа до финала, макар в крайна сметка и двамата да го достигат.

Трето, предполагам, че тези, които сериозно искат да се възползват от инструкциите, дадени в тази книга, са готови да изпълнят някои елементарни изисквания, а именно – внимателно да четат това, което е написано, да се опитват да мобилизират своя ум и да отдават необходимите усилия за медитативна работа. Мобилизацията на ума е необходима през целия ден и ежеминутната употреба на ума към това, което правят ръцете, е най-добрият начин да направят ученето и периодите за медитация плодотворни и да осъществят онова, за което е призван ученика.

Необходимо е тези положения ясно да бъдат разбрани, и моите думи са предназначени за тези, които се *стремят* да съответстват на статуса на опитния служител и които са така нужни днес на света. Забележете, аз не казах: “за тези, които съответстват”. Намерението и усилията се считат за фактор от първостепенно значение и са двете главни изисквания към всички ученици, посветени и учители – така, както и непреклонното упорство.

При разглеждането на дадените правила аз съм заинтересован не толкова от прилагането им в собствено магическата работа, колкото в обучението на мага и в неговото развитие, като изхождам от неговия характер като отправна точка. [55] По-нататък ще се заемем с прилагането на знанието към външните проявления на световните сили, но сега нашата задача е малко по-различна. Аз се стремя да заинтересувам ума и мозъка (т.е. нисшето "аз") на учащия се към неговото висше "аз", насочвайки неговия ментален интерес така, че той да може да получи достатъчно силен импулс за движение напред.

Нека не забравяме факта, че когато магията на душата бъде възприета от личността, душата неминуемо започва да доминира и на нея може да се възложи да проведе по-нататъшната плодотворна работа по обучението на човека, тъй като на нея не ѝ пречат (както е присъщо на нас) съображения за време и пространство и незнание за своя предишен жизнен път. Винаги трябва да се помни, че работата, провеждана с индивиди, се състои от две части:

Да бъдат научени да свързват личностното нисше "аз" с осеняващата го душа така, щото физическият мозък да може със сигурност да осъзнава реалността на този божествен факт. Това знание прави негодна признаваната досега реалност на трите свята и всичко онова, което би могло да привлече и задържи там, и е първата стъпка от четвъртото към петото царство.

Да даде практическо учение, което би позволило на стремящия се:

а. Да разбере своята собствена природа. Тук влиза познанието за някои учения от древността относно състава на човека, а също и оценката и интерпретацията им от източни и западни изследователи.

б. Да контролира силите на своята собствена природа и да научи нещо за силите, които го заобикалят.

в. Да разгърне скритите си способности така, че да може да работи над своите конкретни проблеми, да стои на собствените си крака, да управлява собствения си живот, да разрешава собствените си трудности и да стане толкова силен и уравновесен в Духа, че да добие

признание като работник на Плана на еволюцията, като бял маг и един от групата посветени ученици, които наричаме "Йерархията на нашата планета". [56]

Оттук и молбата ми към изучаващите тези въпроси да разширят своята представа за йерархията на душите, като включат в нея всички екзотерически области на човешкия живот – политическа, социална, икономическа и религиозна. Не би трябвало да се ограничават, както правят мнозина, единствено до тези, които са създали свои собствени малки организации или до тези, които работят в чисто субективната страна на живота, или до това, което консервативните наричат религиозна, или Духовно направление. Всичко, което подпомага повишаването нивото на развитие на човечеството на всеки план на проявлението, е по същество религиозна работа и има духовна цел, тъй като материята – това е Дух на най-ниския план, а Духът, както ни казват, е материя на най-високия план. Всичко е Дух и всякакъв род диференциации са само продукт на ограничения ум. Затова всички онези работещи и познаващи Бога, били те във физическа форма или извън нея, работещи във всяка област на божественото проявление образуват част от планетарната йерархия и са съставни единици от великия "облак на свидетелите", или "зрителите и наблюдателите". Те притежават могъществото на духовната проникателност и възприятие, а също така и обективно, или физическо виждане.

Изучавайки Правило I можем да го обобщим с прости, но съдържателни думи:

Установяване на връзка с Егото /Egoic Communication/.

Циклична медитация.

Координация, или единение.

Тези правила са описани в "*Трактат за Космическия Огън*", заедно с кратко изложение на процеса и положения, касаещи природата на белия маг. [57]

Би ми се искало при това първо разглеждане на нашия предмет да изброя накратко фактите, дадени в коментарите, за да покажа на стремящите се колко много им е дадено за размисъл и помощ, ако само знаят как да четат и как да размишляват над това, което четат. Краткото тълкуване на Правило I е следното:

Бял маг е този, който е установил контакт със своята душа.

Той е възприемчив и осведомен за целите и плана на своята душа.

Той е способен да получава впечатления от сферите на Духа и да ги регистрира във физическия си мозък.

Констатира се също, че Бялата магия е:

- а. работа, която се извършва от горното към долното;
- б. резултат от слънчевите вибрации и, следователно, от егоичната енергия.
- в. не е резултат от вибрациите на формената страна на живота, тъй като е нещо различно от емоциите и менталните импулси.

Енергийният поток, нисходящ от душата, е резултат от:

- а. постоянното вътрешно осъзнаване /recollectedness/.
- б. концентрираната еднопосочна връзка на душата с ума и мозъка.

в. устойчивата медитация над плана на еволюцията.

Душата, следователно, се намира в дълбока медитация в течение на целия цикъл на физическото въплъщение, и това е всичко, което засега касае учащия се.

Медитацията е ритмична и циклична по своята природа, както и всичко останало в космоса. Душата диша, и по такъв начин нейната форма живее.

Когато комуникацията между душата и нейния инструмент е съзнателна и стабилна, човек става бял маг.

Затова работниците на бялата магия по самата природа на нещата неизменно са напреднали човешки същества, тъй като са нужни много въплъщения, за да се подготвят и станат магове.

Душата доминира над формата посредством сутратма, или нишката на живота, и посредством нея оживотворява троичния инструмент (менталния, емоционалния, физическия), като по такъв начин установява връзка с мозъка. [58] Посредством съзнателно контролирания мозък човек се пробужда за познавателна активност на физическия план.

Горното представлява кратък анализ на Първото правило на магията и аз бих искал да предложа за в бъдеще, когато учащите се медитират върху тези правила, да са способни самостоятелно да правят такъв анализ. Ако те съумеят да постъпват по този начин през време на работата си над всяко правило, ще могат да подходят към целия предмет с по-голям интерес и знание. И ще могат да си спестят честите поглеждания назад в текста за справки.

От горния анализ е видно, че в това Правило е даден един много ясен обзор и че учащият се започва да се обучава в магия, имайки на разположение кратко представяне на предишното положение на нещата, своята степен на готовност и начините за подхождане към предмета. Нека от самото начало осъзнаем простотата на идеята, която се постарях да изложа. Така, както в миналото инструментът и неговата връзка с външния свят са били от първостепенно значение в опита на духовния човек, така и сега е възможна преориентация, когато главен фактор става духовния човек, слънчевия ангел или душата. Също така ще стане очевидно, че той е свързан (посредством формата) както с вътрешните, така и с външните светове. Засега човек е включил в своите отношения само формената страна от областта на средночовешката еволюция.

Той се е ползвал от формата и тя е доминирала над него. Той страда от нея и периодично, поради крайно пресищане, изпитва отвращение към всичко, което има отношение към материалния свят. Неудовлетвореността, отвращението, антипатията и крайната умора са твърде характерни за тези, които стоят на прага на ученичеството. А какво е това ученик? Ученик е този, който се опитва да схване новия ритъм, да навлезе в ново поле на опитност и да последва онези развити представители на човечеството, които вече са преминали по пътя, водещ от тъмнината към светлината, от нереалното към реалното. [59] Той е вкусил от радостите на живота в света на илюзиите и е познал тяхната неспособност да го удовлетворят и подкрепят. Сега той се намира в състояние на преход от старо към ново състояние на съществуване. Той се колебае между осведомеността на душата и осведомеността на формата. Той "вижда двояко".

Неговото духовно възприятие расте бавно и уверено в зависимост от това как нараства способността на мозъка да възприема просветлението, идващо от душата посредством ума. С развитието на интуицията периметърът на осведомеността нараства и се откриват нови територии на знанието.

Първата област на знанието, в която човек получава просветление, може да бъде описана като включваща в себе си цялата съвкупност от форми в трите свята на човешкия опит – етерния, астралния и менталния. Потенциалният ученик, благодарение на този процес, става осведомен за своята нисша природа, започва да осъзнава степента на своята заточеност и

(както го формулира Патанджали) "модификациите на променливата психическа природа". Сега вече всички спънки и препятствия по пътя към прогреса му стават ясни и неговият проблем се конкретизира. Често той достига до положението в което се е оказал Арджуна, сблъсквайки се с враговете, които се оказват негови роднини – той престава да разбира в какво се заключава неговият дълг и се обезсърчава, опитвайки се да уравни себе си между две противоположности. Тогава негова молитва става знаменитата индийска молитва /Гаятри – б.пр./, произнасяна със сърцето, разбирана с главата и допълвана с жертвено служене на човечеството:

"Открий ни лицето на истинското Духовно слънце,
скрито зад диска от златна светлина,
За да узнаем истината и изпълним своя дълг
докато вървим към Твоите божествени нозе"

В зависимост от това как човек упорства и се бори, разрешава проблемите си и се опитва да контролира желанията и мислите си, за него се разкрива една втора област на знание – познанието за самия себе си в духовното тяло, знанието за Егото така, както то се изразява посредством каузалното тяло, Карана Шарира, и осведомеността за този извор на духовна енергия, явяващ се мотивиращ импулс за нисшето проявление. [60] "Дискът от златна светлина" е прозрян; вижда се истинското слънце; пътят е намерен и стремящият се напредва към все по-ясна и чиста светлина.

Когато знанието за собственото "аз" и осъзнаването на това, което вижда, чува, знае и с което контактува това "аз" се стабилизира, тогава се появява Учител, осъществява се контакт с групата ученици; осъзнава се плана за непосредствената част от работата, която човек трябва да поеме върху себе си и последователно да изпълнява на физическия план. По такъв начин активността на нисшата природа отстъпва и човек малко по малко навлиза в съзнателен контакт с Учителя и своята група. Но всичко това се случва едва след като "се запали лампата" – т.е. подравняването /aligning/ между нисшата и висшата природа и низхождението /downflow/ на просветление в мозъка.

Важно е всички тези моменти да бъдат изучени и разбрани от всички стремящи се, за да могат да предприемат необходимите стъпки и да развият желаната осведоменост. Докато това не се случи, Учителят, колкото и да Му се иска, е безсилен и не може да предприеме никакви стъпки, за да привлече човека в своята група, да го обгърне със своята аура и да го направи преден пост на своето съзнание. Всяка стъпка по пътя трябва да бъде направена от самия човек, няма нито кратък, нито лек път от тъмнината към светлината.

ПЪТЯТ НА УЧЕНИКА

Бял маг е този, който благодарение на съзнателното подравняване със своето его, със своя "ангел", става възприемчив към своите планове и цели, и поради това способен да получава висши впечатления. Ние трябва да помним, че бялата магия работи от високото към ниското и е резултат от слънчевите вибрации, а не от импулси, еманирани от една или друга от лунните питри. Низхождението на забележителни енергии от слънчевите питри е резултат от тяхното вътрешно всмукване /indrawing/, концентриране на силите и последващото им целенасочено изпращане към собствената им сянка – човека, а така също и устойчива медитация над целта и Плана. Учащият се трябва да помни, че егото (така както и Логосът) се намира в дълбока медитация през време на целия цикъл на физическото въплъщение.

Медитацията е циклична по своята природа. Питрите изпращат на своето “отражение” ритмични потоци енергия, осъзнавани от човека като негови “висши импулси”, мечти, вдъхновение. Така става ясно защо работниците в бялата магия винаги са духовно развити хора – тъй като отражението не откликва на егото дотогава, докато не минат множество цикли на въплъщение. Слънчевите питри общуват със своята “сянка” или отражение посредством *сутратма*, която преминава през всички тела и влиза през определена точка във физическия мозък, ако може така да се каже, но засега човек не може да фокусира или да погледне ясно в която и да е посока.

Ако се огледа назад, ще види само мъглите и миазмите на плановете на илюзията, а това не му е интересно. Когато погледне напред, ще види отдалечена светлина, която ще го привлече, но той все още не е в състояние да различи това, което разкрива тази светлина. Оглеждайки се наоколо, ще види само променливите форми и калейдоскопичните картини на формената страна на живота. Поглеждайки навътре, ще различи сенките, очертани от светлината и ще осъзнае огромните препятствия, които трябва да преодолее преди да се приближи към отдалечената светлина и да навлезе в нея. Тогава той ще познае себе си като самата светлина, ще ходи в светлина и ще я предава на другите.

Необходимо е да се помни, че етапът на ученичеството в много случаи е най-трудната част от цялата стълбица на еволюцията. Слънчевият ангел постоянно е в дълбока медитация. Вибрацията на енергийните импулси, излъчвани от него се усилва и става все по-мощна. [62] Енергията все по-силно и осезаемо влияе върху формата, чрез която душата търси изражение и която се опитва да контролира.

Така стигаме до разглеждане на седмия пункт от горния анализ на Правило I. Аз казах: “Медитацията на душата е ритмична и циклична по природа, както и всичко в космоса. Душата диша, и благодарение на това формата живее.” Стремящите се трябва да обърнат особено внимание на ритмичната природа на душата. В природата има приливи и отливи, и в приливите и отливите на океана ние виждаме изключителна илюстрация на един вечен закон. В зависимост от това как стремящият се се приспособява към цикличността на душевния живот, той започва да разбира, че винаги съществува фаза на оживление, след което следва отлив неизменно и неизбежно така, както са неотменими законите на силата. Тези приливи и отливи могат да се проследят в процесите на смъртта и въплъщението, а и в целия процес на човешкия живот, тъй като някои животи са очевидно статични, бедни на събития, бавни и инертни от гледна точка на опита на душата, а други са динамични, изпълнени с енергия, опит и растеж. Това трябва да се помни от всички вас, работещите, когато искате да помогнете на другите да живеят правилно. Намират ли се те в отлив, или изпитват приток на душевна енергия? Преминават ли през период на временно затишие като подготовка за по-голям импулс и усилие така, че необходимата работа трябва да бъде укрепването и стабилизацията, за да могат да се “утвърдят в духовното битие” или пък изпитват цикличен прилив на сили? В този случай работникът трябва да се постарее да помогне за правилното насочване и използване на енергията, която, ако бъде погрешно насочена, може да доведе до разрушаване на живота, а при мъдро използване – да доведе до пълно и плодотворно служене.

Горните разсъждения изучаващият човечеството може да приложи към големите расови цикли и по такъв начин да открие за себе си много интересни моменти. [63] Още по-важното за вас е, че тези циклични импулси в живота на ученика са с много по-голяма честота, скорост и мощ, отколкото в живота на средния човек. Те се редуват с мъчителна бързина. Отшелническият и светският опит на мистика са само един от начините да се изрази този прилив и отлив. Понякога ученикът върви в слънчева светлина, друг път в дълбока тъмнина; понякога той узнава радостта от пълната съпричастност, но след това всичко му става скучно и безрадостно; от време на време неговото служене е плодоносен и удовлетворяващ опит и му се струва, че действително може да помогне; друг път чувства, че няма какво да даде и че неговото служене е ненужно и просто безрезултатно. Има и дни, когато всичко му е ясно и

му се струва, че стои на върха на планината, обгръщайки с поглед окъпания в слънце пейзаж, където всичко е достъпно за неговия взор. Той осъзнава и чувства себе си като син Божи. По-късно обаче, когато облаците се съгъстят, той вече в нищо не е сигурен и не разпознава нищо. Той върви в слънчевата светлина и вече е почти препълнен с ослепителното сияние и топлотата на слънчевите лъчи и се чуди колко ли дълго още ще продължат тези противоречиви преживявания и тези толкова резки смени на противоположности.

Веднага обаче щом схване факта, че наблюдава ефектите от цикличните импулси и следствията от медитацията на душата над природата на формата, смисълът става ясен за него и той разбира, че на този формен аспект не му достига отклик и затова реагира на енергизацията по такъв неравномерен начин. Тогава научава, че от момента, в който стане способен да живее в съзнанието на душата и да достига “големите височини” (ако мога така да се изразя) по своя воля, флукуациите на формения живот ще престанат да го засягат. И едва тогава ще забележи тънката като острие на бръснач пътека, която води от плана на физическия живот към сферите на душата и ще разбере, че ако упорито се придържа към нея, тя ще го изведе от вечноменящия се свят на чувствата в ясната светлина на деня и в света на реалността.

Тогава формената страна на живота става просто поле за служене, [64] а не поле за чувствени възприятия. Нека учащите се добре да размисли върху последното изречение. Нека си постави за цел да живее като душа. Тогава цикличните импулси, еманирани от душата, ще бъдат импулси, за които е отговорен само той и които самият той е предизвикал; тогава ще разбере, че самият той е иницираща причина, а не обект на въздействие.

Ако погледнем на това под друг ъгъл, ще забележим два фактора: дихание /breath/ и форма, която това дихание енергизира и подбужда към активност. Вследствие на внимателното изучаване става очевидно, че в течение на еони време ние сме се отъждествявали с формата; обръщали сме внимание само на следствията на пораждащата активност, но не сме разбирали същността на диханието и не сме познавали природата на Единния, Който диша. Сега в нашата работа ще се заемем именно с изследването на Този Един, Който, дишайки ритмично, подтиква формата към правилно действие и правилен контрол. В това е нашата задача и нашата цел. Правилното разбиране е необходимо, ако искаме интелектуално да оценим нашата задача и нейните ефекти.

Възможно е още много неща да се кажат относно това Правило, но това, което е дадено, е съвсем достатъчно за средния стремящ се към ученичество, за да може да поразмисли над него и да обоснове своите действия. Нали повечето от нас са средни, не е ли истина? Ако считаме себе си за нещо различно, ние отделяме себе си от другите и ставаме виновни в греха на разделението – единственият истински грях.

Правилното разбиране на горните мисли трябва да доведе стремящия се до осъзнаване ценността на неговата медитативна работа, доколкото идеята за цикличния отклик на импулса от душата лежи в основата на утринната медитация, дневната концентрация и вечерната равностметка на отминалия ден. Приливът и отливът са проявени също така и в двете фази на луната – пълнолунието и новолунието. Това трябва да се помни.

Нека има пълно и устойчиво взаимодействие между цикличните сили от царството на Духа върху всеки един от нас, зовящо ни напред в сферите на светлината, любовта и служенето и предизвикващо цикличен отклик у всекиго! [65] Нека има постоянно взаимодействие между тези, които обучават, и ученика, който очаква инструкции!

Изисква се голяма предварителна работа. Ученикът на физическия план и вътрешният наставник (бил той един от Великите или “Учителят в сърцето”) в някаква степен трябва да узнаят едн за друг и да привикнат към вибрациите си. Наставниците от вътрешния план трябва да положат максимални усилия поради бавността на менталните процеси на учащите се, намиращи се във физически тела. Но доверието и откровеността ще установят

правилната вибрация, която в последна сметка ще доведе до акуратно провеждане на работата. Липсата на вяра, отсъствието на спокойствие и прилежност, наличието на емоционално безпокойство ще създават трудности. От работещите на вътрешните полета ще се изисква голямо търпение в работата им с тези, които се налага да използват поради липса на друг, по-добър материал. Неразумното отношение към физическото тяло може да го направи невъзприемчиво; безпокойствието или тревожността могат да предизвикат такава вибрация на астралното тяло, която да направи невъзможно правилното възприемане на външната цел; известни предразсъдъци, критицизъм, гордост могат да направят менталния проводник безполезен. Стремящите се към тази трудна работа трябва постоянно да се вглеждат в себе си с безкрайно внимание и да поддържат вътрешна безметежност и тишина, покой и ментална гъвкавост, които биха позволили включването им в работата по защитата и насочването на човечеството.

Затова е необходимо да се дадат следните правила:

От съществено значение е да се стремите да достигнете абсолютна чистота на мотива.

След това трябва да придобиете способност да навлезете в безмълвието на високите нива. Успокояването на ума зависи от закона за ритмичността. Ако вибрирате в много направления и регистрирате мисли от всички страни, този закон няма да може да ви повлияе. Балансът и спокойствието трябва да бъдат възстановени преди да се постигне равновесието. Законът за вибрацията и изучаването на атомната субстанция са тясно свързани. Когато разберат повече за атомите и тяхното действие, противодействие и взаимодействие, хората ще могат научно да контролират своите тела, синхронизирайки ги със законите на вибрацията и ритъма. Тези закони изглеждат еднакви, но всъщност не са. Те са фази на закона за гравитацията. Самата земя представлява същност, която посредством силата на волята задържа всичко в себе си. Това засега е все още неизследвана област и малко неща са известни по този въпрос. Вдишването и издишването на земята като същност предизвиква мощна вибрация – това е вибрацията на материята на физическия план. Съществува също така и връзка между нея и луната. Тези представители на човечеството, които най-силно усещат влиянието на луната и откликват на нейното привличане повече отколкото другите, е много трудно да бъдат използвани като канал за предаване. Безмълвието, което постъпва от вътрешната тишина е единственото, което трябва да бъде култивирано. Стремящите се трябва да помнят, че ще настъпи време, когато те също ще се включат в групата на наставниците от вътрешната страна на завесата. Ако те не се научат на безмълвието, произтичащо от силата и знанието, как биха могли да издържат липсата на общуване, което, както ще открият, съществува между тях и онези, които се намират от външната страна? Затова учете се да оставате спокойни, тъй като на ползата, която бихте могли да донесете, ще попречи астралната раздразнителност, когато се окажете от другата страна на смъртта.

Винаги трябва да помните, че отсъствието на спокойствие в ежедневието живот пречи на наставниците от егоичното ниво да достигнат до вас. Старайте се през цялото време да оставате спокойни; работете, трудете се, полагайте усилия, учете се и съхранявайте вътрешната тишина. Отдавайте се постоянно на вътрешна работа и по такъв начин култивирайте отзывчивост към висшите планове. Съвършена устойчивост на вътрешното равновесие – това е, което Учителите искат да открият в тези, които се опитват да използват. При такова вътрешно равновесие човек притежава виждане, като при това изпълнява своята външна работа на физическия план, а неговият мозък поддържа такава концентрация на вниманието, която по никакъв начин не се отвлича от вътрешната възприемчивост. Така се предизвиква двойна активност. [67]

Научете се да контролирате мисленето си. Трябва да следите какво мислите. Дните сега са такива, че расата като цяло става чувствителна и телепатична и склонна да обменя мисли. Идва време, когато мислите ще станат публично достояние и другите ще улавят това, което

мислите. Затова мислите трябва прецизно да се контролират. Тези, които са в контакт с висшите истини и стават чувствителни към Универсалния Ум трябва да защитават някои свои знания от инвазия от други умове. Стремящите се трябва да се научат да опазват някои свои мисли, а също когато контактуват със свои единомишленици са длъжни да не допускат изтичане на определени знания в масовото съзнание.

От голяма важност е да се разбере значението на думите “без да разсейва силите си”. Съществуват толкова много посоки на активност, в които може да се устреми вдъхновеният от душата ученик. Не е лесно с увереност да се избере сферата на дейност, и тук всеки стремящ се се натъква на трудност. Нека поставим този проблем във вид на въпрос и ежедневно да полагаме усилия, за да намерим отговор, тъй като все още не сме в състояние да разберем по какъв начин душата може да “разсейва силите си” на висшите планове.

Какъв е критерият, според който човек може да разбере по кое от няколкото направления е целесъобразно да поеме. С други думи, има ли такова нещо, което би дало на човек възможност безпогрешно да избере правилните действия и да поеме по верния път? Този въпрос няма отношение към избора между пътеката на духовната устремност и пътя на обикновения човек. Той касае правилното действие, когато сме изправени пред необходимостта да направим избор.

Несъмнено човек в своето придвижване напред се сблъсква с необходимостта да разграничава все по-тънки нюанси. Грубият избор между добро и лошо, който занимава младенческата душа, ще бъде изместен от по-финото разграничаване между правилно и по-правилно, между високо и още по-високо, и моралните и духовните ценности трябва да се подложат на още по-прецизен духовен анализ. [68] В стреса и тежкия труд на живота на човека и при постоянния натиск от страна на тези, които влизат в състава на неговата група, сложността на задачата нараства значително.

При решаването на подобни проблеми определени груби разграничения могат да предшестват по-тънките, след което идва ред и на още по-фини разграничавания. Изборът между егоистично и нееготично поведение е най-очевиден при избора между правилно и неправилно, и една честна душа лесно го разрешава. Изборът, който включва различаването между индивидуалното благо и груповата отговорност, бързо елиминира останалите фактори и е лесен за човека, който осъзнава своята истинска отговорност. Обърнете внимание на думите “осъзнава своята истинска отговорност”. Ние говорим за нормалния, разумен човек, а не за свръхсъзнателния, патологичен фанатик. По-нататък идва различаването между начина на действие (включително деловите и финансовите отношения на физическия план), което търси най-доброто за всички участващи страни. Но стигайки до определено място благодарение на тройния селективен процес, ние се сблъскваме с такива случаи, когато все още предстои избор, за който не могат да помогнат нито здравия разум, нито логическите аналитични процеси. Но остава желанието да се постъпи правилно; остава намерението да се действа по възможно най-висшия начин, да се избере такава линия на поведение, която да допринесе най-голяма полза за групата, независимо от личните съображения. И все пак светлината по пътя, по който вървиш, остава все още незрима; вратата, през която трябва да влезеш, все още не е намерена и човек остава в състояние на постоянно съмнение. Какво да се направи в такъв случай? Едно от двете:

Първо, стремящият се може да последва своите наклонности и да избере такъв начин на действие, който му изглежда най-мъдър и най-добър от всички възможни. [69] Такова поведение включва в себе си вярата в действието на Закона за Кармата, а също и демонстрира твърда решимост, което е най-добрият начин да се научи да действа в съответствие с решенията на собствената си душа. Това също така включва в себе си способността да се върви напред съобразно приетото решение и последствията да се посрещат без страхове и съжаление.

Второ, той може да чака, осланяйки се на вътрешното си чувство и знаейки, че в точното време ще успее да различи – след като затвори всички врати, освен една – този път, по който трябва да върви. Защото има само една отворена врата, през която такъв човек може да мине, а за да я познае, му е нужна интуиция. В първия случай могат да бъдат допуснати грешки, които учат и обогатяват човека; във втория грешката е изключена и е възможно да се предприеме само правилно действие.

По такъв начин очевидно всичко се свежда до установяването на собственото място върху стъпалото на еволюционната стълба. Само високо развит човек може да знае времето и цикъла и адекватно да направи тънката разлика между психическа чувствителност и интуиция.

При разглеждането на двата варианта за окончателно решение нека човек използва здравия си разум и да няма свръхочаквания, когато нужната врата се отвори. Той иска твърде много за настоящото си ниво на развитие. Налага му се да се научи да решава проблемите си посредством взимането на вярното решение и правилното използване на ума. Благодарение на този метод той ще израства, тъй като корените на интуитивното знание лежат дълбоко в душата, и, следователно, необходимо е първо да се докосне до душата, преди да е заработила интуицията. Тук може да се направи следния намек: интуицията винаги е свързана с груповата активност, а не с дребните лични дела. Ако вие все още сте човек, центриран в своята личност – осъзнайте го, и изхождайки от това осъзнаване направлявайте действията си. Ако съзнавате, че функционирате като душа и за вас съществуват само интересите на другите, неограничавани от собствените ви егоистични желания, то вашите ангажименти ще бъдат разбрани, вашето чувство за отговорност ще укрепне, вашата групова работа ще се придвижи напред и пътят ще се разкрива пред вас съобразно това как ще поемете следващия ангажимент и ще изпълните следващата задача. [70] Едно задължение, изпълнено перфектно, ще доведе след себе си още по-високи ангажименти, които ние наричаме световна работа; отговорността пред семейството ще ни даде сили и ще ни позволи да поемем върху себе си отговорност за по-голяма група. Какъв е тогава критерият?

За високо развития стремящ се, позволете ми да повтора, изборът за действие зависи от правилната употреба на нисшия ум и от това доколко той е способен да забрави за своята егоистична любов към удобствата и личностните амбиции. Това довежда до изпълнение на задълженията. Ученикът автоматически изпълнява описаното по-горе, а неговата интуиция му помага да почувства точния момент, когато може да поеме върху себе си по-голяма групов отговорност, без да сваля от себе си отговорността за своята по-малка група. Размислете върху това. Интуицията посочва не пътя за подхранване на личната амбиция и не е метод, който удовлетворява егоистичното желание за личен ръст. [71]

ПРАВИЛО ВТОРО

Когато сянката откликне, в дълбока медитация работата започва. Нисшата светлина се устремява нагоре; великолепна светлина осветява трите и се осъществява работата на четирите.

When the shadow hath responded, in meditation deep the work proceedeth. The lower light is thrown upward; the greater light illuminates the three, and the work of the four proceedeth.

Когда тень откликнулась, в глубокой медитации осуществляется работа. Нисший свет направляется вверх; больший свет освещает все три, и происходит работа четырех.

Препятствия в окултното обучение

Преодоляване на препятствията

Препятствия в окултното обучение

Това Правило е едно от най-трудните в тази книга, но същевременно и едно от най-понятните. Ще ни отнеме известно време, за да го разберем. В това Правило имаме интересна илюстрация на съответствието между микрокосмоса и макрокосмоса. По отношение на светлината, за която се говори в него, Правилото може да се тълкува по два начина.

Първо, споменава се за “великолепна светлина”, която осветява трите, и второ, за това как “нисшата светлина” се устремява нагоре.

“Великолепната светлина” – това е светлината на душата, която самата е светлина, осветяваща проявлението на тройствената личност. В това се заключава съответствието с макрокосмоса, символизирано за нас от Бога – проявената светлина на Слънчевата система. Слънчевата система е *три в едно* или *едно в три*, и светлината на Логоса осветява целостността. “Нисшата светлина” – това е светлината, скрита в човешкото същество на физическия план. Тази светлина на определен стадий от човешкия опит се пробужда изцяло във физическото тяло и в крайна сметка се слива с “великолепната светлина”. Светлината и животът на Самия Бог могат да се излъчват от централното Духовно Слънце, но едва след като се пробуди и разпространи светлината вътре в самата Слънчева система, ще настъпи това окончателно сияние, което ще засвидетелства славата на Слънцето, сияещо в своето великолепие. Аналогично светлината на душата може да се еманира от Монадата, но само след пробуждането и разпространението на светлината вътре в малката система (направлявана от душата) ще се прояви сиянието на Божия Син. [74]

В тези инструкции обаче имаме работа преди всичко с микрокосмоса и светлината вътре в него и няма да се простираме върху макрокосмическите аналогии.

Във Второто Правило трябва да отбележим, че се е установила съзнателна връзка между душата и нейната сянка – човека на физическия план. *Те медитират*. Учащите се трябва да помнят, че една от целите на ежедневната медитация е да даде възможност на мозъка и ума да вибрират в унисон с душата, когато тя се опитва “в дълбока медитация” да установи контакт със своето отражение.

Интересно е съответствието на тази връзка, или синхронизирана вибрация:

Душа.....Човек на физическия план

Ум.....Мозък

Пинеална жлеза (Епифиза).....Хипофиза

Интересна е също така и връзката между енергийните центрове и тяхната взаимна синхронизация – в нея в умален мащаб е отразена еволюцията както на расата, така и на расовата единица – човека:

Центърът в главата.....Основата на гръбнака
Гърлов център.....Сакрален център
Сърдечен център.....Слънчев сплит

В горното се съдържа намек за напредналия учащ се (т.е. този, който се съмнява дали наистина е такъв). Това също така символизира за нас връзката между Източното и Западното полукълбо и между тези велики тела на истината, каквито са Религията и Науката.

Процесът на медитацията продължава и връзката между душата и нейния троичен инструмент постоянно се усъвършенства, а възникналата в резултат на това вибрация става все по-мощна. Колко животи ще са необходими за това зависи от различни фактори, прекалено много, за да ги споменаваме тук, но върху които си струва да поразмисли учащият се. Нека състави списък на тези фактори, които той чувства, че трябва да вземе предвид, за да си изясни на кое стъпало от еволюцията се намира. [75]

Резултатът от този отклик е преориентацията на нисшия човек, за да съумее да осъществи синтеза на Трите и Едното така, щото работата на Четирите да може да продължи. Тук имаме завършено отражение в микрокосмоса на това, с което започва изначално Слънчевия Логос, а именно “Свещената Четворка” на Космоса; Човекът, от своя страна, става “Свещена Четворка” – дух плюс троичността на проявлението. Тук трябва да размислим върху следните четири термина:

Комуникация

Отклик.

Преориентация.

Обединение.

“Древният Коментар” изразява това в следните думи:

“Веднага щом връзката се осъществи, започват да се произнасят думи и мантрическият закон започва да се изпълнява при условие, че Единният произнася думите, а трите запазват мълчание.

Когато разпознае отклика, излъчван от трите, Единният в безмълвие слуша. Ролите се сменят. Тройствено слово се излъчва от троичната форма. Става обръщане. Очите вече не гледат света на формите: те се обръщат навътре, фокусират светлината и гледат откриващия се пред тях вътрешен свят на съществуването. При това Манас се успокоява, тъй като очите и умът всъщност са едно”.

“Сърцето повече не бие в ритъма на нисшите желания, не пилее своята любов към онова, което разединява и прикрива Реалното. То пулсира в нов ритъм; то излива своята любов върху Реалното и Майя угасва. Кама и сърцето се съединяват; любовта и желанието образуват едно цяло – едното е видно през нощта, другото – в светлината на деня...”

“Когато огънят, любовта и умът се подчинят, издавайки тройствено слово, тогава се появява отклик.”

“Единният произнася Словото, което заглушава тройния звук. Бог говори. Формата реагира с трепет и разтърсване. Появява се новото; човек е преобразуван; формата е преустроена; домът е подготвен. Огньовете се обединяват и засиява великолепна светлина; трите се сливат с Единния и през сиянието се вижда четворния огън”.

[76] В това образно описание, което се опитам да предам на съвременен език, древните мъдреци са вложили идея. В “*Древния Коментар*”, откъдето са взети тези думи, няма отбелязана дата. Ако се опитам да я съобщя, аз не бих могъл да докажа истинността на своите думи и, следователно, ще трябва да разчитам на лековерните, а това е нещо, което стремящите се трябва да избягват в своите търсения на същностното и Реалното. В горните няколко фрази се опитам да дам същността на това, което е изразено в “*Древния Коментар*” посредством няколко символа и криптограми. Тези древни Писания се четат не така, както съвременните учащи четат книгите. Те трябва да се погледнат, докоснат и разберат. Смисълът се постига във внезапно озарение. Позволете ми да илюстрирам: Фразата “Единният произнася словото, което заглушава тройния звук” се изобразява като стрела (или лъчсвещина), насочена към символична дума изписана със злато, наложена върху три символа в черно, розово и зелено. По такъв начин тайните надеждно се съхраняват.

Мисля, че за учащите се би било интересно да научат повече за този древен учебник на Адептите.

Нашето разглеждане на това Правило може да се раздели на две части:

I. Връзката между душата и личността. Тук ще се спрем по-обширно върху медитацията в ежедневието, а не толкова върху теоретичната и академичната страна.

II. Значението на думите “нисшата светлина се устремява нагоре”. Те имат отношение с центровете и Огъня Кундалини.

Бих искал тук да отбележа целесъобразността на нуждата всеки учащ се да постигне едно по-голямо разбиране за своето етерно тяло поради няколко причини.

Първо, етерното тяло е следващият аспект на световната субстанция, който ще се изучава от учените и изследователите. Това време ще настъпи скоро, ако мислещите мъже и жени се постараят да формулират разумни идеи относно този интересен предмет. [77] Ние можем да помогнем за разкриването на истината благодарение на нашето ясно мислене и от днешната концепция за етера учените в крайна сметка ще достигнат до разбирането на етерните форми или тела.

Второ, етерното тяло се състои от силови потоци и в него жизнените центрове се съединяват посредством силови линии един с друг и с нервната система на физическия човек.

Посредством тези силови линии то е свързано също така и с етерното тяло на заобикалящата среда. Забележете, че този момент лежи в основата на вярата в безсмъртието, в закона за братството, или единството и в доверието в астрологическите истини.

Трето, необходимо е разбиране, че етерното тяло се оживотворява и контролира от мисълта и може (благодарение на мисълта) да бъде приведено в пълна функционална активност. Това се постига чрез правилно мислене, а не с помощта на дихателни упражнения и запушване на носа. Когато това бъде разбрано, ще бъдат избегнати много опасни практики и хората ще придобият нормален и сигурен контрол върху този мощен инструмент – жизненото тяло.

Постигането на такова разбиране е мое най-искрено желание.

Окултното обучение е от голяма важност и изучаващите тези науки трябва да им посветят целия си ментален капацитет и концентрирано внимание. Това включва също и последователно прилагане на научените истини.

Окултното учение – така, както то се разбира на запад – се изследва интелектуално, но не се прилага на практика. Теоретически някаква слаба светлина може да бъде възприета от човека, който се стреми към окултния път, но систематична изследователска работа върху законите засега почти не се осъществява.

В какво се състои трудността? Целесъобразно е да се обсъдят три момента: [78]

Трудностите на учениците от Запада правилно да подхождат към окултното обучение.

Как да се преодолеят тези трудности.

Някои действия, които учащите се може безопасно да предприеме, подготвяйки се за пътешествие по окултния път, защото етапът е такъв, а за болшинството това е единственият възможен етап в сегашния момент.

Една от основните трудности за правилното разбиране на законите на окултизма и тяхното практическо приложение лежи във факта, че Западът има сравнително скорошен произход, а също и в бързите промени, които са характерна черта на европейската и американската цивилизация. Историята на Европа датира от три хилядолетия, а историята на съвременна Америка, както знаем, от почти толкова века. Окултизмът разцъфтява в подготвена атмосфера, във високо намагнитена среда и в стабилни, спокойни условия, резултат от многовековна работа на менталния план.

Това е и една от причините, поради която Индия осигурява толкова подходяща основа за стремящите се да придобият окултен опит. Там окултното знание датира от десетки хиляди години и времето е белязало дори телосложението на хората, давайки им тела, които не притежават високата съпротивляемост, така характерна за западните тела. Средата продължително време е била насищана със силните вибрации на Великите, които са се намирали в нейните граници и които благодарение на близостта и придвижването си по цялата страна постоянно са намагнитвали заобикалящия етер. Това само по себе си осигурява друга линия на най-малко съпротивление, доколкото подобна етерна магнетизация влияе на етерните тела на населението, попаднало в сферата на нейното въздействие. Тези два фактора – времето и високата вибрация – довеждат до този стабилен ритъм, който съдейства за окултната работа и предлага спокойна атмосфера за мантрически и церемониални занимания.

Такива условия не могат да бъдат намерени на запад, където постоянните промени във всяка сфера от живота, честите бързи смени на посоката на действията нарушават спокойствието върху обширни територии, препятствайки всяка магическа работа. [79] Усилията за постигане на определени резултати не се оправдават и в опитите да се постигне равновесие само се губи време.

Кулминацията на сътресенията вече е преминала и постепенно се установява едно по-стабилно състояние на нещата, което може да създаде подходящи условия за опитите за окултна работа. Над този проблем работи Учителя Р. и Учителят на английската раса, но не този Учител, който се е ангажирал с работническото движение и подобряването на социалните условия. Помага им един много способен ученик от Швеция и един посветен от южна Русия, който извършва много работа на менталните нива. Тяхната цел е така да освободят ресурсите и силите, натрупани в *Нирманакайя*, че нейният поток да отбие най-

грубата материя и по този начин да осигури свободно пространство за действие на високите вибрации.

Друго препятствие може да бъде видяно в прекаленото развитие на конкретния ум. Вие трябва да знаете, че такова развитие по никакъв начин не трябва да се възприема като вредно. Всичко протича по своя еволюционен ред и по-късно, когато Изтокът и Западът постигнат едно по-добро взаимно разбирателство, ще получат голямо взаимно обогатяване; Изтокът ще получи ментална стимулация от силните ментални вибрации на неговия западен брат, а западният човек много ще заеме от абстрактното мислене на Истока, и в опитите си да схване онова, което така лесно се е разбирало от първата подраса на арийската коренна раса, ще се докосне до своя висш ум и по такъв начин ще построи с голяма лекота моста между висшия и нисшия ум. Двата типа хора се нуждаят един от друг и тяхното взаимно влияние един върху друг ще доведе до синтез. [80]

Конкретният ум сам по себе си изисква отделен трактат, но тук е достатъчно да се посочат само някои от начините, по които той препятства развитието на онези раси, които най-интензивно го използват:

а. Поради склонността си към свръхактивност и възбуда конкретният ум задържа потока на вдъхновението свише. Той служи като плътна завеса, прикриваща висшата светлина. Единствено благодарение устойчивостта и ненарушимото спокойствие това просветление може да проникне през висшите тела до физическия мозък и по такъв начин той да бъде ангажиран в практическо служене.

б. Мъдростта на Триадата съществува, за да може личността да я използва, но ѝ пречи тежестта на нисшия ум. Когато огънят на ума гори твърде силно, той създава поток, който противодейства на низхождението на потока свише и изтласква нисшия огън обратно в изолация. Само когато трите огъня се срещнат благодарение овладяването на средния ум, може да бъде постигната пълната светлина и цялото тяло да се изпълни със светлина: огънят свише (светлината на Триадата), огънят на нисшето “аз” (Кундалини) и огънят на ума (космическият манас) трябва да се срещнат на олтара. В резултат на тяхното съединение изгарят всички пречки и настъпва пълното освобождение.

в. Посредством различаването – една способност на конкретното ментално тяло – нисшите тела се тренират в изкуството да различават илюзията от центъра на реалността, реалното от нереалното, “аз”-а от не-“аз”-а. След което, следователно, настъпва период, който трябва да бъде преодолян; период, когато вниманието на Его-то се съсредоточава по силата на необходимостта върху нисшето “аз” и неговите проводници и поради това за известно време става невъзприемчиво към вибрациите на Триадата, към законите на макрокосмическата еволюция и покоряването на огъня за използването му от Божествения. [81] По-късно, когато човек започне бързо да прозира истината във всичко, до което се докосва и автоматически да избира тази истина или реалност, тогава започва да усвоява урока за радостното служене и пред него се открива пътя на блаженството. В този случай за него става възможен пътя на окултизма, тъй като конкретният ум вече е изпълнил своето предназначение и е станал инструмент, а не господар; тълкувател, а не препятствие.

г. Конкретният ум пречи и по други, по-необикновени начини, неосъзнавани от учащия се, опитващ се да върви по трънливия път на окултното развитие. Когато конкретният ум не е взет под контрол и доминира над цялата личност, стремящият се не може да сътрудничи с други животи и различни еволюции дотогава, докато любовта не измести активността на конкретния ум (дори и той да е в състояние да разбере теоретически законите, които управляват еволюцията на Логоическия план и развитието на другите слънчеви същности, освен неговата собствена Йерархия). Умът разделя, любовта обединява. Умът създава бариера между човека и всяка призоваваща дева. Любовта разрушава всички бариери и обединява различните групи. Умът отблъсква с мощни и силни вибрации, изхвърляйки всичко, до което се докосне подобно на колело, което разпръсква онова, което пречи на

неговото въртене. Любовта събира всичко в себе си и увлича всичко със себе си, споявайки отделните единици в единно, хомогенно цяло. Умът отблъсква със своята силна горещина, изгаряйки всичко, което се доближи до него. Любовта успокоява и изцелява благодарение сходството на нейната топлина с топлината на това, до което се докосва и съчетава своята топлина и пламък с топлината и пламъка на другите еволюиращи животи. Умът разединява и разрушава, докато любовта свързва и изцелява. [82]

Всички промени в човешкия живот се подчиняват на неизменни закони, ако може да се допусне такова парадоксално изявление. В опитите си да си изясни тези закони, за да им се повинява, окултистът започва да изплаща карма и по такъв начин престава да оцветява астралния свят. Единственият начин, по който тези закони могат да бъдат разбрани от този, който се интересува, е внимателното изучаване на всички превратности на ежедневно съществуване през всичките години на неговия живот. Разглеждайки най-характерните моменти за период от, например, десет години и това как те контрастират с предишните или следващите подобни периоди, учащият се може приблизително да оцени тенденцията, общата посока на нещата и да се отнесе по съответния начин. Когато е достигната тази точка от еволюцията, в която учащият се е способен да оцени предишните си животи и да разпознае основния цвят на предходния си жизнен цикъл, тогава настъпва бърз прогрес в съгласуването на собствения живот съобразно закона. Когато последващите животи по подобен начин могат да бъдат разбрани от учащия се и техния цвят се разпознае, кармата (съществуваща в трите свята) се прекратява и адептът става господар на всички причини и следствия, обуславящи и регулиращи неговия нисш проводник.

Той се придвижва по окултната пътека и разглежда промените и събитията в светлината на всички предходни събития, и колкото по-трайна и точна е неговата памет, толкова повече той може да овладява всички възможни ситуации.

По такъв начин могат да се посочат две препятствия:

- а. Сравнителната скорост и изменчивостта, характерни за Запада.
- б. Развитието на конкретния ум.

Нашето трето препятствие произлиза от предходното. То се състои в акцента, който се поставя на Запад върху материалната страна на нещата. А това довежда до три следствия:

Първо, светът на Духа, или безформения абстрактен свят на субективното съзнание, не се признава в научен смисъл. [83] То се признава вътрешно от тези, които имат мистически темперамент и от тези, които са способни да изучат субективната история на хората и расите, но науката не признава този аспект на проявлението и учените като цяло не вярват в света на свръхфизическия опит. На всичко онова, което у ранните раси е заемало основно място, било е първостепенно важно в живота и мисленето на народите, сега се гледа със скептицизъм и във всички дискусии по тази тема преобладава въпросителният знак. Но все пак прогрес има и много неща се промениха вследствие на войната. Например въпросът “Има ли живот след смъртта?” бързо се промени във формулировката “Каква е природата на живота след смъртта?” – и това е много обнадеждаващ знак.

Второ, много хора страдат от неверие и от последствията на догматизма. Науката твърди: “Няма Бог и няма Дух в човека”. Религията заявява: “Бог има, но как да го постигнем”, масите настояват: “Не желаем Бог, създаден от умовете на теолозите”. Следователно все още не са създадени условия за вътрешното постигане на истината, и активността, която би трябвало да намери своя закономерен израз във висшето устремление, се насочва към обожествяване на онова, което има отношение към плътта, свързано е с емоциите или има

отношение към ума. Войната направи много, за да дойдат нещата на собственото им място, а поради загубата на имуществото си мнозина се научиха да ценят непреходните стойности и разбраха необходимостта да се избавят от всичко излишно.

Третото обстоятелство произтича от първите две. Правилно разбиране за бъдещето все още не съществува. Когато животът на Духа се отрича, когато манифестиращият се живот се концентрира върху конкретни и очевидни неща, тогава изчезва истинската цел на съществуването, губи се истинският стремеж към праведен живот и саркастичните думи на посветения Павел “Да ядем и пием, защото утре ще умрем” характеризират гледната точка на болшинството хора. [84]

Хората заглушават вътрешния си глас, който носи свидетелството за живота след смъртта, удавят гласа на безмълвието в шума и суматохата на деловия живот, в удоволствията и увлеченията.

Цялата тайна за успеха по пътеката на окултизма е състоянието на ума – ако това състояние се характеризира с конкретен материализъм, концентрация върху формата и желаниа за преходни неща, то е възможен твърде малък прогрес в разбирането на езотеричните истини.

Четвъртото препятствие се заключава във физическото тяло, което е построено от месо, ферментирали храни и напитки и е израснало в среда, където чистият въздух и слънчевата светлина далеч не са най-важните фактори. Тук аз правя обобщение и говоря за човешката маса, а не за сериозния потенциален ученик на окултизма. Дълги векове храната, приготвена чрез ферментация и подквасване (с други думи, разлагаща се), е била основно препитание за западните раси; резултатът е физически тела, негодни за напрежението, което съпътства изучаването на окултизма и това създава препятствие за възсияването на вътрешния живот. Когато пресните плодове и зеленчуци, чистата вода, ядките и семената, сурови или сготвени, формират слънчевата диета на еволюиращите човешки синове, тогава ще бъдат построени физически тела, годни да бъдат проводници на високо развити Его-та, които търпеливо чакат превъртането на колелото и идването на цикъл, в който ще могат да изпълнят своето предназначение. Това време все още не е дошло и работата по очистването и настройката трябва да протича бавно и прецизно.

Преодоляване на препятствията

Преди да се пристъпи към работата по преодоляването на тези препятствия, особено важно е да се разбере следното: [85]

- а) че в готовността да се изпълнява дълга и в следването на най-високата позната истина се крие пътят към по-нататъшното откровение;
- б) че безстрастието е велико благо, което трябва да се култивира, и че трябва да се развива готовност в радост да се понасят всякакви временни неудобства, болки и страдания, в очакване на тази бъдеща слава, която ще разпръсне всички облаци на текущия период;
- в) че синтезът е метод, благодарение на който се постига разбиране, и че посредством сливането на двойките противоположности се постига средният път, водещ право в целта.

Ако тези три момента определят жизнената позиция на учащия се, то благодарение на неотклонния си стремеж той може да вярва, че ще преодолее четирите посочени препятствия.

При разглеждането на Правило Второ ние ще имаме работа преди всичко с връзката между душата и личността основно от гледна точка на медитацията. От тази позиция ще обсъдим “великолепната светлина”, а по-нататък ще разгледаме “устремяването нагоре на нисшата светлина”. Този подход е в съгласие със закона за окултното знание, че трябва да се започва от общото и да се върви към частното.

Трябва да се има пред вид, че тези правила са предназначени само за онези, чиято личност е координирана и чийто ум постепенно се взема под контрол. Човекът, по такъв начин, използва нисшия, размишляващия ум, докато душата използва висшия, или абстрактния ум. И двете единици работят с двата аспекта на универсалния принцип на ума и на тази основа става възможно тяхното взаимодействие. Работата на човека със собствения му ум се свежда до това той да се направи негативен и възприемчив към душата, и това е неговото позитивно занимание (отбележете използването тук на думата “позитивен” в стремежа да се направи умът възприемчив, тъй като тук лежи ключът за правилното действие). [86] Работата на душата в състояние на медитация е да направи фокусът на тази медитация дотолкова позитивен, щото нисшият ум да може да добие впечатление и нисшият човек да може да бъде приведен в съответствие с Вечния План. И така, имаме връзка, установена между позитивната и негативната вибрация и изучаването на тези взаимовръзки дава много информация на ученика и е част от учението, давано за подготовка за Първо посвещение. Необходимо е да дадем списък на тези взаимовръзки и да покажем отношението им с пътя на еволюцията:

Взаимовръзката между мъжките и женските физически тела, която човек нарича сексуални отношения и която днес изглежда има първостепенна важност. В долината на илюзиите често символът приковава цялото внимание, а това, което той символизира, се забравя. С постигането на същността на тези взаимоотношения ще се състои и расовото посвещение, и именно това е, към което се стреми расата в настоящия период.

Взаимовръзката между астралното и физическото тяло, доколкото при болшинството хора астралното тяло, поради своята позитивна астрална природа, контролира негативното, автоматически отзоваващо се физическо тяло. Физическото тяло (инструментът на желанието) се управлява и контролира от желанието – желание за физически живот и желание за придобиване на сетивни усещания.

Взаимовръзката между ума и мозъка, което е проблем на по-напредналите хора и раси и чиято важност се подчертава от разгърнатата система от училища, колежи и университети. В тази област голям напредък е направен през последните петдесет години и работата на психолозите отбелязва постигнатото високо ниво. Когато всичко това бъде осъзнато, умът ще се разглежда като позитивен фактор и другите два аспекта на природата на формата ще станат възприемчиви към него. Те ще станат автоматично подчинени на ума.

Взаимовръзката между душата и личността, която е проблем, ангажирал сега вниманието на стремящите се, доколкото те са пионерите в човешкото семейство и първопроходците в света на душата. С тази взаимовръзка се занимават мистиците и окултистите. [87]

Взаимовръзката между центровете под диафрагмата и центровете над диафрагмата, или между:

- а. Центъра в основата на гръбначния стълб и хилядолистния лотос – Центърът в главата, в който четирите листа на Центъра в основата на гръбначния стълб се превръщат в множество, или кватернерът потъва във всеобщото;
- б. Сакралния център и Гърловия център; в последния се осъществява съединението между Дванадесетте Творчески Йерархии и кватернера, и се открива тайната на шестнадесетте листа на гърловия лотос;

в. Центъра на слънчевия сплит и Сърдечния център, където десятката на свършения човек в нашата слънчева система се разтваря в свършената дванадесетица. Както човекът, който вече е станал свършен кватернер от гледна точка на формата, се доближава до Дванадесетте Творчески Йерархии (в техния външен творчески аспект), така и във връзката между слънчевия сплит и сърцето се усъвършенства втория аспект; любовта на душата може прекрасно да се изразява посредством емоционалната природа;

Взаимовръзката между двата центъра в главата: Центъра между веждите и Центъра на върха на главата. Тази взаимовръзка се установява и стабилизира, когато душата и тялото функционират като едно цяло;

Взаимовръзката между пинеалната жлеза и хипофизата, като резултат от споменатата по-горе връзка;

Взаимовръзката между висшия и нисшия ум, създаваща устойчив и все по-задълбочаващ се контакт с душата. Медитативното състояние на душата се проектира в трите тела (или духовния човек) и устойчивата медитация на душата продължава на нейния собствен план. Именно тази връзка и нейните следствия преди всичко засягаме в това Второ Правило. [88]

По-късно, след Трето посвещение, се установява връзка, която засега по никакъв начин не ни касае – между душата и монадата. В процеса на космическата еволюция постоянно се установяват такива връзки. Като цяло расата засега е заинтересована само от установяване на връзката между душата и тялото, а за това какво евентуално ще дойде по-късно, няма смисъл да се говори.

В зависимост от това доколко човек успява да държи под контрол ума, душата става все по-настъпателно активна. Работата на Слънчевия Ангел до този момент основно се е провеждала в неговия собствен свят и е била свързана с Духа, към който човекът, работещ в протекание на своите цикли на физическия план, не е имал никакво отношение. Основният енергиен разход на душата е протичал в пределите на петото царство. Сега обаче за Слънчевия Ангел приближава период на криза и преориентация. В ранната история на човечеството е имало такава голяма криза, която ние наричаме индивидуализация. В тези времена Слънчевите Ангели в отговор на нуждите или призоваването от расата на животните-хора (расата като цяло, забележете), са изпратили част от своята енергия от ментално естество към тези животни-хора; и тя, ако може така да се каже, е оплодотворила мозъка. Така е възникнало човечеството. Този зародиш обаче е довел със себе си две други потенциални възможности – за духовна любов и за духовен живот. Те трябва да се проявят в нужното време.

Така характерния за днешното време разцвет на ума в човека е индикатор за предстояща втора криза на Слънчевия Ангел, символ на която е била първата криза. Причината, поради която съществува Слънчевия Ангел вече става осезаема за човечеството и от това Слънчевият Ангел усеща друго силно призоваване, което ще предизвика едно второ оплодотворяване. То ще даде на човека такива качества, които ще му позволят да трансцендира човешките ограничения и да стане част от петото, или духовното царство в природата. Първото усилие на Слънчевия Ангел превърна животните-хора в човешки същества; второто ще превърне човешките същества в духовни същности, обогатени с плодовете на опита от живота си в човешкото семейство. [89]

Поради това Слънчевият Ангел, душата, се мотивира и преустройва, за да може неговата сила да бъде пренасочена към света на хората. Душата трябва да осъществи връзката между нисшия аспект на своята тройствената природа и онзи аспект, който вече е намерил място в мозъка на човека. Интелектуалната активност и любовта-мъдрост трябва да се обединят, и тяхното обединение трябва да се случи на физическия план. За да се постигне това, душата навлиза в “дълбока медитация”, заедно с всички други души, които са съумели да настроят

за отклик своите инструменти. Това е фундаментална групов медитация и когато човек постигне състоянието, което в източните книги се нарича “самадхи”, той вече ще може, в качеството си на душа, да участва в такава групов медитация и за него ще започне нов етап на служене чрез включването му в работата, която осъществява планетарната Йерархия. Тогава рационалният ум и абстрактният ум функционират като едно цяло и мотивиращ принцип става любовта. Душата, излъчваща любов и абстрактен интелект, вече образува едно цяло със своята проекция на физическия план, контактувайки с него посредством мозъка; и когато това се случи, нисшият човек синхронизира своята медитация с медитацията на своята душа.

Това е и целта на нашата работа. Нека не забравяме това и да положим всички усилия да приведем ума и мозъка в такова функционално състояние, в което човек изоставя своята собствена медитация, и (като загубва интерес към своите собствени мисли) става душа, мислител в царството на душата.

За някои вероятно това е нов момент – че душата се мобилизира за усилието да преориентира своите сили и се готви за нов, мощен импулс – но това е точно така. Всички жизнени форми, посредством силата на еволюцията, преминават от посвещение към посвещение и душата не прави изключение от този процес. Както душата на животното-човек се е съединила с друг божествен принцип и е положила началото на четвъртото природно царство, така и душата на човека търси контакт с друг божествен аспект. [90] Когато се осъществи такъв контакт, на земята ще настъпи Царството Божие; физическият план ще се трансформира и ще настъпи един особен период, наречен със символичния термин Златния Век.

В тази ера Познаващите Бога ще надхвърлят по численост тези, които само се стремят към това знание, а влиянието и силата, които те ще препредават, ще бъдат почувствани във всички природни царства. Доминирането над всички форми и способността да действат като предавател на тази духовна енергия, която наричаме любов, е обещаната награда за триумфиращите Слънчеви Ангели, възнаграждението и целта на тяхната медитативна работа. Божите Синове ще възтържествуват на земята в своето цялостно въплътено изражение и ще донесат светлина (и следователно живот) на всички проявени форми. Точно това е “изобилният живот”, за който говори Христос. Това е постигането от човека на истинската Нирвана, когато той, живеейки в непрекъснатата медитация в духовната сфера, е способен да работи и на земята. Ефектът от посвещението е да се направи човека способен да живее постоянно в центъра, но да действа като разпространител на божествената енергия в определена посока, а след по-нататъшните посвещения – и във всички посоки.

Сега, при обсъждането на следващото Правило ще разгледаме работата на “малката светлина”, на човека върху физическия план. Аз, който имам известно познание за живота на Слънчевия Ангел, искам да уверя своите другари по странство, че всички преходни сетивни усещания са тривиални и нямат никаква стойност в сравнение с наградата, която получава човек сега, в този живот, при опита си да съедини своето ежедневно съзнание със съзнанието на собствената си душа. Постигайки това, той навлиза в обществото на душите и вече не е самотен. Единствените самотни периоди са били в резултат на неправилната ориентация и упоритото вкопчване в онова, което замъглява зора му и заема ръцете му дотолкова, че му е невъзможно да поеме така наречената “Скъпоценност в Лотоса”.

ПРАВИЛО ТРЕТО

Енергията циркулира. Точката светлина, резултат от работата на четирите, се увеличава и става все по-наситена. Мириади се събират около нейната лъчиста топлина, докато нейната светлина не помръкне. Нейният огън затихва. Време е да прозвучи втория звук.

The Energy circulates. The point of light, the product of the labors of the four, waxeth and growth. The myriads gather round its glowing warmth until its light recedes. Its fire grows dim. Then shall the second sound go forth.

Энергия циркулирует. Точка света, продукт труда четырех, увеличивается и становится ярче. Мириады собираются вокруг ее лучистого тепла, пока ее свет не ослабеет. Ее огонь стихает. Затем издается второй звук.

Светлината на душата и светлината на тялото

Принципи и личност

Светлината на душата и светлината на тялото

В тези правила на магията са изразени законите на творческата работа и начините, по които човек може да функционира като въплътена душа. По принцип те нямат отношение към правилата, определящи развитието на човека. В определени случаи обаче може много да се научи от тях, тъй като човек расте благодарение на творческата работа и разбирането, но не в това е главният акцент на учението.

В резултат на постепенно нарастващия синтез в медитативния процес, провеждан от душата на нейния собствен план и на плана на стремящия се, човек формира (във физическия си мозък) точка от светлина, която окултно е била запалена на плана на ума. Светлината винаги означава две неща: енергията и нейното проявление в определена форма, тъй като светлината и материята са синоними. Мисълта на човека и идеята на душата са намерили точката, в която се допират, и е възникнал зародиш на мисъл-форма. Тази мисъл-форма, когато узрее, ще успее в такава степен да въплъти Великия План (над който работи Йерархията), в каквато човек е способен да го види, схване и въплъти на менталния план. На ранните етапи на човешкия стремеж, в неговите първи стъпки по Пътя на Ученичеството и в периода на приемане на първите две посвещения, този процес се обозначава с думата “Служене”. В началото той едва-едва схваща идеята за единството на Живота, проявяващ се като Братство, съществуващо сред всички форми на този божествен Живот. Този субективен идеал постепенно довежда до разбирането за начина, по който това същностно родство може да бъде претворено на практика. Може да бъде видяно как то намира своето изражение в хуманитарните усилия, в организациите, създавани да облекчат страданията на хората и животните и в световните усилия, насочени към подобряване на отношенията между нациите, религиите и отделните групи. [94]

Днес достатъчно на брой хора са се докоснали до йерархическия План, така че с увереност може да се направи извода, че колективният мозък на човешкото семейство (тази същност, която сме нарекли четвърто природно царство) е станал способен да вижда и е образувал своя форма от светлина на менталния план. По-късно представата на хората за служенето и за тях самите ще се промени и ще бъде намерена по-адекватна форма за изразяване, но на

днешния етап съществуващата представа е удовлетворителна.

Мисъл-формата, създадена от стремящия се, се появява благодарение на фокусираната енергия на душата и на пренасочената сила на личността. Този процес се разделя на три етапа:

1. Период, в течение на който стремящият се старае да постигне такова вътрешно спокойно, насочено внимание, което ще му позволи да чуе Гласа на Безмълвието. Този глас, посредством символи и анализ на жизнените обстоятелства, ще му разкрие такава част от Целта и Плана, на каквата той може да сътрудничи. В зависимост от неговото ниво на развитие тези планове могат да бъдат:

а. Вече материализирали се планове, проявили се на физическия план под формата на групово служене, в което стремящият се може да участва и на чийто интереси той може да подчини своите.

б. План или част от плана, който е негова задача да въведе в проявление и по този начин да го материализира като групов активност на физическия план. Функцията на някои стремящи се е да съдействат и да помагат на групи, които вече работят. На други задачата е да извикат към живот такива форми на активност, които все още се намират на субективния план. Само тези стремящи се, които са се освободили от личностни амбиции могат истински да сътрудничат в този втори аспект на работата. [95] Затова “Убийте амбицията”!

2. Период, в който стремящият се приучва себе си към ясно слушане и правилна интерпретация на вътрешния глас на душата и дълбоко размишлява над получените послания. През време на този период “Енергията циркулира”. Установява се постоянен ритмичен отклик към мисловната енергия на душата и, образно казано, получава се непрекъсната циркулация на сила между този център на енергия, който наричаме “Душата на нейния собствен план” и този център на сила, който е човешкото същество. Енергията протича през “нишка”, която наричаме *сутратма* и която осъществява вибрационната връзка между мозъка и душата.

Тук може да се даде интересна информация, доколкото моето намерение в тези инструкции е да проследя аналогията между различните аспекти на божествеността така, както те се представят и в човека, и в макрокосмоса, или Небесния Човек.

Древната йога от времената на Атлантида (която е дошла до нас в непълен вид като Йога на Центровете) ни предава знанието, че отражението на сутратма в човешкия организъм е наречено *гръбначен мозък* и е изразено посредством неговите три нервни канала – “ида”-десен, “пингала” – ляв и “сушумна” – централен. Когато отрицателните и положителните сили на тялото, които се проявяват чрез нервните маршрути “ида” и “пингала” са уравновесени, тези сили могат да се издигат и спускат по централния канал към или от мозъка, преминавайки безпрепятствено през центровете по гръбнака. Когато това се случи, имаме свършено изражение на душата във физическия човек.

В действителност каналите по гръбнака съответстват на сутратма и свързват физическия човек с душата, тъй като сутратма по същество представлява положителната енергия на Духа, отрицателната енергия на материята и уравновесяващата енергия на душата – именно постигането на равновесие между тях е сегашната задача на човечеството. [96] През следващите посвещения позитивното въздействие на духовната енергия ще измества уравновесяващото действие на силата на душата, но това е един по-късен етап, с който стремящият се няма нужда да се занимава. Нека сега първо намери “Благородния Среден Път” между двойките противоположности и тогава, някак случайно ще открие, че силите, които той използва на физическия план, преминават по централния нервен канал на гръбнака. Това ще се случи, когато препредаването на светлината и истината към физическия

мозък по централния канал на свързващата сутратма действително се осъществи, допринасяйки голяма полза. Идеите и концепциите (казано символично), които постъпват през сутратмичния негативен канал са изпълнени с добри намерения, но не им достигат сили и не ще могат да се реализират. Те са емоционално оцветени и им липсва тази организирана форма, която може да създаде само чистия ум. Идеите и концепциите, постъпващи чрез положителния канал (образно казано) твърде бързо се конкретизират и са мотивирани от личностните амбиции на властващата менталност. Умът винаги е егоистичен, себещентриран и изразява личностни амбиции, които съдържат в себе си зародиша на собственото му разпадане.

Когато обаче се използва сутратмическата сушумна – централният нервен канал и неговата енергия – душата като магически интелигентен съзидател предава своите енергии. Тогава плановете могат да се разработват съобразно божествената цел и да се разгръщат в конструктивна активност “*в светлината*”. Точката на егоичния и лунарния контакт винаги излъчва точка светлина, както виждаме от Правилата на Магията, и тя има своя фокус в тази точка на сутратма, която съответства на светлината в главата на стремящия се.

3. Периодът, през който той издава Свещенното Слово, и съединил го с гласа на Егото, или Душата, привежда в движение менталната материя за построяването на своите мисъл-форми. Сега вече именно човекът на физическия план издава Словото, и го прави по четири начина: [97]

а. Той става въплътеното Слово и се стреми “да бъде този, който е”;

б. Той издава Словото вътре в себе си, опитвайки се да го прави като душа. Той визуализира себе си като душа, издъхвайки енергията посредством това Слово чрез цялата си оживотворена от душата система – своите ментален, емоционален, витален и физически инструменти.

в. Той произнася Словото непосредствено на физическия план, като по този начин въздейства на всичките три типа материя в заобикалящата го среда. През цялото това време той “*държи устойчиво ума си в светлината*” и поддържа неотклонно съзнанието си в сферите на душата.

г. Паралелно с това той осъществява (и това е най-трудният етап) устойчива визуализация на мисъл-формата, чрез която се надява да изрази този аспект от плана, с който той работи и който се надява активно да въплъти в своя живот и в своето обкръжение.

Това става истински възможно едва тогава, когато между мозъка и душата е установена сигурна връзка. Този процес включва способността на мозъка да регистрира това, което душата вижда и осъзнава в Царството на Душата, а също и една паралелна активност на ума, с която учащият се трябва да интерпретира своето виждане, използвайки конкретната интелектуална способност, за да е в състояние в точното време и в правилната форма да изрази това, което е научил. Това никак не е лесно да се направи, но стремящият се в крайна сметка ще трябва да се научи да изразява себе си по повече от един начин, и при това едновременно. По този начин той започва да изучава тройствената активност. “*Древният Коментар*” изразява това по следния начин: [98]

“Слънчевата Сфера сияе в цялото си ослепително великолепие. Просветленият ум отразява слънчевата слава. Лунната сфера възлиза от центъра към върха, преобразявайки се в сияйно слънце от светлина. Когато тези три слънца станат едно, се появява Брахма. Ражда се лъчезарният свят.”

Това буквално означава, че когато душата (символизирана от Слънчевата Сфера), умът и светлината в главата образуват едно цяло, творческата мощ на Слънчевия Ангел може да се прояви в трите свята и да създаде форма, чрез която неговата енергия ще може активно да се изрази. “Лунната сфера” е символичен начин да се назове Слънчевия сплит, който евентуално трябва да направи две неща:

Да спои или слее енергиите на двата нисши центъра на силата, и

Да издигне тези слети енергии така, че да се съединят с енергиите от другите по-висши центрове, като по такъв начин те да достигнат главата.

Всичко казано по-горе е само теория и учение, които трябва да се оформят в практически експеримент, опит и съзнателна активност от страна на стремящия се.

Бих искал също да акцентирам върху природата на служенето, която човечеството като цяло изпълнява в общия план на еволюцията. Разглежданото Правило се отнася не само до отделните индивидууми, но и до предопределената активност на четвъртото Природно Царство. Чрез медитация, дисциплина и служене човек разгаря в лъчистата светлина, осветяваща трите свята, тази точка светлина, която се е запалила по време на неговата индивидуализация през миналите векове. И това е намерило своето отражение в светлината в главата. Така се установява връзката, която прави възможна не само вибрационната синхронизация, но и излъчването и проявлението на магнетичната сила, което от своя страна способства тя да разпознава в трите свята на непосредственото човешко обкръжение.

Така стоят нещата в човешкото царство. [99] В зависимост от това как се увеличава неговото просветление и в каква степен неговата светлина става все по-мощна, въздействието му върху дочовешките царства ще е аналогично на въздействието на индивидуалната душа върху своето отражение – човека във физическо въплъщение. Казвам “аналогично” в смисъл на причина, а не на следствие. Отбележете тази разлика. Човечеството е макрокосмично по отношение на дочовешките състояния на съзнание, както това е подчертано от Е.П.Б. Ефектът върху тези по-нисши и по-материални нива се свежда до четири момента:

1. Стимулиране на духовния аспект, изразяващ се като душа във всички форми – такива, като формата на минерала, цветето или животното. Позитивният аспект на енергията във всички тези форми силно нараства, пораждайки, например, радиоактивното излъчване в минералното царство. В това лежи ключът за разгадаване природата на процеса, който ще сложи края на нашето планетно съществуване и евентуално на нашата Слънчева система. В растителното царство резултатът от тази стимулация ще се продемонстрира в увеличавашата се красота и многообразие, а също и в еволюцията на много нови видове, чието предназначение е невъзможно да се обясни на тези, които все още не са посветени. Един от резултатите ще бъде създаването на хранителни форми за нуждите на нисшите деви и ангели.

В животинското царство резултатът ще бъде премахването на болката и страданието и връщането към идеалните условия на Едемската Градина. Когато човек функционира като душа, той изцелява, той стимулира и оживява, препредава духовните сили на Вселената и всякакви вредни еманации и разрушителни сили се натъкват на препятствие в лицето на човешкото царство. Злото и неговото влияние в много голяма степен зависят от човечеството, което може да бъде негов канал. Предназначението на човека е да препредава и манипулира силата. На ранните стадии на невежество това довежда до разрушителни и вредни последици. По-късно, когато действието се осъществява под влияние на душата,

силата се насочва правилно и мъдро и твори добро. Действително е истина, че *“всяка твар страда и се мъчи, докато чака откровението на Божите Синове.”* [100]

2. Донасяне на светлина. Човечеството е планетарният носител на светлина, препредаващ светлината на знанието, мъдростта и разбирането – в езотеричен смисъл. Тези три аспекта на светлината внасят три аспекта душевна енергия в душата на всяка форма посредством Анима Мунди, световната душа. От физическа гледна точка това може да бъде разбрано, ако се оцени разликата между осветеността на нашата планета днес и тази от преди петстотин години – погледнете нашите облени в светлина градове, нашите села, светещи в нощта със своите улици и къщи, нашите летища, осветени с прожектори и обозначени със сигнални светлини, океаните с разпръснатите навсякъде светлини на корабите, нашите блестящи самолети, пронизващи нощното небе. Всичко това е резултат от нарастващото просветление на човека. Това е станало възможно благодарение на неговото знание за светлината. Но кой може да каже какво ще се случи, когато аспектът на мъдростта започне да доминира? А когато това просветлено знание и мъдрост бъдат споени от разбирането, душата ще придобие контрол в трите свята и във всички природни царства.

3. Препредаване на енергия. Ключът за разбирането на този момент може да бъде схванат засега само като концепция, но не и фактически, и се състои в това, че човешкото царство *влие* и *въздейства* на трите дочовешки царства. Когато низходящият Триъгълник на Духа и възходящият Триъгълник на материята допрат своите върхове в човечеството, тогава може да бъде намерена точка на равновесие. В прогреса и одухотворяването на човека е надеждата за света. Човечеството само по себе си е световният Спасител, и всички световни Спасители са били само символ и гаранция за това.

4. Сливането на дева, или ангелската еволюция с човешката еволюция. Това е тайна, която ще се разкрие едва тогава, когато човек достигне до съзнанието на собствения си Слънчев Ангел и открие, че това също е само форма на живот, която след като осъществи своята цел, трябва да бъде изоставена. [101] Ангелската, или дева-еволюцията е една от най-великите линии на силата, съществуващи в божественото проявление, и Слънчевите Ангели, *Агнишватите* от *“Тайната Доктрина”* и *“Трактат за Космическия Огън”* принадлежат – в своя формен аспект – към тази линия.

Така служи човечеството, и в резултат от развитието на съзнателна способност за служене, нарастването на съзнателното разбиране за ролята на индивидуалния принос в осъществяването на Плана, а също и в готовността на личността да се подчини на душата, човечеството неотклонно ще прогресира към своята цел – служенето на света.

Мога ли да добавя няколко думи, за да може осъществяването на тази идея да стане практическа цел във вашия живот? Вредните магнетически въздействия, които са резултат от неправилно прилагане на силата, са причина за злото в обкръжаващия ни свят, включително и в трите дочовешки царства. Как можем ние, като индивидууми, да променим това? Като култивираме в себе си *непричиняване на вреда*. Затова анализирайте себе си от тази гледна точка. Изучете ежедневно си поведение, думите и мислите си, за да ги направите максимално безвредни. Настройте се да мислите за себе си и другите конструктивно и позитивно, а следователно и безвредно. Изучете емоционалното въздействие, което оказвате на другите, така че да не може вашето настроение, вашата депресия или емоционална реакция да навредят на вашия събрат. Помнете в тази връзка, че неуместният и неправилно насочен ревностен духовен стремеж и ентузиазъм много лесно могат да причинят вреда на вашия другар, тъй че следете не само за своите неправилни тенденции, но и за проявите на своите добродетели.

Ако непричиняването на вреда стане ключова нота във вашия живот, това в много по-голяма степен ще способства за правилното и хармонично състояние на вашата личност, отколкото

всяко друго усилие, насочено в по-различна посока. Радикалното пречистване, предизвикано от стремежа за непричиняване на зло, ще доведе до елиминиране на неправилните състояния на съзнание. [102] Затова бъдете внимателни и включете тази идея в ежевечерния си ретроспективен анализ на деня.

Аз бих посъветвал всеки, който чете тези страници, да започне своя духовен живот отначало. Бих му препоръчал да забрави всички минали постижения, да се изпълни с усърдие и да се концентрира върху Плана.

Към днешно време несъмнено е постигнат напредък в груповото осъзнаване и е понижен интересът към отделното “аз”. Несъмнена е и по-голямата вяра в Закона за Доброто, който довежда цялото творение към окончателно съвършенство, и благодарение на това се проявява способността човек да отклони погледа си от индивидуалните дела и да се ангажира с осъществяването на общата цел. Такова е нашето намерение и смисълът на нашите усилия. Цялостното виждане, инклузивното /inclusiveness, включващото/ разбиране и широкият хоризонт са основните моменти, характеризиращи работата под ръководството на Йерархията на адептите; укрепването на съзнанието в процеса на живота и осъзнаването на фундаменталното единство на всичко съществуващо трябва да бъдат постигнати преди на човека да му бъдат поверени определени знания, Думи на Силата и способности за манипулиране на тези сили, които довеждат субективната реалност във външна манифестация.

И затова ви говоря аз, по-старшия и възможно по-опитния ученик и работник на великата лозова градина Господна – практикувайте непричиняване на вреда с усърдие и разбиране, тъй като то (ако се изпълнява правилно и искрено) ще разруши всички ограничения. Причиняването на вреда е основано на егоизма и егоцентричните нагласи. То е израз на сили, концентрирани за самоукрепване, себевъзвеличаване и удовлетворяване на лични желаниа. Непричиняването на вреда е израз на живота на човека, който осъзнава себе си като вездесъщ, който живее съзнателно като душа, чиято природа е любов, чийто метод е инклузивност и за когото всички форми си приличат по това, че завоалират и скриват светлината и са само екстернализации на едно Единно Безпределно Битие. [103] Позволете ми да ви припомня, че това осъзнаване се проявява в истинското разбиране на действителните нужди на събратята ви, без сантименталност и практически съображения. Това ще доведе до онова безмълвие, което произтича от безразличното отношение към своето отделно “аз” и ще предизвика незабавен отклик към действителните нужди (както това е характерно за Великите, които съзират вътрешните причини зад външните явления, предизвикващи събития, забележими във външния живот); по такъв начин от тази точка на мъдростта може да се излъчи истинска помощ и ръководство. Непричиняването на вреда създава в живота една внимателност в разсъжденията, немногословност, способност за въздържане от импулсивни действия и некритикуващ дух. Така се осигурява свободно протичане на силите на истинската любов и на тези духовни енергии, които оживотворяват личността и които в крайна сметка довеждат до правилно действие.

И така, нека непричиняването на вреда стане ключова нота във вашия живот. Вашият ежевечерен ретроспективен преглед на деня трябва да се извършва изцяло в този ракурс; разделете го на три части и анализирайте:

Непричиняване на вреда чрез мислите. Резултатът от това ще бъде контрол върху речта.

Непричиняване на вреда чрез емоционалните реакции. Това ще превърне човека в канал за изразяване на този аспект на душата, който провежда любовта.

Непричиняване на вреда чрез действия. Това ще създаде спокойствие и хармония, изясност в действията и освобождаване на творческата воля.

Тези три подхода към дадената тема трябва да се изучат и от гледна точка на влиянието им върху вашето собствено “аз” и вашето развитие, и от гледна точка на влиянието, което те оказват върху тези, които ви заобикалят и с които контактувате.

Тук искам да отбележа, че моите съвети и инструкции са основани върху опита от окултната работа. Вие не сте длъжни да ги следвате. [104] Ние се стремим да подготвяме и обучаваме интелигентни служители на расата, които се развиват благодарение усилията, инициирани от тях самите и благодарение на свободата на действията и различаването при избора на метод, а не по пътя на безкритичното послушание и сляпото подчинение. Да не забравяме това. Ако някакво указание все пак постъпи от това субективно общество от наставници, чийто скромнен член съм и аз, нека то съвпадне със склонностите на вашата собствена душа и подбудите на вашето висше “аз”.

Преди да продължим с анализа на настоящото и предходното Правило (тъй като Правила Второ и Трето са две половини на едно цяло), бих искал да ви напомня, че в дадената серия медитации над тези древни формули ние се занимаваме с магическата работа на стремящия се като сътрудник в работата на Великата Бяла Ложа. Ние имаме работа с методите на Бялата магия. Позволете ми също така да ви напомня, че магическата работа на нашата планетарна Йерархия се състои в изживяването на *психе* в света на формите, така щото неразтвореното цвете на душата да може да бъде отгледано и развито до такава степен, че една сияеща слава, магнетична сила и (в крайна сметка) духовна енергия да може да бъде демонстрирана чрез посредничеството на формата. По такъв начин може да бъде видяно могъществото на Трите Лъча на божественото проявление:

Първи Лъч – Духовна енергия

Втори Лъч – Магнетическа сила

Трети лъч – Сияеща слава

Тези Лъчи имат своите микрокосмически отражения в аурата на съвършения човек:

Първи Лъч – Монадичен – Духовна енергия – Центърът в Главата

Втори Лъч – Егоичен – Магнетична сила – Сърдечен център

Трети Лъч – Личностен – Сияеща слава – Слънчев сплит

Вие сигурно ще попитате защо пропускам Гърловия център? Защото центровете под диафрагмата символизират преди всичко личностното нисше “аз”, и в своя обединяващ център – слънчевият сплит – изразяват магическата сила на материалния аспект в човека. Гърловиият център се въвлича в нарастваща творческа активност в зависимост от това как личността се отзовава на душата. [105]

Сега нека разгледаме края на предходното Правило:

“Нисшата светлина се устремява нагоре; великолепна светлина осветява трите и се осъществява работата на четирите.”

Какво е това “нисша светлина”? Учащият се трябва да помни, че за сегашните му цели той трябва да разгледа три тела от светлина:

Имаме сияйното тяло на самата душа, намиращо се на нейния собствен план, наричано често Карана Шарира, или каузално тяло.

Имаме жизнено, или етерно тяло, проводник на праната, представляващо тялото от ясна светлина, или по-скоро проводник, оцветен от пламъка.

Имаме тяло от “тъмна светлина”, което е окултният начин да се назове скритата светлина на физическото тяло, и латентната светлина на атома като такъв.

Тези три типа тела са споменати в “*Стария Коментар*” по следния символичен начин:

“Когато сияйната светлина на Слънчевия Ангел се слее със златистата светлина на космическия посредник, от тъмнината изплува бликащата светлина на ану, частицата.”

“Космически посредник” е прозвище, дадено на етерното тяло, което е съставна част от вселенския етер е _____. Именно чрез етерното тяло постъпват всички енергии, излъчвани както от душата, така и от слънцето или от планетата. По тези жизнени линии с огнена природа се осъществяват всички контакти, които не са излъчени непосредствено от осезаемия свят.

Тъмният свят на миниатюрните атоми, от които е съставен физическият проводник, е отзивчив към стимулациите, преминаващи от душата към нейния проводник, и когато човек е под контрола на душата, цялото му тяло сияе. [106] Това явление се демонстрира като ярка сияеща светлина, излъчвана от телата на адептите и светиите.

Когато сияещата светлина на душата се слее с магнетичната светлина на жизненото тяло, тя до такава степен стимулира атомите на физическото тяло, че всеки атом на свой ред става миниатюрен излъчващ център. Това става възможно единствено когато главата, сърцето, слънчевият сплит и Центърът в основата на гръбнака се съединят по особен начин, а как именно – това е една от тайните при Първо посвещение. Когато тези четири центъра се намират в тясно взаимодействие, “основата на триъгълника”, както символически е наречена, е готова за магическа работа. С други думи, тази четворка може да се опише по следния начин:

- а. Физическата материална форма със своя център в основата на гръбначния стълб;
- б. Жизненото тяло, работещо посредством сърдечния център, където се намира жизненият принцип. Активността на това тяло, в резултат от стимулацията, се проявява чрез кръвообращението;
- в. Емоционалното тяло, работещо посредством Центъра на слънчевия сплит; работещо посредством, където се намира жизненият принцип. _____ ред става ското тяло, че всеки атом на свой център на слънчевия сплит;
- г. Центърът в главата, главният агент на душата и нейния интерпретатор – ума.

Когато тези четирите се намират в пълно съгласие и са подравнени /alignment/ едно с друго, става възможна работата по преминаването на посвещенията с активно ученичество в периодите между тях. Сие и са зи четирите се намират в пълно съгла Допреди този момент работа не може да бъде извършвана. Предвестник за скорошно приемане на посвещение от стремящия се е символично събитие, появяващо се във вид на светлина в главата.

На този стадий светлината на душата прониква в областта на пинеалната жлеза; тук тя предизвиква излъчване на етер в главата, на жизнено дихание; [107] това довежда до стимулиране на атомите на мозъка така, щото тяхната светлина се слива с другите две – с етерната светлина и със светлината на душата – в резултат на което се появява вътрешно лъчезарно слънце, което стремящият се започва да осъзнава в своя физически мозък. Често учащите се споменават за появата на разсеяна светлина или огън – това е светлината на атомите на физическия план от които е изграден мозъкът; по-нататък те могат да говорят за нещо, изглеждащо като слънце в главата. Това е възприятието за контакта на етерната светлина със светлината на физическите атоми. По-късно те започват да осъзнават една особено ярка, електрическа светлина –огато които е изграден мозъкът; по-нататък, к това е светлината на душата заедно с етерната и атомната светлина. При това те често виждат един тъмен център вътре в сияйното слънце. Това е подходът към Пътя, разкриващ се благодарение на *“възсияването на светлината над вратата”*.

Учащият се трябва да помни, че е възможно да постигне висок стадий на духовно съзнание без да види каквото и да било сияние в мозъка. Това се случва доста често и до голяма степен се определя от типа на физическото тяло, от миналата карма и достиженията, а също и от способността на стремящия се да улавя и да провежда *“светлината отгоре”* и стабилно да удържа тази енергия в мозъчния център, като в същото време самият той в медитацията си се отделя от формения аспект и може невъзмутимо да наблюдава това, което става.

Когато всичко това се случи (а това не е цел на работата, но само показател, който трябва да се регистрира в съзнанието, а после да се елиминира), последващата стимулация предизвиква реакция на физическото тяло. Магнетичната мощ на светлината в главата и сияещата сила на душата предизвикват тази стимулация. Центровете започват да вибрират и тяхната вибрация пробужда атомите на материалното тяло така, че в края на краищата силите на вибриращото етерно тяло настройват дори най-нисшия център в унисон с най-висшия. По такъв начин тези огънове на тялото (сумата от енергиите на атомите) се въвличат в нарастваща активност дотогава, докато огнената енергия не се издигне нагоре по гръбнака. [108] Всичко това става благодарение на магнетическия контрол на душата, възкачена *“на трона между веждите”*.

Тук влиза в действие един от приемите в йога – абстрахиране, или оттегляне /withdrawal/. Тъй като трите светлини са се слели, центровете са възбудени и атомите вибрират, човек получава възможност да центрира всичките три светлини в главата по своя воля. След което, благодарение на волеви акт и знаенето на определени Думи на Силата, той може да навлезе в състояние на самадхи, да се отдели от тялото си, отнасяйки със себе си и светлината. По такъв начин великолепната светлина (трите съединени светлини) осветява трите свята на човешкото проявление, *“светлината се устремява нагоре”*, осветявайки сферите на човешкия съзнателен и несъзнателен опит. В окултните писания на Учителите това е материалното тяло _____ каквото и да било сияние в мозъка.

_____ ъмозакк

ната _____ изразено със следните думи:

“Тогава на челото на Божествения Бик се появява светлина и неговото око излъчва сияние. Неговата глава със своята магнетична сила заприличва на ослепително слънце, а от лотоса на главата му се очертава светлинна пътека. Тя води към Великата Същност, пораждайки жив огън. Божественият Бик съзира Слънчевия Ангел и познава в този Ангел светлината, в която върви.”

Тогава се осъществява работата на четирите. Четирите са се съединили. Слънчевият Ангел се отъждествява със своя инструмент; животът на обвивките се слива със светлината на душата. Главата, сърцето и основата на гръбнака са геометрически подравнени и тогава става

възможно определено развитие.

В тези две правила е заложена основата на магическата работа на душата. Нека за по-голяма яснота да изброим етапите:

Слънчевият Ангел започва работата по посвещението на Личността.

Той престава да разходва своите сили върху инициативите на душата в Духовното царство и съсредоточава своето внимание върху предстоящата работа.

Той навлиза в дълбока медитация.

Установява магнетическа връзка с инструмента в трите свята.

Инструментът, човекът, откликва и също навлиза в медитация.

Работата преминава през определени стадии и циклическа активност.

Светлината на душата се излива надолу.

Светлината на жизненото тяло и физическата форма се синхронизират със светлината в главата.

Центровете се активизират.

Светлината на душата и двата други аспекта на светлината стават толкова интензивни, че целият живот в трите свята се просветлява.

Предизвиква се подравняване, работата на ученичеството и посвещението става възможна и се провежда съобразно Закона на Битието.

Принципите и личността

Съществува обаче един момент, който заслужава да бъде разгледан и към който е по-добре да се подходи под формата на въпрос. Учащият се може да се заеме с този въпрос по следния начин:

“Едни хора подхождат към проблема за Битието от ментални позиции, други – чрез сърдечно разбиране; а естествува, обаче, един момент, който заслужава _____ едни се ръководят от главата, други – от сърцето; едни правят нещо или не правят друго, защото те по-скоро знаят, отколкото чувстват; някои реагират на своето обкръжение по-скоро ментално, отколкото емоционално”.

“Това, което трябва да стане ясно е, че може би за някои пътят се състои не в служенето, тъй като те по-скоро *знаят*, отколкото обичат Бога. Който, в края на краищата, е само тяхното съкровено “аз” _____. [110] Не е ли това по-скоро пътят на окултиста и мъдреца, отколкото на мистика и светеца? Когато всичко е казано и направено, дали това не е въпрос преди всичко на Лъча, на който се намират човекът и Учителят, при когото той провежда своето обучение?

_____ Не е ли истинното знание вид интелектуална любов? Ако поетът може да напише ода за интелектуалната красота, защо не да не можем да изразим признателността си да не можем да изразим признателността си към Единството, постигано по-скоро чрез главата, отколкото чрез сърцето? Сърцето само по

себе си е свършено достатъчно, но то не е пригодно за работа в този суров свят”.

“Може ли някой да направи нещо друго, освен да признае своята сегашна ограниченост, докато се опитва да трансцендира себе си според Божествения Закон на Еволюцията? Не присъства ли тук нещо като комплекс за духовна непълноценност (породена от сравнението) от страна на тези, които съзнават (и, възможно, болезнено възприемат) факта, че докато техния живот се обогатява интелектуално, пустинята в тяхното сърце все още не е разцъфнала като роза?”

“С други думи, ако човек се насочва към мястото на своето назначение и там служи с мисълта за Братството в Присъствието на Отца, не е ли все едно дали възприема фундаменталния постулат по-скоро чрез ума, отколкото чрез сърцето?”

Аз бих отговорил на тези въпроси по следния начин:

Въпросът не е в Лъча и дори не и в принципната разлика между окултиста и мистика. В цялостно развития индивидум както главата, така и сърцето трябва да функционират с еднаква сила. Във времето и пространството обаче, и в процеса на еволюцията индивидуумите се характеризират с различни доминиращи тенденции в различните животи; и поради това, че не виждаме цялостната картина, очертаваме такива временни различия. В един живот човек може да бъде предимно ментален и пътят на Любовта към Бога би бил неподходящ за него. Божията Любов вече се е изляла в неговото сърце и в значителна степен неговият окултен подход се основава на мистичното възприятие от минали животи. За него проблемът е да *познае* Бога с намерението да претвори това познание в любов към всичко. [111] Откликващата любов, проявяваща се като дълг към групата или семейството следователно се явява за него посоката на по-лекото съпротивление. Вселенската Любов, изливаща се към цялата природа и върху всички форми на живот ще дойде след едно по-развито познание за Бога, но това вече ще бъде част от неговото развитие в един следващ живот.

Изучаващите човешката природа (а такива трябва да бъдат всички учащи се) трябва да вземат под внимание, че съществуват временни различия. Хората се различават според:

- а. Лъча (който преди всичко определя жизнения магнетизъм);
- б. Подхода към истината, когато по-силно привлича или окултният, или мистическият път;
- в. Поляризацията, определяща или емоционалното, или менталното, или физическото съдържание на живота;
- г. Еволюционния статус, обуславящ различията между хората;
- д. Астрологическия знак, определящ тенденцията на всеки конкретен живот.
- е. Расата, формираща личността в специфичната расова мисъл-форма.

Подлъчът, на който се намира човек, този малък лъч, който се мени от въплъщение във въплъщение, обуславя основно окраската на текущия му живот. Той е неговият вторичен оттенък. Не забравяйте, че Първичният Лъч на Монадата е един и същ в течение на еона. Той не се променя. Той е един от трите Първични Лъча, които в крайна сметка синтезират човешките синове. Лъчът на Егото се мени от кръг в кръг, а при по-развитите души – от раса към раса, и е един от петте Лъча на нашата сегашна еволюция. Това е този доминиращ Лъч,

раса, и _____ аранжна който откликва вибрацията на каузалното тяло на човека. Той може да съответства на Лъча на Монадата или може да бъде един от допълнителните оттенъци на основния Лъч. [112] Лъчът на Личността се мени от живот в живот, докато не премине през цялата гама на седемте подлъча на Монадическия Лъч.

Затова при общуването между хора, чийто монади се намират на един и същ монадичен или допълнителен Лъч, може да се забележи, че те си симпатизират един на друг. Трябва да се помни обаче, че еволюцията на човека трябва да се придвижи далеч по-напред, за да може Лъчът на Монадата да оказва силно влияние. Така че болшинството случаи не влизат в тази _____ мират , при общуването си хората, които се на категория.

Ако при средно развити хора, стараещи се да се приближат към идеала, съвпада егoическия Лъч, това би довело до взаимно разбирателство, а по-нататък и до приятелство. За двама души, намиращи се на един и същ егoически Лъч е лесно да разберат гледната точка на другия и те стават добри приятели с непоколебима вяра един в друг, тъй като всеки би постъпил така, както постъпва другия.

Но ако у двама души са еднакви и егoическия и личностния Лъч, то тогава е налице един от онези редки случаи на най-близко приятелство, успешен брак или ненарушим съюз между двама.би постъпил така, както постъпва другия. ____ Това действително се среща рядко.

Ако двама души се намират на един и същ личностен Лъч, но се различават по своя егoически Лъч, имаме случай на кратко, внезапно приятелство или афинитет, мимолетни като пеперуда. Тези неща трябва да се помнят, осъзнаването им помага за разбирането и адаптацията към хората. Яснотата на виждането спомага за внимателното отношение.

Друга причина за различията се дължи на поляризацията на телата. Ако това не се отчита при общуването с хората, то резултатът ще бъде липса на разбиране. Когато използваме израза “човек, поляризиран в своето астрално тяло”, в действителност подразбираме човек, чието егo _____ Тези неща трябва да се знаят и _____ работи преди всичко посредством този проводник. Полярността е показател за чистотата на канала. Позволете ми да илюстрирам: Егото на обикновения човек обитава третия подплан на менталния план. [113] Ако астралният проводник на човека е съставен преди всичко от астрална материя от третия подплан, а менталният проводник в по-голямата си част е от петия подплан, то егото ще центрира своя стремеж в астралното тяло. астрална материя, _____ Ако неговото ментално тяло е съставено от материята на четвъртия подплан, а астралното тяло – от материята на петия подплан, поляризацията на човека ще бъде ментална.

Когато казваме, че егото е придобило по-голям или по-малък контрол върху човека, в действителност подразбираме, че човек е вградил в своите тела материя от по-висшите подпланове.

Егото е заинтересовано да поеме контрола само в случай, че човек почти напълно е изключил от своите проводници материя от седмия, шестия и петия подплан. Когато е вградил известно количество материя от четвъртия подплан, то егото разширява своя контрол; когато е включил определена част от материята на третия подплан, то тогава човек стои на пътя егото разширява своя контрол; ако е _____; когато преобладава материя от втория подплан, човек преминава посвещение, а ако неговата материя се състои само от атомна субстанция, тогава става Учител. Затова е важно да се знае подплана, на който се намира човек, а разпознаването на поляризацията на човека помага да се разбере неговия

живот.

Третото нещо, което трябва да се помни е, че дори и да се отчитат тези два фактора, то недостатъчната степен на зрелост на душата често обуславя отсъствието на разбиране. Двата гореспоменати фактора не ни дават особено много, тъй като способността да се разпознава лъча на човека все още не е разкрита за нашата раса.предположения

_____ Приблизителни предположения и използване на интуицията е единственото възможно нещо засега. Слабо развитият човек не е в състояние да разбере високоразвития, а не много напредналото Его разпознава лъча на човека _____ не може да разбере докрай посветения. По-голямото може да разбере по-малкото, но обратното не е възможно.

Що се отнася до дейността на тези. _____, чието постигнато ниво значително превъзхожда вашето собствено, аз бих ви помолил да вземете предвид следните три момента: [114]

а. Не съдете: тяхното виждане превъзхожда вашето. Не забравяйте, че едно от най-великите качества, постигнато от членовете на Ложата, Не

_____ е да считат разрушението на формата за маловажно. Основната им грижа е еволюиращият Живот;

б. Разберете, че всички събития се инициират от Братята с мъдра цел. Посветените от по-нисшите степени, макар и да са напълно свободни агенти, също участват в плановете на тези, които са над тях така, както и вие на вашия малък път. _____ б.

_____ът. Те трябва да научат своите уроци, но правилото за обучение е такова, че за всеки експеримент трябва да се заплати. Разбирането идва след наказанието за неразумно действие. Тези, които стоят над тях са способни да обърнат към добро всяка ситуация, предизвикана от тези, които са на по-ниско еволюционно стъпало.

в. Помнете, че в Закона за Прераждането е скрита тайната на сегашната криза. Групи Его-та се събират заедно, за да изживеят определена карма, заработена в миналото. Хората са вършили тежки грехове, наказанието за тези грехове и изкуплението са съвсем естествени. Насилието и жестокостта от миналото жънат своята тежка карма, но възможността да поправят грешките си сега е в собствените им ръце.

Помнете също така, че принципите са вечни, а личностите временни. Принципите трябва да се разглеждат в светлината на вечността, личностите – от гледна точка на времето. Трудността е в това, че много ситуации се определят от два принципа, единият от които е вторичен. Проблемът е, че, доколкото и двата са принципи, те са верни. За да направите правилния избор винаги трябва да помните, че като правило основните принципи (за тяхното мъдро постигане и плодотворно осъществяване) изискват интуиция, докато вторичните са чисто ментални. Затова методите неизбежно са различни. Ако се придържахме към основните принципи, то най-мъдрите методи са мълчанието и радостната увереност в това, че Законът работи; [115] стремежът да се избягват всякакви лични нападки, а само мъдри и любящи намеци и коментари, _____ и решимостта да се вижда всичко единствено в светлината на вечността, а не на времето, заедно с постоянния стремеж да се следва Закона на Любовта и да се вижда само божественото в събратята, дори и ако се намират на противоположната на вашата страна.

Във вторичните принципи, на които ия стремеж да се следва Закона на Любовта ___ следва Закона в днешно време опозиционните сили придават особено значение, използването на

нисшия ум създава опасност от критицизъм и методи, санкционирани от времето в трите свята – методи, включващи личностни нападки, обиди и изразходване на сили за разрушение в дух противоположен на закона и плана за единството. Терминът “опозиционни сили” е употребен в научен смисъл и означава противоположния полюс, осигуряващ равновесие. Помнете, че опозиционните групи могат да действат напълно искрено, но техният конкретен ум действа като бариера за свободното проявление на висшето знание. Тяхната искреност е голяма, но тяхното ниво на знания в някои сфери е по-ниско, отколкото тези, които се придържат към основните принципи, видими в светлината на интуицията.

въплъщава в себе си _____ Принцип е това, което въплъщава в себе си някакъв аспект от истината, на който се основава нашата система; това е проникналата в човешкото съзнание малка част от онази идея, върху която нашият Логос базира всичко онова, което прави. Основата на всяка Логоическа дейност е *любов в действието*, а фундаменталната идея, върху която Той основава своята дейност по отношение на човешката Йерархия е силата на любовта да води напред – назовете го ако искате за _____ството. Терминът е на закона и плана за едина закона за над еволюция или вроден стремеж, но всъщност това е Любов, предизвикваща движение и зовяща напред към достигането на завършеност /completion/. Това е стремежът на всеки и на всичко към все по-пълно изразяване /expression/. Затова този принцип трябва да лежи в основата на всяка активност, да ръководи по-малките структури и – ако е мотивирана от подбуждащата към дейност любов – да предизвиква божествена устременост у всички свои членове, водейки ги към все по-пълна експресия, и по такъв начин – към все по-голямо съвършенство и все по-ефективно приложение на усилията. [116]

Принципът, ако той наистина е фундаментален, веднага задейства интуицията и предизвиква незабавна ответна реакция на одобрение от страна на висшия “аз” на човека. Той съвсем малко или никак не се отнася до личността. Той олицетворява концепцията на Его-то в отношенията му с другите. Принцип е това, което винаги управлява действията на Его-то на неговия собствен план и едва тогава, когато започнем все повече и повече да се подчиняваме на управлението на Его-то, нашата личност ще започне да постига тези идеи и да им откликва. Трябва да помним това във всичките си взаимоотношения с обкръжаващите, като по този начин ще избегнем осъждането над ближните си. Осъзнаването на принципите е белег за достигане на определено еволюционно ниво.

Принцип е това, което вдъхновява _____ Принцип е това, което вдъхновява проявите на най-висока добродетелност в максимално висока степен. Това, че мъжът трябва да обича жена си, е проява на принцип, управляващ личността, който впоследствие трябва да бъде трансформиран в по-висок принцип, според който човек трябва да обича своите събратя. Принципите биват три вида и по-нисшите трябва да предхождат по-висшите:

Принципи, управляващи нисшето “аз” и отнасящи се към живота и активността на това нисше “аз”. Те въплъщават Третия аспект, или аспекта на активността на _____ Логоическото проявление, и формират основата за по-нататъшен прогрес. Те контролират човека в периода, когато той все още не е достатъчно развит и немислещ; тези принципи могат да бъдат разбрани по-лесно, ако ви кажа, че те са залегнали в общоприетите правила на порядъчния живот. “Не убивай”, “Не кради” се отнасят до активната страна на човешкия живот, до формирането на неговия характер.

Принципи, управляващи висшето “Аз” и отнасящи се към аспекта на любовта или мъдростта, и именно тях ще разгледаме сега. Половината от всички беди в света днес произтичат от факта, че висшите принципи, отнасящи се до любовта или мъдростта едва сега

започват да се постигат от човечеството в цялата им пълнота. [117] Бързото осъзнаване на тяхната правдивост и опитът да се осъществят като факти без предварителна адаптация на обкръжаващата среда към тези идеали, е причината за честите сблъсъци и конфронтации между тези, които се мотивират от принципите, управляващи личността и тези, мотивирани от принципите управляващи висшето “Аз”. Докато болшинството от представителите на расата и, управляващи личността и _____ не започне да се управлява от съзнанието на душата, такава конфронтация е неизбежна. Едва когато интуитивният план започне да доминира над емоционалния, ще се постигне истинското разбиране.

Първият свод от принципи се усвоява от човека посредством проявите на алчност и последващите в резултат нещастия. Той краде, след това понася наказание и повече не краде. Принципът е бил внедрен в него посредством страданието и той е научил, че само това, което му принадлежи по право, а не откраднатото, може да му донесе радост. Целият свят сега групово изучава този урок, тъй като когато революционерите откраднат или незаконно присвоят нещо, по-късно откриват, че откраднатата собственост _____ откраднатата собственост не носи полза, а нещастия. Така с течение на времето те усвояват принципите.

Вторият свод първите принципи, човек се _____ от принципи се изучава посредством себеотрицание и служене. Усвоил първите принципи, човек се разграничава от всичко лично и в процеса на служене постига могъществото на любовта в неговото окултно значение. Той дава, га живее живот на самоотречение, и всички блано и получава; той живее живот на самоотречение, но всички небесни блага се низпославят върху него; той отдава всичко, но живее в пълнота; той не иска нищо за себе си, но е най-богатият човек на земята.

Първите принципи се отнасят до отделните единици и еволюцията чрез различаване. Принципите, на които се обучава расата днес, се отнасят до групите; [118] въпросът вече не е в това “Кое е най-доброто за човека?”, а в това “Кое е най-доброто за групата?” Първите принципи се отнасят до _____ и само онези, които притежават виждане и са в състояние да мислят за всички като за сродни, могат удовлетворително да формулират тези принципи. Това са най-важните принципи, доколкото са базовите за тази система на любовта. Бедата е в това, че хората са объркани. Някои принципи от първата група, определящи нисшата активност в днешно време, дълбоко са се вкоренили и са наследени от хората като е се вкоренили и се наследяват от хората като неизменно присъстващи, а някои по-високи егоически принципи, или принципи на любовта, проникват в техните объркани умове, предизвиквайки идеен сблъсък. И затова те, както Пилат, възкликват: “Що е истина?”. Ако можеха да знаят, че висшите принципи имат общо с благо на групата, а нисшите – с благо на индивида може би щеше да им стане ясно. Нисшата активност на личностния живот, колкото и добра и положителна да е, в крайна сметка трябва да бъде преобразувана във висш живот в любовта, посветен на благо на групата, а не на единицата.

Всичко, което е устремено към синтез и божествена експресия не в единиците, а в множеството се приближава към идеала и висшите принципи. Размишлението върху тези идеи може да донесе полза. Илюстрация на това, което казвам може да се види във факта, че много конфликти в организациите произтичат от това, че някои достойни хора следват личности, жертвайки се за принцип, но за принцип, управляващ персонален живот. Други, смътно прозирайки нещо по-високо и стараейки се за благо на групата, а не за отделния индивид, внезапно се натъкват на висш принцип, привличайки при това силите на Его-то. Те работят за другите и тяхната цел е да помогнат на своята група.

Когато се сблъскат Его-то и личността, победата на висшето е сигурна; Нисшият принцип трябва да даде път на висшия. Един се концентрира върху това, което му изглежда от първостепенна важност – удовлетворяването желанията на личността – и (в този период)

благо на останалите не го интересува, макар от време на време да мисли, че именно това е неговата основна задача. [119] Друг ни най-малко не се интересува какво ще стане с неговото собствено “аз” и е ангажиран само с това да е в помощ на другите. Единия се концентрира в _____ чайки при това силите на Его-то. принцип , привлича ест всичко се свежда до въпроса користен или безкористен е мотивът, а мотивите, както знаете, се променят с течение на времето и с приближаването на човека към края на пътеката на изпитанията.

3. Още по-високи са тези принципи, които се постигат чрез Духа и са достъпни само от монадичното съзнание. Само когато човек трансцендира своя активен личностен живот и го замени с живот в любов или мъдрост, какъвто е този на Его-то, едва тогава започва да разбира цялата широта на този живот в любовта и го осъзнава като демонстрация на могъщество. Така, както личността има работа с принципите, управляващи активния живот на нисшето “аз”, както Его-то се ръководи от законите на Любовта, демонстрирани в груповата работа или в любовта, проявяваща се като редуциране на множеството в няколко, така Монадата има работа с активния живот на любовта, чието могъщество се проявява в редуцирането на няколкото в едно.

Единият принцип има отношение към живота на човека на физическия план, или в трите свята; вторият – с живота на каузалните нива, а последният – с живота му след постигане целта на сегашния човешки стремеж. Единият се занимава с единиците, другият – с групите, а третият – с единството. Единият има работа с крайната диференциация, вторият касае множеството, събрано в Егоическите групи, Единият има работа с максималната _____ докато третият свежда тази диференциация отново в седем, което означава единство от гледна точка на човешката йерархия.

Всички тези, а и много други фактори, предизвикват различия между човешките същества и за да може да си състави вярна представа, човек трябва да ги вземе под внимание. [120]

Затова трябва да се помни, че ученикът на който и да е Учител се характеризира със свой индивидуален облик и индивидуални ценни качества и недостатъци. Но независимо от това той трябва да знае, че дотогава, докато и недостатъци.

_____ пътят на Знанието не бъде съвместен с пътя на Любовта, той никога няма да получи висшите посвещения, тъй като те преминават на висшите нива на менталния план. Дотогава, докато пътят на Светлината не се съедини с пътя на Живота, великият преход от четвъртото към петото царство не ще бъде възможен. Възможни са обаче определени разширения на съзнанието; могат да бъдат приети посвещения на астралния и на нисшите подпланове на менталния план; частично виждане може да бъде постигнато; може да се появи възприятие за Присъствието; Възлюбеният може да бъде достигнат благодарение на любовта, и радостта от този контакт може да се съпровожда от неизмеримо блаженство, но ясното възприятие, постигнато в резултат на опита от Планината на Просветлението се различава от радостта, изпитвана на Планината на Блаженството. Сърцето води към едно, главата към друго.

Ако определим точно, то пътят на Знанието е пътят на окултиста и мъдреца; пътят на Любовта е пътят на мистика и светеца. Разбирането с главата или със сърцето не зависи от лъча, тъй като и двата пътя трябва да бъдат познати: мистикът трябва да стане окултист; белият окултист е бил светец и мистик. Истинното знание е интелигентна любов, защото съединява интелекта и предаността. Единството се усеща със сърцето и неговото интелигентно приложение към живота трябва да се постигне чрез знание. о. живота трябва да се постигне чрез знанието.

От първостепенна важност е да се проумее целта на живота и да се разбере дали пътят на главата или пътят на сърцето са методът на дадения конкретен живот. Затова е нужно прецизно духовно разграничение, за да не може илюзията да ни отклони по инерцията. Внимателно обмислете тези думи и гледайте този въпрос да бъде поставен на здрава основа, а не да се обърне в комплекс за непълноценност или в обсъждане на делата на вашия събрат, в склонност към завист или безгранично самодоволство, което ще обезсмисли цялата ви активност. [121]

За средния стремящ се към ученичество може да се обобщи и със сигурност да се каже, че в миналото той основно е следвал пътя на сърцето и че в сегашното възплъщение първостепенна необходимост е менталното разкритие.

В древното Писание се казва:

“Не очаквай, О преблагословени, да постигнеш духовната същност преди да успокоиш ума. Така не се търси мъдростта. Само на този, който е обуздал ума и който вижда света като в огледало, могат да му бъдат поверени вътрешните чувства. Само този, който знае, че петте сетива са илюзия и че няма нищо сигурно, освен двете главни, може да бъде допуснат до тайната на Разпятието. же да бъде допуснат до тайната на Разпятието.”

“Пътят, вървян от Служителя, е пътят на огъня, който преминава през неговото сърце и навлиза в главата. Не по пътя на удоволствията и не по пътя на страданието може да се постигне освобождение или да се придобие мъдрост. А само при трансценденцията на тези двете, само при сливането на болката с удоволствието може да се постигне целта – тази цел, която стои отпред като точка от светлина, зрима в тъмнината на зимната нощ. нощ. светлина, зрима в тъмнината на зимната нощ. светлина, зрима в тъмнината на зимната нощ. Тази точка светлина изглежда като мъждукащо кандило на тавански прозорец, но при извървяването на пътя, водещ към тази светлинка, посредством сливането на двойките противоположности, тази малка, студена и трепкаща светлинка увеличава своя блясък, докато топлата светлина на ярката лампа не се възпламени в ума на странника по пътя.”

“Върви, О Пилигрим, с твърда решимост. Няма ни кандило ни лампа, пълна с масло. Сиянието става все по-ярко и пътят завършва в блясъка на славата, странстващият в нощта става дете на слънцето и влиза през портите на неговата лъчезарна сфера.”

ПРАВИЛО ЧЕТВЪРТО

Звукът, светлината, вибрацията и формата се съединяват и се сливат, и така работата вече е една. Това става според закона и сега вече нищо не може да попречи на работата да върви напред. Човек диша дълбоко. Той концентрира силите си и излъчва мисълформа.

Sound, light, vibration, and the form blend and merge, and thus the work is one. It proceedeth under the law, and naught can hinder now the work from going forward. The man breathes deeply. He concentrates his forces, and drives the thought-form from him.

Звук, свет, вибрация и форма соединяются и сплавляются, так работа становится единой. Это происходит по закону, и теперь ничто не может помешать продвижению работы. Человек глубоко дышит. Он концентрирует свои силы и выпускает из себя мыслеформу.

Творческата работа на звука.

Науката за дишането.

Творческата работа на звука

Преди да насочим нашето внимание към това Правило полезно ще е да си припомним някои моменти, за да може нашето размишление да бъде ползотворно.

Първо, Правилото, което сега ще разгледаме, касае работата на менталния план, и преди тази работа да стане възможна, е необходим развит ум, зрял интелект, а също и в някаква степен постигнат контрол над ума. Тези правила не са за начинаещи в окултните науки; те са за тези, които са готови за магическа работа, за труд на плана на ума. Любовта е велик обединител, първостепенният космически и микрокосмически импулс, но умът е главният съзидателен фактор и утилизатор на космическите енергии. Любовта привлича, но и умът привлича, отблъсква и координира, тъй че неговият потенциал е невъобразим. Нима е невъзможно, макар и приблизително, да си представим какво се случва в менталните сфери по аналогия на това, което наблюдаваме в емоционалните сфери? Можем ли да си представим такова състояние на света, в което интелектът би бил също толкова могъщ и би определял поведение така, както емоционалната сфера в наше време? Расата се насочва към ера, когато ва могъщ в което интелектът би бил също толкова представим хората ще функционират като умове, когато интелектът ще бъде по-силен от желанието и силите на мисълта ще бъдат използвани да призовават и управляват света така, както сега се използват физически и емоционални средства.

Тази идея е извънредно важна за правилното разбиране на законите на мисълта; тя дава ясни инструкции за използването на менталната материя и за изграждането на мисълформи от тази материя. [126] Тези правила дават необходимата информация за това.

Второто, което трябва да помним е, че работникът в магията и могъщата същност, владееща тези сили, трябва да бъде душата, духовният човек, поради следните причини:

Единствено душата има непосредствено и ясно разбиране за съзидателната цел на Плана.

Единствено на душата, чиято природа е интелигентна любовшата, чиято природа е

интелигентната любов уа, могат да бъдат поверени знания, символи и формули, необходими за правилното провеждане на магическата работа.

Единствено душата има способността да работи във всичките три свята едновременно оставайки отстранена, и по такъв начин кармически свободна от резултатите на тази работа.

Единствено душата в действителност притежава групово съзнание и се ръководи от чиста безкористна цел.

Единствено душата със своето открито за виждането око е способна да прозре края от самото начало _____ и ясно да си представи картината на окончателното завършване.

А няма работниците на черната магия не притежават такова могъщество? – ще попитате вие. Не. Те могат да работят в трите свята, но те работят *в* и *от* плана на ума

_____ и затова не функционират извън собствените си територии така, както прави душата. Благодарение на своята близост и отъждествяване със своя работен материал, те могат да постигнат по-значителни и по-бързи резултати, отколкото работника от Бялото братство, но техните резултати са ефимерни; те водят след себе си разрушения и катастрофи и черният маг в края на краищата затъва в последвалия катаклизъм. [127]

Затова нека помним за необходимостта от правилното използване на ума и (едновременно с това) винаги да запазваме едно отстранено отношение към съзидателната работа на ума, желанията и физическите усилия.

При разглеждането на Правило IV фигурират четири думи. Първо, *звук*. Това е формула или дума на силата, която душата произнася, започвайки по такъв начин своята работа. Тази дума е двойствена. Тя звучи на тази нота, на която откликва душата, на нейната собствена конкретна нота, съединена с нотата на личността. Това съзвучие от две ноти предизвиква последващ ефект и е по-важно, отколкото цялостната фраза, съставляваща думата на силата.

Точно тук е и проблемът – тези две ноти трябва да се издават синхронно и с концентриран ум. Тук е и ключът към значението на съединена с нотата на ейната личност. _____ АУМ или ОМ. На ранните стадии на медитативната работа тази дума се произнася на глас, докато на по-късните – безгласно. Такава тренировка за произнасянето на АУМ е несъзнателна подготовка за двойствената работа на духовното съзидание и това се отдава с лекота едва тогава, когато внимателният стремеж се се приучава да чува в мозъка си беззвучното звучене на ОМ.

Бих искал да предложа на учащите се да свикнат да работят именно по този начин, произнасяйки тази дума на глас и начесто в края на утринната медитация _____ в края на утринната медитация, като в началото отделят голямо внимание на слушането на беззвучния звук, което ще развие чувствителността на вътрешния слух, етерното ухо. По-късно, когато се установи личностната нота и когато се долови вътрешният звук може да се пристъпи към опитите за тяхното съчетаване. Това изисква най-съсредоточено внимание и способност да се вършат две неща едновременно при пълно ментално внимание и над двете.

Учащите се, чийто стремеж е силен и безупречен, е добре да помислят за приложението на магическата работа, за способностите си в медитацията, а също и за своята готовност да напредват с постоянно внимание и с необходимата дисциплина. [128] За да се облекчи тази работа бих посъветвал всички, които сте дълбоко ангажирани с този проблем, да изучите и следните въпроси в светлината на своята душа, отговаряйки по такъв начин на своето висше “аз”:

Чувствате ли, че сте достигнали етапа, когато можете:

а. да отхвърлите тази форма на медитация, която практикувате сега;

б. да навлезете сравнително лесно в състояние на съзерцание _____;

в. да познаете _____ вибрацията на своята собствена душа.

Означава ли нещо за вас Свещеното Слово и можете ли ясно да формулирате защо го използвате?

Стремите се да участвате в тази работа защото това е ваш личен стремеж или защото вашата душа започва съзнателно да използва своя механизъм?

Във връзка с последния въпрос е необходим сериозен анализ и аз ви призовавам да говорите на себе си само истината и по такъв начин ясно да определите сегашния си стадий на развитие. жду душата на човека и него самия. _____ Този въпрос стои между душата на човека и него самия.

Тук бих искал да вмъкна няколко думи за себе си. Учащите се могат да отклонят своята енергия за празни спекулации относно моята идентичност. Колко висок е моят статус? Моята дейност по отношение на групата е да предоставям необходимата помощ на тези, които се стремят да се подготвят за активна работа в качеството им на ученици. Аз съм ученик и съм се придвижил по-надалеч по Пътя на Завръщането, отколкото стремящия се, изучаващ дадените инструкции. До някаква степен познавам капаните, знам какво е необходимо и мога да помогна в подготовката за този изключително важен момент, в който те преминават през портала. Необходимо ли е повече? Та нима истината не е една и съща, когато е произнасяна от стремящ се, ученик, Учител или дори Христос? Може би колкото съм по-близо до вас, толкова по-голяма полза бихте имали от мен. Моята анонимност няма да бъде нарушена и всякакви спекулации по мой адрес са безполезна загуба на време. [129] Достатъчно е да се каже, че аз съм представител на Изтока, че съм на Лъча на Учителството и съм тясно свързан с Учителя К. Х. и че част от моята работа е постоянното търсене на стремящи се със силни сърца, гореща преданост и трениран ум, и че аз съм ученик като всички, като се започне от най-скромния кандидат и се стигне до най-великия от Великите. Един урок, който всеки стремящ се трябва да усвои, и то веднага е, че концентрацията върху личността на Наставника с надежда за личен контакт с него и постоянното насочване на вниманието към онова състояние, наречено “приет чела” само отлага този контакт и забавя приемането. Старайте се да подготвите своя инструмент, учете се да работите в спокойствие и тишина, изпълнявайте задълженията си, своя дълг, култивирайте сдържаност в речта и тази спокойна уравновесеност, която идва от безкористния живот, забравете егоистичната удовлетвореност, която може да изпълни сърцето ви, когато наблюдаващата Йерархия признае вашата преданост. бавя приемането. _____

Обмислете внимателно тази инструкция. В наши дни се извършват множество съгласувания и промени в живота на хората. В произтичащите от това обърквания индивидуумите осъзнават, че е необходимо да обединят усилията си за сътрудничество, а нуждата от групова работа сега е много по-належаща от когато и да било преди. Затова днес е необходимо вашата сила да е спокойствието и доверието, а единствената защита – щателното изследване на всички скрити мотиви. На повърхността излизат много различни принципи и стихията на бурята се разразява ту тук, ту там. На вътрешната страна тези фактори изглеждат далеч по-просто. Стълкновението преди всичко довежда до проверка на мотивите и благодарение на тази проверка става очевидно (за наблюдаващите Водачи) кой от всяка група е способен на правилно мислене, точно разграничение, търпелива настойчивост и е готов да се придвижи напред по пътя на изпитанията към мушцава

_____ вратите на посвещението, без да разстройва и смушава вътрешното си равновесие от повърхностни вълнения. [130] Само ако можехте да видите как повсеместното безпокойство и трудности винаги допринасят полза, превишаваща многократно привидното зло! Душите откриват себе си и се научават да следват вътрешния Повелител. Когато всички външни подпори паднат и признати авторитети започнат да предлагат противоречиви решения, тогава душите се обръщат към самите себе си и се учат

да се вглеждат в дълбините си. Този вътрешен контакт с висшето “аз” става все по-очевиден, създава доверие в собствените сили и вътрешно спокойствие, основаващи се на напътствията от вътрешния Бог и, следователно, превръщат човека в инструмент за служене в света.

В тази връзка за внимателно изучаващите човешкото поведение и мотиви изникват няколко съображения.

Първо: Идеализмът и възприемането на Плана за човечеството са тясно свързани.

Идеализмът е аналогичен на начина на мислене, предшестващ творчеството. Способността за абстрактно мислене и за концентрация върху идеала едва сега започва да се развива, тъй като тази способност включва в себе си само малцина от расата _____ ебе си определени атоми, задействане на материя от висшите подпланове и способност да се синхронизират собствените вибрации с вибрациите на Великите. Само малцина от расата са истински идеалисти (макар числеността им да нараства), съвсем малко са тези, които се ползват от конкретния ум, а масите са подвластни изключително на емоциите. Идва време, когато започва да се сформира интуитивното тяло (будхическият проводник), което ще използва висшия духовен ум като посредник. Когато тази работа бъде завършена, нисшият конкретен ум ще остане само предавател, или интерпретатор. Дори абстрактното и конкретното мислене ще бъдат изтласкани на заден план и ще имаме само приток на интуиция, приемаща форма с посредничеството на умственото вещество. Така ще достигнем до разбирането на неща, непостижими за сегашното ни ниско ниво на виждане. проявява връху идеала едва сега започва да се [131]

Във всички велики движения съществува определена мисъл или система на мислене, внедрена в умовете на така наречените идеалисти от Великото Бяло Братство. Идеята се провъзгласява от Тях. Те избират човек или група хора и посвяват в техните умове някаква идея. Там тя покълва и се възплъщава от тези хора посредством техните мисли, не така чисти и мъдри и неизбежно оцветени от личността на мислителя. Тези мисъл-форми на свой ред се подемят от конкретните световни мислители, които, схващайки най-главното от идеята, я кристализират и ѝ придават по-определена форма, която може лесно да се възприеме от масите. По такъв начин тя достига нисшите нива на менталния план и става възможно по-нататъшното ѝ развитие. След това тази идея се подхваща като желана от тези, които са фокусирани на астралния план; идеята апелира към тяхната емоционалност и става обществено мнение. Сега вече тя е практически готова да приеме форма на физическия план и е налице практическа адаптация на идеала към нуждите на физическия живот. Спусната отгоре, идеята е загубила много от своята първоначална красота, тя вече не е така чиста и прекрасна, каквато е била при раждането си и е доста далеч от първоначалната си форма, но независимо от това сега тя е по-пригодна за използване от масите и може да послужи като средство за постигане на по-високи задачи.

Второ: В такова възприемане на Плана и неговата по-нататъшна материализация са въввлечени човешки единици и чрез тях трябва да бъдат задействани другите хора. Дава се представа за колосални възможности, дават се указания за това как тези възможности да станат действителност, но по-нататък Великите не отиват. Подробностите, методите за конкретизиране на идеала и необходимата работа се предоставят на човешките синове. това как тези възможности _____ На ученика, възплъщаващ и преподаващ Плана, се поверява работата по уточняването на подробностите и осъществяването на необходимите действия. На този етап той трябва да помни, че (със своите малки планове) той попада под влиянието на същите закони, каквито са валидни и за Великите в техните мащабни стремления и че именно в резултат на неговото взаимодействие с другите хора и в опитите му да разреши човешкото уравнение, възникват трудностите. [132]

Тези, които могат да работят, са три групи:

- а. Тези, които възприемат Плана и на които е възложено неговото осъществяване;
- б. Тези, които могат да бъдат използвани, но които засега са слепи за великите замисли;
- в. Тези, които не чувстват нищо друго, освен собствените си егоистични интереси.

С първата група могат да контактуват Учителите. Те работят с тези единици от човешкото семейство и очакват най-малкото среден успех. Представителите на тази група чуват звука и осъзнават Плана. Втората група бива задействана във всички възможни форми на служене от учениците на света. Последната група в повечето случаи е отстранена от енергийна гледна точка и може да бъде използвана само при крайна необходимост.

Едно от основните условия, които ученикът трябва да култивира, за да почувства Плана и да може да бъде използван от Учителя, е самотата. В самотата разцъфва розата на душата; в самотата божественото “аз” може да говори; в самотата свойствата и добродетелите на висшето “аз” могат да се вкоренят и да проникнат в личността. В самотата може да се приближи Учителя и да впечатли внимаващата душа със знанието, което се опитва да предаде, урока, който трябва да бъде усвоен, метода и плана на работата, които ученикът трябва да поеме. В самотата се чува звука. На Великите им се налага да работят посредством човешките инструменти и възприемането на Плана и видението силно се затрудняват от несъвършенството на тези инструменти.

Трето: Това ме довежда до третия момент, към проблемите и трудностите, с които се налага да се сблъскват Учителите при опитите си да придвижат плана на еволюцията чрез човешките синове. [133] Съвещавайки се, Те разработват своите планове и след задълбочено обсъждане определят задачите; след което на тези, които предлагат себе си за служене и които са установили в някаква степен контакт с душата, Те се стараят да предадат колкото се може повече сведения за Плана. Те вменият Плана и известни внушения относно неговите мащаби в умовете на мъжете и жените на физическия план. Ако този ум е неустойчив или прекалено самодоволен, ако е пълен с гордост, отчаяние или самоподценяване, то видението не ще може да пробие през него и няма да може ясно да се запечати. Ако емоционалното тяло силно вибрира в ритъм, установен от личността или ако физическият проводник е нездрав и поради това е невъзможна концентрацията на вниманието, какво би станало тогава? Учителят със съжаление ще се отвърне, съжалявайки за това, че работникът по своя вина е пропуснал благоприятната възможност за служене; Той ще започне да търси някой друг, за да обезпечи необходимостта – някой, който може би не е толкова подходящ, колкото първия, но който все пак може да бъде използван.

Тук е подходящо да се напомни на стремящия се към служене, че голям обем от работата, изпълнена от мнозина, е резултат от тяхното прекалено усърдие, което не способства за придвижването на работата на Учителя. С мъдро различаване Той разпределя работата и никога не товари едно човешко същество повече, отколкото то може да понесе. Той тренира Своя ученик така, че на наблюдаващия свят му се струва, че ученикът извършва чудеса, но не забравяйте, че изпълнението на огромното количество работа ще му се отдаде едва тогава, когато успее да постигне контрол над трите тела и осъществи тяхното подравняване. Този, който притежава стабилно ментално тяло и е напълно открит за възприетия свише, а в същото време е резистентен към нисшите вибрации, този, чието астрално тяло е чисто, неоцветено и спокойно, този, който притежава физическо тяло с устойчиви нерви и стабилен ритъм (подобно на ковчеже за бижута – красиво, но здраво като стомана) ще послужи като съсъд, годен да бъде използван от Учителя, като канал, посредством който Той би могъл свободно да излива Своята благословия върху света. [134]

Четвърто: Трябва да се отбележи, че дори Самите Велики съобразяват своите планове, отчитайки ниската способност за възприемане от тези представители на физическия план, чрез които им се налага да работят. Инструментите на физическия план ограничават техните

възможности и те зависят от тези инструменти; Техният основен проблем е свързан с еволюционното ниво, достигнато от преобладаващото мнозинство хора на Запад.

Помнете, че това ниво е показател за успеха на еволюционния процес, а не за неговия неуспех, но предвид на това, че още много трябва да се направи, работата на Ложата често се натъква на препятствия. Точката, достигната към настоящия момент може да се определи като преходна между крайния материализъм на миналото и все по нарастващото и задълбочаващо се осъзнаване на незримите светове, но без онова равновесие, което се достига благодарение на самостоятелно придобитите знания. Силите, които бяха приведени в действие от мислителите – от учените на света, от правилно ориентираните религиозни хора, от спиритуалистите, християнските учени, от работниците на Новата Мисъл, теософите, съвременните философи и работниците в другите области на човешката мисъл – постепенно и настойчиво въздействат върху тънките тела на човечеството като го довеждат до осъзнаването на три момента:

- а) Реалността на невидимите светове;
- б) Колосалната мощ на мисълта;
- в) Нуждата да се постигне научно познание за тези два момента.

Пето: Тук трябва да се посочат някои опасности, които стремящите се трябва да забележат, ако искат да бъдат полезни:

- Те трябва да се предпазват от прекомерното акцентирание върху един определен аспект, за сметка на друга част от Плана или визията; [135]
- Трябва да избягват прекалената концентрация на мисълта върху онази част от Плана, която ги привлича лично;
- Трябва да разпознават неспособността на работниците продължително време да работят в разбирателство и мир върху осъществяването на различните проекти. Търканията често са неизбежни;
- Трябва да са нащрек, за да не може в тяхното служене да се прокрадне егоистичен интерес или амбиция;
- Трябва да избягват умората от продължителните усилия по материализацията на Плана и пренапрягането от високите устремления;
- Трябва да развият способност да разпознават този, който им е изпратен в помощ на работата;
- И най-вече – трябва да внимават да не прекъснат контакта с висшето си “аз” и с Учителя.

Друго, което трябва да се помни е, че задачата, която трябва да бъде решена от всички стремящи се към сътрудничество с Великата Бяла Ложа, има четири аспекта:

Първо: работа върху Плана свързана с отработването на кармата. Това е отработване не само на индивидуалната или националната карма, но и на част от всеобщата световна карма.

Второ: Подготовка на инструмента за служене, съответстваща на изискванията за следващите две хиляди години на Новата Епоха. Във всички организации по всички краища на света неизменно се разгръща една интеграция на групите знаещи и мистици. Сформира се

единна група, макар нейните членове да принадлежат към различни групи. На тази група знаещи и мистици се предоставя благоприятната възможност да бъде канал, чрез който да работи Йерархията и чрез който Великите да могат да изпращат Своята просветляваща мисъл. Чрез него също така те могат да работят по издигането (в окултен смисъл) на човечеството, подпомагайки еволюцията на всеки план. Настъпването на Новия Век зависи от повсеместната поява на отклик у учениците, мистиците и знаещите. [136]

Тук бих искал да предупредя – неспособността за отклик, неспособността да се регулира, възплава и прецизира, неспособността да се обърне вътрешното ухо към тези гласове от тънките планове, които произнасят “Словото на Преустройството” може да предизвика преориентация на силите на преустройството към други канали с последващо елиминиране на благоприятните възможности и окончателен отказ от използване механизма на групата като средство за служене. Аз бих искал да подчертая казаното по повод “Словото на Преустройството” и да предложа на всички, които действително желаят да чуят тези слова да изучат увода на книгата “Светлината на Пътя”. Помнете, че ако на Великите им се наложи да променят плановете Си относно интеграцията на групите мистици, то това ще бъде предизвикано от неспособността на самите мистици да работят в група.

Трето: Развитие на интуицията и способността за различаване от учениците на света, тяхната способност за висше виждане и за достигане до съзнанието на този висок план чрез използването на нисшия ум. Трябва да се помни, че ниската цел, благодарение на нейната близост, ще изглежда много по-привлекателна и може да бъде трансцендирана само с цената на огромни усилия. Интуицията трябва да се развие в болшинството от хората и тяхното чувство за ценности трябва да претърпи адекватни изменения, преди тази група, която трябва да ознаменува раждането на Новата Епоха, да може да е адекватна на новите изисквания.

Трудностите в днешно време са предизвикани най-вече от липсата на интуитивно възприятие в миналото и вината за това носят на първо място мистиците на света, а след това и стремящите се от по-ниско ниво. Проблемът не е в недостатъчния идеализъм и дори не в недостатъчността на интелекта и искреността – проблемът лежи в неспособността във всички времена да се пожертва личността, за да се продемонстрира реалността на това, което се възприема интуитивно. Допускал се е компромис, а в окултния свят компромисът е забранен. Ако бъде допуснат, това ще доведе до катастрофа и в крайна сметка ще превърне в руини и развалини онези, които са му се поддали. [137] Хората се опитват да приспособят истината към времето, вместо да приспособят времето към истината, и твърде дипломатично се опитват да допуснат толкова от реалността, колкото сметнат за нужно. Учителите търсят тези, които се отличават с ясно виждане, безкомпромисна привързаност към истината – така, както те я чувстват – и способност да се движат неотклонно напред към идеала. Това изисква наличието на следните фактори:

Осъзнаване на този идеал чрез *медитация*.

Неговото прилагане към настоящото време чрез *еднонасоченост* /one-pointedness/.

Разграничаване от стари пречеши мисъл-форми чрез *самопожертвование*.

Отказ от компромис посредством *ясно виждане*.

Различаване, което би позволило на ученика винаги да забелязва разликата между действията на индивидуума и самия индивидуум.

Разбирането, че в окултната работа не се допуска намеса в личната карма повече, отколкото това е нужно, за да се предотвратят последствията от евентуални действия. Оттук, следователно, се подразбира забраната за намеса в чужд личен живот, но, в същото време, и забраната за отказ от изпълнение на общата работа. Важното е работниците да се научат да

правят разлика между факторите, ограничаващи личната свобода и факторите, препятстващи свободата на групата.

Четвъртият аспект на настоящата благоприятна възможност за служене е началото на новия цикъл и приемането на нови групи участници. Работниците в новата ера ще се привличат от всички групи и дали те ще бъдат задействани или не зависи от степента на безлично отношение, с което те работят и здравината на техния вътрешен контакт с душата. **[138]** Затова на нито един от вас, погълнат от дима и грохота на битката, не му е лесно с точност да преценява постиганите резултати или безпогрешно да оценява хората. С това се занимават на вътрешните планове наблюдаващите водачи на расата. Тук бих искал накратко да изброя някои от признаците, за които следят Великите.

Те следят дали става все по-ярък вътрешния пламък като резултат от опитите все по-мъдро да се работи, мисли и постъпва; те наблюдават остава ли той скрит и замъглен във вихъра на астралните потоци и мисъл-форми на личностния антагонизъм, амбиции и завист. В зависимост от резултатите от работата в света, едни ще бъдат привлечени по-близо до работата на Йерархията, а други временно ще бъдат отстранени. Това до голяма степен ще зависи от способността за доминиране над астрала и работата на менталните нива.

Те търсят онези, които умеят да се борят и да отстояват принципното пред личностното, и все пак да пребивават в любов. Това дори е от по-голямо значение, отколкото мислят хората, и онзи, който умее да отстоява принципни позиции и все пак да продължава да обича всички човешки същества, отказвайки се както от компромиси, така и от омраза, може да предложи нещо рядко срещащо се в днешно време и може да бъде използван от Великите. Затова всички вие, които работите, старайте се с ясно виждане, висока устременост и постоянни целенасочени действия да се движите напред. Отнасяйте се с внимание и търпение към онези ваши братя, които са предпочели малкия принцип и малката истина, които жертват благото на групата за собствени цели и си служат с недостойни методи. Отнасяйте се към тях с любов и загриженост, протегнете им ръка за помощ, защото те ще се спънат по пътя и ще познаят силата на закона. Бъдете готови да им помогнете да се повдигнат и им предоставете възможност за служене, знаейки, че служенето е най-великият лечител и наставник. **[139]**

Великите следят за развитието на гъвкавост и приспособимост, за тази способност за адаптация, която е един от фундаменталните закони за развитието на видовете, така удивително демонстриран в природата. Този закон трябва да се пренесе на вътрешните планове и да се задейства в новия цикъл усилия. Този закон за адаптацията включва оценка на нуждите, осъзнаването на факта, че с новия цикъл идва и нова сила и обединение в глобален синтез на тази нова сила със съществуващите потребности, като личностното “аз” се счита само за фокус на действието и трансмутацията. Той включва и трансмутацията на петте сетива и тяхното пренасяне на тънките планове; по такъв начин зрение, слух, осезание, вкус и обоняние се обединяват в едно синтетическо цяло за използване във великата работа. На физическия план те способстват за унификацията на личностния живот и адаптацията на физическия свят към нуждите на индивидуалното “аз”. На тънките планове те трябва да се трансмутират, докато не станат адекватни на нуждите на групата, съставна част от която са индивидуалните форми. Способността за това е един от признаците, за които следят Великите в тези индивидууми, които евентуално биха имали привилегията да осъществят на дело идването на Новата Епоха.

Преди всичко те се надяват да открият разширен канал от душата към физическия мозък посредством ума. Такъв разширен канал е индикатор за това, че човек може да бъде използван. С други думи, Те следят доколко е усъвършенствана *антахкарана* – каналът за комуникация между съзнанието на душата и мозъка – и дали нейният притежател може да бъде използван успешно от Учителите. В избора си на работници те се ръководят преди всичко от това доколко ученикът е развил подходящи способности и ефективност в

действията. Когато са развити умения, способности и ефективност, тогава Великите с радост го задействат. Понякога се излага неправилна гледна точка, противоположна на тази мисъл. [140] Човек не намира Учителя единствено като се стреми да придобие такива способности. Учителят ще бъде намерен едва тогава, когато човек *вече* притежава тези способности – способности, които го правят полезен за груповата работа и които при внимателно култивиране могат да се развият във висши сили на душата. Лидерството в групите, контролиращи работата в Новата Епоха, ще се определя от дисциплината на индивидуума и лидерите ще бъдат избирани сред тези, които чувстват вътрешната задача. Не могат да бъдат лидери тези, които се борят за място и власт, а също и тези, чийто очи виждат само външните условия, а пренебрегват съпътстващите причини. Лидери не могат да бъдат тези, които поставят своето личностно “аз” над благо на групата. Лидери могат да бъдат тези, които не искат нищо за своето отделно “аз”, които забравят себе си заради благо на цялото.

А сега да обобщим нашето разглеждане на АУМ. Този звук, или Свещена Дума, при правилна употреба предизвиква различни ефекти, които сега ще обсъдим.

ОМ, произнесено с целенасочена мисъл, действа като разрушител и разтворител на грубата материя на тялото на мисълта, тялото на емоциите и физическото тяло. Ако този звук се произнася с интензивен духовен подтик, той действа като средство за привличане и събира частици от чиста материя на мястото на отхвърлената. Учащите се трябва да помнят за тези два ефекта, когато употребяват *Словото* в своите медитации. Използването на *Словото* има практическа ценност и способства за построяването на добри тела за използване от душата.

Правилната употребата на *ОМ* служи за индикатор на работниците на универсалните планове и за работниците във външния свят, надарени с духовно възприятие, че ученикът е готов за работа и може активно да бъде използван навсякъде, където е необходимо. Това трябва да се схване от всеки стремящ се и да го подтикне към постоянно съгласуване на външния феноменален живот с духовния импулс. [141]

Свещеното Слово въплътени форми _____ ииисъщо така се използва и в магическата работа на Йерархията. Мисъл-формите се създават за въплъщаване на идеите и тези въплътени форми се изпращат, за да бъдат възприети от умовете на тези ученици, които в групата на Учителя са отговорни за провеждането на Плана.

Благодарение култивирането на възприемчивост в развитото и контролируемо ментално тяло, стремящите се започват да осъзнават идеите, които Учителят възприема от плана на Универсалния Ум, и така получават възможност за сътрудничество на интелектуално ниво. Те от своя страна, съгласно даденото Правило, създават мисъл-форми на възприетите идеи и ги използват в своите групи за помощ на света. Основната работа на ученика на менталния план се състои в обучението му за решаване на четири задачи:

Да стане възприемчив към ума на Учителя.

Да развие правилно интуитивно разбиране на мислите, изпращани му от Учителя.

Да въплъщава получените идеи във форма, подходяща за тези, на които помага.

Посредством звука, светлината и вибрацията да направи своята мисъл-форма активна (въплъщавайки универсалната мисъл-форма като желана), така че тя да може да бъде схваната от другите умове.

Така се събират, организират, обучават и вдъхновяват групите и така Йерархията на Адептите може да достигне до нашия свят.

Разбира се, има още много други начини за употреба на *Свещеното Слово*, но ако учащият се поразмисли над тези трите, то би било възможно в бъдеще да му бъдат съобщени и други приложения.

Трябва ли да добавя, че звукът става истински могъщ едва тогава, когато ученикът се научи да подчинява нисшите звуци. Само когато бъде намалена силата, активността, а също и количеството на звуците, които той изпраща към трите свята, ще се появи възможност да се чуе Звукът _____ и това ще го доведе до целта му. [142] Само когато бъде намалено количеството на произнасяните думи и бъде култивирано мълчание, ще стане възможно *Словото* да прояви своето могъщество на физическия план. Само когато стихнат множеството гласове на нисшата природа и обкръжението, ще бъде чут “Гласът, звучащ в тишината”. Само когато “звукът от многото води” затихне при обуздаването на емоциите, ще се чуе чистата нота на Бога на водите.

Хората рядко осъзнават мощта на словото, макар да е казано: “В началото бе Словото, и Словото бе у Бога, и Бог бе Слово. То бе в началото у Бога. Всичко чрез Него стана, и без него не стана нито едно от онова, което е станало.” Затова, когато четем тези думи, нашите умове ретроспективно виждат началото на съзидателния процес, когато Бог е говорил и посредством звука са се създавали светове.

Бе казано, че “главното средство, с помощта на което се върти колелото на Природата в посока към проявлението, това е *звукът*”, тъй като изначалният звук, или словото, предизвиква вибриране на материята, от която са изградени всички форми и иницира такава активност, която характеризира дори атома на субстанцията.

Литературата и писанията на всички древни нации и велики религии съдържат свидетелства за ефективността на звука при създаване на всичко осезаемо и видимо. Индусите са го казали особено красиво: “Великият Певец е създал света и Вселената е Неговата Песен”. Това е друг начин да се изрази същата идея. Ако това бъде осъзнато и тази наука бъде разбрана, то значението на нашите собствени думи и начинът на произнасянето им би се превърнал в изключително събитие. [143]

Звукът, или речта, и използването на думите са се разглеждали от древните философи (а все повече се приемат и от съвременните мислители) като висши агенти, използвани от човека при формиране на него самия и заобикалящата го среда. Мисълта, речта и предизвикваната от тях активност на физическия план съставляват троичността, която именно прави човека такъв, какъвто е и го поставя там, където е.

Целта на всяка реч е да облече мисълта, и по такъв начин да направи нашите мисли разбираеми за другите. Когато говорим ние извикваме *мисъл* и я проявяваме, като по този начин обличаме онова, което е скрито вътре в нас в звуково изражение. Речта разкрива, а добронамерената реч може да създаде форма за въплъщаване на благотворен замисъл така, както злонамерената реч може да произведе форма, служеща за въплъщение на лоша цел. Без да разбираме това обаче, ние непрестанно и безотговорно, ден след ден говорим, използваме думи, умножаваме звуците, обкръжаваме себе си със свят от форми, произведени от нас. И няма не е най-важното, че преди да говорим трябва да помислим, помнейки препоръката: “*Ти трябва да придобиеш знание, преди да можеш да говориш*”. Нека да помислим, след това да подберем правилните думи, за да изразим правилна мисъл, стремейки се точно да произнасяме всяка дума и да я употребим във вярното значение и с вярната интонация.

Тогава произнесената от нас дума ще сътвори мисъл-форма, която ще въплъти идеята, намираща се в ума ни. Тогава нашите думи няма да носят дисхармония, а ще дават своя принос към този велик хармонизиращ акорд, или обединяващо слово, произнасянето на което в края на краищата е функцията на човешкия род. Злонамерената реч разделя, а е интересно да се отбележи, че словото, символът на единството е божествено, докато речта, в цялото си многообразие, е човешка.

В процеса на еволюцията човешкото семейство достига до своето истинско предназначение във Великия План на Вселената и все повече ще се култивира правилната реч, тъй като вече ще мислим преди да произнасяме думите, или както е казал един велик наставник: “Посредством медитацията ще изправим грешките от неправилната реч”, а значението на словесните форми, на истинските и верните звуци и качествата на гласа, ще става все по-очевидно. [144]

Втората важна дума в това Правило IV, е думата *светлина*. Първо звука, после първия ефект от звука – най-чистата проява на светлината – предизвиква разкриването на мисъл-формата.

Светлината се познава благодарение на това, което тя разкрива. Отсъствието на светлина предизвиква угасване, изчезване (в привидно несъществуване) на феноменалния свят.

Създадената от звука мисъл-форма е предназначена да бъде източник на откровение. Тя трябва да разкрива истината и да внася аспект от реалността в съзнанието на наблюдателя. Оттук и второто качество на мисъл-формата в нейното висше приложение – да донесе светлина на тези, които се нуждаят от нея, на тези, които бродят в тъмнината.

Тук аз не разглеждам светлината като душа – космическа или индивидуална. Не навлизам и в темата за светлината като универсалния втори аспект на божествеността. В тези инструкции аз само се опитвам да коментирам този аспект на истината, който би направил от стремящия се практически работник и би му позволил да работи интелектуално. Основната му работа (и той все повече ще се убеждава в това) е да създава мисъл-форми, за да носи откровение на мислещите човешки същества. За да постигне това, той трябва да работи окултно, и посредством звука, произнасян с дъха, посредством истината, разкриващата се чрез формата, той ще носи светлина и просветление в тъмните места на земята.

В края на краищата той ще даде живот на своите мисъл-форми благодарение силата на своята увереност, духовно разбиране и жизненост. Така става ясен смисълът на третата дума – *вибрация*. Неговото послание е чуто, защото е прозвучало; то носи просветление, защото съобщава Истината и разкрива Реалността; то е жизнено важно, защото вибрира с живота на своя създател и продължава да съществува дотогава, докато мисълта, звука и интелекта на твореца го оживяват. [145] Това е валидно за послания, за организации и за всички форми на живот, които по същността си се явяват възплъщения на идеи от космически или човешки произход.

Полезно би било за изучаващите да проследят връзката на тези три думи на живота с всички възплътени мисъл-форми – космоса, плана, природното царство, расата, нацията, човешкото същество. Представете си различни групи създаващи агенти – Слънчевите Логоси, Слънчевите Ангели, човешките същества и прочие. Представете си сферата на творческия процес и забележете колко правдив е “*Древния Коментар*”, когато казва:

“Звукът отеква сред разнообразните сфери на несътворената материя, и ето – възникват Слънцето и всички по-малки сфери. Светлината изгрява сред множеството сфери и така засияват множеството форми на Бога – различните аспекти на Неговото лъчезарно одяние.

Вибриращите пулсиращи сфери се завъртели. Животът в разнообразните си стадии и степени започнал процеса на разкритие и ето – Законът започнал да работи. Формите се появявали и изчезвали, но животът продължавал своя ход. Раждали се царства, съдържащи в себе си разнообразни форми, въртели се, привличали се помежду си, а после се разделяли, но все пак животът продължавал”.

“Човечеството, съдържащо в себе си Синът Божи, възплътеното Слово, се добрало до

светлината на откровението. Расите се появявали и изчезвали. Формите, завоалиращи сияещата душа, възниквали, достигали своите цели и изчезвали в нощта, но ето – животът се съединил със светлината, слели се, за да проявят красотата и могъществото, активната освобождаваща сила, мъдростта и любовта, които наричаме Син Божи.

Благодарение на множеството Синове на Бога, които в своя съкровен център са единно цяло, се познава Бог в Своето Отцовство /Fatherhood/. И все пак този просветлен живот продължава до тази точка на ужасяващо могъщество, на съзидателна сила, за която казваме: това е Всичкостта, Вместилището на Вселената, Неизменния Център на Сферите, Единният.”

Ние разгледахме две важни думи в Правило Четвърто – звукът и светлината, и тук Правило Четвърто

се очертава една изключително важна идея – душата се познава като светлина, като нещо, което разкрива, докато аспекта на Духа по-късно ще бъде осъзнат като звук. [146] Цялостната светлина и просветление е постижение на ученика, достигнал Трето посвещение, докато истинското разбиране на звука, на тройствения АУМ, свързващият фактор в манифестация, бива постигнато само от този, който овладее трите свята.

По-нататък нашето внимание трябва да се съсредоточи върху думата *вибрация*, но тя не бива да се разделя от следващата дума – *форма*. Вибрацията, следствието от божествената активност, има двойствен характер. Първото следствие (изходящо от сферата на субективността като реакция на звука и светлината) е такова, че предизвиква отклик в материята, като по такъв начин привлича (или призовава) атомите, от които могат да бъдат построени молекули, клетки, организми, а накрая и цялостна интегрирана форма. нататък _____ След това аспекът на вибрацията трябва да се разглежда като двойственост.

Формата посредством петте сетива става осведомена за вибрационния аспект на всички форми от своето обкръжение, в което самата тя се явява функционираща същност. По-късно, във времето и пространството, такава функционираща форма получава все по-голяма осведоменост за своята собствена вътрешна вибрация, и установявайки изначалния източник на тази вибрация, става осведомена за “Аз-а”, а по-късно и за Царството на “Аз-а”. Човечеството като цяло е осведомено за своето обкръжение и благодарение на информацията, постъпваща чрез органите на зрението, слуха, осезанието, вкуса и обонянието осъзнава феноменалния свят, външното одяние на Бога, и се установява контакт между “Аз-а” и това, което наричаме *света на природата*. В зависимост от това как умът възприема и синтезира това знание, обитателят на формата преминава през следните стадии:

Регистрира вибрацията, а обкръжението оказва своето въздействие върху формата.

Забелязва това въздействие, но не го разбира. Под въздействието на бавния, но постоянен импулс на това вибрационно въздействие, човек постепенно се пробужда за осъзнаване, или осведоменост /awareness/. [147]

Обкръжението започва да интересува човека и той започва да го разглежда като желано. Привличането от трите свята непрекъснато нараства и задържа човека в процес на постоянно възобновяващо се възплъщение. (Употребата на думата “възобновяващо се /reiterated/” е буквална и академически по-точна, отколкото думата “повтарящо се /repeated/”. Всеки от нас наистина представлява възобновяващо се слово, звучащо във времето и пространството).

По-късно, когато вибрацията на обкръжаващите форми от света на природата става монотонна поради постоянното въздействие на един и същ импулс в продължение на много животи, ухото на човека става глухо, а зрението сляпо за този добре познат феноменален

свят на желанията. Той става нечувствителен към неговото вибрационно въздействие и все повече възприема вибрацията на “Аз-а”.

По-късно, на Пътя на Изпитанията и Ученичеството, тази по-тънка вибрационна активност започва все повече да интригува. Външният свят престава да привлича. Вътрешният свят заема първостепенно място в природата на желанията.

Малко по малко, изразявайки се с езика на съвременната психология, вътре във външната форма, представляваща апарат за отклик към постиженията във феноменалния свят, ученикът построява нов, по-тънък откликващ апарат, благодарение на който могат да се познаят субективните светове.

Когато този етап е постигнат, се извършва необратимо прекъсване на вибрационния контакт с външния свят на формите и атрофия на желанието в тази сфера. Всичко започва да изглежда скучно и непривлекателно и нищо не може да удовлетвори пламенната и устремена душа. Извършва се трудният процес на преориентация към новия свят, към ново състояние на битие и ново ниво на осведоменост, а доколкото вътрешният тънък апарат за отклик засега все още е в зачатъчно състояние, [148] се появява едно опустошаващо чувство за загуба и блуждаене в тъмнина и настъпва период на духовна борба и търсения, когато в трудностите се проверява твърдостта и упорството на стремящия се.

Но (и това е обнадеждаващият момент, който трябва да се помни), всичко “*става според закона и сега вече нищо не може да попречи работата да върви напред*”. Отбележете тези думи от Правило IV. Идва стадий, когато човек действително и категорично се “позиционира върху скалата /founded on the rock/”, и макар да усеща редуването на светлина и сянка, макар вълните на пречистващите води да го заливат и задавят, заплашвайки да го повалят, макар да се чувства глух и ням и сляп, вече нищо не може да попречи да се осъществят плановете на неговата душа. Това, което не достига, е развито духовно тяло, способно да откликва на вибрациите на вътрешния духовен свят. То съществува в зародишно състояние и тайната за неговото използване лежи във взаимодействието на мозъка с функциите на етерното тяло, доколкото етерното тяло се явява посредник между мозъка, нервната система и ума, или между душата, ума и мозъка. Този момент тук не може да бъде разгледан в детайли, но се дава насока за размисъл за събудения стремящ се.

Имаме, по такъв начин, работа със следните стадии в Правило IV, изложени ясно, но с такива пестеливи фрази, които са характерни за всички окултни и символични писания:

Интеграция на формата като резултат от активността на душата, благодарение използването на:

- а. Звукa,
- б. Светлината,
- в. Вибрацията;

Развитие на откликващия апарат за използване във феноменалния свят;

Окончателно отдръпване от феноменалния свят като резултат от неговото усвояване и последващото пресищане и постепенно нарастващото използване на по-тънкия апарат за отклик; [149]

Откликващият апарат на душата – умът, етерното тяло, мозъкът и нервната система – се преориентира и човек осъзнава царството на душата, т.е. едно друго природно царство;

Преориентацията от царството на света към царството на душата става езотерически навик и в тази мисъл е скрита тайната на езотерическата психология. Човек се утвърждава в

духовния живот. Вече нищо не може да бъде пречка.

Науката за Дишането

Стигнахме до важните думи в Правило IV: “*Човек диша дълбоко*”. Тази фраза обхваща много аспекти на ритмическото съществуване. Това е магическата формула в науката за Пранаяма. Тя обхваща изкуството на творческия живот. Тя настройва човека, благодарение на отречението и преориентацията му, в унисон с пулсиращия живот на Самия Бог.

Този фрагмент от Правило IV е особено интересен като демонстрация на краткостта и инклузивността на окултните фрази. Изкуството на дишането се състои от три фази, като предлагам всеки от вас най-внимателно да ги обмисли.

Първо, аспектът *вдишване*. “*Човек диша дълбоко*”. От самите дълбини на своето съществуване той извлича дихание. В процеса на феноменалното съществуване той извлича самото дихание на живота от душата. Това е първият стадий. В процеса на абстрахиране от феноменалното съществуване той извлича от дълбините на своето битие и опит *живот*, за да може впоследствие този живот да се върне отново към източника, от който е произлязъл. В окултния живот на ученика, в зависимост от това как той развива нов, по-тънък апарат за отклик, той практикува науката за дишането и открива, че благодарение на дълбокото дишане (включващо трите стадия на дълбоко, средно и повърхностно дишане) става способен да активизира в света на езотерическия опит своето жизнено тяло с неговите жизнени центрове. [150] По такъв начин трите аспекта на “дълбокото дишане” обхващат целия опит на душата и нейната връзка с трите типа дишане, изброени по-горе, може да бъде изучена от интересуващия се стремящ се.

По-нататък четем: “*Той концентрира силите си*”. Тук имаме стадий, който може да се нарече *задържане на дишането*. Това е устойчиво задържане на всички жизнени сили в мястото на безмълвието, и когато това може да бъде направено с лекота и забравяйки за самия процес благодарение на навика и придобития опит, тогава човек може да вижда, чува и знае в реалности, различни от феноменалния свят. Във висшия смисъл това е стадият на *съзерцанието*, на “затишието между два вида активност”, както много сполучливо е било наречено. Душата, диханието, животът, се откъсват от трите свята и в “Светая Светих на Всевишния” пребивават в мир и покой, съзерцавайки ангелски видения. В живота на активния ученик това довежда до тези прекъсвания, познати на всеки ученик, когато (благодарение на отстранеността и способността за абстрахиране) вече нищо не може да го задържи в света на формите. Доколкото обаче той все още воюва за безупречност и все още не я е постигнал, то тези прекъсвания в мълчание, уединеност и отстраненост често са много трудни и тъмни. Всичко е потънало в безмълвие и той е потресен от тази непонятна и явно празна тишина, в която се е озовал. Този период в живота на по-напредналите ученици се нарича “тъмната нощ на душата” – моментът преди изгрева на слънцето, часът преди да възсия светлината.

В науката за Пранаяма това е моментът след *вдишването*, когато всички сили на тялото (благодарение на дишането) са пренесени на върха на главата и там са концентрирани преди стадия на *издишването*. [151] Този момент на задържане, когато е правилно извършен, води до състояние на интензивна концентрация; именно в този момент стремящият се трябва да е нащрек за благоприятната възможност. Тук е скрит намек.

След това идва процесът на *издишването*. Четем в Правило IV: “...и *излъчва мисъл-форма*”. Това винаги е резултат от финалния стадий на науката за дишането. Формата, оживена от този, който диша в правилния ритъм, се изпраща, за да извърши своята работа и да изпълни своята мисия. Внимателно изучете тази идея, защото в нея е заложена тайната на творческата

работа.

В опита на душата формата за проявление в трите свята се създава благодарение на интензивна медитация, която винаги се провежда паралелно с дишането. След това с волеви акт, който довежда до “издишване” и който динамически се поражда, или постига по време на периода на съзерцание, или задържане на дишането, сътворената форма се изпраща към феноменалния свят, за да послужи като канал за придобиване на опит, посредник за изразяване и апарат за отклик в трите свята на човешкия живот.

Ученикът, благодарение на медитация и дисциплина, се научава в периода на прекъсване да постига високи състояния всеки път, когато концентрира силите си на плана на живота на душата, а след това, отново чрез волеви акт, да издишва своите духовни цели, планове и живот в света на опита. Мисъл-формата, създадена от него като част от ролята, която изпълнява, и концентрацията на енергията, която е успял да привлече, демонстрират своята ефективност. Необходимата за следващия етап енергия се издишва от душата и се спуска в жизненото тяло, като по такъв начин “галванизира” физическия инструмент, насищайки го с необходимата конструктивна активност. Този аспект от Плана, който той постига в съзерцание, тази част от главната цел на Йерархията, в която неговата душа се чувства призвана за сътрудничество, се издишва едновременно чрез ума в мозъка, и по такъв начин той “излъчва мисъл форма”. [152]

В последна сметка на този стадий от науката за Пранаяма става такова издишване, което бидейки подкрепено от мисъл и осъзнат стремеж към целта способства за оживотворяването на центровете и изпълването на всеки от тях с динамичен живот. Повече не е необходимо да се казва по този въпрос.

По такъв начин в науката за “дълбокото дишане” е включен целият процес на творческата работа и на еволюционното разкриване на Бога в природата. Това е този процес, благодарение на който Животът, Единното Съществуване, е извикал феноменалния свят към битие, а Правило IV е краткото изложение на процеса на Творението. То също така е и формула, чрез която работи индивидуалната душа, когато центрира своите сили за манифестация в трите свята на човешкия опит.

Правилното използване на Жизненото Дихание е цяло изкуство, над което работи стремящият се, ученикът и посветеният, помнейки обаче, че науката за физическото дишане е най-маловажния аспект, зависещ от правилното използване на енергията, с която дума наричаме божественото дихание, или живот.

И накрая, в менталния живот на ученика и във великата работа да се обучи на съзнателно творчество в менталната материя (създавайки резултати във феноменалния свят), Правило IV съдържа наставления на _____, на които се основава тази работа. То излага цялата наука за магическата работа.

По такъв начин това Правило изисква най-задълбочено изучаване и размта _____ ишление. При правилното му разбиране и изучаване то превежда всеки стремящ се от феноменалния свят в царството на душата. Ако бъдат следвани, тези инструкции ще отведат душата обратно във феноменалния свят – като творческа сила на магията на душата и като ръководещ и доминиращ фактор *над* формата и *чрез* нейното посредничество.

При обучението на западния учащ се никога не се налага сляпо и безпрекословно послушание. [153] Дават се препоръки относно метода и техники, доказали своята ефективност при много ученици в течение на хилядолетия. Съобщават се някои правила относно дишането, спомагателните процеси и практическото съществуване на физическия план, но при обучението на новия тип ученици в идния век – по волята на наблюдаващите Гуру и Риши – трябва да бъде предоставена по-голяма свобода, отколкото е била допускана преди. Възможно е това до известна степен да забави развитието им в началото, но да се

надяваме, че ще доведе до по-бързо разкритие в последните стадии на Пътя на Посвещението.

Затова учащите се се призовават в периода на обучението да вървят напред с радост и смелост, знаейки, че са членове на обществото на учениците, че не са сами, а им принадлежи силата на това съобщество, а заедно с това и неговите знания дотолкова, доколкото развиват способност за тяхното усвояване и знаейки също, че любовта, мъдростта и разбирането на наблюдаващите Старши Братя са зад всеки устремен Син Божи, дори ако на него (мъдро) му е предоставено да си пробива сам път към светлината, със силата на своята собствена всемогъща душа. [157]

ПРАВИЛО ПЕТО

Три фактора осигурява Слънчевият Ангел, преди създадената обвивка да се спусне надолу: състоянието на водите, безопасността на този, който твори и устойчивост на съзерцанието. Така сърцето, гърлото и окото се обединяват за тройствено служене.

Three things engage the Solar Angel before the sheath created passes downward; the condition of the waters, the safety of the one who thus creates, and steady contemplation. Thus are the heart, the throat, and eye, allied for triple service.

Три момента учителства Солнечный Ангел, прежде чем созданная оболочка спустится вниз: состояние вод, безопасность того, кто творит, и устойчивость созерцания. Так сердце, горло и око объединяются для тройственного служения.

Душата и нейните мисъл-форми.

Сърцето, гърлото и окото.

Пробуждане на центровете.

Душата и нейните мисъл-форми

Ние разглеждаме процеса на творението като нещо, което има отношение към:

Твореца на Слънчевата система или планетарната схема;

Его-то, създаващо свое тяло на проявление. Трябва да се помни, че цялото човешко семейство е въведено в проявление от паралелни групи Его-та;

Човека, създаващ мисъл-форми, *посредством* които той изразява себе си, *чрез* които работи и *с* които е заобиколен. Също така трябва да се схване, че конкретната творческа работа е възможна само за тези, които функционират на менталните нива – мислителите на света и учениците на Учителите.

Във всеки случай, както видяхме, обективната форма е резултат от медитацията на творческия агент, отклика на материала, върху който въздейства породената при медитацията сила, построявайки по такъв начин форма и използвайки я посредством звука. След това идва стадий, когато формата е обективно видима и става *вибрираща жива същност*. Това е “Словото стана плът”, и по този начин всички форми – вселени, хора и одушевени мисли – навлизат в проявление.

Петото Правило се отнася до три фактора, ангажиращи вниманието на творческия агент, преди физическата форма да стане видима на външния план. А именно: **[158]**

1. Състоянието на водите,
2. Безопасността на този, който твори,

3. Устойчивостта на съзерцанието.

Ние ще ги разгледаме накратко, а след това ще обсъдим други три фактора, които ученикът трябва да интегрира, ако си е поставил за цел да стане активен и способен сътрудник на Йерархията. създаващ мисъл-форми, посредством които ____ Това са *Окото, Сърцето и Гърлото*. Интерпретацията и значението на тези правила могат да бъдат разгледани в няколко посоки. Сега ще обсъдим ученика, неговата работа и обучение в процеса на магическата работа на Его-то, когато това Его заема и използва физическата форма. Това учение е предназначено да бъде практическо: то поставя акцент върху обучението и дисциплината на ученика, изпълнено е с намеци и езотерически внушения, които, ако бъдат следвани, ще доведат стремящия се до практическа опитност и изживяване на истината. Тези читатели, които не са истински стремящи се, не ще разберат тези намеци и по такъв начин ще бъдат предпазени от опасностите на преждевременния опит.

А сега нека разгледаме тези три фактора, ангажиращи нашето внимание от позицията на човешкото същество, създаващо мисъл-форми, а не от позицията на Слънчевия Творец или Его-то, готвещо се за вълпъщение посредством форма. Тук биха били полезни две спомагателни мисли.

Първата е, че процесът по създаването на мисъл-форми е част от работата, изпълнявана от всеки стремящ се в ежедневния процес на медитация. Ако учащият се си дава сметка, че всеки път, когато започва утринната си медитация той се учи да строи и оживява мисъл-форми, то тази работа може да стане за него по-интересна. Болшинството стремящи се обаче по време на медитативната си работа са заети със собствените си проблеми и с неспособността си да контролират ума, докато и двата проблема биха могли бързо да бъдат решени, ако успеят да съсредоточат своето внимание върху завладяващата работа по строителството на мисъл-форми. [159]

Втората и по-маловажна мисъл е, че докато Его-тата, готвещи се да приемат човешки тела са дълбоко потопени в медитативна работа, е напълно невъзможно с тях да установи контакт обикновен медиум в обикновен сеанс. В повечето случаи може да се постигне контакт само с тези, които са напуснали този свят съвсем неотдавна, но те като цяло се намират в дълбока откъснатост от съвсем друг порядък. Няма време, а и смисъл да се задълбочаваме в тази тема, макар тя да представлява интерес за изследващите тези проблеми.

1. Състоянието на водите

Творящият агент, човекът, благодарение на координиращата цел, насочената медитация и творческата активност построява мисъл-форма, която изпълва със собствена жизненост и насочва с волята си. Идва време тази мисъл-форма да бъде изпратена да изпълни мисията си и да осъществи предназначението си. Както видяхме в предишното правило, формата се “излъчва” от своя създател със силата на издишването. Това е символическо описание, но в същото време и експериментален факт в магическата работа. Усилията на ученика често биват неефективни поради неспособността му да разбере както езотерическото, така и буквалното значение на издишването когато провежда своята медитативна работа. Издишването е резултат от предходния период на ритмично дишане, паралелно с концентрирана медитативна работа, след това определена фокусировка на вниманието и дишането, когато целта на създаваната мисъл-форма е ментално установена, и накрая оживотворяването на мисъл-формата от своя създател и последващата енергизация за самостоятелен живот и дейност.

Първото препятствие в тази работа е неспособността на ученика да провежда всички тези

действия едновременно. [160] Втората причина за неуспеха лежи в нежеланието му да отчита състоянието на водите, или състоянието на емоционалната субстанция, в която трябва да влезе неговата ментална форма, за да се облече в материя от астралния план, което би й позволило да стане функционираща същност на този план. Ако на формата не й се отдаде да направи това, тя в края на краищата ще остане само една мъртва форма на плана на ума, тъй като ще й липсва тази мотивираща сила на желанието, която е необходима, за да се доведе формата до завършеност на физическия план.

Интересно е да се знае, че ако мисъл-формата се изпрати в емоционалния свят с цел да придобие тяло на желанието (тази движеща сила, която поражда всичката обективност), но се потопи в “състоянието на водите”, което най-точно може да се характеризира като чисто егоистическо, то по-нататък следва ето какво: тя изчезва, потъва в астралното тяло на ученика, което се явява фокусираща точка на цялата астрална енергия, използвана от него. Тя бива въввлечена във вихър, чийто център е индивидуалното астрално тяло и прекратява своето самостоятелно съществуване. Мислителят е подобен на човек, пускащ от брега малка лодка-играчка във водния поток. Ако я хвърли във водовъртежа, то след известно време тя ще се окаже засмукана в центъра на водовъртежа и ще изчезне в него. Много форми, конструирани от стремящия се в неговата медитативна работа, се загубват и не достигат своята цел по причина на това, че емоционалното тяло на стремящия се вибрира хаотично и се намира в турбулентно състояние. Така много добри намерения пропадат; така добрата цел и запланарираната работа за Учителя не се материализира, тъй като когато мисъл-формата се спуска на плана на желанията и емоциите, то тя се сблъсква единствено с бушуващите води на страха, подозренията и ненавистта, на егоистическото или чисто физическото желание. Всички те, бидейки по-силни от малката форма, я поглъщат, тя изчезва от погледа, извежда се от съществуване и още един човешки опит се оказва безрезултатен. [161]

Случва се обаче “състоянието на водите” да не е породено от самия човек, а да е подобно на езеро, чиято повърхност се вълнува и кипи от въздействието на другите хора. Много ученици са достигнали определена степен на самоконтрол и личностна незаинтересованост. Те не са жертви на личностни желания и цели и са сравнително свободни от водовъртежите на егоистическите тенденции. Но техните астрални тела отново и отново се оказват въввлечени в развълнувано състояние от групата, за която и в която те работят. Те ту се въодушевяват, ту изпадат в депресия, ту са удовлетворени от резултатите на своите постижения, ту са разочаровани от тяхното отсъствие. Тези постижения или отсъствието им, предаността или нелоялността от страна на техните събратя по служене – всичко това създава една крайна нервност и емоционално объркване, от което създадените от тях и така внимателно построени мисъл-форми, се погубват. Тяхното практическо майсторство не се реализира, тъй като те са привързани към желяемия резултат и поради това техният труд не води до нищо.

Съществуват още много други “състояния на водите”, които стремящият се може да предизвика. Има обаче едно, което бих искал да разгледам. Емоционалното тяло на ученика, което трябва да отглежда и подхранва младенческата мисъл-форма (с нейното ментално ядро) е неотменна част от планетарната емоционална форма и, следователно, вибрира в унисон с тази форма. Това обстоятелство трябва най-внимателно да се обмисли, тъй като емоционалното тяло се въвлича в състояние на активност и под влияние на общите астрални условия; от тази гледна точка към него трябва да се подходи с мъдрост.

Към настоящия момент фигурират три качества, доминиращи в планетарната форма: страх, надежда и доведено до кулминация желание (в човешкото семейство) за материални притежания. Отбележете израза “доведено до кулминация”. Пълнотата на човешките желания за материално щастие е достигната и пикът на тези желания вече преминава; това показва, че човечеството много е постигнало и много е преодолело. Но инерцията от вековете все още е твърде силна. [162]

Тези три качества трябва да бъдат осмислени и отчетени от стремящия се, ако негова цел е да

служи от менталните нива. Страхът той трябва да замени с мир, който е привилегия на тези, които живеят постоянно в Светлината на Вечността; на мястото на надежда без увереност той трябва да постави спокойната и тиха, но активна увереност в реалността на постигането на определената цел – увереност, обусловена от неговото виждане на Плана и контакта му с другите ученици, а по-късно и с Учителя. Също желанието за материални притежания трябва да бъде изместено от устремност към такива ценности, които биха възрадвали душата – мъдрост, любов и способност за служене. *Умиротворение, увереност и правилна устремност!* Тези три думи, когато са разбрани и приложени в живота, осигуряват правилното “състояние на водите”, а следователно и оцеляването на всяка мисъл-форма, правилно зачената в медитацията на човека, функциониращ като душа.

2. Безопасността на този, който твори

Трябва специално да се подчертае, дори и това да е добре позната баналност, че хората често биват убивани (в окултния, и следователно най-важния смисъл на думата) от своите собствени мисъл-форми. Творенето на мисли посредством концентрация и медитация е потенциално опасно занимание. Това никога не трябва да се забравя. Съществуват такива мисъл-форми, недостатъчно наситени с материята на желанието, които не успяват да се спуснат по-надолу и така отравят човека на менталните нива. Това става по два начина:

Мисъл-формата става толкова мощна на менталния план, че човек се оказва жертва на това, което сам е създал. Това е “фикс-идеята” във психиатрията: натрапчива идея, мания, която довежда до лудост; еднопосочен начин на мислене, който често тормози своя създател.

Мисъл-формата се разраства толкова много, че менталната аура на човека става подобна на дебел плътен облак, през който е невъзможно да проникне светлината на душата и през който не могат да пробият нито любовта към човешките същества, нито прекрасното, утешаващо и благотворно въздействие на природата и живота в трите свята. [163] Човек е задушен, смазан от собствената си мисъл-форма, победен от миазмите, които сам е породил.

Съществуват също така мисли, които извличат от емоционалното тяло реакция от отровно естество. Човек се придържа към определен начин на мислене по отношение на своите събратя, неговите мисли пораждат ненавист, ревност, завист. В резултат на това на физическия план възниква активност, предизвикваща смъртта на техния създател. Това може да доведе до заболяване или дори до фактическа смърт – може, например, да бъде убит, което в много случаи е резултат от неговите кристализирани намерения. Чистата мисъл, правилният мотив, желанието, наситено с любов – това е истинската защита от болестите. И ако такова желание (което вече въодушевява мнозина) се повдигне до нивото на конструктивното мислене, болестите постепенно ще затихнат. Засега обаче много повече са тези, които *желаят* отколкото онези, които *мислят*. Помнете винаги, че Великите не търсят тези, които предимно желаят или имат аспирации. Те търсят тези, които могат да съчетаят своето желание с решимост да се научат да използват своето ментално тяло и да станат творци, които активно ще работят за осъществяването на тези намерения.

По такъв начин става понятно защо във всички истински системи за окултно обучение се поставя ударение върху правилното мислене, изпълненото с любов желание и чистия, праведен живот. Само при тези условия съзидателната работа може да се провежда безопасно и само по този начин мисъл-формата може да се спусне в обективност и да бъде конструктивен агент на плана на човешкото съществуване.

3. Устойчивост на съзерцанието.

Ще забележите, че думата “медитация” тук не се използва. [164] Имам предвид нещо друго. Когато медитационният процес, включващ използването на мисли за ментално построение на форма, и за да може тази форма да бъде завършена, оформена и приведена в съответствие с мисъл-формата на групата, в която влиза ученика, а паралелно с това и с Плана, когато този процес на медитация е завършен с максимална прецизност, ученикът трябва устойчиво да съзерцава това, което е създал, и със също такава настойчивост да вдъхне в мисъл-формата необходимия живот, за да може тази мисъл-форма да изпълни своята функция.

Той престава да разсъждава, да мисли, да формулира и да строи в менталната материя. Той просто влива своя живот и я изпраща навън, за да изпълни неговата воля. Толкова продължително, колкото той е в състояние устойчиво да съзерцава, неговото творение ще изпълнява неговото намерение и ще действа като негов агент.

Толкова време, колкото той е в състояние да фокусира своето внимание върху идеала, в името на който е създал своята мисъл-форма, и съумее да свърже тази форма с идеала в едно устойчиво видение – толкова дълго тя може да служи на неговата цел и да изразява неговия идеал. В това се състои проблема за всяко успешно сътрудничество с Плана.

Сега ще изучим думите “сърце, гърло и око”, тъй като те имат особено значение. Трите формират апарат, който може да бъде използван от ученика в бързо настъпващия световен цикъл.

Истината е, че днес броят на учениците, намиращи се във въплъщение е все още малък и в повечето от тях, които днес функционират на стадия на ученичеството, този апарат е все още в зачатъчно състояние. Трябва да се помни обаче, че световният цикъл едва сега започва и ще обхване огромен период от време. Днес в света има около четиристотин приети ученици, т.е. мъже и жени, които знаят, че са ученици, знаят в какво се състои тяхната работа и я изпълняват. Въпреки това в днешното поколение от млади хора има много стотици от тези, които стоят на прага на приемането и хиляди, намиращи се на пътеката на изпитанията. [165]

Във всички действително езотерически групи трябва да се оформи една група, която да има интелектуално разбиране за механизма на сърцето, гърлото и окото. Тя трябва да се състои от тези, които подлагат себе си на дисциплина и тренинг, което прави тяхното служене неоспорим природен факт. Искам да ви обърна внимание върху тези думи и да ви призова дълбоко да ги осмислите.

Има два варианта за използване на този механизъм в природното тяло:

Първият е да се използва несъзнателно, без разбиране как, защо и кога този апарат се използва. Животното използва механизъм в много отношения аналогичен на механизма, използван от човека. То вижда, чува и функционира органически така, както и човека, но то няма ментално разбиране и способности да открива причинно-следствени връзки, характерни за по-висшето природно царство.

Подобно е положението и в ранните стадии на пътя на ученичеството и в последните стадии на пътеката на изпитанията. Ученикът започва да осъзнава разкриващите се възможности и способности, но те все още не са поставени под интелектуален контрол. Той преживява ярки моменти на прозрение и знание, които му се струват необясними и без особена важност за момента. Той се докосва до вибрации и явления от други сфери, но остава в неведение как се е случило това и не е в състояние да повтори или да възобнови тези преживявания. В своето етерно тяло той усеща активни сили, които понякога може да локализира. Във всеки случай той теоретически признава, че съществува седемстепенна структура, подбуждаща към съзнателна активност, символична по форма и могъща при използване. Той все още не може да я контролира и е абсолютно неспособен съзнателно да я задейства за осъществяването на

целите и идеите си, както и да се опитва. Всичко, което може, е да регистрира подобни явления и да води отчет за тези преживявания, постоянно помнейки, че на ранните стадии на разкритие неговото съзнание може да регистрира само най-грубите и материални вибрации. [166] Той просто трябва да чака и да насочи своя ум към очистване на проводниците, към изхвърляне на всичко, което, както той чувства, би изкривило неговото виждане. Този период може да е по-къс или по-продължителен в зависимост от това дали стремящият се навлиза в субективно съзнание за първи път или продължава една по-ранна последователност от частично успешни опити.

Бих искал особено да подчертая тук за всички предани и сериозни стремящи се, че при обучението, което ще се провежда в течение на следващите няколко десетилетия, разкриването на астралното виждане и слушане ще бъде напълно елиминирано, или, ако все още съществува, ще трябва да бъде преодоляно. Истинският ученик се стреми да центрира себе си на менталния план с цел да повдигне своето съзнание още по-високо, във все по-обширната и инклузивна осведоменост на душата.

Неговата задача е да включи висшето. На този етап не му е нужно отново да задейства тези астрални способности, които, както знаете, са характерни за по-слабо развитите земни раси и за много от висшите животни. По-късно, когато стане адепт, той може, ако желае, да функционира на астралния план, но трябва да се помни, че Учителят работи с аспекта на душата на човечеството (и на всички други форми), а не с техните астрални тела. Това често се забравя от наставниците както на Изток, така и на Запад.

При работата с душата на преден план излиза въпросът за еволюцията, тъй като именно душата, скрита във всяка форма във всяко природно царство, е отговорна за работата по развитието на тази форма и за развитието във всяка форма. Бих казал, че главното за учащите се е да осъзнаят своята душа, да култивират съзнанието на душата и да се научат да живеят и работят като души.

А до момента, в който използването на собствения им апарат не стане съзнателно, би било полезно те да тренират своя ум, да изучават законите, управляващи проявлението и да се научат да възприемат всичко онова, което се крие зад думата “висше” – термин неправилен, но устройващ. [167]

Вторият вариант е когато използването на този субективен инструмент става *съзнателно*, когато човек знае кога да го използва и когато по своя воля може да прекъсне или възобнови неговата дейност. Тогава статусът на човека се променя и неговата полезност нараства. Благодарение използването на ума човечеството е осъзнало целите и начините за приложение на физическия апарат. Днес, посредством използването на по-висши способности, присъщи на душата, човек придобива съзнателен и интелигентен контрол над своя инструмент и се учи да постига целите, за които този инструмент е предназначен. Тази висша способност се нарича *интуиция*.

Бих искал да подчертая, че едва тогава, когато човек стане интуитивен, той може да бъде използван в групата на Учителя и аз призовавам всички стремящи се колкото се може дълбоко да изучат смисъла и значението на интуицията. Когато тя започне да се проявява, тогава учащият се може да премине от стадия на изпитанията към стадия на приетия в групата на Учителя.

Вие може да попитате как изпитваният може да разбере или да се убеди в това.

По-голямата част от обучението изпитваният преминава без всякакво реално осъзнаване от негова страна. Показват му се слабостите в зависимост от това доколко искрено той се стреми да се подготви за служене и честният анализ на мотивите е най-добрият начин потенциалният ученик да се придвижи от астралния, или емоционалния свят в света на ума. Именно в менталния свят за първи път се достига контакт с Учителите и именно тук Те могат да бъдат потърсени.

Настъпва време, когато светлината в главата не само ще присъства, но и може да бъде по някакъв начин използвана. [168] Кармата на стремящия се е такава, че за него става възможно, благодарение на напрегнатите усилия, да управлява своя живот по такъв начин, че да съумее не само да отработи своята карма и да изпълнява своите задължения, но и да има достатъчна решимост, даваща му възможност да изпълнява задължения и да се справя с проблеми, свързани с ученичеството. Неговото служене на другите се основава на правилен мотив, то става резултатно и осезаемо – тогава той губи интерес към себе си и се разтваря в интересите на другите. Тогава се случват някои езотерически събития.

Учителят се съветва с някои от Своите старши ученици относно приемането на учащия се в аурата на групата и възможността за сливането на неговите вибрации с вибрациите на групата. Тогава, ако решението се приеме, в продължение на две години старшият ученик действа като посредник между Учителя и новоприетия стремящ се. Той работи с новия ученик, принизявайки (ако мога така да се изразя) вибрацията на Учителя с цел тялото на ученика да привикне към повишената честота на вибрацията. Той впечатлява ума на ученика – чрез неговото Его – с плановете и идеалите на групата и следи неговите реакции към събитията в живота и благоприятните възможности. На практика той временно изпълнява дълга и заема положението на Учителя.

През цялото това време стремящият се остава в неведение относно това, което става и не осъзнава своите обективни контакти. Той обаче открива в себе си три момента:

- *Нарастване на менталната активност.* В началото тя му причинява много безпокойства и той чувства, че по някакъв начин наместо да придобива, губи контрол над ума си; но това е само временно състояние и постепенно той овладява положението.
- *Нарастване на възприемчивостта към идеите* и повишаване на способността му да вижда Плана на Йерархията. Това би го направило на ранните стадии до известна степен фанатичен. Той отново и отново ще се увлича по нови идеали, нови “-изми”, по нови начини на живот, по нови мечти за благо на расата. Той често ще потъва в най-различни култове, които, както му изглежда, ще формират идващото хилядолетие. [169] Но след известно време той ще възвърне равновесието си и стремежът към целта ще започне да контролира неговия живот. Той ще върши работата си и ще отдаде най-доброто, на което е способен.
- *Нарастване на психическата чувствителност.* Тя се явява както показателна за растежа, така в същото време и изпитание. Той се подлага на чара и съблазънта на психическите сили, в него се появява изкушение да насочи усилията си вместо към целенасочено служене на расата, към експлоатация на психическите сили, за използването им за себеутвърждаване. Стремящият се трябва да расте във всички аспекти на своята природа, но дотогава, докато не бъде в състояние (съзнателно използвайки интелекта си) да функционира като душа, *психе*, нисшите сили не трябва да бъдат задействани. Те могат безопасно да се използват единствено от напредналите ученици и посветени. Те са оръжия и инструменти за служене, използвани в трите свята от тези, които все още са свързани със Закона за Прераждането в тези светове. Тези, които са преминали през Великото Освобождение и “окултно са преминали моста” не се налага да използват сили, присъщи за ниските обвивки. Те могат да използват непогрешимото знание, интуиция и просветляващият принцип на Светлината.

В човешките умове съществува неправилна представа относно това как Учителят дава на приетия ученик да разбере, че е приет. Разпространеното мнение е, че този факт се съобщава на ученика и че се провежда някаква среща на която Учителят го приема и го въвежда в работата. Това не става така. Окултният закон работи по един и същ начин и при ученичеството, и при посвещението, и в началото човек прогресира без сам да осъзнава това. Той се надява, но не знае; предполага, но не му се дава никакво явно потвърждение;

изучавайки до каква степен отговаря на предявените изисквания, той стига до извода, че е възможно да е достигнал статуса на приетия ученик. Тогава той действа изхождайки от това предположение и внимателно следи своите постъпки и думи, контролира мислите си с цел нито една постъпка, нито една ненужна дума или недобра мисъл да не наруши ритъма, който, както той чувства, се е установил в неговия живот. [170] Той продължава да изпълнява задълженията си, но неговата медитация става по-интензивна, изследва задълбочено своя мотив, стреми се да подготви своето ментално тяло, поставя пред себе си идеал за служене и се стреми винаги да го следва. И тогава веднъж, когато е така потънал в своята текуща работа, че свършено е забравил за себе си, той изведнъж вижда Този, Който от толкова дълго време го наблюдава.

Това може да се случи по два начина: при напълно будно съзнание или под формата на среща в съня – факт, който се регистрира от физическия мозък. Но след като ученикът осъзнае това събитие, в него ще се появят и други осъзнавания.

Събитието се осъзнава като безспорен факт. В ума на ученика няма и следа от съмнение.

Той разбира, че не е позволено да споменава за това на когото и да било. Могат да минат месеци или дори години, преди ученикът да може да спомене за това – и то само пред някого, който също така е признат за ученик или на свой сътрудник, намиращ се *под същото това групово влияние* и чието право да узнае също така е санкционирано от Учителя на групата.

Някои фактори, определящи отношението на Учителя към ученика постепенно се разпознават и започват активно да управляват живота на ученика:

а) Той осъзнава, че Учителят влиза в контакт с него само когато това се определя от груповата необходимост и има отношение към неговото групово служене. Той започва да разбира, че е интересен за Учителя само в степента, в която неговото Его може да бъде използвано за служене посредством личността на физическия план. Той започва да осъзнава, че неговият Учител работи с неговата душа, и че, следователно, именно неговото Его е свързано с Учителя, а не неговото личностно “аз”. По такъв начин неговият собствен проблем му става напълно ясен, а това е и проблемът на всички ученици. [171] Той се заключава в това т Учител работи с неговата душа, и _____ оппоппода се поддържа отворен каналът за общуване, прокаран между душата и мозъка посредством ума, за да може Учителят, когато Му е необходимо, лесно и бързо да установи връзка. Понякога на Учителя Му се налага да чака цели седмици, преди ученикът да го чуе, тъй като възходящият канал е затворен и душата не е съединена с мозъка. Това се случва особено често на ранните етапи на ученичеството;

б) Той открива, че в болшинството случаи *именно той* затваря вратата поради нисш психизъм, физическа неподготвеност и отсъствие на контрол върху ума и тогава разбира, че е длъжен постоянно и без прекъсване да работи върху своето нисше “аз”.

в) Той открива, че една от най-главните му задачи е да се научи да прави разлика между три вида вибрации:

Вибрацията на неговата собствена душа;

Вибрацията на групата ученици, с които е свързан;

Вибрацията на Учителя.

Всички те са различни, но е лесно да бъдат объркани, особено в началото. Стремящите се трябва да усвоят, че когато те са в контакт с висши вибрации и стимулиращо въздействие, то това е тяхната собствена душа, Учителят в сърцето, и да не се облягат на идеята (така ласкаеща тяхната гордост и личност), че Учителят се старее да се доближи до тях.

г) Той открива също така, че Учителите нямат практиката да хвалят прекомерно или да дават някакви обещания на Своите ученици. Учителите са прекалено заети и достатъчно мъдри и не пилеят излишни усилия да съобщават на Своите ученици, че са предопределени за особено важна работа или че се явяват Техни посредници и едва ли не Йерархията зависи от тях. Амбицията, желанието за власт и самодоволството са характерни за много от менталноориентираните, изкушават борещия се стремящ се и той работи активно върху своята личност, за да изкорени всичко онова, от което тя трябва да се очисти. Тези качества го въвеждат в заблуждение, отклоняват го в страни, въздигат го на пиедестал, от който той в края на краищата трябва да падне. [172] Учителят не казва нищо, което би могло да подхрани гордостта на Неговите ученици, не говори на Своите чела никакви думи, които биха могли да способстват у тях да се развие дух на обособеност.

д) Ученикът също така скоро открива, че Учителите на са така лесно достъпни. Те са хора заети, намиращи с труд дори няколко мига, за да пообщуват с ученика, и то само в случай на крайна необходимост и само за начинаещите по Пътя на Ученичеството. Учителят би употребил енергия, за да установи контакт. С опитните и изпитани ученици контактите са по-чести, тъй като по-лесно се установяват и дават бърз резултат. Трябва да се помни обаче, че колкото по-начинаещ е ученикът, толкова повече внимание изисква, като счита, че го е заслужил. Старите и по-опитни служители се стремят да провеждат своята работа и да изпълняват задълженията си контактувайки колкото се може по-малко с Учителя. Те се стремят да не ангажират времето на Учителя и често разглеждат срещите си с Него като свидетелство за собствената им непълноценност и поради това съжаляват, че се е наложило да отнемат от скъпоценното Му време и да Го принуждават да използва своята енергия, за да се предпази работата от грешки, а ученика – от евентуални вреди. Задача на всеки напреднал ученик е да изпълнява своята работа и да бъде в контакт с центъра на духовна сила, каквато е неговата група, като по такъв начин бъде в постоянно съприкосновение с Учителя, без необходимост от срещи и феноменални контакти. Мнозина се надяват на среща със своите Учители само веднъж в годината – обикновено по време на майското пълнолуние;

е) Ученикът също така открива, че взаимоотношенията между Учителя и ученика се управляват от закон и съществуват определени стадии на този контакт и степени на близост в отношенията с Учителя. Те могат да бъдат изброени, но засега не е нужно да бъдат разглеждани по-подробно:

Стадият, на който контактът с ученика се осъществява от Учителя посредством друг чела на физическия план. Това е стадият на *“Малкия Чела”* [173]

Стадият, на който напреднал ученик от егоическото ниво ръководи чела. Този стадий се нарича *“Чела в Светлината”*.

Стадият, на който Учителят, в зависимост от необходимостта, контактува с чела посредством:

- а) ярко и живо преживяване в съня;
- б) обучение с помощта на символи;
- в) използване на мисъл-форми на Учителя;
- г) контакт в медитацията;

д) определена, запомняща се среща в Ашрама на Учителя. Това без съмнение е стадият на *“Приетия ученик”*.

Стадият, на който, показал своята мъдрост в процеса на работата и своето разбиране на задачите на Учителя, ученикът се обучава (в случай на крайна необходимост) как може да привлече вниманието на Учителя и по такъв начин да получи Неговата сила, знание и съвет.

Това става мигновено и практически не отнема време на Учителя. Този стадий има своеобразното название “Чела върху Нишката, или Сутратма”.

Стадият, на който на ученика се позволява да знае метода, с помощта на който той може да издава вибрацията и призова, които биха му дали право на среща с Учителя. Но това се позволява само на тези изпитани чела, на които може да се вярва, че не биха използвали тези знания за нищо друго, освен за нуждите на работата, и че никакви личностни причини или страдания не биха го заставили да се възползва от тях. На този стадий ученикът се нарича “Онзи, който е в Аурата”.

Стадият, на който ученикът по всяко време може да бъде чул от Учителя. Той постоянно е в близък контакт с Него. Това е стадият, когато чела непосредствено се готви за предстоящото посвещение или, след приемането на посвещение, му е възложена специална работа, която той трябва да извършва в сътрудничество със своя Учител. На този стадий ученикът се нарича “Този, който е в Сърцето на Учителя”. [174]

Съществува и стадий на още по-голяма отъждественост, когато е налице сливане на Светлината, но за неговото описание няма адекватни термини. Названията на шестте по-горе изброени стадия са адаптирани за западния ум и те по никакъв начин не следва да се разглеждат като превод на древни термини.

Това са някои положения, касаещи учениците и тяхното осъзнаване и е полезно стремящите се да поразмислят над тях. Следва да се разбере, че макар добрият характер, високата етика и нравственост, духовният стремеж да са основни и задължителни изисквания, все пак е нужно и нещо повече, за да бъде възможно влизането в Ашрама на Учителя.

За да получи привилегията да бъде аванпост на Неговото съзнание се изисква безкористност и самоотверженост, на която малцина са способни; да бъде привлечен в Неговата аура, когато аурата на ученика става съставна част от аурата на групата, предполага такава степен на чистота, каквато малцина притежават; да се ползва от благосклонното внимание на Учителя, да заслужи правото да контактува с Него по своя воля – това изисква такава чувствителност и тънко различаване, за които малцина са склонни да заплатят необходимата цена. И все пак вратата е широко отворена за всички, които се стремят да влязат, и нито една устремена и искрена душа, отговорила на тези изисквания не е получила отказ.

но ускоряване на еволюцията еднали, усещат едПовече от очевидно е, че в днешно време тези, които са в определена степен напреднали усещат едно ускоряване на еволюцията както никога по-рано в световната история. Кризисът дотолкова вече се е задълбочил, а нуждите на света толкова са нараснали, че тези, които са способни да осъществяват контакт с вътрешната страна на живота, които макар и в малка степен възприемат вибрациите на старшите ученици и Старшите Братя на расата и са способни да възплътят идеалите, съществуващи на по-високите планове, преминават много усилено, задълбочено и мащабна подготовка. Необходимо е да бъдат подготвени да действат точно и адекватно като преподаватели и интерпретатори. [175]

Бих искал да обърна вашето внимание на определени фактори и методи, свързани с духовното писане и медиумизъм, които имат отношение към написването на такива книги като *Тайната Доктрина*, *Свещените Писания* на света и всички онези, предадени по този начин в света, които активно въздействат върху мисленето на расата. Разбирането на този процес зависи от много фактори – статусът на писателя може или да се надцени, или да се подцени; термините, използвани от този, чрез когото се предава учението, зависят от неговия образователен статус и могат да бъдат или неточни, или неправилно тълкувани. Затова е необходимо да се придобие известно разбиране върху този процес.

Едни работят изключително на астралните нива и тяхната работа неизбежно се явява част от

великата илюзия. Те са безсъзнателни медиуми и не са способни да проверят източника, от който се предава учението; ако твърдят, че знаят какъв е източника, то обикновено грешат. Някои получават наставления от развъплътени същности от не много високо, а доста често и от ниво по-ниско от тяхното собствено. Други просто извличат съдържание от своето собствено подсъзнание и в резултат получаваме красиви баналности, облечени в християнска фразеология и имитиращи мистическите писания от миналото, които затрупват работното място на ученика, съзнателно работещ на физическия план. Някои работят само на менталните нива, изучавайки посредством телепатия това, което Старшите Братя на расата и техните собствени души се стремят да им съобщят. Те се подвключват към източника на знание, намиращ се в егоическото съзнание. Те стават просветени за знанието, натрупано от учениците, намиращи се на същия този Лъч, на който и те самите. Някои от тях, бидейки аванпост на съзнанието на Учителя, улавят Неговата мисъл. Други използват едновременно няколко метода или съзнателно, или несъзнателно. Когато работят съзнателно, за тях става възможно да съобразят даваните им наставления както със Закона за Подобие, така и благодарение на символите (които виждат посредством менталното ясновидство) и да се убедят в тяхната истинност. [176] Тези, които работят несъзнателно (нямам предвид астралните психици) могат да се опират само на вярата и различаването, докато не се придвижат по-напред в собственото си развитие. Те не трябва да приемат нищо, което противоречи на фактите, съобщавани чрез Великите Вестители на Ложата и те трябва да бъдат готови да наложат на този малък обем знания, които владеят, структура от по-високо естество.

Сега всяко ново поколение трябва да роди свои виждащи /seers/. Аз харесвам думата “виждащи”, тъй като *да виждаш* значи *да знаеш*. Грешката на всеки от вас е, че не виждате; вие гледате само от един ъгъл, съзирате само частица от великата истина, а всичко, което е скрито отвъд сетивата е окултно за вашето триизмерно виждане. Тези, които искат да действат като истински преподаватели и посредници между Знаещите на расата и “онези малките”, е необходимо да се взират към хоризонта и да се опитват постоянно да разширяват своето виждане; трябва стабилно да поддържат онова състояние на вътрешно осъзнаване, което вече притежават, и да се стремят да разширят неговите граници; необходимо е да се придържат към истината, че всичко съществуващо е устремено към откровение и че формата не означава нищо. Те трябва да се стараят да бъдат сигурни инструменти по време на буря. Те не трябва да се поддават на депресия, каквото и да се случи, да бъдат свободни от разочарование, да имат тънко чувство за мярка, да имат правилни съждения за всичко, да живеят подреден живот, да имат дисциплинирано физическо тяло и с цялото си сърце да бъдат посветени на човечеството. Онези, в които тези качества присъстват, Учителите могат да започнат да използват като Свои работници; ако тези качества не са развити, ще трябва да бъдат потърсени други инструменти.

Някои хора се обучават през нощта и съзнанието на физическия им мозък регулярно се обогатява с факти, които трябва да знаят и инструкции, които трябва да предадат. Изпробват се много методи, съобразени с природата на стремящия се, или чела. [177] У някои мозъкът действа телепатически, като преподавател. Аз използвам някои по-надеждни и редки методи, които задействат менталния проводник като посредник между душата и ума, или между наставника и ученика. Методите за комуникация на астрално ниво, такива като масичка за спиритически сеанс, планшет, автоматично писане, чуване на гласове и изявления, вкарващи медиума във временен транс като правило не се използват с чела, макар методът на директното чуване на гласове понякога да се използва. Висшите ментални методи са по-прогресивни и надеждни, макар и по-редки.

нива към физическия план работят по егоически Истинските преподаватели от високите егоически нива към физическия план работят по един или друг от следните начини:

1. Те пишат, изхождайки от своето лично знание, и, следователно, използват своя конкретен ум за предаване на това знание в термини, които разкриват истината за тези, които имат очи да я видят, като в същото време запазват скрито това, което е опасно за любопитните, но още слепи. Това е трудна задача, тъй като конкретният ум изразява абстрактното по доста неадекватен начин и при обличането на истината в думи истинският смисъл до голяма степен се губи.

2. Те пишат, защото са вдъхновени. Благодарение на физическата си пълноценност, чистотата на живота си, единството на целите, предаността на човечеството и кармата на служенето сама по себе си, те са развили способност да достигат висшите източници, от които струи неподправена или изразена в символи истина. Те могат да се вслушват в мисловните потоци, привеждани в движение от великото съобщество Съзерцатели, наричани *Нирманакайя*, или в определени, специализирани мисловни потоци, излъчвани от някого от великото общество от наставници. Техният мозък, бидейки възприемчив предавател, им позволява да изразят тези уловени потоци върху хартия, като точността зависи от чувствителността на инструмента (т.е. от ума и мозъка) на предаващия. [178] В такъв случай изборът на думите и изреченията до голяма степен се предоставя на пишещия. Затова точността на употребяваните термини и правилността на фразеологията ще зависи от неговата ментална подготовка, образователното му равнище, богатството на речника и присъщата му способност да разбира природата и качеството на съобщаваните мисли и идеи.

3. Те пишат благодарение на развития си вътрешен слух. Тяхната работа е предимно стенографска, но и често зависи от нивото им на развитие и образование. Известна отвореност на центровете, в съчетание с кармическа пригодност, предопределя избора на наставника от тънките планове, опитващ се да съобщи определени инструкции и да формира определена линия на мислене. Затова отговорността за точността се разделя между този, който съобщава учението и предаващия агент. Агентът на физическия план трябва да се избира крайно внимателно, защото точността на съобщаваната информация, проявяваща се на физическия план, зависи от неговата готовност да бъде използван, от позитивността на неговата ментална поляризация и от степента му на свобода от астралност. Към това трябва да се добави и фактът, че колкото по-високо е неговото образователно ниво, колкото по-широк е неговият диапазон от знания и интереси към света, толкова по-леко би било на наставника от вътрешната страна да изложи предаваното знание с неговото посредничество. Често диктуваната информация може да бъде съвършено непозната за приемащия. Затова той *трябва* да има определено образователно равнище и самият той да бъде ревностен търсач на истината, преди да може да бъде избран в качеството си на приемник на учението, предназначено за широката публика или за езотерическо използване. Освен всичко друго, той трябва да е способен благодарение на медитация да се фокусира върху менталния план. В сходството на вибрациите и интересите е скрит критерият за избор на такъв предавател. [179] Обърнете внимание на израза: “*сходството* на вибрациите и интересите”, а не “*еднаквостта* на вибрациите и интересите”.

Тази форма на работа може да бъде разделена на три метода:

Първо, имаме яснослушане, действащо директно от ума към ума. Това не е точно телепатия, а по-скоро вид директно слушане. Наставникът разговаря с ученика като човек с човек. Затова разговорът протича изцяло на менталните нива при наличие на високо развита способност за фокусиране. Това изисква използването на центровете в главата и затова е необходимо и двата да бъдат оживени, преди този метод да може да бъде използван. В астралното тяло центровете, съответни на физическите, също трябва да бъдат пробудени, преди да стане възможен астралният психизъм. Работата, която имам предвид, предполага оживяване на съответните центрове в менталното тяло.

Второ, телепатично общуване. Това е регистрирането в съзнанието на физическия мозък на информация, съобщавана:

- а) директно – от Учител към ученик, от ученик към ученик или от учащ се към учащ се;
- б) от Учител или ученик – към Его-то, а оттам – към личността, посредством атомните подпланове. Очевидно, че само тези, в чийто тела има материя от атомните подпланове могат да работят по този начин. Изискват се точност и акуратност в този процес.
- в) от Его към Его, посредством каузалното тяло, като при това информацията или се предава към личността директно по предходния метод, или се акумулира, за да се излъчва в зависимост от нуждите.

Трето, вдъхновение. Това предполага използването на друг аспект от развитието. Вдъхновението е сходно с медиумизма, но има изцяло егоически произход. То използва ума като посредник за предаване към мозъка на това, което знае душата. Медиумът обикновено описва процеси, ограничени изключително на астрално ниво. На егоическия план това би се проявило като вдъхновение. Размислете върху това твърдение, тъй като то обяснява много. [180] Медиумизмът е опасен. Защо? Защото менталното тяло не е ангажирано в този процес и по такъв начин душата не упражнява контрол. Медиумът е един несъзнателен инструмент, не той контролира, а бива контролиран. От този метод обикновено се ползват развъплътени същности, те използват мозъка и гласовия апарат на медиума, но самите същества не са високоразвити и са напълно неспособни да се ползват от методите от менталния план.

Някои хора съчетават метода на вдъхновението с други начини за получаване на инструкции и тогава се постига висока точност на предаването. Понякога, какъвто е случая с Е.П.Б., се комбинира дълбоко знание, способност за получаване на вдъхновение и ментално яснослушане. Тогава имаме рядък и полезен инструмент за помощ на човечеството.

Вдъхновението се заражда на висшите нива; то предполага твърде високо ниво на еволюция, тъй като задейства егоичното съзнание и атомната материя, предоставяйки широки възможности за комуникация. То е и безопасно. Помнете, че душата винаги е добра; на нея може да не ѝ достигат знания в трите свята и затова може да е несъвършена, но в нея зло не съществува. Вдъхновението винаги е безопасно, докато медиумизмът винаги трябва да се избягва. Вдъхновението може да се съпровожда от телепатия, тъй като вдъхновяващият може да извършва три неща:

- а) може да използва мозъка на избрания канал, насищайки го с мисли;
- б) може да завземе тялото на ученика, като последния се намира в пълно съзнание в своите тънки тела, преотстъпвайки физическото си тяло;
- в) третият метод е временно сливане, ако мога така да се изразя, съединяване, когато използващият и използваният, ако е необходимо, се сменят или допълват един друг, за да изпълнят определена работа. Не бих могъл да го обясня по-ясно. [181]

4. Те пишат, защото виждат. Този метод не е от толкова висок ред. Ще забележите, че в първия случай имаме мъдрост, или годност за работа на будхическите, или интуитивните нива; във втория имаме предаване от каузалното тяло, от висшите ментални нива; в третия имаме постигнато такова ниво на развитие, даващо на стремящия се възможност да приема диктовка. В четвъртия случай е налице способност за четене от астралните сфери, но често не съществува способност за различаване между това, което е било, което е сега и което предстои в бъдеще. Поради това възникват илюзии и неточности. Този метод се използва понякога, но ако не е пряко стимулиран от Учителя най-често въвежда в заблуждение, както и астралното яснослушане. Това е метод на менталното ясновидство, изискващ обучен интерпретиращ ум, какъвто засега се среща твърде рядко.

Във всички случаи, които посочих по-горе, е възможно да се прокрадне грешка вследствие на физическата ограниченост и несъвършенството на думите, но в случая, когато пишещият изхожда от личното знание грешките в изразяването реално нямат голямо значение, докато във втория и третия случай грешките биха зависели от еволюционното ниво на този, чрез когото се предава учението. Ако обаче последният съчетава интелект, преданост и служене със способност за приемане и слушане, той бързо ще коригира грешките и неговото разбиране ще нарасне.

По-късно ще бъдат използвани два нови метода, които ще облекчат предаването на истината от вътрешната страна към външния план. Техниката на ускореното писане ще бъде дадена на тези, на които може да се има доверие, но все още е рано за нейното разпространение. Трябва да се чака докато работата на езотерическите школи не достигне по-висока фаза на развитие. Условието за това все още не са налице, но човечеството е призовано да открие ума си и да се подготви за такова развитие. По-късно ще се появи способност за материализиране на мисъл-форми. Във възплъщение ще навлязат хора, притежаващи умения за определено време да създават и оживяват тези форми и те ще могат да бъдат видени от обикновените хора. [182] Все още обаче не е дошло времето за това. Прекалено много страх има в света и твърде малко опит в преживяването на истината. Трябва да бъде придобито по-голямо знание за природата на мисленето и за материята, което да бъде експериментално проверено от тези, които притежават остър и обучен ум, висока честота на вибрацията и тела, построени от най-тънка материя. За да се постигне това ще са необходими дисциплина, страдание, самоотричане и въздържание. Погрижете се за това.

Групата от Наставници, с които могат да контактуват средните стремящи се и изпитваните ученици на менталния план са също така хора, притежаващи страсти, но притежаващи по-голям опит по пътя и по-мъдър контрол над себе си. Те работят със стремящите се не защото лично ги харесват или се грижат за тях, а защото нуждата е голяма и Те търсят такива, които могат да обучат. Състоянието на ума, което те биха искали да видят, е способност за обучение, способност за регистриране на впечатления и за въздържане от въпроси, докато не стане известно повече. По-късно стремящият се се призовава да задава въпроси за всичко. Бих припомнил думите на един Наставник, който казва: “Знайте, че ние сме здравомислещи, уравновесени хора, обучаващи така, както сме го правили и на земята, без да хвалим прекалено своите ученици, но непрестанно дисциплинирайки ги. Водим ги напред без насилие и без да подхранваме техните амбиции с обещания за могъщество, но давайки им информация и подтиквайки ги да я използват в своята работа, знаейки, че правилното използване на знанията ще доведе до придобиването на опит и достигането на целта.”

Колко често можем да срещнем учащ се, който много повече се интересува от Учителя и от това, което Той прави, отколкото от себе си и онова, което самият той прави! Собствената му подготовка за служене и за полезно сътрудничество би трябвало да бъде неговата главна грижа.

Информацията за Учителя е много по-интересна, отколкото информацията за изискваната квалификация, задължителна за ученичеството. Интересът към сведенията за Адептите е по-силен, отколкото стремежът постоянно да се изследват ограниченията и препятствията, което всъщност би трябвало основно да ангажира вниманието на стремящия се. [183]

Любопитството относно привычките и методите на отделните Учители и начините Им на работа с учениците заема повече място в интересите на ученика, отколкото търпеливото изработване на правилни навици и начини на работа. Всички тези въпроси са второстепенни, те само пречат и ограничават и един от първите съвети, които даваме на този, който иска да установи контакт с Учителите е да отдръпне вниманието си от това, което не го касае, да го насочи към извършването на необходимите стъпки и постигането на определени стадии, които трябва да достигне в своя живот, да престане безсмислено да губи времето си и да не

допуска празни настроения и безполезни мисли, които твърде често ангажират по-голямата част от неговия мисловен живот.

Когато Учителят се опитва да намери тези, които са годни да получат инструкции и да бъдат обучавани, Той преди всичко изследва три момента. Докато те не са налице, никаква степен на преданост или устременост, никаква чистота на живота или начин на съществуване не биха били достатъчни. Важно е всички стремящи се да осъзнаят тези три фактора, и по такъв начин да избавят себе си от големи умствени тревоги и напразни движения.

не би _____

Учителят следи дали се е появила светлина в главата;

Той изследва кармата на стремящия се;

Той оценява ефективността на неговото служене в света.

Дотогава, докато не се появят признаци, че човек е това, което езотерически се нарича “запалена лампа”, Учителят е безсмислено да губи времето Си. Светлината в главата служи като индикатор за:

а) Функционирането в по-голяма или по-малка степен на пинеалната жлеза, която (както е добре известно) е тронът на душата и органът на духовното възприятие. Именно в тази жлеза проличават първите физиологически промени вследствие на контакта с душата. Този контакт се осъществява благодарение извършването на определена работа по време на медитация, на контрола върху ума и притока на духовни сили. [184]

б) подравняването на човека на физическия план с неговото Его (или душата, или висшето “Аз”) на менталния план, и подчиняването на неговия живот и природа на въздействието и контрола на душата. Това е достатъчно добре изложено в първите две или три глави на “Писма за Окултна Медитация”, които стремящите се следва да изучат.

в) Низхождането на сили посредством сутратма (магнетическия канал или нишка) от душата към мозъка през тялото на ума. Цялата тайна на духовното виждане, на вярното възприятие и сигурния контакт е в правилното вникване /appreciation/ в горното положение; и поради това “Йога Сутрите” на Патанджали винаги са били и ще си останат учебник за учениците, посветените и адептите, тъй като в тях са изложени правила и методи, позволяващи да се добие контрол над ума, да се стабилизира астралното тяло и така да се развие и укрепи нишката с душата, че да може тя да се превърне в истински канал за комуникация между човека и неговото Его. Светлината на просветлението се излива в мозъка и докарва в обективност три области на знанието. Това често се забравя и оттук произтичат честите тревоги и преждевременните интерпретации на частично просветления ученик или изпитвания.

Светлината преди всичко очертава и изнася на предния план на съзнанието тези мисъл-форми и тези същности, които изразяват нисшия живот и които (в своята съвкупност) формират Пазителя на Прага /Dweller on the Threshold/.

По такъв начин първото, което осъзнава стремящият се, е откровението за това в него, което е нежелателно и което свидетелства за неговата собствена непригодност и ограниченост; нежелателните компоненти на неговата собствена аура се очертават пред погледа му. Тъмнината, която е в него, изглежда по-дълбока заради светлината, която засега едва едва се промъква от центъра на неговото битие и той често изпада в отчаяние, губи вяра в себе си и се потапя в дълбините на депресията. Всички мистици свидетелстват за този период, който трябва да се преодолее, докато чистата светлина на деня не разсее всички сенки и затъмнения; постепенно животът ще става все по-ярък и светъл, докато слънцето в

главата не възсияе в цялата си слава; [185]

г) И накрая светлината в главата е индикатор за това, че Пътят е намерен и на човек му остава да изучи и разбере техниката, посредством която светлината се фокусира, усилва, провежда и евентуално превърща в такава магнетична нишка (подобна на нишката на паяжината), която може да се простре *назад* до източника на нисшата манифестация, а *нагоре* да достигне и да навлезе в съзнанието на душата. Използваният по-горе език е символичен, но при това жив и точен; той изразява информацията по такъв начин, че да я съобщи на тези, които знаят и да я предпази от онези, които засега не знаят.

“*Пътеката на праведните е като сияйна Светлина*”, и в същото време човек сам трябва да стане тази пътека. Той навлиза в светлината и става светлина, и е като светилник, запален в тъмнината, осветяващ пътя и носещ просветление на другите.

Следващото, което трябва да прецени Учителят преди да допусне човека в Своята група е, дали тази стъпка е кармически възможна и дали в хрониката на човека съществуват обстоятелства, които биха препятствали приемането му в групата през настоящия живот.

Съществуват три главни фактора, които трябва да бъдат разгледани един по един и във връзка един с друг.

Първо, съществуват ли такива кармически обвързаности в настоящия живот на човека, които правят невъзможно функционирането му като ученик? В тази връзка трябва да се има предвид, че човек може да стане ученик и да се удостои с вниманието на Учителя само ако неговият живот има стойност в света на хората, ако притежава влияние в своята сфера и ако може да моделира и въздейства върху умовете и сърцата на другите хора. [186]

Докато това условие не е налице, да се занимава с него е загуба на време за Учителя, защото на такъв човек може да му бъде оказана помощ по други начини; той, например, може да получи обширни знания от книги и наставници, което е все още само теория, а не практика, или пък да получи богат опит под ръководството на собственото си Его, учителя в сърцето. Ако човек е ученик, то това значи, че може да бъде използван за работата по осъществяване на Плана на Йерархията и на него може да му бъде въздействано да въплъти тези намерения, които биха позволили на човечеството да направи необходимите крачки напред. Отчита се как той (в живота на физическия план) разпределя времето си, контролира мислите си, преодолява обстоятелствата и прочие, но е възможно и човек да е напълно достоен за признанието на Учителя *от гледна точка на своя характер*, но все пак да има такива задължения и ангажименти, които препятстват неговото активно служене в конкретния живот. Тези моменти се взимат предвид както от Учителя, така и от собственото Его на човека.

Твърде чест резултат от това е (чийто смисъл вероятно не се осъзнава от физическия мозък), че в днешно време човек се старее да усвои възможно най-голям опит и поема върху себе си значителен обем отговорности в един определен живот, с цел да освободи себе си за ученичество и служене в някой следващ. В този случай той работи върху задачата да подготви себе си за следващия живот и търпеливо изпълнява своя дълг в рамките на своето семейство, в приятелския кръг или в работата си. Той разбира, че от егоическа гледна точка един живот е твърде кратък период, който бързо преминава, и че посредством ученето, интелектуалната активност, любящото служене и търпеливата настойчивост той отработва тези обстоятелства, които сега пречат на приемането му в групата на Учителя.

Учителят също така изучава състоянието на физическото тяло и на другите тънки тела на стремящия се, за да разбере присъщи ли са им такива нива на съзнание, които могат да възпрепятстват тяхното полезно използване и да действат като пречка. Тези обстоятелства също са кармични и трябва да бъдат урегулирани, преди да стане възможно приемането му в

кръга на другите чела. [187] Болно физическо тяло, астрално тяло, подложено на чести смени на настроенията, емоционални или психически заблуди или неконтролирано и зле подготвено ментално тяло са твърде опасни състояния за учащия се, ако не бъдат коригирани и преодолени. Чела постоянно бива подлаган на въздействието на сили, постъпващи към него от три главни източника:

От неговото собствено Его,

От Его-то на Учителя,

От групата на съучениците.

И дотогава, докато той не стане силен, пречистен и контролируем тези сили само биха стимулирали в него подобни нежелателни състояния, подхранвайки това, което трябва да бъде изкоренено и изкарвайки на повърхността всички скрити недостатъци. Това на всяка цена трябва да бъде направено, както и още много в тази посока, преди да стане възможно приемането в групата на учениците; в противен случай много скъпоценно време на Учителя би се изразходвало за коригиране на последствията у другите чела от групата, възникнали в резултат на бурните реакции на новоприетия чела. По-добре е да почака и да работи последователно и разумно сам върху себе си, отколкото неподготвен да си пробива път към силата, без да се е научил да се справя нито с нея, нито с нейните последствия.

Вторият фактор, който адептът трябва да разгледа е, дали във въплъщение се намират тези чела, с които човек може да работи и с които го свързват древни кармични връзки и отдавнашно познание от извършване на съвместна работа.

Понякога е по-добре да се остави човека да почака, преди да му се позволи да излезе от физическия път, докато не настъпи живот, при който неговите сътрудници, отзоваващи се на неговата вибрация и привикнали да работят с него не се намират също във физически тела, тъй като в групата на Учителя се влиза, за да се служи и за да се извърши определена работа, а не защото човек трябва да се подложи на определено обучение, което в един прекрасен ден би го направило адепт. Чела тренират себе си сами, и когато са готови за всякакъв вид работа, Учителят може да ги използва. [188] Те сами развиват себе си и заработват собственото си спасение, и в зависимост от това как те, стъпка по стъпка постигат това, техният конкретен Учител им възлага все по-големи и по-големи отговорности. Той ги обучава в техниките за служене и вибрационен отклик на Плана, а те се *самообучават* да контролират себе си и да бъдат готови за служене.

жни за стремящия се.п но тези трите са най-ваИма и други кармичени фактори, които Учителят трябва да разгледа, но тези трите засега са най-важни за стремящия се. Те са такива, каквито са, и нито един истински сериозен работник не би се разстроил или обезкуражил, ако все още няма съзнателна връзка с Учителя и все още не знае за принадлежността си към езотерическа група от чела. И това може да е така не защото той не е готов. Това може да е така просто защото неговото Его е избрало дадено въплъщение, за да разчисти място за по-нататъшни действия, да отстрани определени пречки в едно или друго или във всичките три нисши тела или да дочака това време, когато неговото приемане би било най-подходящо.

Третият фактор за служене (така, както би искал да го види Учителя) стремящият се в най-малка степен е изяснил и най-често неправилно тълкува. Духовната амбиция, желанието да бъде център на групата, стремежът да види себе си говорещ, поучаващ, четящ лекции или пишещ статии често се тълкува от стремящия се като истинско служене. Учителят гледа не личната сила или статуса на работника в света, не на броя на хората, събрани около неговата личност, а мотивите за неговата активност и резултатите от неговото въздействие върху

събратята му. Истинското служене е спонтанно излияние на любящо сърце и светъл ум; то е резултат от това, че човек се намира на правилното място; то неизбежно предизвиква приток на духовни сили, не на напрегната активност ховна активност ни сили, не на напрегната дуна физическия план; то е следствие на това, че човек става това, което всъщност е – божествен Син Божи, а не преднамерен резултат от определени думи или дела. [189] Истинският служител събира около себе си тези, на които не величието или нищожността на своето служепомога чрез силата на своя живот и своята одухотворена личност, а не чрез своите претенции и гръмки речи. Той служи, забравяйки себе си; отричайки се от себе си, той преминава през земята без да мисли за величието или нищожността на своите постижения и без да има предубедена представа за своята собствена ценност или полезност. Той живее, служи, работи и влияе без да иска нищо за своето отделно аз.

Когато Учителят види проявата на тези качества в живота на човека като резултат от пробуждането на вътрешната светлина и уреждането на кармическите задължения, Той издава нота и следи дали човекът ще разпознае своята собствена групов нота. След като ученикът я разпознае, той бива допуснат в групата на своите сътрудници и може да се намира в присъствието на своя Учител.

Сърцето, Гърлото и Окоето

По-късно, когато съобщените тук знания бъдат усвоени, стремящият се ще достигне до разбирането за истинското значение на сърцето, гърлото и окоето, а дотогава задачата на Водителите на расата е да стимулира тяхната функционална активност. Затова сега ще разгледаме:

Сърдечния център, Центъра в главата и Центъра между очите;

Тяхното пробуждане и координация;

За какви цели ще бъдат задействани в идващия нов цикъл.

Този предмет е жизнено важен за съвременния стремящ се, тъй като механизмът на сърцето, гърлото и окоето (представляващи част от вътрешната структура, която той трябва да овладее) трябва да бъде усвоен и съзнателно използван, преди да е възможна истинска творческа работа. [190] Когато употребявам думата “творческа работа” имам предвид езотерическия смисъл, а не тази полезна работа, която изпълняват художниците и артистите на света в разнообразните сфери на изкуството. За виждащия техните усилия са индикатор за вътрешно пробуждане и мотивирана активност, която ще ги доведе до истинска езотерическа устремност и съзидателна работа на тънките планове.

Допускам, че учащият се притежава елементарни знания за жизненото тяло с неговите силови центрове и предполагам, че тези седем центъра, или лотоса теоретически имат място в неговото въображение. Преднамерено употребих думата въображение, тъй като дотогава, докато не се появят знание и ясно виждане, въображението е мощен фактор, стимулиращ активността на центрите.

Нека сега за яснота да изброим тези лотоси с техните листенца и тяхното разположение. Цветовете им засега нямат значение от гледна точка на учащия се, тъй като много от това, което се е казвало по този повод е грешно или непълно; във всеки случай трябва да се помни, че езотерическите цветове определено се различават от екзотерическите.

Основата на гръбначния стълб.....	4	листенца
Сакралния център.....	6	листенца
Слънчевия сплит.....	10	листенца
Диафрагма		
Сърдечен център.....	12	листенца
Гърлов център.....	16	листенца
Центъра между веждите.....	2	листенца
Центъра в главата.....	1000	листенца

Нека сега учащият се запомни два важни факта, които трябва да се приемат като базови и предварителни, но които трябва да бъдат проработени до съзнателно разбиране и да станат част от целевото обучение на стремящия се. Лесно е да се обобщава, но е трудно да се осъществява. Лесно е интелектуално да се усвои информацията за силовите центрове; по-трудното е да се въведе ред в силите, протичащите през тези вихрови образувания и човек да се научи съзнателно да функционира чрез висшите центрове, поставяйки под контрол нисшите. [191] И това трябва да се направи без да се поставя акцент върху формения аспект, какъвто често е случая с практиките, използвани за оживяване на центрoвете. Двата важни факта са следните:

Трите центъра под диафрагмата

- а) Основата на гръбначния стълб,
- б) Сакралния център,
- в) Слънчевия сплит,

които сега са най-силни при обикновения човек и най-“живи” и които трябва да се реорганизируют, преориентират и да променят поляризацията си от позитивна в негативна.

Съответно четирите центъра над диафрагмата

- а) Сърдечният център,
- б) Гърловият център,
- в) Центърът между веждите,
- г) Центърът в главата,

трябва да бъдат пробудени и преориентирани от негативно в позитивно състояние.

Това трябва да бъде осъществено по два начина. Първо, посредством пренос на позитивната енергия на нисшите центрове във висшите центрове, и второ, посредством пробуждане на центъра в главата чрез активизирането на волята. Първият ефект се постига благодарение на формирането на характера и очистиането на телата, използвани от душата в трите свята. Вторият е резултат от медитацията и целенасоченото волево въздействие върху ежедневиия живот. Изграждането на характера, чистият живот, контролираните емоционални реакции и правилното мислене са добре познати баналности на всяка религиозна система, които вече не

правят впечатление поради честата им употреба. Никак не е лесно постоянно да се помни, че когато живеем чисто и правилно, то ние работим със сили, усвояваме енергии за нашите нужди като подчиняваме елементалните животи на изискванията на духовното съществуване и активизираме механизми и жизнени структури, които досега са били не проявени и неактивни. [192] Въпреки това факт е, че когато латентните енергии в основата на гръбначния стълб се пренесат в главата и в Центъра между веждите (посредством Слънчевия сплит – този енергиен център на синтеза и преразпределението, и продълговатия мозък), тогава личността (или материалния аспект) достига своя апотеоз и Дева Мария – в индивидуалния смисъл, което е крайното съответствие на безкрайната Реалност – се “възнеся на Небето”, за да седне до своя Син Христос – Душата.

Когато енергиите на Сакралния център, фокусирани досега в работа по физическо творение и съзидание и, следователно, са източника на физическия сексуален живот и влечение, сублимират, преориентират се и се пренасят в Гърловия център, стремящият се става съзнателна творческа сила във висшите светове; той прониква зад завесата и започва да твори образ, модел на всичко онова, което в крайна сметка ще допринесе за идването на Новото небе и Новата земя.

Когато енергиите на Слънчевия сплит, досега изразяващи мощната природа на желанията и подхранващи емоционалния живот на личността са до еднаква степен трансмутирани и преориентирани, те се пренасят в Сърдечния център, в резултат на което в него се пробужда груповото съзнание, груповата любов и груповата цел, което прави стремящия се служител на човечеството и надежден помощник на Старшите Братя на расата.

Когато тези три пренасяния са завършени, се проявява една активност в Центъра в главата – основният управляващ фактор – и в резултат на волеви акт от страна на обитаващата вътре и ръководеща душа се случват определени събития, които ще разгледаме по-късно.

2. Вторият факт, който трябва да се помни се заключава в това, че в зависимост от това как се случват тези изменения и преориентации ученикът започва психологически да се пробужда към нови състояния на съзнание, нови състояния на съществуване и ново битие. [193] Поради това става очевидна необходимостта придвижването в тази сфера да става бавно, за да може менталното разбиране и способността да се мисли свързано и логически да нарастват паралелно с ръста на интуицията и духовното възприятие. Много школи действат просто насилнически, форсирайки преждевременното развитие на висши способности и извеждайки стремящия се (ако се изразим с мистически език) от сферата на чувствата и желанията направо в сферата на интуицията оставяйки интелектуалните способности и менталния апарат напълно неразвити и латентни. В този случай (отново говорейки мистически) се получава пукнатина или пролука в тази част от способностите на душата, от които тя се ползва в работата си в трите свята на своето усилие. С други думи интерпретиращият, организиращият, разбиращият ум е неспособен да играе своята роля. Където липсва разбиране и развита ментална способност съществува опасност от недоразумения, заблуди, лековерие и неправилно тълкуване на явления от други състояния на съществуване. Липсва вярно чувство за ценности, стремящият се надценява несъщественото и не е в състояние да разпознае качеството на духовните реалности.

В такива случаи енергията може да се влива в силовите центрове, но доколкото не е налице ръководещ интелект, то тя ще се вихри необуздано и тогава ще бъдем свидетели на тези печални резултати, с които избилства пътят на окултните стремежи и които са създали лоша слава на работата на Ложата – това са случаите на надценили себе си личности, суеверни фанатици, лековерни последователи на лидери, фанатични неуравновесени идеалисти и тези извратени умове, приписващи си сили, които не им принадлежат. Мъже и жени се поддават на астрални влияния и блуждаят в долината на илюзиите, считайки себе си за различни от другите хора и поставяйки се на пиедестал, извисяващ се високо над средното човечество. Те съзнателно изпадат в греха на обособяването. [194] Добавете към тези

категории и случаите на полови извращения в резултат на превъзбудането на Сакралния център, случаите на нервозност, свръхчувствителност и излишна емоционалност в резултат на прекаленото оживяване на центъра на Слънчевия сплит и накрая случаите на умопомраченост в следствие на превъзбудането на мозъчните клетки от неразумна медитативна работа и ще ви стане ясно защо е необходимо да се напредва бавно и да се развиват менталните процеси паралелно с духовната природа.

Средният учащ се започва с разбирането на факта, че притежава центрове и с желание да постигне чистота на характера. Тези, които знаят го уверяват, че в зависимост от това как той се стреми, медитира, изучава и служи, в него ще настъпват някои промени и че от дълбините на неговото същество ще започне едно динамично пробуждане. Казват му, че ще последва издишване, движение и оживление, които ще изкарат на преден план неговия субективен духовен живот. Този субективен живот се изразява като духовна енергия посредством енергийното или жизненото тяло и проявената по такъв начин енергия ще измени неговия жизнен фокус и интереси и ще окаже магнетичен и динамичен ефект, който ще привлича и подтиква хората. Тази енергия е седмична по природа и използва като свои агенти седем фокусни точки в етерното тяло. За стремящия се на ранните стадии на Пътя на Ученичеството не е възможно да работи и да използва интелигентно всичките седем типа енергии. Поради това за целите на обучението се поставя акцент само върху три от тях:

1. *Енергията на Волята, Силата или Могъществото*, постъпваща през Центъра в главата. Това е енергията на духовния човек и тя постъпва директно от Монадата посредством душата. До трето посвещение обаче всичко, което ученикът трябва да усвои е, че волевият аспект на душата трябва да контролира личността преминавайки през менталното тяло към Центъра в главата. Когато това стане, започва да функционира хилядолитния лотос. Последователността на този силов поток е следната:

Монада.

Атма. Духовна воля.

Вътрешния кръг листенца на егоическия лотос, листенцата на волята.

Менталното тяло.

Центъра в главата в етерното тяло.

Нервната система и мозъка.

2. *Енергията на Любовта – Мъдрост*, постъпваща чрез сърдечния център. Този център, когато е пробуден, довежда до такова разширение на съзнанието, което посвещава човека в груповия живот. Той губи чувство за обособеност и в крайна сметка навлиза в пълната светлина на осъзнаването – осъзнаването на единството със своя собствен вътрешен Бог, с цялото човечество, с всички души във всички природни форми, и по такъв начин със Свръхдушата. Този силов поток също така идва от Монадата посредством душата и неговата последователност е следната:

Монада.

Будхи. Духовна любов. Интуиция.

Вторият кръг листенца на егоическия лотос, листенцата на любовта.

Астралното тяло.

Сърдечния център.

Системата на кръвообращението.

При слаборазвития човек този силов поток преминава през сърдечния център директно към слънчевия сплит и донася със себе си два свои аспекта – на виталния живот и на качеството на душата; първият енергизира циркулиращата кръв, вторият пробужда центъра на Слънчевия сплит. Именно последният тогава става доминиращ фактор в енергийния живот на човека и силата, посредством която се изразява неговата природа на желанията дотогава, докато стремящият се не осъществи необходимата трансмутация и преориентация на своята емоционална природа на желанията. [196] Тогава се пробужда за активност Сърдечният център и животът на центъра на Слънчевия сплит се подчинява на живота на сърцето. Това се постига посредством развитието на груповия интерес, култивирането на инклузивност и необратима загуба на интерес към собствената личност и към егоистическите и обособяващите неща.

3. *Енергията на Активния Интелект*, или енергията, която оживява формения аспект и която създава форми съобразно субективните цели на управляващия интелигентност – на Бога или на човека, божествената или човешката. Тя се поражда от третия аспект на Монадата и последователността му е следната:

Монада

Манас. Духовен Интелект. Висш Ум.

Третия или външния кръг листенца на Егоическия лотос, листенцата на знанието.

Етерното тяло като цяло, пронизващо плътното физическо тяло.

Гърловия център.

Клетките на тялото.

При слабо еволюирания човек, както и в случая с проявлението на Втория аспект, енергията просто преминава през Гърловия център и постъпва директно в Сакралния център, активирайки по такъв начин процесите на възпроизводство и творческите способности, използвани в репродуктивната работа и сексуалния живот на расата.

Такива са най-общите характеристики на трите главни потока на силата, или божествените енергии, и техните направления.

Връзката на Центъра в главата с Центъра в основата на гръбнака, където е скрит спящият огън тук няма да се разглежда; също така няма да се спираме и на функциите на Центъра на слънчевия сплит като център синтезиращ и преразпределящ нисшите енергии. Бих искал на учащия се да му стане ясна само общата идея и същността на учението. [197]

Всяко човешко същество с течение на времето си проправя път назад, Пътят на Завръщането, към един от трите главни Лъча. На всички в края на краищата ще им се наложи да изразят интелектуална творческа способност, да бъдат движени от божествена любов и да пробудят функционалната активност на Волята, разкриваща божествената Цел и План.

Първият център, който стремящият се се опитва съзнателно да енергизира и върху който се концентрира на ранните етапи на своето начинание – това е Сърдечният център. Той трябва да се научи да бъде съзнателен в груповия смисъл, чувствителен към груповите идеали и да

бъде инклузивен в своите планове и концепции; той ще трябва да се научи да обича колективно и чисто, без да се поддава на личностни привличания и без да очаква награди. Докато не е налице такова пробуждане на сърцето, не трябва да му се поверява владението на творческите сили на гърловия център, тъй като те ще бъдат употребени за самовъзвеличаване и удовлетворяване на най-различни видове амбиции.

Тук трябва да се отбележи, че нито едно от тези разкрития никога не започва със състояние на пълна статична пасивност или като свършено ново начинание. Ние сме в процес на еволюция. Някои аспекти на нашите силови центрове са вече пробудени и функционират координирано с формения аспект, но все още не изразяват качеството на душата. Имаме зад гърба си дълго и плодотворно минало. Никой от нас не е изцяло с егоистическа или обособена нагласа. Човешкото общество днес е много по-сплотено и взаимозависимо. Човечеството като цяло вече е постигнало много в частичното активиране на сърдечния център и в пробуждането на някои от най-важните аспекти на Гърловия център.

Проблемът на много от стремящите се днес е Слънчевия сплит, тъй като той е широко отворен, функционира активно и е почти напълно пробуден. Едновременно с това протича и работата по трансмутацията, довеждаща, както естествено може да се предположи, до много трудности и хаотични състояния. [198] Сърдечният център също започва да вибрира, макар все още да не е пробуден; Гърловият център често е преждевременно пробуден в резултат на преноса на енергия от Сакралния център. Това става поради няколко причини – понякога с духовна цел и намерение, но най-често поради отказ от нормален полов живот вследствие на икономически условия или недостиг на физическа жизненост, предполагаща безбрачие. Този недостиг на жизненни сили на свой ред се обяснява с много фактори, но преди всичко с продължителна наследственост, водеща до израждане на физическото тяло или принудително безбрачие в минали животи; принудителното безбрачие твърде често е било следствие от живот, отдаден на монашеството и мистицизма. Когато това творческо пробуждане намира израз в изкуството – литература, живопис, музика или в груповата организационна и изпълнителска работа – то не би последвала никаква вреда, тъй като енергията има нормално творческо приложение. Стремящият се трябва да помни това. Той е изправен пред твърде сложен проблем. Той сяпа навлиза в ситуация, която е резултат от продължителен еволюционен процес и за която той няма ключ. Това най-вече се случва на ранните етапи, и то преди Първо посвещение, тъй като той не познава своето минало и няма никаква представа за бъдещето. На него просто му се налага да използва наличните си познания и своя късмет и да прави възможно най-доброто на което е способен, ръководейки се от многовековните правила на Раджа Йога и светлината на собствената си душа.

Когато Сърдечният център се пробуди, а Гърловият център се въвлече в творческа работа, се установява определена връзка и енергийно взаимодействие между тях. Тази активност от своя страна предизвиква отклик от този аспект на хилядолистния лотос (синтетическия лотос), през който обикновено преминава енергията, оживяваща Сърдечния и Гърловия центровете. [199] Тази ответна активност и взаимодействие между центровете довежда до два резултата, на които трябва да се обърне особено внимание:

Първо, появява се светлина в главата. Започва “искрене” (ако мога така да се изразя) между висшата позитивна осеняваща енергия, съсредоточена вътре във формата на хилядолистния лотос, и непрекъснато повишаващата се вибрация на Сърдечния и Гърловия центровете, или лотоси. Тези два нисши центровете от своя страна откликват на енергии, издигащи се от центровете под диафрагмата.

Второ, Центърът между веждите също започва да прави осезаемо своето присъствие, и този важен двулистен лотос започва да вибрира. Двете му листенца символизируют процеса на единение между душата и тялото, субективното и обективното. В някои окултни книги той е наречен Деветдесет и шест листен лотос, но това е само диференциация на енергиите, фокусирани в двете листенца. Обърнете внимание, че сборът на силовите листенца на всички

центрове без тези в главата, е четиридесет и осем. Тези енергии в два от своите аспекти – на физическата жизнена енергия и на качествата на душата – като сбор съставляват деветдесет и шестте аспекта, или вибрации на двете листенца на центъра Аджна, или Центъра между веждите. Трябва да се помни, че думата “листенца” е само символичен израз на силата и нейния очевиден ефект върху материята.

Петте центъра с техните четиридесет и осем листенца се обединяват в двулистния лотос, и тогава имаме четиридесет и осем плюс две равно на петдесет – числото на съвършената личност, тъй като пет е числото на човека, а десет – числото на съвършенството. И ако символически съберем четиридесет и осемте листенца на петте центъра с деветдесет и шестте листенца на Центъра между веждите, ще се получи числото сто четиридесет и четири. Това число означава завършената работа на дванадесетте творчески Йерархии, дванадесет пъти по дванадесет, т.е., завършеният съюз и съвършеното единение между субективната душа и обективното тяло. Това е завършеността. [200] Ако, фигурално, числото сто четиридесет и четири се умножи с хиляда (броят на листенцата на Центъра в главата) ще получим числото на спасените от Книга на Откровението – сто четиридесет и четири хиляди, които могат да застанат пред Бога, тъй като първото тризначно число (сто четиридесет и четири) означава личността. Когато човек е завършил вътре в себе си великата работа и числото сто четиридесет и четири е символ на постигнатото от него ниво, тогава той може да застане пред Бога – и то не само пред Ангела на Присъствието, но и пред Самото Присъствие.

Пробуждането на Центровете

Сега изниква въпросът: как може да се постигне такова пробуждане и координация? Какви стъпки трябва да се предприемат, за да се предизвика такова оживяване и евентуалната синтетическа активност на трите центъра? Сблъсквайки се с тези въпроси истинският наставник изпитва затруднение. Не е лесно да се изясни езотерическата и паралелната на нея активност, възникваща в резултат на изграждането на характера. Твърде често стремящият се жадува да чуе нещо ново, а когато му казват някоя стара истина – толкова стара и толкова позната, че не е способна да предизвика необходимия отклик – той мисли, че наставникът го е излъгал и се поддава на чувството си за безсилие и потиснатост. Но въпреки всичко това трябва да се преодолее и на въпросите трябва да се даде отговор. Поради тази причина накратко ще изброя необходимите изисквания, подреждайки ги по тяхната значимост за средния стремящ се. След което накратко ще разгледаме всяка една точка.

Изграждане на характера – първо и основно изискване.

Правилен мотив.

Служене

Медитация

Техническо изучаване на науката за центровете.

Дихателни упражнения

Изучаване техниката на Волята.

Развитие на способността за използване на времето.

Събуждане на огъня Кундалини. [201]

Последната, девета точка, няма да се разглежда на този етап от обучението. Причината за това е очевидна. Повечето стремящи се засега се намират на , че наставникът го _____ т тстадия на овладяване на третата и четвъртата точка и едва навлизат в работата над пета и шеста.

А сега нека накратко да разгледаме всяка една от тях, като бих искал да разберете в определена степен отговорността, която знанието налага. Осъзнавате ли факта, че ако в максимална степен сте способни да използвате и най-малкото зрънце информация, давана ви в процеса на обучението, превръщайки я във факт от вашия опит и прилагайки я в своето ежедневно усвояване на учението, то сега бихте стояли вече пред Портала на Посвещението? Осъзнавате ли, че истината трябва да се превърне в самата същност на ежедневния ви живот, преди да може безопасно да ви бъде съобщена нова истина?

1. *Изграждане на характера.* Настоящите девет точки трябва да бъдат изучени от гледна точка на техния силов аспект, а не от етически или духовен. Именно това е “светът на силата, в който навлиза посветения”, и обучението, на което той се подлага като стремящ се, прави възможна тази крачка. Всеки от нас навлиза в живота с определени ресурси, заработени в предишни животи на стремеж и натрупване на опит. Тези ресурси обикновено притежават недостатъци и рядко биват балансирани. Един е прекалено ментален. Друг – прекалено психичен. Трети е фокусиран изцяло на физическия план, а четвърти е прекалено мистичен. Един е чувствителен, раздразнителен и впечатлителен; друг демонстрира противоположни качества. Един е концентриран в своята животинска природа или е крайно материалистичен в отношението си към живота, докато друг е мечтател и визионер и е свободен от греха на плътта. [202] Различията между хората са неизброими, но във всеки живот съществува доминираща тенденция, в която са насочени всички енергии на човешката природа. Възможно е той силно да се влияе от своите физически сили и да живее живота на животното. Или пък да бъде повлияван от астралните енергии и да живее силно емоционален психически живот. Възможно е (както много други) да се повлиява от три типа енергии – физическа, емоционална и от случайни приливи на душевна енергия. Това, което трябва да се помни е, че телата, в които функционираме като души в същността си са преди всичко енергийни тела. Те се състоят от енергийни единици, атоми в състояние на постоянно изменение и движение и се намират в среда с подобна природа. Ролята на позитивно ядро в тези енергийни тела играе душата, която към сегашния момент в повечето случаи е относително статична. Тя засега оказва слабо влияние върху своите обвивки и се отъждествява с тях, като по този начин се отказва от своя присъщ живот.

Но ще дойде ден когато душата ще се пробуди за нуждата да доминира над нещата и да утвърди своя авторитет. Тогава човек (трескаво в началото) ще се опита критически да оцени ситуацията. В началото трябва да открие какъв тип енергия и мотивация преобладават в неговия ежедневен опит. Изяснявайки това той започва да реорганизира, преориентира и препростроява своите тела. Цялото учение може да бъде обобщено в две думи – Порок и Добродетел.

Порокът е енергията на обвивките – индивидуални или синтезирани в личността, все още контролираща жизнената активност и подтискаща проявлението на душата в обвивките чрез импулсите и тенденциите на нисшето “аз”.

Добродетелта е призоваването на нови енергии и нов вибрационен ритъм така, че душата става положителен контролиращ фактор, а силите на душата надмогват тези на тялото. [203] Този процес се нарича изграждане на характера. Нека да илюстрираме. Човек е жертва на раздразнителен, нервен характер. Ние му казваме да бъде спокоен, овладян, да култивира безстрастност и по такъв начин да придобие контрол над себе си. Учим го наместо острия

характер да култивира мекота и спокойствие. Това звучи банално и абсолютно безинтересно. Но всъщност става дума за това, че на мястото на неспокойната, себечетрирана емоционална природа и активността на центъра на слънчевия сплит (провеждащ мощните сили на астралния план) трябва да бъде наложен устойчивият, безпристрастен и хармонизиращ ритъм на душата, на висшето “аз”. Процесът на налагане на висшата вибрация върху нисшата е именно изграждането на характера, това е първото необходимо условие по Пътеката на Изпитанията. Прочитайки това сериозният учащ се може да започне да осъзнава наличните си енергии; той може да изброи силите, които, както той чувства, контролират неговия живот и по този начин да дойде до разумното и правилно разбиране на това какви сили трябва да подчини и какви да развие. След това в светлината на истинското познание нека тръгне по пътя на своята съдба.

2. *Правилен мотив.* Учител на Мъдростта, както казват,

_____ е “този от поколения търсещи, който е постигнал рядък разцвет”. Въпросът, който търсещият задава и на който единствено той има право да отговори е следният: “Какъв мотив управлява моят стремеж и настойчивост? Защо се стремя да строя на истински фундамент? Защо така усърдно призовавам своята душа?”

Формирането на правилен мотив е едно постоянно нарастващо усилие, и човек, откривайки себе си, постоянно премества фокуса на своето пробуждане в зависимост от това в каква степен светлината все по-силно осветява неговия път и как в резултат на това възниква нов, по-висок мотив. Нека отново да илюстрираме: Стремящият се на ранните етапи практически винаги е крайно отдаден. За да е адекватен на нивото, установено от неговия любим другар и наставник, той се бори, стреми се и постига успехи. [204] По-късно предаността му се променя и се насочва към един от Великите, един от Старшите Братя на расата; той отдава всичките си сили и енергия, за да Му служи. На мястото на този мотив на свой ред идва живата любов към човечеството, и любовта към някоя конкретна индивидуалност (колкото и възвишена да е била) се разтваря в любовта към цялото човешко семейство. Постепенно, в зависимост от степента, в която душата придобива все по-голям контрол над своя инструмент и все по-категорично се проявява природата на душата, тази любов на свой ред също се заменя с любов към идеала, към Плана и към Целите, заложили в основата на самата Вселена. Човек започва да осъзнава, че не е нищо друго, освен канал чрез който могат да работят духовните агенти и се самоосъзнава като съставна част от Единния Живот. Тогава вижда дори човечеството като нещо относително и незначително и се разтваря във великата Воля.

3. *Служене.* Изследването на правилния мотив естествено довежда до правилно служене и често паралелно със своята обективна форма на проявление се съпътства от развиването на мотивиращо съзнание. От служене на една индивидуалност (като израз на любовта), през служене на семейството или нацията израства служенето на член от Йерархията, на групата на Учителя, и по такъв начин – служенето на човечеството. В крайна сметка развива се осъзнаване на Плана и служене на Плана, а също и преданост към фундаменталната Цел на Великото Съществуване, Кое е извикало всичко към битие за изпълнението на някаква специфична задача.

4. *Медитация.* Тук няма да се впускаме в подробности по тази тема, доколкото на нея са посветени други мои книги и много от вас постоянно провеждат медитативна работа. Поставих я на четвърто място в списъка, тъй като медитацията е опасна и безполезна за човек, който пристъпва към нея без да е изработил основата – добър характер и чист живот. В този случай медитацията става средство за вкарване на енергия подхранваща нежелателните аспекти на неговия живот подобно на наторяване на градина пълна с плевели, които избухват неимоверно и задушават слабите и нежни цветя. [205] Медитацията е опасна когато е налице неправилен мотив, такъв като желание за лично израстване или овладяване на духовни сили, тъй като при тези условия тя ще доведе само до усиление на сенките в долината на илюзиите и ще предизвика бързото порастване на змея на гордостта, криещ се в

долината на егоистическото желание. Медитацията е опасна, когато отсъства желание за служене. *Служене* е другата дума, с която се обозначава употребата на силите на душата за благо на групата. Където този импулс липсва енергията може да се влива в тялото, но ако не се използва и не намира изход ще доведе до превъзбуждане на центровете и ще създаде състояния катастрофални за неопита. *Усвояване и елиминирание* – това са законите за живота на душата, също както и законите на физическото тяло, и ако този прост закон се пренебрегва това ще доведе до сериозни последици също така неизбежни, както и аналогично във физическото тяло.

5. *Изучаване на центровете*. Сега пристъпваме към него. Това учение се намира на ранните етапи на развитие на Запад и е слабо разпространено на Изток. Нашият подход ще бъде в известен смисъл нов, тъй като независимо, че сме изучили имената, разположението и взаимовръзките между центровете, *ние няма да извършваме медитативна работа над тях*.

Целта ни е да придобием правилно възприятие за техните вибрации, тонове и цветове, а също и знания за техните астрологически значения. Няма да работим с центровете, разположени по протежение на гръбначния стълб или да се стремим към съзнателното им използване така, както правят ясновиждащите и яснослушащите. Всичката работа учащият се трябва да извършва изключително *в* главата и *от* главата. Там е местоположението на Волята, или аспекта на Духа, работещ чрез душата. Там също е и синтетическото изражение на личността; разбирането на взаимовръзките между двата центъра в главата и тяхното взаимодействие постепенно ще доведе до доминиране на душата над личността. Това ще доведе като следствие до управляема активност на останалите пет центъра. [206] Работата на тези пет центъра в крайна сметка ще стане автоматична по начина, по който функционират сърцето и белите дробове във физическото тяло.

Господстващата Интелигентност, “Аз”-ът, “сядащ на трона между веждите” и направляван от Светлината в главата ще се пробуди към интересите на душата и ще стане така пробуден и жив, както и съзнанието за “аз” при средния, центриран върху себе си човек. Благодарение на ритъма на своя божествен живот и на своето съзнателно сътрудничество с Плана, и функционирайки благодарение на Волята ученикът във въплъщение трябва да действа като агент на своята душа в трите свята.

6. *Дихателни упражнения*. Постепенно, в зависимост от постигнатия прогрес, ще бъдат съобщавани необходимите инструкции. Бих искал обаче да отбележа, че никакви дихателни упражнения не могат безопасно да се практикуват там, където липсват опити да се наложи необходимия ритъм в ежедневния живот. Тези две активности трябва да вървят ръка за ръка.

Ефектът от дихателните упражнения е многостранен:

а) получава се насищане с кислород. Кръвта се очисти и кръвното налягане спада. Тук е скрит символизъм, тъй като подобно на това как кръвта се насища с кислород, животът на човека в трите свята се насища с духовна енергия;

б) установява се особен ритъм в зависимост от продължителността на периодите на вдишване, задържане на дъха и издишване;

в) налице е тънкия ефект от праната (която в същността си е отделен, субективен елемент, съдържащ се във вдишвания и издишвания въздух), въздействаща най-силно върху тялото на праната, т.е., жизненото, или етерното тяло. Учащият се трябва да помни, че тънките ефекти са по-силни от физическите ефекти. [207] Те произвеждат следствия в две посоки – в етерното тяло и във физическото тяло. Жизненото тяло като цяло установява конкретен ритъм в съответствие с дихателните упражнения. Поддържането на такъв ритъм за продължителен период от време оказва или разграждащ, или свързващ ефект върху физическото тяло и съответно или отслабва, или укрепва етерното тяло.

г) оказва се въздействие върху центровете – то е възможно най-ефективното и е обусловено

от начина на мислене на стремящия се. Ако, например, човек мисли за слънчевия сплит, то този център непременно ще се оживи и неговата емоционална природа ще се усилва. Оттук и необходимостта учащите да поддържа медитацията си устойчиво в главата, като по такъв начин пробуди центъра в главата.

Нека никога не се съмнява в ефекта от дихателните упражнения върху жизненото тяло. Така, както храната и напитката построяват или разрушават физическото тяло, и или помагат или пречат на неговото правилно функциониране, така и дихателните упражнения, ако се практикуват правилно и достатъчно дълго време, оказват мощно въздействие.

Какво бих могъл да кажа по повод последните три момента? Не много, тъй като все още не е дошло времето за тяхното правилно разбиране. Стъпка по стъпка трябва да се придвижва стремящият се и неговата теоретическа подготовка не трябва да изпреварва много неговият опит. Може би мога да дам ключ към всеки от трите момента, формулирайки просто правило за ежедневието. То ще бъде разбираемо за тези, за които е предназначено и не би навредило на по-слабо еволюиращите. Това правило, ако бъде следвано, меко и субективно ще създаде нужните условия за постигане онова, което е необходимо.

- Учете се да използвате волята благодарение развитието на устойчива целеустременост и организиране на ежедневието така, щото целта да може да бъде постигната.
- Учете се не само да организирате и ефективно да използвате времето, но и да правите с него още нещо. **[208]**
- Учете се да вършите няколко неща едновременно, като по такъв начин използвате всичките три тела синхронно.

Нека илюстрирам: Когато практикувате своите ежедневни дихателни упражнения внимавайте за точното отброяване и внимателно се вслушвайте в звука, който “звучи в тишината” на интервала. В същото време мислете за себе си като за душа, като това, което налага ритъма и като гласът, който говори. Това са неща, които всеки от вас може да придобие, ако системно практикува.

Открийте змията на илюзията с помощта на змията на мъдростта и тогава спящата змия ще се изкачи на мястото за среща. **[209]**

ПРАВИЛО ШЕСТО

Девите на нисшите четири усещат силата, когато окото се отвори; те излизат и изоставят своя притежател.

The devas of the lower four feel the force when the eye opens; they are driven forth and lose their master.

Дэвы нисших четырех ощущают действие силы, когда око открывается; они выталкиваются наружу и оставляют своего хозяина.

Работата на окото

Работата на окото

Предстои ни да разгледаме едно от най-простите Правила на Магията; то е и едно от най-практическите, но от него до голяма степен зависи успеха в цялата магическа работа.

Бих искал да обърна внимание на търсещия стремящия се, че ключът към описаната в Правилото ситуация се намира в думата “съзерцание”, спомената в предходното Правило. Затова нека внимателно изучим тази дума и

_____ да се опитаме да дадем нейното точно определение. _____

Съзерцание означава устойчиво виждане, прецизно насочено към конкретен обект.

Душата, или слънчевият Ангел, могат да се разглеждат като Целта и Плана, _____ съзерцаващи в три посоки:

Към Небесната Светлина – този централен Живот, или Енергия, която съдържа в Себе си Целта и Плана, към които се стреми Битието като цяло. Не зная как бих могъл да го изразя по-ясно. Какво би могла да изразява тази направляваща сила сама по себе си, каква е тайната на Битието Само по Себе Си – това се разкрива само при по-високите посвещения и може окончателно да се осъзнае само тогава, когато се разпадне само по себе си каузалното тяло, Карана Шарира, и се отстранят всички произтичащи от него ограничения. С тази посока на виждането на слънчевия Ангел засега няма нужда да се занимаваме.

Към това царство, където господства слънчевия Ангел, света на душите, или егоическите импулси, света на йерархическата работа и чистата мисъл. Това е Царството Божие, светът на небесното Битие. Това е ниво, за което учениците стават все по-осведомени, в което работят посветените и от което Учители от различни рангове направляват еволюционния процес на планетата. [212] Тези две направления, към които гледа душата съставляват света на нейния духовен опит и обекта на нейния стремеж. Нека не забравяме, че духовният човек, слънчевият Ангел също има своя крайна цел и че този импулс започва да доминира едва след като бъде подчинен техния проводник в трите свята. Така, както напълно развитото в интелектуално отношение човешко същество може да започне да осъзнава функционирането си като душа и да контактува с Царството на Душата, по същия начин и напълно активната и господстваща душа, в която будхическият принцип става контролиращ, може да започне да

контактува със състоянието на чистото Битие, в което вечно пребивава Монадата, или Духа.

Развитието на интелекта в човека е белег за неговата пригодност за работата по прокарването на Пътя към пълното съзнание на душата. Развитието на будхическия аспект, или аспекта любов-мъдрост на слънчевия Ангел показва неговата готовност за по-нататъшен прогрес в осъзнаването на състоянието на чистото Битие.

Третата посока, в която се вглежда душата и в която развива своята способност за съзерцателно виждане, е посоката на нейното отражение в трите свята. Целта на дългата битка между висшия и нисшия човек е да се направи нисшият откликващ и чувствителен към силите, излъчвани от душата, когато душата “съзерцава” своя троичен инструмент.

Съществува интересна връзка между тези три “посоки на съзерцание” и пробуждането на трите главни центъра. Това може само да бъде загатнато поради голямата трудност на този предмет. Твърде много фактори управляват това пробуждане и се налага всеки стремящ се да определи сам за себе си последователността и метода за пробуждане.

Центърът между веждите, наричан често третото око, има уникална и специфична функция. Както вече споменах на друго място, учащият се не бива да бърка пинеалната жлеза с третото око. Те са свързани, но не са едно и също. В “Тайната Доктрина” те се разглеждат на пръв поглед като едно и също нещо и повърхностният читател може лесно да ги ан често третото око, има уникална и _____ обърка, но те в никакъв случай не са идентични. [213] Е.П.Б. е знаела за това, но подобна неперцизност е била допустима докато не е станало известно повече относно етерната природа на формите. Третото око се появява като резултат от вибрационното взаимодействие между силите на душата, работещи чрез пинеалната жлеза, и силите на личността, работещи чрез хипофизата. В резултат от взаимодействието между негативните и позитивните сили, и когато те станат достатъчно мощни, се появява светлина в главата. Както физическото око се е появило в отговор на светлината на Слънцето, аналогично и духовното око се е появило в отговор на светлината на Духовното Слънце. В зависимост от своето развитие, стремящият се осъзнава светлината. Имам предвид светлината във всички форми, завоалирани от най-разнообразни обвивки и проявления на божествения живот, а не само светлината вътре в самия стремящ се. В зависимост от това как се засилва неговото разпознаване на тази светлината, се развива и апарат за виждане и се появява механизъм в неговото етерно тяло, благодарение на който той може да вижда всичко в духовна светлина.

Това е окото на Шива и то може да се използва в магическата работа едва тогава, когато монадическия аспект, аспекта на волята, стане контролиращ.

Посредством третото око душата проявява три вида активност:

1. Това е *окото на виждането*. С негова помощ духовният човек вижда отвъд формите всички проявява три активности: _____ аспекти на божественото изражение. Той разпознава светлината на света и контактува с душата във всички форми. По същия начин, както физическото око регистрира формите, така и духовното око регистрира степента на просветление в тези форми, като “просветление” означава специфично състояние на съществуването. То отваря света на сиянието /the world of radiance/.

2. Това е *контролиращият фактор* на магическата работа. Всяка работа на Бялата магия се провежда с определена конкретна конструктивна цел и става възможна посредством използването на интелектуалната воля. [214] С други думи, душата знае плана, и когато подравняването и разкритието са правилни, волевият аспект на божествения човек е в състояние да функционира и да предизвиква резултати в трите свята. Използваният орган е

именно третото око. Аналогията може да бъде проследена в така често отбелязваното могъщество на човешкото око, когато човек с помощта на своя поглед контролира другите човешки същества и животни, и посредством втречено виждане може да действа магнетично. Сила протича чрез фокусираното човешко око и сила протича чрез фокусираното трето око.

3. То има *разрушаващ аспект*, и енергията, протичаща през третото око може да оказва дезинтегриращ и разрушаващ ефект. Посредством фокусиране на вниманието, направлявано от интелектуалната воля, третото око може да разсейва физическата материя. То е агент на душата в работата по очистването.

Тук трябва да се подчертае, че във всяко от тънките тела в трите свята има съответстваща фокусна точка и центърът между веждите е само физическото съответствие (тъй като етерната материя е физическа) на аналогични центрове в по-тънките тела.

Посредством тази фокусна точка душата разглежда, или съзерцава менталния план, включително менталния апарат. Същото е и на емоционалния план – душата може да навлиза в състояние на осведоменост или виждане на своята емоционална обвивка и света на астралните феномени; съществува физически паралел и за етерното тяло.

Именно с този трети вид работа на душата сега ще се занимаем – работата по разрушаването и разсейването на остарелите форми, изтласкването от тялото на материя с нежелана природа и отстраняване на препятствията и ограниченията, пречещи на същинската активност на душата.

На тези три вида активност на душата, свързани с третото око съответстват три аспекта, и на учащите се ще им бъде интересно да ги осмислят.

Виждането на светлината във всяка форма с помощта на третото око (отворило се в резултат на разпознаването на светлината в главата, духовната светлина) е само съответствието на физическото око, разпознаващо формите в светлината на физическото слънце. [215] Това съответства на личността.

Аспектът на контрол посредством магнетическата енергия и притегателната сила на духовното око, което е доминиращ фактор в магическата работа, съответства на душата. В мистичен смисъл душата е око на монадата, позволяващо на монадата, която е чисто Съществуване, да работи, да контактува, да знае и да вижда.

Аспектът на разрушението съответства на монадата, или аспекта на волята; в крайна сметка именно монадата предизвиква разделянето, разпадането на всички форми, а контрол посредством магнетическата енергия извежда от проявление и завършва цикъла на съзидателната работа.

Що се отнася до практическото приложение на тези концепции ще отбележим, че всичките три действия се разглеждат в даденото Правило. Третото око се отваря в резултат на съзнателното развитие, правилното подравняване и изпълването с живота на душата. Тогава започва да се усеща неговата магнетична управляваща сила, контролираща живота на нисшите тела, изгонваща четирите нисши елемента (на земята, водата, огъня и въздуха) и принуждаваща лунните владици да отстъпят. Личността, която до този момент е била господар, става неспособна да контролира, и душата придобива пълен контрол в трите свята.

Елементалът на земята, съвкупността от многото животи, които формират физическото тяло бива контролиран и чувства върху себе си погледа, или око на Учителя (Учителят в главата). Образуващите това тяло груби елементи се “изгонват” и се враждат по-добри и по-пригодни атоми или животи.

Елементалът на водата, или астралното тяло, се подлага на същата процедура плюс

стабилизиращо въздействие, което поставя край на безпокойството и флуидните вихри, които са били характерни за него до този момент. Благодарение на контролиращата магнетична сила на духовното око душата преустройва астралното тяло и го поддържа в устойчиво и свързано състояние благодарение на своето фокусирано внимание. [216]

Аналогичен процес протича и в менталното тяло. Старите форми изчезват в чистата светлина, в която работи духовния човек, и както се казва в *“Древния Коментар”*:

“Един поглед хвърля душата върху формите на ума. Нахлува лъч светлина и тъмнината изчезва; изкривените и зловещи форми постепенно избледняват и всички малки огньонве затихват; нито една по-слаба светлина повече не се вижда.”

“Окото, посредством светлината, пробужда към живот необходимите видове Съществувания. На ученика това носи знание. За невежия няма смисъл, защото смисъл липсва.”

Елементалът на въздуха в символичен смисъл е този енергиен субстрат, който работи чрез формите на етерното тяло, който се активизира посредством дишането и който работи чрез формите на етерното тяло, който се управлява чрез науката за пранаяма. Тази елементална форма е сложна етерна структура, състояща се от нади и центрове и всички напреднали ученици добре знаят как тези нади и центрове се управляват от фокусираното внимание на душата в съзерцание, действаща посредством центъра в главата, фокусирана в областта на третото око и въввлечена в правилна и специфична активност чрез волеви акт. В горната фраза концентрирах същността на цялата магическа работа извършвана на физическия план. Именно посредством етерното тяло и силата, насочвана от един или друг център душата провежда магическата работа.

Именно посредством интензивното фокусиране на намерението в главата и преноса на вниманието с помощта на третото око към нужния център силата намира правилния излаз. Тази сила става могъща посредством енергизиращата, насочена интелектуална воля. Изучете тези положения, тъй като в тях ще намерите ключа към магическата работа по преобразуването на вашия собствен живот, към магическата работа по преобразуването на човечеството, провеждана от някои от адептите, и към магическата работа по въплъщаването на божествения План, който е мотивиращата сила на окултната Йерархия. [219]

ПРАВИЛО СЕДМО

Двойствените сили стават видими на плана, където трябва да бъде придобита жизнена мощ; два пътя се разкриват пред слънчевия Ангел; полярностите вибрират. Медитацията застава пред избор.

The dual forces on the plane (whereon the vital power must be sought) are seen; the two paths face the solar Angel; the poles vibrate. A choice confronts the one who meditates.

Двойственные силы становятся видимы на том плане, где жизненное могущество должно быть обретоно; два пути открываются Солнечному Ангелу; полюса вибрируют. Медитирующий оказывается перед выбором.

Бойното поле на Астралния План

Двата Пътя

Бойното поле на Астралния План

Започваме изучаването на седмото Правило на Магията. Завършихме разглеждането на първите шест Правила, описващи конкретната работа на менталния план и поради това имащи практическа ценност само за тези, които започват да използват силата на ума в магическата работа по сътворяването.

Интересно е да се отбележи в тази връзка, че в зависимост от това до каква степен човечеството навлиза във владение на своето мисловно наследство, успоредно с това нараства и тенденцията за магическа работа. Повсеместно възникват школи заявяващи намерението си да създадат такива естествени условия за живот, при които човек може да има всичко, което в неговите очи изглежда прекрасно и целесъобразно. Книги за креативно мислене наводняват пазара, дискусиите за силата, лежаща в основата на творческите изкуства предизвикват най-жив интерес. Психолозите отделят голямо внимание на тази тема, и макар засега идеалът да се разглежда почти изцяло в понятията на физическия план, всички тези видове активност са показател за вибрационната активност на световната душа, изразяваща себе си посредством човечеството и низхождаща от сферите на ментала. Пионерите на расата, най-напредничавите мислители и творческите работници на човечеството са хора, притежаващи свръхчувствително възприятие, отзоваващо се на менталните импулси. Те все още са малцинство; болшинството хора днес откликват на силите и вибрациите, еманирани от плана на емоциите и желанията. Но броят на хората, които се пробуждат става все по-голям и значението на първите шест Правила на Магията ще става все по-очевидно. [220]

Тези петнадесет правила се разделят на:

- Шест правила за менталния план;
- Пет правила за плана на желанията, или астралния план;

- Четири правила за физическия план.

Главното, което трябва да се запомни е, че те се ограничават само до използването на енергията в трите свята и че тази енергия или съзнателно се насочва от управляващата душа, или се въвлича в активност от силата, присъща на материята от трите свята, независимо от душата. В последния случай човек се явява жертва на своите собствени формиращи енергии, на материалния аспект на проявлението; в първия случай обаче той е разумен господар, управляващ собствената си съдба, въвличащ нисшите енергии в различни форми и видове активност благодарение на могъществото на своите умствени импулси и фокусираното внимание на собствената си душа. Във всяко от шестте вече разгледани правила могат да се проследят една – две идеи, които могат да бъдат формулирани по следния начин:

- Правило 1 – *Успокояване*, водещо до концентрация;
- Правило 2 – *Отклик*, водещ до взаимодействие между висшето и нисшето;
- Правило 3 – *Излъчване*, водещо до звучене;
- Правило 4 – *Дишане*, водещо до творческа работа;
- Правило 5 – *Обединение*, водещо до единство;
- Правило 6 – *Преориентация*, водеща до ясно виждане на Плана.

Учащият се ще постъпи добре, ако изучи тези взаимовръзки и осъзнае залегналия в тяхната основа синтез.

Във формулировката на настоящото Правило умело е синтезиран астралния план с неговите функции и проблеми. Обърнете внимание на термините, използвани за неговото описание в следните кратки фрази:

Плана на двете сили.

4. Плана на двата пътя.
5. Плана, на който се придобива жизнено могъщество.
6. Плана на вибриращите полярности. [221]
7. _____ Плана, на който се прави избор.

Един от жизнено важните моменти в работата на всеки стремящ се е да разбере какво представлява астралният план, да постигне неговата природа, да се научи да не се влияе от него, а след това и да работи на него. В тези инструкции аз се опитвам колкото е възможно по-пълно да изложа учението за този план, тъй като ако човек придобие способност да «вижда» на астралния план и е способен да запази равновесие и непоколебимост сред неговите вибриращи сили, то значи е дошъл моментът когато той е готов за посвещение.

Първо нека да разгледаме някои от термините, използвани за описание на тази сфера от божественото Битие, с което на първо място човек трябва да се отъждестви, след това да проникнем в центъра, пробивайки завесата на илюзиите и най-накрая да станем уравновесени, недокоснати, отстранени, неповлияни и свободни.

Така често използваният термин “астрален” в действителност е погрешен. Е.П.Б. принципно е била права, когато го е използвала във връзка с етерния, или жизнения подплан на физическия план. Когато се установява контакт с етерния свят то първото възприятие, което се получава винаги е на звездна светлина, проблясане, искрене. Постепенно обаче тази дума е започнала да се отъждествява с Кама, или желание, и да се употребява по отношение на плана на емоционалните реакции.

Това е интересно да се отбележи, тъй като само по себе си е пример за въздействието на астралния план върху човешкия мозък, който в своята неосведоменост преобръща реалността и вижда всичко наопаки. Астралният план, когато за първи път е видян от “отвореното око” на стремящия се, изглежда като плътна мъгла, безпорядък, изменчиви форми, взаимопроникуващи се и преливащи се цветове и представлява такава калейдоскопична картина, че да се постигне някаква яснота ща на материята от трите свята. силата, присъизглежда съвсем невъзможно. Това не е нито звездна, нито ясна светлина. Това е напълно хаотичен безпорядък, тъй като е място за среща на сили. [222] Доколкото силите в астралното тяло на стремящия се също се намират в безпорядък, то те се обединяват с обкръжаващия хаос до такава степен, че става почти невъзможно да се разграничи собствения астрален механизъм от астралния механизъм на човечеството като цяло и от астралния механизъм на света.

Едно от първите неща на които трябва да се научи стремящия се, е да отдели своята собствена аура в емоционален смисъл от тази на обкръжението, а това ангажира много време. Ето защо една от първите задачи на ученичеството е *разграничаването*, тъй като _____ тъй като само чрез използването на ума, анализиращ и разграничаващ, астралното тяло се поставя под контрол.

Второ, астралният план е планът на илюзиите, заслепението и на изкривеното представяне на реалността. Причината за това е, че всеки индивидуум в света е погълнат от работа в астралната материя и силата на човешките желания поражда това постоянно “генериране на образи” и творене на форми, което довежда до най-конкретни последиствия в астралната материя. Индивидуалното желание, националното желание, расовото желание, желанието на човечеството като цяло плюс инстинктивното желание на всички дочовешки животи предизвиква постоянни промени и движения в субстанцията на плана; построяват се временни форми – едни с рядка красота, други съвсем некрасиви – и всички те се оживяват от астралната енергия на своя създател. Прибавете към тези форми и този постоянно обогатяващ се сценарий, който наричаме “акашови записи”, съдържащи емоционалната история на миналото, добавете също така и дейността на развъплътените животи, преминаващи през астралния план – или *от* въплъщение, или *към* въплъщение, добавете и мощното очистително интелектуално желание на всички свръхчовешки Животи, включително и представителите на окултната Планетарна Йерархия – и сумата на присъстващите сили ще стане изумителна. Всички те въздействат над, около и чрез всяко човешко същество, а неговият отклик е в зависимост от степента на развитие на физическото му тяло и състоянието на центровете. [223] През тази илюзорна панорама стремящият се трябва да прокара своя път, откривайки този ключ или нишка, която ще го изведе от лабиринта, здраво държейки се за всеки дребен фрагмент реалност, която му се разкрива, учейки се да различава истината от заблудата, постоянното от непостоянното и несъмненото от нереалното. Както е изложено в “*Древния Коментар*”:

“Нека ученикът улови за опашката змията на мъдростта, и здраво държейки се за нея да я последва до най-дълбокия център на Двореца на Мъдростта. Да внимава да не попадне в капана, поставен за него от змията на илюзиите, нека затвори очи, за да не види пъстрите фигури върху нейния гръб, да закрие ушите си, за да не чуе мелодията на нейния глас. Нека разпознае скъпоценния камък върху челото на змията, чиято опашка държи, и воден от неговото сияние да се изтръгне от тресавището на майя.”

Път, който _____ Никакви заблуждения, никакви илюзии не са в състояние дълго да държат човека, който си е поставил целта да премине през тесния като острие на бръснач път, водещ го през пустинята, през гъстия лес, през дълбоките води на тъгата и страданието, през долината на саможертвата и през планините на виденията – към вратите на Освобождението. Понякога той може да пътува в тъмнина (а илюзията за тъмнината е твърде реална); друг път в светлина – толкова ослепяваща и объркваща, че едва ще може да различава пътя пред себе си; той може да узнае какво означава да се спънеш по пътя и да паднеш уморен от служене и борба; той може временно да се отклони и да се спусне по страничните пътеки на амбицията, егоистическия интерес и материалните очарования, но падането ще бъде кратко. Нищо в рая ли ада, на земята или някъде другаде не е в състояние да попречи на прогреса на човека, който се е пробудил от заблужденията, който е видял реалността отвъд илюзията на астралния план и който поне веднъж е чул отчетливия призив на собствената си душа.

Астралният план е също и Курукшетра – както човечеството като цяло, така и индивидуалната човешка единица. Това е бойното поле, което трябва да се превърне във Ватерлоо на всеки стремящ се. [224] В някой от животите настъпва емоционален кризис, когато се осъществяват решителни действия и ученикът доказва своя контрол над емоционалната природа. Този кризис може да приеме форма на голямо жизнено изпитание, развиващо се за кратко време, но изискващо целия ресурс от мъдрост и чистота, които ученикът притежава; или това може да бъде тежко и продължително емоционално напрежение, заемащо много години от живота. Постигайки успех обаче, и придобивайки ясно виждане и правилно разпознаване (посредством правилно различаване) ученикът заявява своята готовност за Второ посвещение.

Бих искал да подчертая, че именно през такова изпитание и кризис преминава сега човечеството; началото бе положено от тези условия, които достигнаха своята кулминация в световната война и в сегашното напрежение в света. Първото посвещение на човечеството като едно цяло се осъществи когато стана възможна индивидуализацията, и в тялото на човечеството бе родена душата. Този момент бе предшестван от период на ужасен стрес и напрежение, усещан смътно от пионерите на човешкото царство, изтръгващи се от масата на животните-хора. Ако днешният кризис бъде успешно преодолян, то неговият резултат ще бъде Второто посвещение на човечеството – кръщението и влизането в потока. Затова световната война и нейните следствия са Курукшетра на световния Арджуна и нейният резултат все още е неясен. Да не забравяме това. Но няма причини за песимизъм – благоприятният изход е неизбежен. Това обаче е въпрос на по-бързото или по-бавното осъзнаване на великата световна илюзия, а по-нататък – и на освобождението от нея, и за тази цел всеки стремящ се се призовава упорито да работи и да оказва помощ. Всеки човек, който постига освобождение, който вижда ясно и се избавя от заблужденията и илюзиите помага във Великата Работа. [225]

Освен това астралният план е планът на който действат и си взаимодействат двойките противоположности и на който в най-голяма степен се усеща привличането между великите двойствености. Преди всичко взаимодействието между душата и нейния проводник – материята, но и между множество по-малки двойствености, които играят своята роля и лесно се разпознават от средния човек.

Взаимодействат си светлината и тъмнината, удоволствието и страданието; доброто и злото се срещат и създават игралното поле на Боговете, бедността и богатството взаимно се уравновесяват. Цялата съвременна икономическа ситуация е астрална по своята природа, тя е следствие на желанията и е резултат от егоистическото използване на силите на материята. Топлото и студеното, както ги разбираме, по най-конкретен начин представляват резултат от взаимодействието на двойките противоположности и едно от интересните направления на окултните изследвания е изучаването на влиянието на расовите емоции върху климатическите условия. Ние в действителност сме тези, които създават свой климат. Когато желанието прегори, планетарният живот отива към края си, тъй като климатическите условия анулират жизнените форми, както ги разбираме ние.

По отношение на човешката единица тайната на освобождението се заключава в баланса на силите и уравновесяването на двойките противоположности. Пътят – това е тесният хребет между тези двойки, който стремящият се открива и преминава без да завива нито наляво, нито надясно.

Винаги трябва да се помни, че когато двойките противоположности са идентифицирани, когато човек уравновесява силите на собствената си природа, когато е намерил Пътя и е станал Пътя, тогава той може да работи със световните сили, може да запазва равновесието между енергиите на трите свята и да стане сътрудник на Учителите на Мъдростта. Нека да се молим и да се надяваме това да стане практически резултат от нашето разбиране на природата на бойното поле на астралния план. [226]

Двата пътя

Завършвайки разглеждането на природата на астралния план преминаваме към неговите функции и изучаването на връзката на ученика с функциите на астралния план. Нека си припомним някои неща, свързани с него. Първо, той основно е бойното поле – именно на него протича битката, която завършва с окончателното освобождение на душата. Полезно е да си припомним характерните различия между трите плана и трите тела, които функционират на него.

Физически план – това е планът на активния опит в материята и чрез материята. Това е планът на екстернализацията или въплъщаването в конкретна форма, и каквото е състоянието и точката на развитие на вътрешния човек, такава е и външната форма и нейната активност.

Астрален план – това е планът на който човек преминава през три стадия на съзнание:

а) благодарение на своя сензорен апарат той придобива съзнание в света на формите и развива способност мъдро и разумно да реагира на тези форми. Той поделя това съзнание с животинския свят, макар в някои отношения да отива значително по-напред благодарение на наличието на съпоставящ и координиращ ум.

б) чувствителността, или осведомеността за настроеността, емоциите и чувствата, желанията и стремежите, които се коренят вътре в него, в принципа на самосъзнанието, или принципа *ахамкара*, както го наричат окултистите (харесващи сложните формулировки), която поделя със своите събрата.

в) духовна осведоменост, или чувствителност към духовния свят, чувстващият аспект на висшето съзнание. Тя се корени в душата, предполага доминиране на менталната природа и именно тази способност прави човека мистик. [227] Тази осведоменост той поделва с всички ученици, това е наградата за постигнатата победа в процеса на придобиване на опит на астралния план.

Следва *менталният план*. Правилното използване на интелекта е най-висшето постижение на него. Той също се характеризира с три стадия:

а) стадий, на който умът се явява приемник на впечатления от външния свят посредством петте сетива и мозъка. Това е негативно състояние, в него “модификациите на мисловния принцип” се предизвикват посредством импулсите от външния свят и реакциите на астралния свят;

б) стадий, на който умът иницира собствена активност и интелектът става доминиращ фактор. Макар той да се подбужда към активност от горепосочените фактори, той също така откликва и на мисловните потоци на менталния план, активизирайки се прекомерно в резултат на тези две влияния. Тези влияния поражда трети вид активност, когато разсъдъчният принцип действа съобразно получената по двата начина информация, насочва собствените си мисловни потоци и формира собствени мисъл-форми, а също и регистрира мисъл-формите на другите.

в) стадий, на който душата благодарение на концентрация и медитация успява да наложи своите идеи и впечатления върху ума, който се поддържа “устойчиво в светлината”, което позволява на менталното тяло да се отзовава на впечатления и влияния, еманирани от субективните и духовните светове.

И все пак битката се води предимно в астралното тяло и достига най-висока интензивност и ожесточеност само при наличието на пригоден физически инструмент и добре подготвена менталност. [228] Колкото по-висока е чувствителността на астралното тяло, толкова по-силна е неговата реакция на физическия свят и на менталната кондиция – оттук и факта, че учениците и високо еволюираните хора в света притежават по-силно астрално тяло и работят под по-голямо емоционално напрежение отколкото не особено високо еволюираните или вече достигнали освобождение синове Божи.

Затова учащите се се призовават решително и строго да се отнасят със своята емоционална природа, помнейки, че победата идва отгоре и не е възможно да бъде завоювана отдолу. Душата трябва да господства и нейния инструмент в борбата е просветления ум.

Интересно е да се отбележи дадената в това Правило окултната последователност при описанието на този план.

Това, преди всичко, е планът на двете сили. Първото нещо, което осъзнава стремящият се това е двойствеността. Слаборазвитият човек осъзнава синтеза, но това е синтеза на неговата материална природа. Високодуховният човек също осъзнава синтеза, но това е синтезът в неговата душа, чието осъзнаване е това на единството. А по средата се намира нещастният стремящ се, най-силно от всичко осъзнаващ двойствеността и мятан се насам-натам между двете крайности. Неговата първа крачка към целта е да осъзнае двойките противоположности и необходимостта да избира между тях. Благодарение на светлината, която е открил у себе си, той осъзнава тъмнината. Благодарение на доброто, което го привлича, той вижда злото, което за него е посоката на по-слабото съпротивление. Благодарение на страданието той може да визуализира и осъзнае блаженството и раят и адът стават за него реални. Благодарение на активността на привличащата живота душа той разпознава привличането от материята и от формата и е принуден да признае, че бива подтикван и мотивиран за действие от тях. Той се учи да се чувства “окачен между две

мощни сили” и веднага щом двойственостите са осъзнати той започва бавно, но правилно да разбира, че решаващият фактор в борбата е неговата божествена воля, противопоставена на неговата егоистична воля. [229] ПЪТ ВОДИ НАЗАД, _____ Двете сили играят своята роля дотогава, докато не започнат да се възприемат като два големи потока божествени енергии, отнасящи в противоположни посоки и тогава той става съзнателен за двата пътя, за които се говори в даденото Правило. Единият път води назад, в тъжната страна на превъплъщенията, другият – през златните врата – в града на свободните хора. Единият, следователно, е инволюционен и го потапя в дълбините на материята; другият го освобождава от оковите на телесната природа, довеждайки го в края на краищата до осъзнаването на неговото духовно тяло, посредством което той е способен да функционира в царството на душата. По-късно (когато стремящият се стане истински, дал обет чела) единият път ще се познае като левия път, а другият – като пътя на правилната активност. На левия път той става изкусен в черната магия, което всъщност е само развитие на силите на личността, подчинени на егоистическите цели на човека, чиито мотиви са интерес към самия себе си и светски амбиции. Които го ограничават в трите свята и му захлопват вратата, водеща към Живота. На десния път той подчинява своята личност и се упражнява в магията на Бялото Братство, постоянно работейки в светлината на душата, с душите във всички форми и игнорирайки амбициите на личностното “аз”. Ясното разграничаване на двата пътя всъщност е това, което в някои окултни книги се нарича “тесният като острие на бръснач Път”, който лежи между двата пътя. Това е “Благородния Среден Път” на Буда, преминаващ през тънката демаркационна линия между двойките противоположности, между двата потока, които човек се е научил да разпознава – единият възхожда към райските врата, другият отвежда към дълбините на ада.

Манипулирайки своите две важни оръжия – различаване и безстрастие – стремящият се придобива такова качество, което в настоящото Правило се нарича “жизнено могъщество”. Така, както окото е инструмент за избиране на маршрута за движение във физическия план и притежава освен това и собствена сила, позволяваща му да привлича и да създава свой собствен език от знаци, така и жизнената сила става осезаема за стремящия се. [230] В крайна сметка, тази жизнена сила активизира третото око и така се постига сила и ясно виждане, което способства за правилния избор и бързия прогрес по пътя. Казахме вече, че когато могъществото нараства, то се превръща в безмълвие, и само този, който е в състояние да намери центъра на покой вътре в главата си, където се срещат пътищата на телесните сили и на вливащите се духовни потоци може правилно да практикува истинско различаване и безстрастие, което да постави контролируемите астрално и ментално тела под ръководството на душата.

Едва тогава той може да разбере смисъла на израза “полярностите вибрират” и да достигне до тази точка на равновесие, която е резултат от тяхното взаимодействие и вибрации.

Възприемането на двете сили и ясното различаване на двата пътя предизвиква увеличаване на жизненото могъщество. Първото проявление на жизненото могъщество позволява на стремящия се да достигне точката на равновесие и да застане на този връх, на който се “прави избор”.

Какъв е този избор? За стремящия се това е избор между бързия и бавния прогрес. За приетия и предан ученик това е изборът на начин за служене. На посветения често му се налага да избира между своето духовно придвижване и нелеката задача да остане в групата и да работи за провеждането на Плана. За Учителя това е изборът между седемте Пътя и е разбираемо колко сложен е неговият проблем.

Всичко онова обаче, което подготвя стремящия се за правилен избор се състои в правилното различаване, което довежда до правилно действие и става възможно благодарение на практикуваното безстрастие. В горното изречение е обобщена техниката на война на бойното поле на плана на желанията.

Тук трябва да се отбележи, че благодарение на непрекъснато развиващата се способност да се прави избор и отдадеността на делото на битката с астралния план, съзнанието на човека, стадий след стадий, се променя. [231] В началото той е изтерзан, уморен до смърт стремящ се, комуто се налага да се бори с желанията, със заблудите, с амбициите и със своето чувствително емоционално тяло. Той си мисли, че неговата битка е грандиозна, но от една по-висока гледна точка тя е сравнително незначителна; и все пак тя е онзи максимум, който той е в състояние да понесе.

По-късно това вече е опитен изпитван ученик, борещ се в долината на илюзиите, при това не само със своята собствената природа, но и със силите на този долина, разпознавайки нейната двойствена природа. След това сражаващият се ученик влиза смело в битката и смело (а често и с ясно виждане) посреща силите, излезли насреща му. Това не са само силите на неговата собствена природа и тези аспекти на астралния план, на които той все още продължава да откликва, но също и силите на илюзията, изпречващи се пред цялата група ученици към които принадлежи и той. Нека всички ученици обърнат внимание на това и го имат пред вид в нашите трудни и напрегнати дни. Такива ученици понякога се намират в съзнателен контакт със силите на собствената си душа и за тях не съществува нито поражение, нито отстъпление. Те са опитни воители, ранявани и уморени, знаещи, че триумфът от победата предстои, тъй като душата е всемогъща. Приетите ученици, които се сражават с всички по-горе изброени фактори, но така също и с тъмните сили, въстанали срещу Старшите Братя, вече са в състояние да призовават духовните енергии на своята група, а в редките кризисни моменти – и на Учителя, под чието ръководство работят. Така тяхната работа и усилия се увеличават; така тяхната отговорност и борбеност нарастват. В същото време е налице едно непрестанно нарастващо осъзнаване на силите, с които те могат да си взаимодействат и да използват и които, при правилното им прилагане, осигуряват най-накрая победата.

Думата “медитацията” се отнася до душата. Арджуна, стремящият се ученик, се отказва от борбата, предава оръжието и скиптъра си на Кришна, душата, и бива възнаграден с разбирането и виждането на тази божествена форма, която прикрива Синът Божи и Който е Самият Той /which veils the Son of God Who is Himself/. [232]

Когато тази битка е завършена и спечелена ученикът встъпва в редиците на Белите магове на нашата планета и е в състояние да владее сили, да сътрудничи с Плана, да командва елементалите и да внася ред в хаоса. Него повече не могат да го държат веригите на предишните му навици и карма. Той е придобил жизнено могъщество и е станал Старши Брат.

Такъв е Пътят, който стои пред всеки и пред всички, дръзнали да тръгнат по него. Такъв е шансът, предоставен на всички учащи се, които безстрастно са направили своя избор, мотивирани от любов и желание за служене.

ПРАВИЛО ОСМО

Агнисурияните откликват на звука. Водите прииждат и се отдръпват. Нека магът внимава да не потъне там, където се срещат земята и водата. Средната точка, където е нито сухо, нито мокро, трябва да стане опора за неговите крака. Когато водата, земята и въздухът се срещнат, това е мястото за извършване на магическата работа.

The Agnisuryans respond to the sound. The waters ebb and flow. Let the magician guard himself from drowning, at the point where land and water meet. The midway spot, which is neither dry nor wet, must provide the standing place whereon his feet are set. When water, land and air meet there is the place for magic to be wrought.

Видове астрални сили

Циклическият прилив и отлив

Видове астрални сили

Би било от полза за учащия се да прочете коментара към това Правило, даден в *“Трактат за Космическия Огън”*. Той ще забележи неговата изключителна сложност и наситеността му с неразбираема окултна информация. То трябва обаче да бъде изучено. На израза “астрален план” също така трябва да се обърне внимание и да се схване общата идея за неговата природа и функция като бойно поле на чувствата и като мястото, откъдето се извършва магическата работа. Интелигентното, конструктивно желание на белия маг, действащ под управлението на собствената си душа, и поради това ангажиран с груповата работа, е тази мотивираща сила, която е основа на всички магически феномени. Магическата работа започва в собствения живот на мага, разпростира се върху света на астралния план и оттук – набрала сили – може да започне да се проявява на физическия план, а евентуално и на повисшите планове.

Затова ще посветим достатъчно дълго време на това Правило, тъй като то може да обхване непосредствената работа и активност на интелектуално развития стремящ се. Това е най-важното Правило в книгата от гледна точка на средния учащ се и то не може да бъде разбрано, ако не е установен контакт с душата, а и магическата сила на душата е неспособна да се прояви на физическия план дотогава, докато значението на неговите езотерически фрази не бъде повече или по-малко усвоено благодарение на вътрешния опит на мага.

Повечето истински стремящи се сега се намират на средната точка и могат или да потънат (и така да направят невъзможен прогреса си в този живот), да спрат, установявайки се по такъв начин на достигнатото ниво или да станат истински практикуващи магове, изкусни в бялата магия, която е основана на любовта, която се оживява от мъдростта и която интелигентно се прилага към формите. [236]

Затова ще разделим Правилото на няколко части (тъй като така ще бъде по-лесно да го изучим) и ще разгледаме тези части стъпка по стъпка, за да разберем как те могат да бъдат приложени в живота на средния изпитван ученик, а и за да постигнем мъдро разбиране за неговите подтекстове.

Тези три части са следните:

1. Откликът на астралните елементи и последващият прилив и отлив на водите.
2. Опасностите на средната точка, нейната природа и благоприятната възможност, която тя предоставя.
3. Мястото, където се извършва магическата работа.

Сега ще изучим първата точка, обобщена за нас в думите:

“Агнисурияните откликват на звука.

Водите прииждат и се отдръпват.”

Ситуацията може да бъде описана в следните кратки заявления, като се имат предвид и изучените правила, предаващи истината за мага:

Душата комуникира със своя инструмент в трите свята.

Човекът на физическия план осъзнава този контакт; в главата засиява светлина, която понякога се осъзнава, понякога не се осъзнава от стремящия се.

Душата издава своята нота. Ражда се мисъл-форма, съзвучна с *обединената* медитация на душата и човека – нейният инструмент.

Тази мисъл-форма, вълпяваща волята на Его-то, или душата, сътрудничаща с личността, приема тройствена форма, съставена от материята на всичките три плана и оживена благодарение активността и еманациите от Сърдечния, Гърловия и Аджна центровете на Белия маг, т.е. душата в единение със своя инструмент. [237]

Личностните обвивки – всяка със свой собствен индивидуален живот – чувстват, че губят своето могъщество и битката между силите на материята и силата на душата се възобновява с нова сила.

Тази битка трябва да се води на астралния план и да разреши три момента:

- а) ще стане ли душата в някой следващ живот (тъй като в определен живот настъпва критичен стадий) доминиращ фактор, а личността от този момент нататък – подчинена на душата;
- б) ще остане ли астралният план план на илюзиите, или ще може да се превърне в план на служенето;
- в) ще може ли човек да стане активен сътрудник на Йерархията, способен да твори и да владее менталната материя, реализирайки по такъв начин замисъла на Универсалния Ум, подбуждан от безгранична и безкрайна любов и изразяващ Единния Живот.

Това е ключовият въпрос за цялата ситуация, и когато човек е подчинил противопоставящите му се сили, той е готов за Второ посвещение, отбелязващо освобождаването на душата от затвора на астралното тяло. От този момент нататък душата ще използва астралното тяло и ще съгласува желанието с божествената Цел.

Полезно би било за учащия се да знае къде се намира и в какво се състои неговият конкретен проблем. Средният човек се учи да контролира физическото си тяло и да организира своя живот на физическия план. Намиращият се на Пътеката на Изпитанията учащ се преминава аналогичен урок по отношение на астралното си тяло относно неговия фокус, неговите желания и неговата работа. Учащият се на Пътя на Приемания Учението трябва да демонстрира подобен контрол, да започне да дисциплинира природата на ума си, като по такъв начин се научи съзнателно да функционира в менталното тяло. [238] Работата на

посветения и адепта произтича от тези достижения; засега няма да ги коментираме.

Битката на астралния план обхваща много животи, но в един от тях тя става критична; окончателната позиция е заета и Арджуна тържествува в боя, но това е така именно защото Кришна е взел скиптъра на управлението, защото се е научил да контролира ума и е получил откровение от Бога. Благодарение на различаването между душата и формата – от една страна, и видението на съвършенството на славата, излъчваща се от формата, в която “обитава Бог” – от друга, той се учи да избира пътя на светлината и да се отнася към своята и към всички други форми като към пазители на светлината. След което той енергично се заема с работата по превръщането на своето астрално тяло в чист отражател на тази светлина. Унищожавайки желанието, подчинявайки “Агнисурияните”, изграждащи /constitute/ неговото астрално тяло и явяващи се жизнената субстанция на астралния план, той се учи да функционира на този план като адепт, прозирайки през неговите илюзии и съзерцавайки *истинния живот*. Казано символично субстанцията на астралния план се оживява от три типа божествени сили, които при съединението си пораждат Великата Илюзия. Това са:

Първо, силата на егоистическото желание. Тази инволюционна енергия играе голяма роля в еволюцията, тъй като егоизмът е яслата за младенческата душа. И затова стремящият се се отказва от нея.

Второ, силата на страха. Тя е плод на невежеството и на началните стадии не е следствие от неправилно мислене. Тя основно е инстинктивна и доминира в нементалното животинско царство, а също и в човешкото царство. Но в човешкото царство нейното могъщество неимоверно нараства благодарение силата на ума и спомена за минали страдания и болки, а също и в резултат на очакванията за бъдещето. Могъществото на страха силно нараства поради мисъл-формата, която сами сме построили от нашите собствени индивидуални страхове и фобии. [239] Тази мисъл-форма увеличава силата си, когато ѝ обръщаме внимание (тъй като “енергията следва мисълта”), докато накрая не ни обсеби. Нейни жертви стават най-често хората от Втори Лъч. За повечето от тях именно страхът поражда /конституира/ “Пазителя на Прага”, тъй както, аналогично, амбицията и любовта към властта конституират “Пазителя” за хората от Първи Лъч. Кристализиралата мисъл-форма за интелектуалните постижения, насочени към егоистически цели, и използването на знания за удовлетворяване на личностни стремежи преграждат пътя на човека към Трети Лъч, и ако тези тенденции не бъдат изкоренени, то те ще господстват над него и ще го превърнат в черен маг.

Често сте чували, че страхът е илюзия. Но този израз не помага. Това е обобщение с което можем да се съгласим, но което е твърде трудно да се приеме индивидуално. Страховете, на които е изложен стремящият се (отбележете този начин на изразяване) рядко са егоистични по своята природа, освен в случаите, когато преживяното страдание го заставя да се опитва да избягва за в бъдеще подобни преживявания и събития. Неговите страхове са продиктувани от личностна любов към скъпи за него хора. И все пак всеки ученик трябва да си зададе въпроса: Колко мъчителни часове са отнели реалните събития и колко са били загубени за илюзорни предчувствия и съмнения, основани на неща, които никога не са се случвали? Бих искал да обърна внимание на моите братя върху необходимостта да правят две неща:

1. Да медитират върху темата за *истината на ежедневиия живот*, използвайки концепцията за *практическото изживяване на истината* в качеството ѝ на изходна мисъл за медитация; затова бих ви посъветвал да научите наизуст и да си повтаряте всеки път, когато ви завладеят илюзорни страхове, следната формула, или молитва:

“Нека реалността управлява всяка моя мисъл и нека истината бъде учител в моя живот”.

Нека всеки я повтаря толкова пъти, колкото му е необходимо, заставяйки ума да фокусира вниманието си върху значението на изречените думи. [240]

2. Бих препоръчал също и обикновения здрав смисъл и култивирането на такъв умствен подход, при който ученикът отказва да отделя време за подхранване на илюзорни страхове.

Страхът най-често е главната пречка за онази най-съществена крачка напред, която може да бъде предприета в този живот, но която се налага да бъде отложена за някой следващ, ако благоприятната възможност е пропусната и природата на волята е прекалено форсирана. Първолъчевият стремящ се, комуто не се е отдало да преодолее своя Пазител, може да се превърне в така наречения “*унищожител на душите*” и да бъде обречен (докато не усвои урока си) да работи със силите на материята и с формите, които държат душите в затвор. Такова е окултното значение на неправилно разбираните думи *смърт* и *разрушение*. Великият прототип на този тип хора е дяволът.

Второлъчевият стремящ се, който построява своя Пазител и допуска неговия контрол да постоянства и да нараства, става “*измамникът на душите*”. Той е истинският Антихрист и посредством своето лъжливо учение и демонстрации на така наречените чудеса, хипнотизъм и масови внушения, той спуска завесата върху света и принуждава хората да блуждаят във великата илюзия. Интересно е да се отбележи, че работата на дявола, тъмничаря на душите, започва да губи своето могъщество, тъй като расата вече стои на прага на разбирането, че *навлизането във форма* всъщност е истинската смърт, и че материята е само част от божествената Цялост. Мисъл-формата на този “Пазител на Прага”, която човечеството е подхранвало милиони години, сега се намира на прага на разрушението. Но и работата на Антихриста именно сега достига своя апогей и лъжата, обогатяването, притежаването, лъжливите учения ще властват във все по-голяма степен. Но периодът на работа на “измамника” ще бъде по-кратък от периода, в който господства “унищожителя”, тъй като всички тези фактори действат според свои собствени цикли и имат собствени приливи и отливи. [241]

Третолъчевият стремящ се, който също не е успял да разруши своя “Пазител”, се превръща в така наречения “*манипулатор на душите*” и използва ума си за да разрушава реалността и да издига завеса между човека и реалността. Следва да се помни, че нито едно от тези названия и тези видове активности не се отнасят до душата на нейния собствен план, а само до човешките души, намиращи се във въплъщение на физическия план. Това трябва да се подчертае, тъй като на своя собствен план душите на хората са свободни от илюзии и не могат нито да се унищожат, нито да се въведат в заблуждение, нито да се манипулират. Само “душите в плен” са подложени на въздействието на силите на злото, и при това само временно. Първата група работи чрез правителствата и политиката, използвайки взаимоотношенията между нациите; тя е сравнително малочислена. Представителите на групата от Втори Лъч, които лъжат и въвеждат в заблуждение, работят чрез религиозните организации, масовата психология, неправилното използване и злоупотребата с предаността, а също и чрез изкуството. Тя е най-многобройната. Третата група работи предимно чрез търговските взаимоотношения в деловия свят и чрез използването на парите, които всъщност са конкретизация на праната, или всеобщата /universal/ енергия и външния символ на всеобщия прилив и отлив. Тези положения са съществени, но не и жизнено важни, доколкото отразяват космически тенденции.

Трето, силата на сексуалното привличане. Това е привличането откъм физическия план и попадането на определен тип инволюционна енергия на пътя на завръщането. От космическа гледна точка тя се манифестира като привличане между Духа и материята; от духовна гледна точка тя се демонстрира като активност на душата, стараеща се да доведе нисшето “аз” до пълна реализация. От физическа гледна точка това е потребността, която подтиква мъжа и жената (или самецът и самката) да се съединят, за да създадат потомство. Когато човекът е бил животно в това не е имало никакъв грях. Но когато към това влечение се е прибавило и емоционално желание, тогава се е прокраднал грехът, а целта, поради която се е проявило това влечение, е била извратена и низведена до удовлетворяване на желание. Сега, когато расата е станала по-ментална и силата на ума става все по-осезаема в човешкото тяло е налице една още по-сериозна ситуация, която може да бъде безопасно разрешена само тогава, когато душата придобие контрол над своя тройствен инструмент. [242]

Както показва настоящото Правило, човечеството сега се намира в средна точка.

Човек се увлича от егоистическото желание и амбицията, тъй като на всички ни са присъщи качествата на Първи Лъч. Мъчат го страхове: за самия него, за семейството му, национални и расови страхове, тъй като всички ние се подчиняваме на ритъма на Втори Лъч. Бива овладян от жажда за секс и пари, което е друга манифестация на енергията на материята, и оттук произтича тройният проблем, с който той е напълно в състояние да се справи с помощта на своя троичен проводник и тройствената потенция на своята божествена душа. Нека приключим инструкцията на тази нота – “той е напълно в състояние да се справи”. Ние сме в състояние да преодолеем умствената инерция и да започнем да функционираме като души, управляващи обкръжението си. Душата е всезнаеща и всемогъща.

мпулси, тъй като и на _____ **Циклическият прилив и отлив**

Сега да обсъдим думите “водите прииждат и се отдръпват”.

С разбирането на Закона за Периодичността ние постигаме знание за основните закони на еволюцията и достигаме до осъзнаването на ритмичната работа на творението. Достигаме до равновесие в зависимост от това как анализираме собствените си жизнени импулси, тъй като на тях също са присъщи приливи и отливи и периодите на светлина се сменят от периоди на тъмнина.

Ние ежедневно ставаме свидетели на едно символично събитие, когато част от света, в който живеем се облива в чистата светлина на слънцето, а по-късно се завръща в успокояващата тъмнина на нощта. Поради факта, че това явление ни е така добре познато пропускаме да отбележим неговото символично значение и забравяме, че съгласно Великия Закон периодите на светлина и тъмнина, на добро и зло, на изчезването и възникването, на възхода към просветлението и последващото потъване в тъмнината [243] характеризират растежа на всички форми, развитието на расите и нациите и създават проблем за стремящия се, който си е изградил една своя представа за постоянно пребиваване в просветлено състояние, оставяйки назад всички тъмни зони.

Не ми е възможно в настоящите инструкции да разгледам приливите и отливите на божествения Живот и как той се проявява в различните природни царства, в еволюционното израстване на човечеството, в опита на расите, нациите и семействата. Ще се опитам обаче по-детайлно да изложа темата за циклическия опит на душата във въплъщение, обозначавайки очевидните приливи и отливи на нейното разкриване.

Най-значимият цикъл на всяка душа е цикълът на нейното въплъщение и възвръщането ѝ, или отливът обратно към онзи център, от който е дошла. Разбирането за този прилив и отлив е в зависимост от гледната точка. Езотерически душите могат да се разглеждат като

“*търсещи светлината на опита*” – и поради това прибягвайки до физическа експресия, и като “*търсещи светлината на разбирането*” – и поради това напускащи сферата на човешките дела, за да могат с голям труд да си проправят път навътре, в съзнанието на душата, ставайки по такъв начин “*обитаващи във вечната светлина*”. Без да разбират докрай значението на тези понятия психолозите усещат тези цикли и наричат едни хора екстроверти, а други – интроверти. Тези названия означават прилив и отлив в индивидуалния опит и са малки жизнени съответствия на великите цикли на душата. Такова влизане в схемата на въплътеното съществуване и последващото излизане представляват главните цикли на всяка индивидуална душа, и изучаването на видовете пралайя, за които се говори в “*Тайната Доктрина*” и в “*Трактат за Космическия Огън*” би било от реална полза за учащия се.

Съществуват също приливи и отливи в опита на душата на всеки един план и в началните етапи на развитието придобиването на такъв опит заема много животи. [244] Те обикновено са твърде екстремални в своето проявление. Изучаването на расовия прилив и отлив ще поясни казаното. По времето на Лемурия “приливът”, или извеждащият навън цикъл, е протичал на физическия план, а отливът е отвеждал аспекта на живота директно в самата душа и никакви вторични приливи и отливи на астралния и менталния план не са съществували.

По-късно приливът се е разбил в брега на астралния план, като е засегнал и физическия, но в по-малка степен. Приливът се е насочил в емоционалния живот, а отливът – назад, към центъра, но по никакъв начин не е задействал менталния живот. Това положение на нещата е кулминирало във времената на Атлантида, но е характерно и за мнозина в наши дни. Сега приливът и отливът са станали по-инклузивни, опит се придобива и на менталния план, така че всичките три аспекта са в обхвата на живота на душата; всички те са включени в изходящата енергия на въплъщаващата се душа и в продължение на много животи и серии животи тази циклична сила се изразходва. В стремящия се се появява разбиране за това какво се случва и се пробужда желание съзнателно да се контролира този прилив и отлив – или (по-просто казано) да пренасочва силите на изходящата енергия в посоката, която пожелае, или да я върне обратно в центъра по своя воля.

Той се опитва да прекрати този процес на въвличане във въплъщение без всякаква съзнателна цел, той не желае да вижда как потокът на неговия живот се бори за емоционалните и менталните сфери на съществуване, а след това отново да наблюдава как животът се оттегля без неговото съзнателно волеизявление. Той стои в централната точка и иска да контролира своите собствени цикли, “приливите и отливите”, както той сам ги определя. Той съзнателно се стреми да надзърне в тъмните пространства на своето въплътено съществуване, а също така и съзнателно да се опита да се потопи в собствения си център. Така той става стремящ се.

Животът на стремящия се започва да повтаря ранните цикли. Той започва да страда от внезапната стимулация на физическата си природа, силно го привличат древни желания и възжеления. [245] Това може да бъде последвано от цикъл, когато физическото тяло усеща отлив на жизнена енергия и отслабва, тъй като престава да бъде обект на внимание. Това до голяма степен обяснява честите болести и недостигът на жизнени сили при някои от нашите най-ценни работници. Същият процес може да засегне и емоционалното тяло, като периоди на екзалтация и най-висша устременост се сменят от периоди на най-дълбока депресия и липса на интерес. Приливът може да засегне и менталното тяло и да предизвика цикъл на интензивна умствена дейност. Тогава постоянното учене, дълбоките размишления, жаждата за изследвания и непоколебимият интелектуален стремеж характеризират ума на стремящия се. След това може да последва цикъл, когато всяко учене е противно и умът изглежда абсолютно празен и инертен. Мисленето изисква усилие и го завладява усещането за пълната му безполезност. Стремящият се решава, че *да бъдеш* е значително по-добре, отколкото *да правиш*. “Могат ли да оживеят тези сухи кости?” – пита той и няма и най-малкото желание да

ги оживи.

На всеки истински търсач на истината е познат този изменчив опит и той често го тълкува като грях, състояние, с което решително трябва да се бори. И тогава настъпва точният момент да разбере, че *“средната точка, където е нито сухо, нито мокро трябва да стане опора за неговите крака”*.

в съзнанието на душата, да се откаже да ____ Това е символичен начин да се изрази, че му е нужно да осъзнае два момента:

Че състоянието на чувствата е абсолютно несъществуващо и *не е* индикатор за състоянието на душата. Стремящият се трябва да се центрира в съзнанието на душата, да се откаже да възприема променливите условия, на които той, очевидно, все още е подвластен и да се *“утвърди в духовното битие”*, а след това и *“преодолявайки всичко, да устои”*.

Че достигането на равновесие е възможно само там, където редуването е било правило и че циклическият прилив и отлив ще продължават дотогава, докато вниманието на душата се колебае между един или друг формен аспект и истинския духовен човек. [246]

Идеалът е да се постигне такова състояние на съзнателен контрол, когато човек е в състояние по своя воля да се фокусира или в съзнанието на душата, или във формения аспект, като при това всеки път фокусирането на вниманието се осъществява заради някаква осъзната, конкретна цел, изискваща такова фокусиране.

По-късно, когато думите на великия християнски наставник придобият смисъл за ученика, той може да заяви: *“...в тялото или извън тялото – няма значение”*. Самият акт на служене ще определи точката, където да се съсредоточи центъра на *“аз”*-а, и това ще бъде същото *“аз”*, независимо дали е освободено от съзнанието на формата или е потопено във формата, за да може да функционира в различните аспекти на божествената цялост. Духовният човек се старее да реализира Плана и да се отъждестви с божествения ум в природата. Оттегляйки се в средната точка той се стреми да осъзнае своята божественост, и – след като го направи – да се фокусира в своята ментална форма, благодарение на която се осъществява неговата връзка с Универсалния Ум. Той понася ограничения, благодарение на които става способен да познава и служи. Той се старее да докосне сърцата на хората и да им донесе *“въдхновение”* от дълбините на сърцето на духовното битие. Той отново утвърждава факта на своята божественост, след това, благодарение на временното отъждествяване със своето тяло и чувствените възприятия, усещания, емоции, той открива своето единство с чувстващия апарат на божественото проявление, който донася Любовта на Бога до всички форми на физическия план.

Той се опитва да подпомогне материализацията на божествения План върху физическия план. Той знае, че всички форми са продукт на правилното използване и насочване на енергията. Изцяло осъзнавайки своето божествено Синочество /Sonship/ и дълбоко вниквайки с ума си във всичко, което този термин обхваща, той фокусира силите си в жизненото тяло, превръщайки се във фокусна точка за транслиране на божествената енергия, и по такъв начин в строител, работещ в единство със създаващите енергии на Космоса. [247] Той спуска енергията на просветлената мисъл и свещеното желание в тялото на етера, работейки с преданост и интелигентност.

Вие искате по-точно определение за *“средната менталния план, където _____ точка”*.

● За изпитвания това е емоционалният план, Курукшетра, или планът на илюзиите, където земята (физическата природа) и водата (емоционалната природа) се срещат.

- За ученика това е менталният план, където формата и душата се съприкосновяват и става възможна велика трансформация.
- За напредналия ученик и посветения средната точка е каузалното тяло, Карана Шарира, духовното тяло на душата, стоящо като посредник между Духа и материята, Живота и формата, Монадата и личността.

Всичко това може да бъде обсъждано и разбрано като процеси, извършващи се в центровете.

Както е известно на всеки учащ се, в главата са разположени два центъра. Единият се намира между веждите и неговото обективно проявление е хипофизата. Другият е на върха на главата, и пинеалната жлеза (епифизата) е неговото конкретно изражение. При чистия мистик съзнанието е центрирано на върха на главата, почти изключително в етерното тяло. Развитият светски човек е центриран в областта на хипофизата. Когато благодарение на окултното разкриване и езотеричното познание се установява връзка между личността и душата, се появява средна точка в центъра на главата, в магнитното поле, наречено “светлина в главата” – именно тук се центрира стремящият се. Тази точка има жизнено важно значение. Тя не е нито земята на физическото, нито водата на емоционалното. Тя трябва да се разглежда като жизнено, или етерно тяло, което е станало поле за съзнателно служене, за насочен контрол и за приложение на сили за постигане на специфични задачи.

Именно в нея се центрира магът и с помощта на своето силово, или енергийно тяло изпълнява творческата магическа работа. [248]

В настоящото Правило има един доста сложен за разбиране момент, но той се изяснява при по-внимателно вникване в смисъла на думите. Краят на Правилото гласи, че “*когато водата, земята и въздухът се срещнат*”, това е мястото за извършване на магическата работа. Интересното е, че в тази фраза е пропусната представата за местонахождението и се поставя акцент само върху времето.

Въздухът е символ на будхическия проводник, плана на духовната любов, и когато трите горепосочени (в техните енергийни аспекти) се срещнат, това е индикатор за фокусиране в съзнанието на душата и центриране на човека в духовното тяло. От тази силова точка, *извън* пределите на формата, *от* централната сфера на унификацията и *от* фокусната точка вътре в тази сфера на съзнанието, духовният човек проектира своето съзнание в средната точка вътре в мозъка, където трябва да се извърши магическата работа, свързана с физическия план. Умението да се проектира съзнанието *от* плана на съзнанието на душата *върху* плана на креативната магическа работа на етерните подпланове се придобива постепенно, в зависимост от това как учащият се – благодарение на медитативната работа – се учи с лекота да фокусира вниманието си върху един или друг център в тялото. Това става с помощта на силовите центрове в етерното тяло. Човек постепенно придобива тази пластичност, флуидност на самонасочващото се съзнание, която му позволява да манипулира центровете си така, както музикантът свири, използвайки седемте музикални ноти. Достигнал този стадий, той може да започне да се самообучава във все по-широки и по-продължителни фокусировки и трябва да се научи да изтегля съзнанието си не само в мозъка, но и в душата на нейния собствен план, и оттук да пренасочва своите енергии за изпълнение на магическата работа на душата.

Фундаменталната тайна на циклите се състои в изтегляне и последващо префокусиране на вниманието; във връзка с това трябва да се помни закона, лежащ в основата на цялата магическа работа: “*Енергията следва мисълта*”. [249] Ако стремящите се можеха постоянно да го държат в съзнанието си, то те биха преживявали по-леко безплодните периоди и биха осъзнали скритата им цел.

Тук бихте могли да попитате: “Какви са опасностите свързани със средната точка?”.

Това са опасностите, произтичащи от прекалено силното мятане между земята и водата, или

между емоционалния отклик на живота и истината, или живота на физическия план. Някои стремящи се са прекалено емоционални в своите реакции; други са прекалено материалистични. Последствията от това се усещат в средната точка и предизвикват голяма нестабилност. Тази нестабилност оказва директно влияние върху центъра на слънчевия сплит, който е бил “средната точка” в ранните атлантски времена, като и досега продължава да бъде средна точка при процесите на трансмутация на устремената личност. Този център трансмутира и препредава енергиите на Сакралния център и на Центъра в основата на гръбнака и е място за синтеза и преразпределението на всички енергии, фокусирани в центровете под диафрагмата.

Това са опасности характерни за преждевременното и неконтролируемо нахлуване на чиста духовна енергия в механизма на личността. Тази жизнена духовна сила навлиза през фонтанелата и се втича в центровете в главата. По нататък тя следва посоката на най-малкото съпротивление, която се определя от ежедневната насоченост на мислите на стремящия се.

Друга голяма опасност се появява в резултат от съединението на земята и водата в буквалния смисъл. Тя се проявява като приток в съзнанието на мозъка (земния аспект) на знания от астралния план. Едно от първите осъзнавания на стремящия се е склонността към нисш психизъм. Това е реакция на центъра на Слънчевия сплит. Но тази средна точка може да изиграе ролята на “трамплин” в света на астралните феномени. [250] Това би предизвикало “смърт от удавяне”, тъй като духовният живот на стремящия се може да се окаже въввлечен или напълно потопен в занимания с нисши психически преживявания. Именно на това място се отклоняват от пътя много достойни стремящи се (макар и временно), но днес времената са толкова критични, че се налага да се заплащат едва ли не и минутите, пропилены за празни експерименти и повторно да се преминава вече извървян път.

Ключът към смисъла на дадените думи се намира в признаването на следния окултен факт: Мястото, където се срещат земята и водата е Центърът на Слънчевия сплит.с _____ Мястото, където се срещат

водата, земята и въздуха се намира в главата. Земята е символ на живота на физическия план и екзотерическата форма. Водата е символ на емоционалната природа. Именно от великия център на личностния живот – Слънчевия сплит – обикновено се осъществява управлението на този живот. Ако управляващият център се намира под диафрагмата не е възможна никаква магическа работа. В този случай контролира животинската душа, а духовната душа принудително бездейства. Въздухът е символ на висшия живот, в който доминира Христовия принцип, където се преживява свободата и душата напълно се разгръща. Въздухът е символ на будхическия план, докато водата – на емоционалния план. Когато животът на личността възхожда към небето, а животът на душата низхожда към земята – там е мястото на срещата и там става възможна работата на трансценденталната магия.

Това място на срещата е мястото на огъня, планът на ума. Огънят е символ на интелекта и всяка магическа работа е интелектуален процес, провеждан от силата на душата благодарение използването на ума. За да направи осезаемо присъствието си на физическия план мозъкът трябва да стане възприемчив към висшите импулси и да се поддава на въздействието на душата, използваща “чита” (или менталната субстанция) за създаване на необходимите мисъл-форми, и по този начин да изрази идеите и стремежите на интелигентната любяща душа. [251] Те се разпознават от мозъка и се фотографират от *жизнените дихания*, намиращи се в мозъчните кухни. Когато тези жизнени дихания могат да се възприемат от мозъка в медитация, а мисъл-формите да се запечатват върху тези миниатюрни отражения на астралната светлина, тогава реалната мощ на магията започва да става осезаема. Мозъкът окултно “чува” наставленията и инструкциите на ума в зависимост от това как последният предава повелята на душата. Жизнените дихания се привличат за формообразуващи дейности, а също и техните висши съответствия, “модификациите на мисловния принцип, умственото вещество” (както ги нарича Патанджали) се въвличат в аналогична формообразуваща активност. Последните могат тогава да бъдат вътрешно

видени от човека, опитващ се да извърши магическа работа и неговият успех до голяма степен зависи от способността му точно да регистрира впечатления и ясно да вижда *формата* на магическия процес, който той иска да демонстрира във външния свят като магическа работа.

Поради това трябва да се каже, че съществуват три стадия на формообразувания процес. Първо, душата, или духовният човек, центрирани в съзнанието на душата и функциониращи *“в Лоното на Всевишния”* визуализират предстоящата работа. Това се наблюдава не като последователен акт, а като *завършена* магическа работа, като при това не се отчитат съображенията за пространство и време. Второ, умът откликва на душата (която привлича неговото внимание към предстоящата работа) и под нейно въздействие се включва в дейността по създаването на мисъл-форма. Откликът на впечатлението, получено от душата, зависи от прозрачността и просветлеността на умственото вещество. Ако умът е чист отражател и приемник на въздействието на душата, то съответната мисъл-форма ще бъде адекватна на своя прототип. Ако обаче умът все още не е такъв (както обикновено се случва на ранните стадии на работата), то тогава създадената мисъл-форма ще бъде изкривена, неправилна, неуравновесена, небалансирана и *“несъответстваща на чертежа”*.

Именно в медитацията се придобива умението точно да се възприема и правилно да се построява – оттук и акцентът, който се поставя във всички истински школи за езотерическо обучение върху фокусирането на ума, способността за визуализация, способността за построяване на мисъл-форми и точното разпознаване на егоическото намерение. **ПРАВИЛО ДЕВЕТО** _____ Оттук и необходимостта магът, пристъпващ към практическа магическа работа, да разглежда себе си в качеството си на предмет на магическия експеримент. Той започва да улавя образа на духовния човек, *какъвто е и той самият в същността си*. Той осъзнава достойнствата и реакциите, които биха били характерни за този духовен човек в неговия живот на физическия план. Той построява мисъл-форма за себе си като идеален човек, истински служител, съвършен майстор. Той постепенно координира своите сили по такъв начин, че в него започва да се разкрива способността да въплъщава този идеал във външната реалност, така щото всички да могат да го видят. Той сътворява в ума си модел, образ, който максимално се приближава до прототипа и по който трябва да се приравни нисшия човек, за да постигне съответствие с идеала.

В зависимост от това как усъвършенства своята техника, той открива присъствието на трансформиращо, преобразяващо могъщество, което работи върху енергиите, конституиращи неговата нисша природа дотогава, докато всички те не бъдат подчинени и той на практика стане такъв, *какъвто е* – езотеричен по своята същност. След което той става заинтересован в магическата работа, участието в която е функция на всички истински души.

Тогава може да се прояви третият аспект на формообразувания процес. Мозъкът се синхронизира с ума, умът – с душата, и Планът започва да се възприема. Жизнените дихания в главата могат да се модифицират и да откликват на силата на съзидателната магическа работа. Тогава мисъл-формата се появява като резултат от двете предходни видове активност, заменяйки мозъчната активност и ставайки фокусен център на душата – точка, през която може да протича енергия за изпълнението на магическата работа.

Тази магическа работа, провеждана под ръководството на душата (въдхновяващият ум, който на свой ред впечатлява мозъка) тогава довежда (в резултат на тази тройствена координирана активност) до създаването на фокусен център, или форма, в главата на мага. [253] Енергията, която протича през тази фокусна точка действа чрез трите разпределящи агента – по такъв начин всичките три са въввлечени във всяка магическа работа. Те са:

1. Дясното око, чрез което може да се изрази жизнената енергия на Духа.

2. Гърловия център, чрез който може да се изрази Словото, Втория аспект, или душата.
3. Ръцете, чрез които работят творческите енергии на Третия аспект.

“Белият маг” работи с “отворени очи, с провъзгласяващ глас и с даряващи ръце”.

Тези моменти представляват технически интерес за опитния работник в магията, но само символичен интерес за стремящите се, за които са и предназначени тези записки.

За това, щото вътрешното виждане да ни посети, окото ясно да съзре славата на Господа, гласът само да изрича благословия, ръцете само да помагат – да бъде нашата молитва. **[257]**

ПРАВИЛО ДЕВЕТО

След това става съгъстяване. Огънят и водата се срещат, формата се раздува и нараства. девето, _____ Нека магът постави своята форма на правилния път.

Condensation next ensues. The fire and waters meet, the form swells and grows. Let the magician set his form upon the proper path.

Необходимостта от чистота

Фундаменталните форми

Необходимостта от чистота

Правило Девето, дадено на стр.1017 в “Трактат за Космическия Огън” и коментарът към него са пределно лаконични:

“Това Правило е пределно кратко формулирано в наставлението: “Нека желанието и умът бъдат така чисти и съразмерни едно на друго, а създадената форма толкова балансирана, че да не може да я привлече разрушителния, или левия път”.

Причините за краткостта на това Правило се обясняват с леснотата, с която то може да бъде разбрано от знаещия човек и извънредната му сложност от гледна точка на случайния читател.девето, _____ еддд

Тук е дадено само най-елементарното и най-практическото от неговите значения, но е възможно да бъдат съобщени и някои по-дълбоки значения.

Интересно е да се отбележи, че в хода на прогреса по пътя формите, в които може да бъде давана истината стават все по-прости и по-елементарни, докато смисълът става все по-широк и по-обхванен, а по-късно при анализа – все по-сложен и по-трудно достъпен. В края на краищата се налага да се прибегне до символи и Космическият План се схваща посредством изучаването на геометричните форми, появяващи се пред вътрешното око на стремящия се.

Кардиналният момент, подчертан в Правилото, е *чистотата*, а в крайна сметка чистотата е въпрос на мотив. Ако подбудата за кое да е действие в трите свята е основано на личностно желание и е осъществено с използването на ума, то това означава, че такова действие се характеризира като нечисто. Ако импулсът идва от Обитателя на формата, тогава действието се подчинява на Обитателя и се контролира от него до самия му край. [258] В този случай за действието е характерна относителна чистота в рамките на груповите ограничения, тъй като абсолютна чистота съществува само при пълна свобода от контрол. На душата е присъщо групово съзнание, тя се контролира от групата и дотогава, докато съзнанието не преодолее ограниченията на каузалното тяло и не стане възможно освобождаването от неговия контрол, истинският смисъл на чистотата няма да може да бъде достигнат. Достатъчно е да се каже, че съществува тясна връзка между нечистотата и всякакъв вид ограничения – физически, емоционални, ментални.

Абсолютната чистота обаче няма смисъл да се разглежда тук от стремящия се. Нито един от

езотерическите групи в света все още не е достигнал Пето посвещение, когато смисълът ѝ навлиза в съзнанието като проблясък от най-интензивно осъзнаване. За повечето целта е физическата и емоционалната чистота, и поради това на първо място е освобождението от емоционалния контрол и желанията. Оттук и неизменното, макар и неудачно формулирано наставление, цитирано в много езотерически книги: *“Убийте желанието”*. Може би по-коректна формулировка за сегашните времена би била: *“преориентирайте желанието”* или *“пренасочете желанието”*, тъй като постоянния процес на преориентация на цялостната природа на желанието докато то се превърне в обичайно състояние на ума, е ключът към всеки процес на трансмутация и ефективна магическа работа.

В зависимост от прогреса по Пътя мисловните процеси на стремящия се стават все по-мощни, а мисъл-формите, създадени с конкретна цел по време на медитативната работа, стават по-ефективни. Затова е очевидно, че в магическата работа (която винаги би трябвало да се провежда на физическия план) винаги ще съществува тенденция към “левия път”, докато не се утвърди съзнанието на душата и чистотата на мотива не стане състояние на ума. [259]

Трябва ли да ви припомням, че установяването и култивирането на правилни навици е от първостепенно значение за стремящия се към ученичество. Тези, които работят в сферата на планетарната еволюция търсят надеждни инструменти и няма да ми омръзне да ви повтарям това. На хората, чийто емоционални настроения и чувства са необуздани и при които липсва физически контрол не могат да разчитат в критична ситуация Тези, които търсят помощници. Хората, чийто ум е замъглен и които са неспособни да *“държат ума устойчиво в светлината”* не са пригодни за работа във високите сфери на световния стремеж. Тази забележка не би трябвало да спира никого от групата да продължава да се движи напред, тъй като признаването на недостатъка е първата крачка към неговото преодоляване. Такива групи засега все още се намират в процес на подготовка и това трябва да се помни, тъй като след провъзгласяването на идеала може да настъпи разочарование. Световната нужда и благоприятната възможност вървят ръка за ръка в наше време. Великите, застанали като стена между човечеството и планетарната Карма се намират, както ни казват, в тежко положение в наше време и ви уверявам че това е доста меко казано.

заинтересованост. _____ Мислите на хората от средата на атлантския период често са се насочвали по разрушителния, или левия път, доколкото основният мотив тогава е бил егоизмът, а доминиращият фактор – личната заинтересованост. Част от работата на Христос при идването Му преди две хиляди години е била именно да преустанови тази тенденция, култивирайки (с помощта на наставления и личен пример) жертвеност и безкористност. Духът на мъченичеството (често оцветяван от истерия и жажда за небесни блаженства) е един от резултатите на този стремеж. Ако се съди от гледна точка на Йерархията опитът е бил успешен, тъй като духът на християнството преориентира към небесното. Оттук и чистотата на мотива и онзи инстинкт за служене, който се явява нов момент от гледна точка на предходните времена. [260]

Независимо от това обаче тенденцията към удовлетворяване на егоистическия интерес е най-мощният фактор в света в днешно време. Оттук и критичната ситуация, съществуваща между Йерархията на Светлината и йерархията, контролираща левия път, или пътя на контрола чрез формите и желанията.

Но нека това не ви обезкуражава, тъй като възплаващата се посредством магическа работа духовна мисъл на одного от братята, чието намерение е чисто, притежава значително по-голяма мощ, отколкото мислите на много братя, следващи стремленията на личността. Макар всеки истински стремящ се, комуто се разкрива величието на Плана и съзира противостоящите му сили да би се отчаял при очевидната незначителност на своите усилия може да се отчая от _____ или лиссисииииии, нека помни, че съществува една постоянно увеличаваща се група от подобни нему и че това е групово

усилие. Съгласно Закона Великите работят чрез Своите ученици във всички страни и никога преди не е имало толкова много ангажирани да направят себе си достойни “Посредници на Замисъла” и никога преди не е съществувала толкова здрава вътрешна интегрираност и субективна връзка между работниците във всички сфери на дейност и във всички части на света. За първи път в историята в помощ на Учителите се появява сплотена група, която Те могат да задействат. Досега това бяха единствено самотни и изолирани работници или малки обособени групи и това силно затрудняваше работата. Сега вече е различно.

Би ми се искало да разберете това и да работите за утвърждаването на тази групова интегрираност, а също и да развивате способността навсякъде да разпознавате такива работници, под всякакво име и във всяка организация и да сътрудничите с тях. Това не е никак лесно да се направи. То предполага наличието на следните качества:

Вътрешна възприемчивост към Плана.

Способност да се разпознават принципите, определящи поведението и работата.

Умение да не се придава значение на несъщественото и да се откроява същественото.

Изкореняване на личностната амбиция и интерес при осъществяването на груповите идеали, а също и

Устойчиво поддържане на вътрешния контакт благодарение на медитация и абстрахиране от личностните реакции.

Тези са основните предпоставки, върху които трябва да насочат вниманието си работниците и учащите се от всички групи.

За всеки учащ се би било полезно ежедневно, в пет часа през деня, посредством волеви акт да се съедини с тази бързо интегрираща се група служители, мистици и братя. И затова добре е да се научи наизуст следния кратък призив, който по това време трябва да се произнеса безмълвно и с внимание, концентрирано в главата:

“Нека Могъществото на Единния Живот се излива чрез групата на всички истински служители.

Нека Любовта на Единната Душа насити живота на всички, които се стремят да помогнат на Великите.

Нека аз изпълня моята част от Единната работа посредством самозабравяне, непричиняване на вреда и правилна реч.”

След това пренесете мисълта си от бързо сформиращата се Група Световни Служители към Великите, стоящи зад нашата световна еволюция.

Това може да се направи за няколко секунди където и в каквато и компания да се намирате; това не само ще помогне на магическата работа на силите на светлината, но ще послужи и за стабилизиране на индивидуума, за усилването на неговото групово съзнание и за обучението му в процеса на поддържане на вътрешната субективна деятелност, независимо от неговата екзотерическа ангажираност.

Фундаменталните форми

Правило Девето е дотолкова просто, че в него с няколко думи е предаден целия процес на творческата еволюция. На менталния план идеята приема форма. [262] На плана на желанието притежаваща чувствителност енергия изпълва тази форма. В хода на еволюционния процес формата “се раздува и нараства”. Благодарение на правилното насочване на формата и ориентирането ѝ в нужната посока замисълът на мислителя се изпълнява.

Всеки живот е вибрация, а резултатът от вибрацията е форма, плътна или тънка, но все изтъняваща в процеса на възхода ѝ. В зависимост от това как пулсиращия живот прогресира, скоростта на вибрациите на тази форма се променя, и в тази промяна на вибрациите е скрита тайната на разрушаването и строителството на формите. В днешната ера от четвърти кръг формите са четири рода:

Формата на Личността – това е проводник от физическа, астрална и ментална материя, който осигурява контакта в трите свята. Тя се построява във всеки живот, като при това ключовата нота на нейната вибрация е заложена в предходния живот. Такава форма се оказва адекватна за средния човек и му служи до самата смърт. Човекът, поемащ по окултния път, започва с наличния проводник, но в течение на изпълнението построява за себе си все по-нов и по-добър проводник, и колкото той е по-развит, толкова по-осъзнато работи. От това произтича постоянната обърканост в чувствата и честите здравословни неразположения на начинаещия в окултния живот. Той чувства Закона, разбира необходимостта да повиши ключовата си нота, но често започва с грешки. Той се захваща да построи ново физическо тяло чрез диети и дисциплина, вместо да работи отвътре навън. Посредством внимателна дисциплина на ума, манипулиране на мисловната материя и трансмутация на емоциите се определя проявлението на физическия план. Добавете към двата изброени фактора и фактора на чистотата на физическия план, като храната и начина на живот, и в течение на седем години човек може да построи за себе си три нови тела около постоянните атоми.

Формата на Обкръжението. Това всъщност е еволюционната проработка /working/ на инволюционната груповата душа. Тя е свързана с нашите контакти не само на външните, но и на вътрешните планове. Поради сходството на вибрациите възниква сродство. [263] Затова когато човек повишава своята вибрация и започва да строи поновому, и като следствие променя своята ключова нота, това предизвиква дисонанс с неговото обкръжение с последващо разпадане. Поради това, съгласно Закона, за стремящия се към Мистериите и изпълняващия Закона винаги настъпва период на самота и печал, когато наоколо няма никой и самотата става негова участ. В някаква степен това се случва с всички, а за архата (или приелия четвърто посвещение) пълната самота е характерна черта. Той стои по средата между живота в трите свята и живота в света на adeptите. Неговата вибрация преди посвещението не е синхронизирана с вибрацията на която и да е група. Според Закона той е сам. Но това е само временно. Ако обкръжението удовлетворява, това е по-скоро тревожен момент – той свидетелства за застой. Изпълнението на Закона предизвиква разрив.

Формата на Предаността /Devotee/. Да, именно тази дума имам пред вид, тъй като тя изразява абстрактна идея. Всеки човек на всяко ниво има своя преданост, нещо, заради което живее, в името на което – проводник, и колкото е по-_____дали в невежеството си, в знанията или в мъдростта си – изпълнява Закона, доколкото е в състояние да го постигне. Предаността може да бъде чисто физическа, тя може да бъде съсредоточена в плътта, може да се изразява в страстта към златото, в придобиването на конкретни вещи. Той насочва всичките си енергии за придобиване на конкретна форма и благодарение на това се учи. Той може да бъде предан на чисто астрални обекти – на любовта към жена, дете, семейство, расова гордост, любов към популярност или страсти от един или друг вид – на тях посвещава всичката си енергия, използвайки физическото тяло за удовлетворяване на астрални желания.

Формата на неговата привързаност може да бъде и по-висока – любов към изкуството,

науката или философията, религиозен, научен или художествен живот – на тях той отдава своите физическа, астрална и ментална енергии и това винаги е форма на преданост. Вибрацията винаги е съразмерна на целта, намира тази цел, надраства я и се разпада. Болка съпътства всяко разрушение на формата и всяка промяна на ключовата нота. [264] Множество животи хилядолетия наред са се изразходвали за нисши вибрации. Съобразно хода на еволюцията развитието се е ускорявало и ключовата нота се е променяла от живот в живот, докато на по-ранните стадии една ключова нота е звучала в няколко живота подред. Колкото повече човек се приближава до Пътя, пътят на Изпитанията се оказва осеян с множество разбити форми, и все по-малко време е необходимо за смяна на ключовата нота; често в разстояние на един живот човек повишава своята вибрация няколко пъти. И така, убедете се доколко на живота на стремящия се, ако той прогресира с нужната скорост, са присъщи непрестанно движение, постоянни промени и диференциации и постоянно изграждане и разрушение, планиране и разрушаване на планове. Това е живот на безспирни страдания, чести конфликти със заобикалящите обстоятелства, многобройни приятелства и раздели, непрекъснати промени и последващи мъчителни състояния. Идеалите се трансцендират само за да се достигне до разбирането, че те са само етапи по пътя нагоре; виденията се виждат само за да се сменят с нови; сънищата се присънват само за да се осъзнаят и забравят; приятелите се появяват само за да се заобичат и да се оставят назад, за да могат по-късно, макар и не така бързо, да последват борещия се стремящ се; през цялото това време се изгражда четвъртата форма.

Формата на Каузалното Тяло. Това е проводникът на висшето съзнание, храмът на вътрешния Бог, който сияе с такава рядка красота, така устойчив и стабилен, че когато настъпи моментът за окончателното разрушение дори и на този шедьовър, създаван години наред, наистина горчива се оказва тази чаша, неизразимо ограбена се чувства тази единица съзнание. Съзнавайки тогава само извечно присъщия Божествен знание, храмът на вътрешния Бог, който _____ Дух, само Истината на Божествеността, дълбоко осъзнавайки до самите недра на своето същество ефирната природа на формата и на всички форми въобще, стоейки в самота във вихъра на посветителните ритуали, лишен от всичко, на което би могъл да се опре (било то приятел, Наставник, доктрина или обкръжение), нека Посветеният възкликне: “*Аз съм това, което съм, и нищо повече!*”. [265] Нека тогава той, образно казано, положи ръката си в ръката на своя Отец Небесен, а другата да протегне за благословия към света на хората, защото само онези ръце, които са оставили всичко в трите свята са свободни да дадат истинско благословение на борещото се човечество. След което той построява за себе си такава форма, каквато пожелае – нова форма, неподлежаща на разрушение, удовлетворяваща нуждите му и която може да остави или да използва в зависимост от обстоятелствата.

Помислете върху казаното за формата, тъй като с идването на новия Лъч, с началото на Новата ера винаги настъпва и период на големи разрушения, докато формите се адаптират към новата вибрация. В процеса на тази адаптация тези, които са култивирали гъвкавост и приспособяемост или тези, на чийто личностни лъчи са присъщи тези качества, прогресират с по-малко разрушения, отколкото по-кристализираните и неподатливи хора.

Особено голямо внимание трябва да се отдели сега на пластичността и отзивчивостта на формата, тъй като когато дойде Този, пред Когото всички се покланяме – как мислите, нима Неговата вибрация няма да предизвика разрушения там, където съществува кристализация? Така е било преди; така ще стане отново.

Култивирайте отзивчивост към Великите, стремете се към разширение на ума и продължавайте да се учите. Мислете когато е възможно в абстрактни и числови понятия и, обичайки всички, придобивайте пластичност на астралното тяло. Чрез любовта към всичко, което диша идва и способността да се вибрира универсално и тази астрална гъвкавост ще доведе до отклик към вибрацията на Великия Господ.

Даденото описание на процеса е еднакво вярно и за Бога и неговата космическа съзидателна работа, и за душата, построяваща своя инструмент за изразяване (безсъзнателно на ранните стадии, съзнателно на по-късните), и за ученика, опитващ се да изрази своето разбиране за работата чрез групов дейност и организация на живота си, и за свършения човек, обучаващ се чрез експерименти да центрира силите си на менталния план, и оттам да постига своите цели, пораждайки и изпращайки мисъл-форми, формиращи умовете на хората и възплъщаващи в себе си този аспект на Универсалния Ум, който е необходим за правилното провеждане на най-близките аспекти на Плана, необходими за неговия век и поколение.

Можем и по-подробно да разгледаме различните приложения на настоящото Правило. Трябва обаче твърдо да се придържаме към нашата задача. Ние сме съзнателни души, или сме в процес на вание пристъпваме към работа на менталните ниосъзнаване. Благодарение на медитативната работа и усърдието в обучението, ние пристъпваме към работа на менталните ниванепрекъснато създаваме форми _____. Ние непрекъснато създаваме форми, изпълваме ги с енергия и ги изпращаме да изпълняват своите функции в съответствие с нашата осъзната субективна цел. Трябва да поставим акцент върху думата *осъзната*. Адекватността на създадената форма ще се определя от яснотата на виждането и от дълбочината на вътрешното осъзнаване, а също и от силата на живота, даваща на формата възможността да изпълни предназначенията ѝ функция.

До настоящия момент болшинството стремящи се в света демонстрират недостатъчно и слабо мислене, но бързо действие. Целта на учащите се в днешно време би трябвало да бъде бързото концентрирано мислене и по-спокойното действие. Това спокойно действие обаче ще бъде по-ефективно и резултатно; в него няма да има излишни движения, закъснели реакции, колебливост. Вниманието на мислителя, фокусирано на менталния план и осъществяването на неговата проявена мисъл ще бъдат сигурни и недвусмислени. Ако идеята е ясно разбрана, вниманието концентрирано и енергията, или аспекта на живота протича свободно, тогава въздействието върху физическия план е неотразимо и могъщо.

[267]

Тази мисъл трябва да се запомни, ако искате да избегнете опасностите на левия път. Тук бих искал да направя няколко кратки заявления, които ще ви помогнат по-добре да разберете израза “левия път”. Ние основно имаме пред вид тези мисъл-форми, които човекът създава.

1. Левият път се отнася до материалния аспект и вливащия се във формата живот служи само за оживяване на атомите на субстанцията. Могъществото на аспекта на любовта, присъщо на душата, отсъства2. сътворената форма _____.
2. Сътворената форма е образувана от ментална материя, астрална материя и физическа субстанция. Липсва участието на душата. Целта способства развитието на формата, но не и експресията на душата.
3. Левият път по такъв начин е пътят на прогреса на субстанцията, или материята. Това не е пътят за прогреса на аспекта на душата. Това е “пътят на Светия Дух”, но не и “пътят на Божия Син”. Изразявам тази истина именно в такива думи, тъй като те конкретно изясняват различията, като в същото време запазват идеята за целостта на субстанцията-материята и тяхното Единство вътре в Единния Живот.
4. Всички форми създавани на всеки отделен стадий или се ограничават от левия път, или,

преодолявайки го, продължават по-нататък отвъд неговите граници, следвайки десния път. Тази фраза дава храна за размисъл и не е лесно да се схване смисълът ѝ. Трябва да се помни, че всички форми, независимо дали следват левия или десния път до определен момент са подобни една на друга – те преминават през едни и същи стадии и в течение на известен период от своето съществуване изглеждат еднородни и подобни. Едва когато се прояви тяхната цел, разликите стават очевидни – оттук и необходимостта стремящия се да култивира правилен мотив, което всъщност е подготвителната стъпка към истинската окултна работа. [268]

Възниква въпросът: какво се има пред вид под *окултна работа*?

Истинската окултна работа включва:

Контакт с Плана;

Правилно желание да се сътрудничи на Плана;

Работа по построяването на мисъл-форми и удържане на вниманието на създателя на тези мисъл-форми на менталния план. А той е с толкова могъща природа, че сътворените мисъл-форми притежават собствен жизнен цикъл и задължително се проявяват и изпълняват своята работа.

Насочване на мисъл-формите от менталния план и концентриране на вниманието върху тази специфична задача, знаейки, че правилното мислене и върнатата ориентация довеждат до правилно функциониране и сигурно избягване на левия път.

Стремящите се недооценяват важността на този урок. Обзело ги е емоционално желание да видят своите мисъл-форми въплътени и идеите си проявени. Те изразходват много време за ортодоксални методи на работа и дейности на физическия план. Те се изхабяват, идентифицирайки се със създадената форма, вместо да се абстрахират от нея и да действат само като направляващи агенти. Учете се да работите на плана на ума. Там построявайте своите форми, помнейки, че ако самите вие се потопите във формата, за която сте отговорни, тя може да ви завладее и да ви обсеби и тогава доминиращ фактор ще се окаже формата, а не целта на нейното съществуване. Когато контролира формата, се появява опасност тя да бъде насочена в неправилна посока и поставена в служба на левия път, усилвайки по такъв начин могъществото на материята и властта ѝ над чувствителните души.

Да добавим накратко – всичко, което е насочено към увеличаване могъществото на материята и усиляване мощта на енергията на субстанцията на формата създава тенденция към левия път и постепенно отклонение от Плана и Целите, които формата завоалира и скрива. [269]

Всяка работа и всяко създаване на мисъл-форми (материализиращи се било във вид на организации, религии, школи на мисълта, книги или жизнена дейност), изразяващи духовни идеали и поставящи акцент върху аспекта на живота попада под категорията на Бялата магия. В този случай те образуват част от този поток на живота, който наричаме десния път, тъй като той отвежда човечеството *от* формата към живота и *от* материята към съзнанието.

Не толкова отдавна в ашрама на един от Великите ученик помолил наставника да изрази за него истината така, че в малко думи да прозвучи смисъл, изискващ продължителен размисъл. Учителят дал следния отговор:

“Само на Човешките Синове е дадено да знаят разликата между магията на десния и левия

път, и когато те я постигнат, тези два пътя изчезват. Когато Човешките Синове разберат разликата между материя и субстанция, урокът на нашата епоха ще бъде усвоен. Ще останат и други уроци, но този ще бъде преминал. Материята заедно със субстанцията сътворяват пътя на тъмнината. Съединението на субстанцията и Целта указват Пътя на Светлината.”

ПРАВИЛО ДЕСЕТО

В зависимост от това как водите измиват създадената форма, те се всмукват и използват. Формата набира сили; нека магът продължава това действие, докато работата го изисква. След това нека външните строители прекратят своя труд, а вътрешните строители навлязат в своя цикъл.

As the waters bathe the form created, they are absorbed and used. The form increases in its strength; let the magician thus continue until the work suffices. Let the outer builders cease their labors then, and let the inner workers enter on their cycle.

Построяване на мисъл-форми

Центрове, енергии и лъчи

Астрална енергия и страх

Правилното използване на енергията

Настоящият век и бъдещето

Основаването на Йерархията

Новата Група Световни Служители

Астрология и енергии

Построяване на мисъл-форми

В Правило Десето се констатира два факта относно формите и се дават три настоятелни предписания. Фактите са следните:

Формата всмуква и използва водите, в които е потопена;

В резултат тя набира сили.

Трите предписания са следните:

Нека магът продължава да изгражда своята форма, докато не придобие увереност, че тя е достигнала необходимата мощ;

След това нека “външните строители” прекратят своя труд;

Нека “вътрешните строители” навлязат в своя цикъл.

Ние вече знаем, че в процеса на строителството на мисъл-форми идва момент, когато формата трябва да бъде ориентирана в правилната посока, насочена по необходимия път, за да може да изпълни волята и замисъла на своя създател. Това става сравнително рано и след процеса на ориентация продължава работата по строителството, тъй като мисъл-формата все още не е готова за самостоятелен живот. Съществува точна аналогия между периода на съзряване на плода (бременността) и периода на съзряване на мисъл-формата. Важността на

правилното разположение на плода в утробата е известна на всеки лекар, тъй като в случай на неправилно разположение по пътя към проявеното съществуване резултатът често е смърт или травма. Аналогията, както виждате, е близка. [274] Преди раждането “водите изтичат” (на медицински език) и преди мисъл-формата да предизвика желанието резултат на физическия план се получава аналогична реакция – водите на желанието стават толкова мощни, че предизвикват изхвърляне с последващо появяване на желаната форма на експресия.

Нека разгледаме фактите и аналозиите такива, каквито са и да ги изучим от гледна точка както на макрокосмоса, така и на микрокосмоса.

Ще отбележим, че формата всмуква и използва субстанцията, в която е потопена. Нашата слънчева система е една от многото, и при това не от най-големите. Тя е част от велико цяло. Това велико цяло, състоящо се от седем части (или седем слънчеви системи), е потопено във водите на космоса и е родено от желанието, и поради това е дете на необходимостта. То черпи своя живот от обкръжаващата среда. В нашата слънчева система от всички страни се стичат силови потоци, еманирани от Тази Същност, Която в “Трактат за космическия Огън” е наречена “Този, за Когото нищо не може да бъде казано”. Тези потоци възпламяват Неговата воля и желание, изразяват Неговата любов или притегателна способност и се манифестират като тази велика мисъл-форма, която наричаме *нашата слънчева система*.

Нека отбележим, че това Съществуване е наречено “Този, за Когото нищо не може да бъде казано” не поради секретност или тайнственост, а защото никакви идеи относно Неговия Живот и Цел не е възможно да бъдат формулирани дотогава, докато не е завършена еволюцията в нашата слънчева система. Отбележете – казах нашата слънчева система, а не нашето планетарно съществуване. Всякакви спекулации относно Съществуването, Кое то със Своя Живот насища седемте слънчеви системи, са пълна загуба на енергия. На нашата планета само такива велики Животи, като Буда, Кумарите и Планетарния Логос започват да усещат динамичния импулс на това велико Цяло, но дори и Те засега са само възприемчиви към Него и все още са свършено неспособни да постигнат Неговата обща тенденция, която е отвъд ума, любовта и волята. [275] Тя е свързана с фактори, за които нямаме названия и тенденции, които засега по никакъв начин не можем да си представим на нашата планета.

Ние предложихме термина “етер”. Окултно казано това е съвременния начин да се изразят “водите на космоса”, които всъщност са водите на желанието, в които сме потопени. Те се намират в непрекъснат процес на прилив и отлив, това е потокът на живота, съставен от четиридесет и девет типа енергии, които текат през космическия егoически лотос и (излъчвайки се от него) подхранват формата – слънчева, планетарна или човешка – за която те са отговорни. За това става дума в “Трактат за Космическия Огън”.

Човек е потопен в сили, които за него са това, което са водите на космоса за нашата слънчева система. Той открива, че подобно на слънцето със заобикалящите го планети е част от едно цяло и че както нашата система е само една от седемте системи, които заедно образуват тяло, или манифестирана експресия на живота, така и човешкото царство, безкрайно малка частица от което е и той, е едно от седемте царства. А те в живота на Планетарния Логос съответстват на седемте слънчеви системи. Когато той започне да възприема живота на Слънчевия Логос, проявяващ се чрез седемте планетарни схеми, ние се докосваме до съзнанието на Планетарния Логос на нашата конкретна схема, която в някаква степен усеща обединените вибрации на живота на седемте слънчеви Логоса.

Ако продължим по-нататък с аналозиите, то и самото човешко царство е аналогично на състоянието на съзнание на човешката единица предвид своето субективно силово съществуване, и, от гледна точка на съзнанието, представлява “водите на космоса”, в които расте и процъфтява човешкото същество. Така ние в четвъртото царство се срещаме с експресията на същите тези седем сили и когато човек се пробуди за осъзнаването на Седемте Лъча, или типа и започне съзнателно да работи с тях, той прави първата крачка към тяхното трансцендиране и контрола над тях в сферата на своята дейност. [276] Това се

случва сега. Знанието за седемте лъчеви типа започва да се възприема от мислителите на расата, докато в отминалите еони то е било прерогатив на посветените от онова време. Тази информация съществува в латентно състояние в астрологическите трактати и тя ще доведе ученика до разбиране и ще му позволи да осъществи връзка със седемте планетарни схеми. Но реални достижения в астрологията не бива да се очакват дотогава, докато Новия Век действително не настъпи и не се утвърди новата ориентация.

Формата на човечеството е завършена. Правилното ѝ положение в утробата на материята е именно целта на Йерархията, както и всичко онова, което я съпътства. Отбележете тези думи. Нуждата сега е колосална, душата е на прага на рождението си в човечеството като цяло. Казано космически, ако бъде постигната правилна насоченост на силите в човешкото царство, то на земята ще се появи човечество, което ще въплъти в себе си целта, красотата и формата, които биха били пълната експресия на вътрешната духовна реалност в съответствие с егоическото намерение. Възможни са и други тъжни сценарии, но няма да ги обсъждаме, тъй като наблюдаващите Братя се надяват и вярват, че човечеството ще избегне всички нежелани варианти на развитие и ще постигне целта. Една дума, един намек ще ви дам. Йерархията на планетата символично представлява Центъра в главата на човечеството, а нейните сили са силите на мозъка. На физическия план съществува голяма група стремящи се, изпитвани ученици и приети ученици, стремящи се да станат отзивчиви на “Центъра в главата” – едни съзнателно, други несъзнателно. Те присъстват във всички сфери на живота и всички те по един или друг начин са творчески личности. На свой ред те конституират това, което символично може да се нарече “*пинеалната жлеза на човечеството*”. Както в отделния човек тя обикновено дреме и бездейства, така и в човечеството тази група клетки в мозъка на колективното цяло е бездействаща, но резонираща с вибрациите на Центъра в главата – Окултната Йерархия. [277] Някои от клетките вече са пробудени. Нека те засилят своя стремеж и по такъв начин пробудят и другите.

Пионерите на човешкото семейство, учените, мислителите и работниците в сферата на изкуството образуват хипофизата. Те изразяват конкретния ум, но не им достига това интуитивно възприятие и идеализъм, което би ги пренесло (символично казано) в пинеалната жлеза; независимо от това те са блестящи, изразителни и търсещи представители на човешкото семейство. Задачата на Йерархията (също символично казано) е да активизира пинеалната жлеза и да я направи дотолкова мощна и притегателна, че да може да бъде стимулиран клетъчният живот на хипофизата, като по такъв начин бъде предизвикано тяхното телесно взаимодействие. Това ще доведе до толкова мощно действие, че ще предизвика приток на нови клетки в пинеалната жлеза и в същото време ще създаде толкова силна реакция, че ще бъде засегнато цялото тяло, като в резултат на това много стимулирани животи ще се въздигнат до нивото на тези, които намират своето призвание в центъра на йерархическия стремеж.

“Водите на космоса”, в които се случва тази преориентация и преобръщане на тенденциите се намират в състояние на силна турбулентност. Водовъртежът на противоречивите желания, в който са въввлечени хората, сега е толкова хаотичен и мощен, че тези води са разбушувани до най-големите си дълбочини. Изучаващите съвременна история и обществено устройство се сблъскват с такова безпрецедентно състояние в тялото на човечеството, съответстващо на онзи повратен момент в живота на индивидуалния стремящ се, който винаги предшества поемането по Пътя на Ученичеството. И затова няма причини за депресия или ненужни тревоги, необходимо е само горещо желание, за да може в точното време и в необходимия ред да се извърши преходът, и да не бъде той нито прекалено бърз, а следователно и разрушителен за всички правилни връзки и привързаности, нито прекалено продължителен, а поради това и извънредно напрегащ за и без това изнуреното човечество. Всички нови манифестации във всички царства и през всички векове трябва да се раждат бавно, и следователно безопасно. [278] Всички нови форми, ако те трябва да придобият плътност и

достатъчна движеща сила, за да преминат през своя жизнен цикъл, трябва да бъдат построявани в безмълвна субективност, за да може това построение да бъде здраво и надеждно и вътрешния контакт с твореца (човек или Бог) и точното съответствие с модела да бъдат стабилни и нерушими. Това е валидно и за Вселената, и за природните царства, и за мисъл-формите, създадени от човека-мислител.

Във всяко формостроителство техниките за строителство остават като цяло едни и същи и правилата за осъществяването им могат да бъдат обобщени в следните афористични фрази:

- *Нека творецът знае, че той е строител, а не построение.*
- *Нека прекрати работата с грубия строителен материал на физическия план и нека изучи моделите и чертежите, действайки като агент на Божественния Ум.*
- *Нека използва двете енергии и да работи с трите закона. Те са динамичната енергия на целта, съответстваща на Плана, и магнетичната енергия на желанието, привличаща строителите към обекта на стремежа.*
- *Нека управляват Трите Закона – Законът за Синтетическото Ограничение, Законът за Вибрационното Взаимодействие и Законът за Активната Коагулация. Първият касае живота, вторият – строителството, а третият довежда до проявено съществуване.*
- *Нека той работи предимно с външните строители, изпращайки зов до периферията на своята сфера на влияние.*
- *Нека той със своята мисъл и импулс приведе в движение водите на живата субстанция, подчинявайки строителите на своята цел и план.*
- *Нека строи с проникателност и майсторство, седейки винаги на “стола на директора” и без да встъпва в тесен контакт със своята мисъл-форма. [279]*
- *Нека проектира своята форма във времето и пространството посредством визуализация, медитация и майсторство в действието, и по този начин произведе това, което заповяда неговата воля, желае неговата любов и създава неговата потребност.*
- *Нека отстрани строителите на външната форма и нека вътрешните строители с динамическа сила я въвлекат в манифестация. Посредством окото на създаващия тези вътрешни строители се подтикват към функционално насочено действие. Посредством словото на създаващия се насочват външните строители. Посредством ухото на създаващия мощта на Великото Слово вибрира през водите на космоса.*
- *Нека той помни манифестира. завършва и съответната форма сепорядъка на творческата работа. Водите на космоса откликват на Словото. Строителите строят. Цикълът на творението завършва и съответната форма се манифестира. Следва цикъла на изпълнение на предназначението, чиято продължителност зависи от мощта на вътрешните строители, конституиращи субективната форма и провеждащи оживотворяващия живот.*
- *Нека той помни, че формата прекратява своето съществуване тогава, когато целта е постигната или когато безсилието на волята предизвиква нейното неудачно функциониране.*

Желателно е учащите се добре да изучат циклите на творческото строителство, реализацията на предназначението и последващия разпад. Те са валидни за слънчевата система, за човешките същества и за мисъл-формите на творещия мислител. Тайната на всяка красота се заключава в правилното функциониране на тези цикли. Тайната на всеки успех на физическия план се заключава в правилното разбиране на закона и порядъка. За стремящия

се целта на стремежа му е правилното построяване на мисъл-форми в менталната материя; той трябва да помни, че *“каквито са мислите му, такъв е и той самия”*, и че за него контролът над менталната субстанция и нейното използване в ясно мислене е съществен за прогреса му. [280]

Този прогрес ще се изрази в организацията на външния живот, в един или друг вид творческа работа – писане на книга, рисуване на картина, ритмично функциониращ дом, полезна и важна работа, възнаграден живот и добросъвестно изпълнявана външна дхарма, докато вътрешното регулиране протича в безмълвието на сърцето.

За ученика работата се увеличава. Той трябва да постигне реализация на груповия план и цели, а не само решение на личния духовен проблем. Той трябва да съответства на целите на своя текущ цикъл и жизнен период, трябва да подчини както личната си дхарма, така и своите идеи за служене и потребности на този цикъл. Той трябва да постигне такова знание и сили, такава координация между личностното аз и душата, което да доведе до способността да се построят организирани форми и групи на физическия план и да поддържа тяхната цялост. Това ще му се отдаде не поради силата на неговия характер и способности, а защото този характер и способности му позволяват да служи като предавател на енергията на по-големия живот и да бъде способен сътрудник на Плана. А един ден, когато строителството е завършено и той види цялото, ще открие, че е строил в съответствие със замисъла и чертежите, съществуващи в умовете на архитектите (Старшите Братя), които от своя страна са в контакт с Ума на Единното Съществуване.

Практическото приложение на тези истини е извънредно важно. Няма нито един живот дотолкова ограничен от обстоятелствата и нито един човек, намиращ се в такива условия, в които да е невъзможно да се работи съзнателно и да се строят мисъл-форми съгласно закона и с разбиране. Няма нито един ден в човешкия живот, особено ако човек е стремежущ се или ученик, когато да не е възможно да работи с менталната материя, да контролира мислите си, да наблюдава въздействието на своите умствени процеси върху тези, с които е в контакт и така да управлява своята “чита”, или умственото вещество (както го нарича Патанджали) – за да става то все по-полезно и по-използваемо. [281]

Центрове, Енергии и Лъчи

Има две гледни точки, от които може да се изучи Правило Десето и да се постигнат практически резултати. Можем да го изучим и от гледна точка на работата на душата над своя инструмент – човешкото същество, и от гледна точка на организационната работа и работата по формообразуването, която ученикът изпълнява във връзка със служенето на Йерархията.

Зад външната форма на човешкото същество, отговорна за нейното създаване, поддържане и използване, стои, както знаем, душата. Зад всяка дейност за благото на човешката еволюция, а също и за другите еволюционни процеси, стои Йерархията. И двете представляват енергийни центрове; и двете работят творчески съгласно закона; и двете преминават от субективна активност към обективна манифестация, и двете са отговорни (в многобройните животи на различно ниво) за оживяването и стимулацията от страна на по-висшите енергийни центрове. Някои от факторите, които ученикът трябва да се научи да разпознава в зависимост от разгръщането на зависимост от ра _____ своята конкретна серия животи, се разделят на две основни групи, всяка от които подчинява своя формен аспект на живота на седем типа енергии, или влияния.

Първата – това е група сили, отнасящи се до чисто формената страна (т.е., работата на външните строители) и явяващи се доминиращ фактор включително до стадия на Пътеката

на Изпитанията. Това са сили присъщи на самата материя; те имат отношение с природата на тялото и могат да бъдат изброени по следния начин:

1. Физически сили. Те се определят от живота на клетките, съставляващи тялото. Този клетъчен живот откликва на клетъчния живот на обкръжението. Никога не бива да се забравя, че окултистът винаги има пред вид връзката между факторите в себе си и съответстващите фактори в своето обкръжение. [282] Ние живеем в света на формите. Формите са съставени от животи, а тези животи притежават свои собствени еманации и влияещи въздействия. Те на свой ред се делят на три главни групи:

а) еманации, които се излъчват от самите клетки и зависят от тяхното качество, оказват добро или лошо влияние, облагородяват или огрубяват по своето въздействие, повишават или понижават физическите вибрации на съвкупното клетъчно тяло. И затова, както знаем, физическото влияние на грубия, жестокия, животинския по своята природа човек рязко се отличава от изтънчените, облагородяващи резултати от контакта с по-стара и опитна душа, функционираща в културно, чисто, дисциплинирано и изтънчено тяло;

б) еманации с чисто физическа природа, отговорни за този химически афинитет между две животински тела, който предизвиква стремеж за съединяване на половете. Това е аспект на животинския магнетизъм и представлява отклика на едни клетки на призива на други клетки и протичащ съгласно Закона за Привличане и Отблъскване. Този аспект е общ за човека и животните, той е инстинктивен и независещ от каквито и да било ментални реакции;

в) сили или еманации, които са откликът на клетките на хармоничните ритми и зависят следователно от това *съществува* или *не* в самата клетка такова нещо, с което тя да се отзове. Тези еманации засега са малко разбираеми, но ще им се отделя все по-голямо внимание в зависимост от прогреса на расата. Този тип сили е онова тайнствено нещо, което позволява на физическото тяло да разпознае, например, своето физическо обкръжение или среда като хармонична, сродна, близка _____ . [283] Това именно е тази неопределима реакция (нямаша никакво отношение към сексуалното влечение, доколкото я изпитват един към друг и хора от един и същи пол), която се изразява в това, че две същества си оказват хармонично физическо въздействие едно на друго. На външен план тя е езотерическата основа на всички групови отношения и именно разбирането на тези еманации способства за установяването и обособяването на расите в съответствие с еволюционния план.

Изброените три фактора могат да се определят като качество на клетъчните сили, опериращи изключително на физическия план и определящи характерния вид на физическото тяло, магнетическото привличане между две физически тела и расовите типове. Тези три фактора се ръководят от Ману на расата когато Той формира нова раса и впечатлява външните Строители със Своите идеи. От тях се ръководи и Учителят на Мъдростта, когато по Своя воля Си построява физическо тяло за изпълнение на Своята работа в определено време и на определено място. Тези еманации трябва да бъдат разбрани в определена степен от тези, които са заети с формирането на организации и групи за активно служене в света. Добре е ученикът да се запита какво трябва да бъде вибрационното качество на клетките на това тяло, съставено от индивидууми? Какво трябва да бъде качеството на неговата притегателна сила и това магнетическо влияние, което то би искало да окаже върху света? Какво притежава групата благодарение на съставляващите я единици, които установяват връзки с други групи и по такъв начин обезпечават хармоничните й отношения с тях? Тези въпроси изискват внимателно разглеждане и трябва да бъдат отчитани от всички създатели на групи.

2. Жизнени сили. Те често се разглеждат от материалистите като неосезаеми, и следователно – съвсем нематериални. Окултистът обаче счита етерната среда за форма или аспект на материята; той счита, че тя може да бъде усетена така, както и външната обективна

форма. За него *пространственият етер*, по необходимост включващ етерните форми на всички тела, *астралното*, или *емоционалното (чувстващото) тяло* и *менталното тяло*, конституирано от умствено вещество, са материални и представляват субстанцията на формената страна на живота. [284] Като основа за правилно разбиране трябва да се подчертае, че горепосоченият клетъчен живот се обуславя, координира и оживява от кръвообращението – тази сложна система, която пронизва всяка част от тялото, отговорна е за неговото правилно функциониране и демонстрира този все още не напълно разбран факт, че “кръвта е живот”. Кръвта е аспект на енергията, както сокът в растителното царство.

Симпатическата нервна система – този чудесен апарат на възприятието – е тясно свързана с емоционалното, или астралното тяло. Контактът се осъществява чрез слънчевия сплит, аналогично както жизнеността, определяща качеството на кръвта, осъществява своя контакт чрез сърцето. В сърцето е центъра на съществуването на физическия план. Гръбначно-мозъчната система работи в тясно взаимодействие с чита, или умственото вещество. Така ние трябва да разгледаме следната схема:

1. Клетъчен живот.....Кръвообращение.....Сърдечен център .....
..Тимусна жлеза

2. Чувстващ живот....Симпатическа нервна система...Център на слънчевия сплит...
...Задстомашна жлеза

3. Ментален живот.....Гръбначно-мозъчна система.....Център Аджна.....
..Хипофизна жлеза

4. Оживотворяващ (витализиращ) живот..... Седемте центъра .....
..Слезка

Слезката, както виждате, управлява манифестацията на този кватернер, но съществуват и други аспекти, които се проявяват посредством обективна форма, съставляват цялостния човек и образуват седморността на неговото обективно съществуване.

5. Самосъзнание.....Висш мозък.....Центърът в главата.....Пинеална
жлеза

6. Самоизразяване.....Нисш мозък.....Гърлов център.....Надбъбречни
жлези

7. Самоувековечаване....Полови органи.....Сакрален център.....Репродуктивни
органи

8. Самоутвърждаване.....Цялостният човек...Центърът в осн. на гръбнака...Надбъбречни жлези

Тук изброихме осем фактора и именно тук изпадат в заблуждение множество школи. **[285]** Изразът “оживотворяващ (витализиращ) живот” е разбираем, но трябва да се помни, че това се отнася изключително до физическата витализация на човека, осъществявана посредством нисшия аспект на центровете. Този оживотворяващ живот от вселенско естество постъпва в човека чрез слезката.

Центровете изпълняват три основни функции:

Първо, витализация на физическото тяло.

Второ, развитие на самосъзнанието в човека.

Трето, предаване на духовна енергия и въвличане на цялото човечество в състояние на духовно съществуване.

Оживотворяващият аспект е общ при човека, животните и всички сътворени форми и способства човекът свободно да се движи в триизмерния свят, проявявайки най-висшето достижение на този аспект. Аспектът на самосъзнанието е прерогатив за човешкото семейство. При развития човек, когато всички части на неговата нервна система, ендокринна система и центровете са координирани и работят в хармоничен ритъм, тогава висшият (духовният) аспект изявява и прави осезаемо своето присъствие. Тогава духовната енергия, а не просто съзнанието, или чувстващата енергия, се изливат чрез човека – инструмент на божествения Живот и повелител на силите – за да могат да се използват за благо на другите, по-нисши царства в природата.

По такъв начин гореизброените моменти би трябвало да се разположат в следния ред. Дадената таблица представя човека такъв, какъвто би трябвало да стане (а не какъвто е сега) в хода на неговия еволюционен прогрес:

1	Самоутвърждаване (пълно развитие)	Координиран кватернер	Център в основата на гръбнака	Надбъбречни жлези
2	Самоизразяване (творческа работа)	Нисш мозък	Гърлов център	Щитовидна жлеза
3	Самосъзнателен живот (личност)	Висш мозък	Центърът в главата	Пинеална жлеза
4	Самоувековечаване	Полови органи	Сакрален център	Полови

				жлезицентър
5	Ментален живот	Гръбначно-мозъчна система	Център Аджна	Хипофиза
6	Чувстващ живот	Симпатическа нервна система	Слънчев сплит	Задстомашна жлеза
7	Клетъчен живот	Кръвообращение	Сърдечен център	Сърце

Осмият момент – оживотворяващият (витализиращият) живот – функционира посредством седемте центъра и цялостната система на по-малките чакри и нади (които всъщност са основата на нервите и са причина за тяхното съществуване, както аналогично центровете са основата и причината за съществуването на жлезите) е средоточие на множество сили и енергии – някои чисто физически, други свързани с Анима Мунди, Световната Душа, а също и други, засега още неизвестни, доколкото тяхното присъствие ще се изяви в по-късните фази на еволюционната програма. Тогава те ще изразят божествеността, енергията на Отца, или най-висшият аспект.

Трябва да се отбележи, че дадената по-горе таблица изобразява развитието на Втори Лъч, а също, че думите с представката “само-” се отнасят до самореализацията на духовния човек. Нисшият аспект на виталния живот на Бога е продължаването (увековечаването) на вида и то е резултат от жизнеността на въплътения Живот; следващият аспект изразява стадия, когато “аз”-ът доминира и достига своя връх в завършената личност. След това идва експресията на скритото зад личността вътрешно “аз” с неговата творческа активност от нефизически характер. И накрая имаме утвърждаване, или пълна манифестация на божествената природа. Любопитното е, че тя може да се срещне едва след пробуждането на нисшия център в основата на гръбнака, когато енергията на материалната природа се въздигне чрез волеви акт към Небето и когато в резултат цялата природа – материална, чувстваща или психическа и аспектът на съществуването – се обединят и реализират. Медитирайте над тези думи, тъй като те означават висше постижение в развитието на човечеството. [287]

Окултният афоризъм: “*Да искаш, да знаеш, да смееш и да мълчиш*” има особен и не докрай разкрит смисъл, за който може само да се намекне. Тези, които имат вътрешно познание, веднага ще разберат.

Да искаш. Тези думи се отнасят до последното достижение, когато посредством акт на обединените воля, душа и нисш човек се постига единение и реализация. Те имат отношение към Центъра в основата на гръбнака.

Да знаеш. Тези думи имат отношение към центъра Аджна, Центъра между веждите. В думите “Нека Майката познае Бащата” е скрит намек. Те се отнасят до Небесния брак.

Да смееш. Тези думи дават ключа към подчиняването на личността и имат непосредствено

отношение към слънчевия сплит – този велик Център на синтеза и преразпределението на енергията на желанието и астралните сили, а също и главен център в работата по трансмутацията.

Да мълчиш. Тези думи се отнасят до трансмутацията на нисшата творческа енергия във висш творчески живот. Сакралният център трябва отново да се потопи в мълчание.

Понятно е, че за ученика следните центрове са от първостепенно значение:

Центърът Аджна, посредством който чистата личност се самоизразява.

Центърът в основата на гръбнака, чрез който, благодарение пробуждането на очистващото действие на огъня, се постига пълен контрол и координация.

Сакралният център, в който фундаменталната сила на нашата конкретна слънчева система – силата на привличането на формата към форма – се трансмутира и притегателната сила на душата става репродуктивна творческа материална активност. [288]

Центърът в слънчевия сплит, който бидейки разположен в центъра на тялото и явявайки се орган на астралното тяло и на нисшия психизъм, събира и обединява всички нисши сили и ги пренасочва (подчинявайки ги на импулса на душата) към техните по-висши вместилища.

Давам си сметка, че излаганото учение е дълбоко и трудно за разбиране от мнозинството, но то е необходимо за други, чиято численост ще нараства с течение на времето.

Сложността на предмета се увеличава също и от това, че за представителите на всеки Лъч е характерен свой собствен подход към учението и се използват различни методи от душите, оказали се отзивчиви към неговия специфичен импулс.

Ще дам тук седем ключа за всеки един от лъчевите методи. Те могат да бъдат изучени във връзка с приведените по-горе таблици и с четирите разгледани думи. Помнете, че *“Да искаш”* е прерогатив на Духа, *“Да знаеш”* е функция на Душата, *“Да смееш”* е дълг на личността, а *“Да мълчиш”* е окончателната дхарма или съдбата на материалния аспект, на животинската природа при нейното взаимодействие с душата.

Първи Лъч: – “Нека силите се съберат. Нека се въздигнат на Високо Място и от тези висини нека душата погледне разрушения свят. Тогава нека прозвучи словото: *“Аз продължавам да съществувам”*.”

Втори Лъч: – “Нека целокупният живот се устреми към центъра и навлезе в Сърцето на Божествената Любов. Тогава от тази точка чувстващ Живот нека пред душата се разкрие съзнанието на Бога. И нека прозвучи словото, кънтящо в тишината: *“Няма нищо, освен Мен!”*.”

Трети Лъч: – “Нека Войнството на Господа, откликнало на словото, прекрати своята активност. Нека знанието стане мъдрост. Нека вибриращата точка стане точка на покой и всички линии се съберат в Едно. Нека душата разпознае Единния в Множеството и нека прозвучи словото на свършеното разбиране: *“Аз съм и Работника, и Работата, Единосъщият.”* [289]

Четвърти Лъч: – “Нека изчезне външната слава Нека Войнството на Господа, откликнало на ___ и красотата на вътрешната Светлина разкрие Единния. Нека дисонансът отстъпи място на хармонията и от центъра на скритата Светлина нека заговори душата. И нека прозвучи словото: *“Красотата и славата не ще Ме скрият. Аз съм открит. Аз съм.”*”

Пети Лъч: – Нека трите форми на електрическата енергия се възнесат към Мястото на Могъществото. Нека силите на главата и сърцето и всички нисши аспекти се съединят. И нека душата погледне вътрешния свят на божествената светлина. Нека прозвучи триумфиращото слово: *“Аз овладях енергията, защото аз съм самата тази енергия. Овладеяцията и овладяното всъщност са Едно.”*

Шести Лъч: – “Нека пресекнат всички желания. Нека стремежът се прекрати. Търсенето е завършено. Нека душата осъзнае, че е достигнала целта и от тези двери, водещи към вечен Живот и космически Мир, нека прозвучи словото: *“Аз съм и търсецията, и търсенето. Аз почивам!”*”

Седми Лъч: – “Нека строителите завършат своята работа. Храмът е завършен. Нека душата влезе във владение на своето наследство и от Свящото място заповяда да се прекрати всяка работа. И в последвалата тишина, нека изпее Словото: *“Работата по творението приключи. Аз, Творецът, Съм. Не остана нищо, освен Мен.”*”

Жизнените сили, които всъщност са безспирното движение на космическия етер, са много видове. Една от концепциите, залегнала в основите на астрологическата теория гласи, че етерното тяло на всяка форма е част от етерното тяло на слънчевата система и поради това служи като средство за предаване на слънчевата енергия, на планетарните сили и на извън-слънчевите, или космическите импулси, езотерически наречени “*дихания*”. Тези сили и енергии на космическите лъчи постоянно циркулират, следвайки определени пътища през пространствения етер във всичките му части, и, следователно, преминават през етерните тела на всички екзотерични форми. [290] Това е фундаментална истина и тя трябва да бъде добре усвоена, тъй като вариантите за нейното приложение са многочислени и разнообразни; всички те обаче се свеждат до идеята за единението, Единството на цялото проявление, което се познава и реализира само откъм субективната страна.

Втората фундаментална идея е, че откликът на етерния проводник към всички форми и неговата способност да приема, използва и предава зависи от състоянието на центровете (или чакрите, както се наричат на Изток). Те включват в себе си не само добре познатите седем главни центъра, но и множество по-малки силови вихри, които все още нямат имена и са непознати на Запад. Те зависят също и от качеството на етерния проводник, от това до каква степен той е оживотворен, а също и от тази всеобхватна мрежа, в която са разположени центровете и която е получила названието “*паяжината*” или “*златният съсъд*”. Ако тя е чиста от отпадъци и утайки, ако каналите ѝ не са замърсени, то лъчите, енергиите и силите могат лесно да преминават през нея и да циркулират по цялото тяло. Тогава те могат да използват тези центрове, които откликват на нейните вибрации и да преминават през формите на едно или друго природно царство. Тук е тайната на всяко научно или окултно лечение. Лечителите експериментират с етерното тяло, но знанието им за него засега е твърде недостатъчно. На тях им е известно малко или почти нищо за центровете на тяхното собствено тяло, чрез които трябва да протичат магнетическите или други потоци; те не са осведомени за състоянието на етерните центрове на тези, на които се опитват да помагат и за

природата на силите, които искат да приложат. Всичко, което са в състояние да направят е да дисциплинират своя живот и така да контролират своите наклонности, че да построят чисто тяло и да обезпечат чисти канали за преминаване на силите *от* и *чрез* себе си към другите.

Третата концепция, на която трябва да се обърне внимание е, че формите откликват на силите, които постъпват към тях от други форми на планетата, на седемте основни типа енергии, еманирани от седемте планети, и на животворните слънчеви лъчи. [291] Всички форми във всичките четири природни царства откликват на тези многочислени сили, на тези седем енергии и на тези слънчеви лъчи. А човешкото семейство откликва и на други енергии и лъчи, макар те да са оцветени от сила, генерирана вътре в слънчевата орбита.

Работата на окултиста и на стремящия се се заключава в това да постигне разбиране за тези сили и по такъв начин да вникне в тяхната природа и начините за използването им, в техния потенциал и честота на вибрациите. Той също така трябва да се научи да разпознава техния източник и да умее да прави разлика между сили, енергии и лъчи. Начинаещият може да прави ясно разграничение между сили и енергии, осъзнавайки факта, че личностите ни въздействат посредством сили, еманирани от формения аспект, но същите тези личности, очистени и подравнени, могат да служат за предаватели на енергиите на душата.

В по-широк смисъл работата на човешкото царство се заключава в препредаването /transmit/ на енергии към по-нисшите природни царства, докато работата на Йерархията във връзка с човешкото царство се заключава в препредаването на енергии от духовните сфери, от други планетарни центрове и от слънчевата система. Тези енергии, когато са понижени за препредаване, се диференцират на сили.

Учащите се не бива да се смущават от сложността на предмета. Те трябва да усвоят някои широки обобщения и да помнят, че в зависимост от постигането на всезнание от душата, постепенно идва и едно по-всеобхватно знание.

Другите типове енергии, имащи отношение към първите две главни групи, с които има работа стремящият се, са свързани изцяло с формената страна. Третата и следващите групи са: [292]

3. Астрална енергия.
4. Енергията на нисшия конкретен ум, чита, умственото вещество.
5. Енергията на Личността.
6. Планетарната енергия.
7. Слънчевата енергия или Жизненото Дихание

Те могат да бъдат подразделени по следния начин:

3. *Астрална енергия*. Еманирана от:

- а) собственото астрално или чувстващо тяло на човека;
- б) човешкото семейство като цялона Л _____;
- в) астралния план в широкия смисъл;
- г) “Сърцето на Слънцето”.

4. *Ментална енергия*. Еманирана от:

а) индивидуалната чита, или умственото вещество;

б) менталността на:

1. човешкото семейство като цяло;
2. конкретната раса, към която човек принадлежи;

в) менталния план като цяло;

г) Универсалния Ум.

5. *Личностна енергия*. Еманирана от:

а) координираната форма на човека;

б) напреднали човешки същества, доминиращи, влиятелни личности;

в) групи, т.е.:

1. в) групи, тоест: _____ Йерархията на Планетата. Субективна;
2. Интегрираща група Мистици. Обективна;

6. *Планетарна енергия*. Еманирана от:

а) седемте планети. Това е фундаментът на астрологическата практика;

б) Земята;

в) Луната.

7. *Слънчева енергия*. Еманирана от:

а) физическото слънце;

б) Слънцето, действащо като преподавател на космическите Лъчи. [293]

Астрална енергия и страх

Предметът, който ни предстои да разгледаме има голямо практическо приложение, тъй като се отнася до астралното тяло – тялото в което човек преимуществено е поляризиран и което той осъзнава по-силно от което и да било друго тяло. Етерното тяло действително се намира под прага на съзнанието. Човешките същества остават в неведение относно преминаването на сили през този проводник и най-близо до неговата природа са тогава, когато говорят в понятията *жизненост* и *липса на жизненост*. Физическото тяло заявява присъствието си когато нещо в него не е наред или когато е необходимо да бъде удовлетворено едно или друго от неговите потребности. Във връзка с астралното тяло обаче ситуацията е различна, доколкото то е проводник на опита за мнозинството хора; съвсем малко са онези, които не прекарват по-голямата част от съзнателния си живот регистрирайки реакциите на това тяло и колебаейки се между два полюса: щастие или нещастие, удовлетвореност или неудовлетвореност, увереност или съмнение, смелост или страх. Това в действителност означава, че силата, животът на емоционално-чувстващия проводник управлява жизнената експресия и формира опита на въплътената душа. Затова е важно да разберем какво представляват тези сили, откъде идват и как въздействат на човека. Това е неговото бойно поле и това е неговото поле на победата.

Като начало желателно е да се запомни, че всяка астрална енергия е част от астралната енергия на Слънчевата система. И затова:

Чувстващото тяло на човешкото същество е субстанциален атом в чувстващото тяло на Планетарния Логос.

Чувстващото тяло (термин, който предпочитам пред термина “астрално” и ще използвам и напред) на Планетарния Логос е аспект, а не атом, на чувстващото тяло на Слънчевия Логос.

Последното на свой ред се обуславя и е канал за чувстващи сили, еманирани от огромни енергийни центрове извън нашата Слънчева система.

Ако това бъде схванато, ще стане ясно, че човек, бидейки само миниатюрна частица от огромно Цяло, което на свой ред влиза в състава на едно още по-голямо Цяло, е само място за среща на сили, по-величествени и многообразни, отколкото е способен да постигне неговият мозък. Оттук и сложността на неговата задача, но оттук и всички възможности, разкриващи се благодарение на това разширение на съзнанието, което наричаме *посвещения*. Всеки енергиен поток, протичащ през неговото тяло на желанията и чувствени реакции е път, водещ го към все-по широки и разгръщащи се контакти и осъзнавания. Но тук е и гаранцията за безопасност за болшинството човешки същества, заключаваща се във факта, че намиращият се под тяхното разпореждане апарат засега все още не е пригоден да регистрира тези безпределни възможности, които тези пътища на реализация предоставят. Докато менталния апарат не се пробуди и не се постави под контрол в достатъчна степен, на човек ще му е невъзможно правилно да интерпретира и да използва тази информация, която неговото откликващо на чувствата тяло може да му предостави, но което, за щастие, засега не прави.

Без да броим постоянната циркулация през неговото астрално тяло на планетарна, слънчева и космическа енергия, всяко човешко същество е почерпило от голямото Цяло достатъчно астрална енергия, за да построи свое собствено, индивидуално, отделно астрално тяло, откликващо на собствена специфична нота, оцветено от неговите специфични качества, ограничаващо го или не в зависимост от положението му на стълбицата на еволюцията.

Това тяло конституира границите на човешкото същество, установявайки пределите на емоционалния отклик на жизнените условия, възплъщавайки в своето качество диапазона на неговите желания, но в същото време притежаващо способност за колосално разширение, развитие и подчинение на импулсите на менталното тяло и душата. [295] То също така се въвлича във вибрационна активност, придобивайки жизнен опит на физическия план и по този начин се завърта великото колело на опита дотогава, докато не бъдат разбрани и претворени в живота Четирите Благородни Истини на Буда.

Астралното тяло притежава в себе си аналогии на етерните, или *лайя* центрите и чрез тях се изливат по-рано разгледаните сили и енергии в етерното тяло. Тези центрове донасят енергията от седемте планети и от слънцето до всяка част на астралния организъм, свързвайки човека с всички части на слънчевата система. По такъв начин се фиксира съдбата на човешкия живот дотогава, докато човек се пробуди за своето безсмъртно наследство и стане чувствителен за сили, които за мнозина са все още неосезаеми. Те се еманират от формата. Това е и причината хороскопите по-често да са точни и правилни за неразвития и непробудения човек и неточни и погрешни за високо-еволюиращия. Хората като цяло са такива, каквито ги е направило тяхното тяло на желанията. А на следващия етап – “каквито са мислите на човека, такъв е и той самият”. Астралното тяло с неговите копнежи, апетити, настроения, чувства и страсти формира физическо тяло посредством протичащите през него

сили на привличане и така неизменно води човека към изпълнение на желанията му. Ако стремленията на чувстващата природа са предимно животински, имаме ненаситен човек със силни апетити, чийто живот е насочен към тяхното удовлетворяване. Ако пък е налице страстен стремеж към комфорт и щастие, имаме човек с чувствен характер, обичащ красотата и удоволствията и практически напълно подвластен на егоизма. Така човек преминава през всички степени на желанията, хубавото, лошото и нормалното, докато не се извърши преориентация, която по такъв начин префокусира астралната енергия, че тя се насочва в съвсем друга посока. Желанието се превръща в стремеж. [296] Постига се освобождение от колелото на ражданията и човек се освобождава от необходимостта да се преражда. Тогава хороскопът, така както го разбираме днес, се оказва безполезен, неверен и ненужен, а употребяваният понякога (неточно) термин “хороскоп на егото, или душата” не означава нищо. Душата няма индивидуална съдба – тя е разтворена в Единния. Нейната съдба е съдбата на групата и на Цялото; нейното желание е осъществяването на Великия План и нейната воля е прославата на възплътения Логос.

Бих посъветвал учениците да прочетат, ако могат да намерят “*Науката за емоциите*” на Бхагаван Даса. Това е добър трактат за астралното, чувстващото тяло; в него се разглеждат фактори, които особено силно засягат стремящия се, когато се сблъска с проблема за разбирането и контрола над своята емоционална природа, за овладяването на техниката за нейното развитие и преориентацията ѝ за по-обширен опит и подготовката ѝ за изпитанията и разширението при Второто главно посвещение – Кръщението и окончателното навлизане в потока. Опитът, предстоящ напред по пътя, метафорически се излага в следните езотерически фрази:

“Когато потокът се влива в Реката на Живота, движението му може да се зърне за миг, а после изчезва. Когато потоците на чувстващия живот се срещнат там, където реката заобикаля полите на планинския масив, се вижда един широк поток, течащ на север.”

Символиката тук е очевидна и може да бъде използвана за описание на теченията на двата потока – Ида и Пингала – и тяхното сливане в реката на енергията, която се въздига към главата. Това е мястото за среща и жертвеност, извършвани на хълма Голгота (в превод – мястото на черепа). [297]

При разглеждане на чувстващото тяло на човешкото същество аз вероятно ще принеса по-голяма полза, ако го разглеждам в термините на неговите настроения и ежедневни проявления, тъй като единствено изучавайки неговите видове активност и в опитите му да ги овладее човек постига познание за себе си и така става учител. Най-разпространените прояви на астрална активност са следните:

I. Страх

II. Депресия, или противоположния полюс – еуфория.

III. Желание за удовлетворяване на животинските апетити.

IV. Желание за щастие.

V. Желание за свобода. Устременост.

В тези пет момента са сумирани практически повечето чувствени опити на човека и ние ще разгледаме всеки един от тях от следните гледни точки:

Причини.

Следствия.

Методи за насочването им.

Забележете – казвам методи за насочване, а не методи за контрол. Стремящите се трябва да разберат, че работят *със* и *във* сили, и че правилната или неправилната активност на физическия план се обяснява просто с правилното или неправилното насочване на силовите потоци, а не с нещо правилно или неправилно в самите енергии.

I. Страх. Това е една от най-разпространените манифестации на астрална енергия и стои на първо място, тъй като за огромното мнозинство конституира Пазителя на Прага, и в крайна сметка е основното астрално зло. Всяко човешко същество познава страха и диапазонът на вибрациите на страха се простира от инстинктивните страхове на дивака, произтичащи от неговото незнание на законите и силите на природата, неговият ужас пред тъмнината и неизвестността, до такива преобладаващи в наше време страхове, като страха от загубата на приятелите и близките, здравето, парите или популярността и п.е., до финалните страхове на стремящия се – страхът от неуспеха, чиито корени са в самотнието, страхът пред окончателното нищо или пълното унищожение, страхът от смъртта, (който в равна степен разделя с цялото човечество), страхът от великата илюзия на астралния план и от привидностите на самия живот, а също и страхът от самотата на Пътя и дори страхът от самия Страх. [298] Този списък може да бъде продължен много повече, но това е достатъчно за да се илюстрира широката разпространеност на най-различни видове страхове. Те определят повечето ситуации и отравят много щастливи моменти. Те превръщат човека в боязлив, плах атом на чувстващия живот, застрашен от грандиозния проблем на съществуването, съзнаващ своята слабосилност – като човек – да се справи със ситуацията и неспособността да остави зад себе си страховете и съмненията, за да се потопи в свободата и живота. Често страхът толкова много го завладява, че дори започва да се тревожи за разсъдъка си. Това е тъжна гледка, тъй като страхът е доминираща астрална енергия в днешно време и възприемчивото човечество твърде лесно ѝ се поддава.

Вие ще попитате – какви са основните причини за страха? На този въпрос, дори и ако се върнем достатъчно назад в езотерическата история на Слънчевата система, не може да бъде даден разбираем отговор. Само напреднал посветен може да разбере тези причини. Корените на страха са в основата на самата материя и страхът е предимно продукт, или следствие от принципа на ума, резултат от менталната активност. Фактът, че на страха са подвластни птиците и животните придава на този предмет по-широка основа, отколкото ако той бе просто човешки недостатък и резултат от активността и функциите на човешкия ум. Работата не е в това, че човек притежава анализиращ ум; ако той можеше правилно да използва разсъдъка си той би могъл да изкорени страха. Източникът на страха е в това, което се нарича *космическо зло* – гръмка звучаща, но почти нищо не обясняваща фраза. Неговите източници са в самата материя и във взаимодействието на двойката противоположности – душа и материя. [299] Чувствителните души на животните и хората подсъзнателно усещат такива фактори, като:

Грандиозността, и следователно осезаемият натиск на Цялото;

Натискът на всички други животи и съществувания;

Действието на неумолимия Закон;

Усещането за заточение, ограниченост и произтичащата от това неудовлетвореност.

Тези фактори, произтичащи от самия процес на проявление и увеличаващи силата си в течение на вековете, са причина за всички съвременни страхове и ужаси и са най-вече чисто психологически, а не просто инстинктивни както при животните.

По-голяма конкретизация на този предмет не би помогнала. Каква полза, ако ви кажа, че страхът е аспект на злото (или материята), което оцветява или характеризира астралното, или чувстващото тяло на нашия Планетарен Логос? Какво бихте разбараали, ако очертая пред вас проблема на този велик Живот, в Който живеем, движим се и имаме битие, в същото време, когато Той, на Своя Собствен космически план, се стреми към освобождение и се сблъсква със Свои Собствени проблеми и изпитания? Как да намеря адекватни думи, за да изразя космическата борба между Животи дотолкова безлични и възвишени по Своето съзнание, че употребата по отношение на Тях на думи, като “негов”, “той”, или “изпитания” е просто смешна и такива думи по никакъв начин не отразяват аспекта на истината или реалността. Осмислянето на космическото зло, космическото развитие или космическите проблеми може да бъде отложено за онова отдалечено време, когато стремящите се приемат Трето посвещение, изоставят всяко чувство за отделност и се отъждествят с Аспекта на Живота, а не с формената страна, и се окажат в някаква степен способни да навлязат в нивото на съзнание на нашия Планетарен Логос, да почувстват Неговата съдба и за миг да зърнат чудото на завършеността. Затова нека ограничим нашето внимание до човека, и по-конкретно до средния човек, и проследим откъде възникват вълните на страха, които постоянно спъват развитието му. [300]

1. *Страхът от смъртта* е основан на:

- а) ужасът от окончателния процес на откъсване в момента на самата смърт;
- б) ужасът пред непознатото и неопределимото;
- в) съмненията по повод принципното безсмъртие;
- г) мъката при раздялата с любимите хора;
- д) древни, внедрени дълбоко в подсъзнанието реакции на минали насилствени смърти;
- е) вкопчване в живота на формата поради отъждествяване в съзнанието предимно с нея;
- ж) старото погрешно учение за Рая и Ада, произвеждащо неприятни реакции у някои типове хора.

Говоря за смъртта като познаващ въпроса и от страната на външните светски преживявания, и от вътрешната изява на живота: *смърт няма*. Има, както знаете, навлизане към по-цялостен живот. Има освобождение от пречките на носителя, изграден от плът. Вдъхвъщият страх процес на откъсване не съществува, с изключение на случаите на насилствена и внезапна смърт, а дори и при такива обстоятелства единствените истински неприятности са мигновеното и поразяващо чувство за предстояща опасност и унищожение и нещо много напомнящо електрически удар. Нищо повече. За нееволуираните смъртта е буквално сън и забрава, тъй като умът не е достатъчно пробуден, за да реагира, а складът със спомените на практика е все още празен. За обикновения добър гражданин смъртта е продължение на жизнения процес на съзнанието му и придвижване напред на интересите и склонностите на живота. Съзнанието и осведомеността му остават същите без промяна. Той не усеща голяма разлика, бива предпазван и често не осъзнава, че е преминал епизода на смъртта. [301] За злите и жестоко егоистичните хора, престъпниците и за живеещите само за материалните неща възниква онова състояние, което наричаме “обвързан към земята”. Връзките, които те са изградили със земята и земната ориентация на всичките им желания ги карат да остават

близо до земята и до мястото, където последно са живели. Те отчаяно и по всякакъв начин се стремят да осъществят контакт и да се върнат отново. В малко на брой случаи голямата лична любов към оставените назад или неизпълнението на осъзнат неотложен дълг удържа добрите, прекрасни хора до някаква степен в подобно състояние. За стремящия се смъртта е незабавно навлизане в сферата на служене или изява, към която той е привикнал и която той веднага разпознава, че не е нещо ново за него. В часовете за сън той е развил област на активно служене и на учение. Сега той просто действа в нея през всичките двадесет и четири часа (ако говорим в понятията за време на физическото поле), вместо за обичайните няколко часа на земния му сън.

С течение на времето, в края на следващото столетие, ще стане очевиден фактът, че смъртта не съществува в смисъла, в който сега се разбира. Непрекъснатостта на съзнанието ще бъде дотолкова развита и толкова много висши типове хора ще функционират едновременно в двата свята, че древният страх ще отmine и отношенията между астралния и физическия свят ще бъдат така устойчиви и научно контролирани, че работата на медиумите в транс закономерно и тихо ще приключи. Обикновеният транс медиумизъм и контролируемите материализации под ръководството на индийските факири са извращение на отношенията между плановете от такъв характер, каквито са и сексуалните извращения и изкривявания на истинските отношения между половете. Тук имам предвид не работата на ясновидците, колкото и примитивна да е, не и овладяването на тялото от същества от висше естество, а отвратителните сеанси на материализация, ектоплазма и сляпата, неинтелигентна работа на старите атлантски дегенерати и привързаните към земята души, индийски факири и инструктори. [302] От тях няма какво да се научи, но има достатъчно, което човек да избягва. Господството на страха от смъртта почти приключва и скоро ще навлезем в период на знание и сигурност, които ще премахнат почвата, от която израстват нашите страхове. Когато имаме работа със страха от смъртта, няма какво друго да се направи, освен да се повдигне целия този предмет на едно по-научно ниво, да се обучат хората да умират. Съществува техника за умирање, така както и техника за живеене, но тази техника е загубена на Запад и е почти загубена (с изключение на няколко центрове на Знаещи) и на Изток. По-пълно този предмет може да се изучи по-късно, но представата за необходимия подход към него трябва да остане в ума на четящите, и, възможно, в зависимост от настойчивостта им в ученето, четенето и мисленето, постепенно ще бъде събран и публикуван интересен материал.

2. *Страхът от бъдещето.* Този страх е с тенденция към нарастване и ще предизвика много страдания в света, преди да се обезмисли. Той произтича от три човешки особености:

а) инстинктивни психологически навици на мислене, вкоренени дълбоко в животинската природа и произтичащи от фундаменталния инстинкт за самосъхранение. На дивите раси обаче той е слабо присъщ. Такова вгледано напред, очакващо състояние на ума е предимно човешка черта и е зародиш на способността за въобразяване, свързана с умствените процеси, които в крайна сметка еволюират до способност за интуитивна медитация плюс визуализация, съставляващи истинската основа на всяка творческа работа. В настоящия момент обаче такова състояние на ума крие опасност и препятства. Древни страдания, подтискащи спомени, постоянни беди, скрити дълбоко в подсъзнанието, често излизат на повърхността и предизвикват състояния на страх и подтиснатост, които не могат да бъдат овладени и затихнати с никакви разсъждения. [303] Благодарение на средствата за комуникация дори и най-незначителното събитие се възприема като причина за трагедия, болка и страдание от отдалечения на хиляди километри събрат. Днешната икономическа катастрофа предизвиква масов ужас и колкото по-чувствителен е индивидът, толкова по-силно би реагирал на такова състояние на ума. По такъв начин страхът от бъдещето е изтощително съединение на инстинктивната памет и очакващото, предчувстващо въображение, и малцина са онези, които избягват тази заплаха. Безпокойството и тревогата са част на всеки човек; те не могат да бъдат неутрализирани и преодолені по никакъв друг

начин и от нищо друго, освен от самата душа.

б) изблици на прозрение, еманирани от душата, пребиваваща във Вечното Сега. Когато контактът с душата се е установил и съзнанието на Знаещия се е стабилизирало в мозъка, то прозрението не би довело до никакъв ужас. Тогава картината може да се обозре в нейната цялост, а не като мимолетен, фрагментарен проблясък, както е сега. И отново лекарството против страха е същото – установяването на колкото е възможно по-тясна връзка между душата и мозъка посредством трениран и контролируем ум, за да могат причината и следствието да се видят като едно и да могат да се предприемат правилните стъпки за безпогрешно, максимално полезно овладяване на ситуацията. Прозрението рядко приема формата на щастливо пророчество и причината за това не е трудно да се открие. Расата днес се намира в такава точка, когато блудният син осъзнава безмислеността и безцелността на земния живот. Той е готов внимателно да обмисли посланието на Буда; той е готов, тъй като дълги векове е бил терзан от войни, глад, желаниа и икономически несгоди. Откриващата се пред него перспектива му изглежда черна, отблъскваща и изпълнена с бедствия и катастрофи.

Ако обаче хората въплътят концепцията за братството с всичко, което тя подразбира, в живота и в работата във всеки един ден, във взаимоотношенията между капиталистите и трудещите се, политиците и народа, между нациите и расите, на земята би се възцарил такъв мир, който никога не би могъл да бъде разрушен. [304] Толкова просто правило, но колко трудно се усвоява от мнозинството!

в) поток чужда мъка и нещастие може да бъде възприет от индивида, при това без той да има някакво отношение към това. Човек може да се настрои към страховете на другите хора, докато той самият не се страхува от нищо. Той може дотолкова да се отъждести с техните предчувствия за предстояща катастрофа, че да ги интерпретира като нещо, което очаква и него самия. Той не е в състояние да се разграничи от техните реакции и се пропива с толкова много отрова от техните емоционални и ментални аури, че попада във водовъртеж от ужаси и страхове. За него обаче, ако можеше да го осъзнае, бъдещето не крие в себе си никакви катастрофи. Той просто се самозалъгва, но тези страхове въздействат на неговото астрално тяло и слънчев сплит. Това за съжаление става сега, когато толкова много чувствителни, устремени души, неопитни в работата със световната карма, широко се отварят за страданията на другите и не умеят да правят разлика между своята собствена съдба в близкото бъдеще и съдбите на тези от обкръжението.

По-напредналите стремящи се и тези, които се намират на Пътя на Ученичеството могат да улавят древните вибрации на злото и мъките на астралния план – злото на едно отдавнашно минало; те могат да разчитат малък фрагмент от акашовите записи относно надвисващи опасности над индивидуума или групата, на които самите те вероятно никога няма да бъдат подложени, но ще разтълкуват тази информация и относно себе си и, следователно, ще страдат.

3. *Страхът от физическа болка.* Този страх е характерен за някои и лежи в основата на всички тревоги, колкото и малко да си дават сметка за това. [305] В действителност това е резултат от други три вида страх, претоварване, изпитвано от астралното тяло, напрежение, предизвикано от работата на въображението и пренапрягане на физическата нервна система вследствие на умствена дейност. Нервната система става особено чувствителна и способна да изпита най-интензивно физическо страдание. Болестите и неразположенията, които за

обикновения, флегматичен човек не са от жизнено важно значение, изведнъж се обострят до степен на истинско мъчение. Това трябва да бъде разбрано от тези, които се грижат за болните; трябва да се вземат мерки за подобрването на физическото състояние с помощта на успокояващи и обезболяващи средства, за да може преуморената нервна система да не изпитва прекомерно натоварване.

Ще попитате – одобрявам ли употребата на етер и хлороформ при операции, а също и прилагането на успокоителни лекарства. Принципно не, но в качеството им на временна мярка – да. Когато контактът на човека със собствената му душа се стабилизира и заздравя и когато той развие способност да излиза от своето физическо тяло когато пожелае, подобни средства за помощ повече не ще му бъдат нужни. В днешно време тези средства могат да бъдат разглеждани като необходими, обусловени от световната карма и точката, която е достигнала еволюцията на расата. Разбира се, не призовавам към използването на наркотици и силно действащи лекарства от хистерични и неуравновесени хора, но не съм против приема на обезболяващи средства под мъдрия контрол на лекар.

4. *Страхът от неуспех.* Той поражда много хора във всички сфери. Страх, че не може да се върши добро; страх, че можем да не заслужим любовта и възхищението на тези, които обичаме; страх, че другите ни презират или ни гледат отвисоко; страх, че може да пропуснеш благоприятната възможност и да не се възползваш от нея – всичко това са аспекти на комплекса на страха, слагаш отпечатък върху живота на твърде много достойни хора. Той може да бъде предизвикан от чуждо по дух, неразбиращо обкръжение и недобра подготовка, несъответстващи на задачата и в много случаи се основава на факта, че човек е ученик или истинска голяма душа, готова да поеме по Пътеката на Изпитанията. [306]

Човек е усетил докосването на душата; той е имал видение и е зърнал възможността; той разглежда и оценява своята личност от гледна точка на предстоящата работа и качествата на хората, с които тя го е свързала. В резултат възниква силен комплекс за непълноценност, тъй като го подхранват реални силови потоци от горе. Енергията, както е известно, следва мисълта и е оцветена от качеството на тази мисъл. Човек критично, с омерзение разглежда своята личност, подхранвайки именно това, за което най-много съжалява, и в резултат става още по-несъответстващ на своята задача. Това е омагьосан кръг, който трябва да бъде преодолян с пълното съзнание за истината, вложена в думите: *“Каквито са мислите на човека, такъв е и той самият”*. Ако той мислено пребивава в природата на всезнаещата душа, то той се уподобява на тази душа. Неговата мисъл е фокусирана в съзнанието на душата и той става душа проявена чрез личността.

Такова е краткото изброяване на основните страхове, мъчещи човечеството, което само открива темата и дава повод за някои практически напътствия.

II. *Депресия, или нейната противоположност – крайна еуфория.* Когато преминаваме към изучаването на депресията ние се сблъскваме с едно толкова разпространено явление, чийто атаки малцина могат да избегнат. Депресията е като миазма, като гъста мъгла, обгръщаща човека, пречеща му да вижда ясно и уверено да върви напред, опознавайки Реалността. Тя е част от великата астрална илюзия; ако това бъде разбрано става очевидно защо тя съществува – а именно поради астрална или физическа причина и се обуславя от ситуацията в света или от ситуацията около личността. Поради това трябва да изучим депресията при индивида и да открием нейната причина.

Причини за депресията могат да бъдат: [307]

1. Световната илюзия. Тя потапя единицата, свободна от индивидуални, предизвикващи депресия състояния, в самите недра на световната реакция. Тази световната илюзия с нейните обезсърчаващи и депресивни въздействия се корени в различни фактори, на които можем накратко да са спрем:

а) Астрологически фактори, действащи и на планетарната карта, а по такъв начин и на индивидуумите от определен расов тип. Тези два фактора често се пропускат;

б) Пътят на Слънцето по небесната сфера. Неговият път на юг се характеризира с понижена вибрационна активност и стремящите се трябва да помнят това през есента и началото на зимата;

в) фазата на Луната, когато по-голямата ѝ част е тъмна, т.е., периодът на намаляваща стара Луна и началото на ранната нова Луна. Това, както е добре известно, влияе на медитативната работа;

г) Психологически и множество други затормозяващи фактори, които без съмнение са предизвикани от сили външни по отношение на планетата и от планове, чийто намерения са неясни за обикновеното човечество. Тези сили въздействат на човешката раса и засягат най-чувствителните; последните на свой ред въздействат върху своето обкръжение и постепенно се създава такова състояние, което обзема расата или нацията за определен период или цикъл, като довежда до дълбока депресия и взаимно недоверие. Това е и причината за една тъжна самовглъбеност, която наричаме паника, или вълна на безпокойство. Фактът, че това състояние може да се прояви като военна, икономическа, социална или политическа активност, че може да приеме формата на война, религиозна инквизиция или финансова напрегнатост или взаимна подозрителност е вече друг въпрос. Причините са заложени в схемата на еволюционния процес и се определят, дори и това да не се осъзнава, от справедлив Закон. [308]

2. Астралната поляризация. Дотогава, докато човек се отъждествява със своето емоционално тяло, интерпретира живота съобразно своите настроения и чувства и реагира на желанията, то чест негов спътник ще бъдат моменти на отчаяние, тъмнина, съмнения, страдания и депресии. Всички те произтичат от измамата, от илюзията на астралния план, който изкривява, изопачава и заблуждава. Няма нужда повече да се спираме върху това. Ако стремящият се осъзнава един фактор, то това е необходимостта да се освободи от Великата Илюзия. Арджуна е знаел за това, но все пак се е поддал на отчаянието. И в този час на нужда Кришна не го е изоставил и е изложил в *“Бхагавад Гита”* прости правила, които помагат да се преодолее депресията и съмнението. Те могат да бъдат изложени накратко:

Знай, че ти си неумиращ Един.

Контролирай своя ум, тъй като чрез ума може да се познае неумиращия Един.

Знай, че формата е само покров, скриващ великолепието на Божествеността.

Осъзнай, че Единен Живот пронизва всички форми, тъй че няма смърт, няма страдание, няма отделност.

Затова отстрани се от формената страна и се приближи към Мен, обитаващият пространство със Светлина и Живот. Така се разпръсва илюзията.

Именно астралната поляризация прави човека беззащитен пред собствените му многобройни емоционални реакции и вълни от най-разнообразни чувства, идващи от обкръжението. Именно по тази причина той се въвлича във водовъртежа на неконтролируеми енергии и

неправилно насочени емоционални сили, възбудени от световните войни, финансовата паника, религиозния фанатизъм, терора. Именно астралната поляризация го въвлеча в пристъпи на бурна радост и измамно щастие през време на които “лъжовната светлина” на астралния план разкрива пред него фалшиви източници на удоволствие; или всеобщата еуфория – благодарение на неговата чувствителност – го въвлеча в такова истерично състояние, което намира своя израз в неудържимо веселие – противоположният полюс на неудържимия плач. [309] Имам пред вид не истинското веселие или уместното чувство за хумор, а тези истерични еуфорични взривове, така изтощителни и характерни за простите хора.

3. Отслабване на физическото тяло. Това се обяснява с различни причини, такива като:

- а) изтощение на етерното, или жизненото тяло;
- б) физическа болест – или вродена, или наследена от минал живот, случайна или обусловена от неправилни емоционални реакции или появяваща се като резултат от световната карма, например, епидемия;
- в) атмосфера. Този фактор често се изпуска от очи, но състоянието на атмосферата, климата, атмосферното налягане, влажността или сухотата, горещината или студа оказват определено психологическо въздействие.

Ако поразмислите ще разберете, че всички второстепенни и временни причини за депресията или за нейната противоположност могат да бъдат отнесени към една от тези три групи, а ако причината е идентифицирана, начинът за излекуване става очевиден.

Повече или по-малко подробно разгледах първите две проявления на астралната сила – *страхът* (от смъртта, от бъдещето, от страданието, от неуспехите и безбройните по-маловажни видове страх, на които е подложено човечеството) и *депресията*, доколкото тези две проявления в днешните времена и цикъл конституират Пазителя на Прага за човека. И двата свидетелстват за чувствителната реакция на психологическите фактори и те не могат да бъдат преодоленни чрез използването на такъв фактор, като безстрашието. Те трябва да бъдат преодоленни с помощта на всезнаенето на душата, въздействаща чрез ума, а не чрез всемогъществото на последния. В това е заложен окултен намек. Няма да се занимавам с останалите изброени фактори, такива като желанието за щастие, желанието за удовлетворяване на животинските апетити и желанието за освобождение, тъй като за болшинството те не са такъв проблем, както първите две. [310] Би могло подробно да се опишат тези проявления и техните причини, но когато страхът и депресията бъдат преодоленни, расата ще навлезе в състояние на щастие, истинско удовлетворение (за което изброените по-горе стремежи са само символи) и освобождение. Нека за начало се занимаем с основното зло. Когато те бъдат преодоленни, това, което остава е правилната ориентация и поляризация в душата.

По-нататък ще разгледаме преодоляването на неправилните вибрации на астралното тяло и използването на астралната енергия в правилната посока.

Ние подробно разгледахме темата за астралното, или чувстващото тяло, а също и различните неправилни проявления, чрез които то заявява за себе си. Човечеството вибрира основно на едното или другото от тези проявления, и чувстващото тяло на средното човешко същество едва ли в някой момент е свободно от едно или друго вълнение, страх или настроение. Това е обусловило такова състояние, че Центърът в слънчевия сплит е ненормално развит. В основната маса от хора Сакралният център и Центърът в слънчевия сплит управляват живота и в следствие на това желанието за материално съществуване и сексуалния живот са така тясно свързани едно с друго. При животното всъщност слънчевият сплит е мозъкът и той

управлява всички инстинктивни реакции, но то не е така тясно свързано с чисто сексуалното поведение, както човешкото същество. Когато мозъкът стане чувствителен към пробуждащия се ум и не бъде така изцяло погълнат от механизма, регистриращ чувствените впечатления, ние бихме придобили такава ориентация, която в крайна сметка ще повдигне съзнанието в центровете, намиращи се над диафрагмата. Слънчевият сплит отново ще възвърне предишната си функция като направляващ агент на чисто инстинктивния животински живот. За напредналия ученик слънчевият сплит е основно орган за психическа чувствителност, който ще остане такъв, докато висшите психически сили не сменят нисшите и докато човек не започне да функционира като душа. [311] Тогава чувстващият живот ще се спусне под прага на съзнанието.

Правилното използване на енергията

При разглеждането на пътищата за преодоляване на лошите вибрации и правилното насочване на астралната енергия би било добре да посочим накратко главните енергии, въздействащи на човешкия организъм и циркулиращи посредством чувстващото тяло на човека.

1. Енергии, преминаващи и протичащи във всички посоки през чувстващото тяло на самата планета. Това, с други думи, е астралното тяло на *Духа на земята*. Тази същност не е Планетарният Логос, но е същество с огромно могъщество, намиращо се на инволюционната дъга и имащо такова отношение към Планетарния Логос, каквото астралния елементал към човешкото същество. Фактите относно този живот са приведени в *“Трактат за Космическия Огън”*. Неговият живот е съвкупност от огромен брой животи и тези лунни питри (или по-малки строители), които съставляват чувстващия живот на личностния аспект на Планетарния Логос – могъща сила, с чиято помощ може да се твори както добро, така и зло – в смисъла, в който употребяваме думата “зло”. Злото само по себе си не съществува, така както и доброто, в смисъл на две противоположности. Единствено във времето и пространството съществуват различни състояния на съзнание, предизвикващи различни външни проявления. Енергията на този инволюционен живот оказва могъщо въздействие на този друг крехък инволюционен живот, който образува нашия астрален елементал. Това, което предпазва от пълно чувствено отъждествяване с този огромен живот, е индивидуалността на човека и мощта на неговата бързо координираща се личност.

Човекът е индивидуум. Той е следствие от други фактори, и съвкупността от тези фактори го защитава от окончателното му поглъщане от планетарния чувстващ живот, какъвто е случаят при животните. В момента на смъртта астралното тяло на човека се разпада и неговите частици отново се превръщат в съставни частици на огромното цяло. [312]

2. Определени астрални енергии, еманирани от определени планетарни форми, които все още не съществуват във вид на физически планети и не са в етерната сфера, но влизат в състава на нашата Слънчева система. Те, в планетарен смисъл, представляват две групи животи: – Първо, тези астрални обвивки на разпадащите се и разлагащи се планети, които могат да се видят от посветения; те все още се въртят около нашето Слънце, но въпреки това бързо изчезват. Нашата Луна ще се присъедини към тях след пълния разпад на нейната външна форма. Второ, астралните форми на тези по-малки слънчеви животи, намиращи се на еволюционната дъга, които бавно придобиват форма, но още не са придобили етерно тяло и никога няма да придобият физическо тяло в настоящия световен период. Тези две групи са планетарното съответствие на влизашите във въплъщение хора, или на тези, които постепенно са отхвърлили своите тела на прага на своето последно прераждане; или пък на тези, които напълно са отхвърлили своите обвивки.

В непосредствена близост до нашата земя съществуват две такива бързо разлагащи се форми, ако мога така да се изразя, но притежаващи все пак изключително мощно влияние. Поради тяхната най-тясна връзка със Земята те предизвикват два вида желаниа, или астрални тенденции сред хората. Едната в значителна степен предизвиква тази инстинктивна тенденция към жестокост, която може да се наблюдава при децата и някои типове хора, а другата оказва влияние върху половия живот и предизвиква тези склонности към извращения, които днес създават големи трудности. Техните отмиращи астрални еманации силно подхранват садистическите тенденции и половите извращения. В древността те са били още по-мощни, тъй като са се намирали по-близо до Земята, отколкото сега; оттук и ритуалните жестокости и отвратителните жестокости, например в Содом и Гомор. Тяхната мощ бързо залязва, но трябва да се помни, че те не биха имали никакво влияние, ако в самото човечество не съществуваха определени инстинкти, върху които тези енергии да въздействат. [313] Трябва също така да се помни, че в лемурийските времена тяхното влияние е било конструктивно, тъй като в онези дни урокът на секса и регистрацията на болка от ума са влизали в планове на тези, които са обучавали и насочвали животинския човек към човешко съзнание – не в съзнанието на душата, и дори не в самосъзнанието през тези толкова ранни времена.

Близо до нашата земя, на път към ново въплъщение, се намира един велик Живот, приемащ сега етерна форма. Този Живот се намира на еволюционната дъга и няма нищо общо с живота на разпадащите се обвивки, но има реален принос за идването на Новата Епоха. Неговото влияние е двойко: благодарение на еманациите на астралното тяло на този велик Живот се извършва работа по разрушаване на разделящите стени на индивидуализма, проявени при човека под формата на егоизъм, а при нациите – като национализъм. Благодарение на своето бързо интегриращо се етерно тяло този Живот привежда етерното тяло на нашата планета в състояние на повишена вибрация. В *“Трактат за Космическия Огън”* се говори за *Аватара от Сириус*, който ще дойде, за да окаже определено въздействие върху нашата планета. Този Живот не е този Аватар, но е нещо като Св. Йоан Предтеча – Кръстителят, който “кръщава с вода (астрални еманации) и Свети Дух”. Повече информация относно това не може да се даде, но споменаването е необходимо, доколкото трябва да се имат пред вид енергиите, идващи от тези два фактора.

3. Астрални енергии, еманации от новия знак на зодиака, в който навлизаме сега – знакът на Водолея. Този знак е водоносещ, живителен и емоционален. Той (със своята могъща сила) ще способства за съединяването на астралните тела на хората с нова свързаност, която ще доведе до братство в човечеството, което ще игнорира всички расови и национални различия и животът на хората ще бъде доведен до синтез и единство. [314] Той ще предизвика такъв мощен прилив на обединяващи животи, какъвто засега е невъзможно да бъде предвиден, но който за хилядолетия ще сплავи цялото човечество в целокупно братство. Неговото емоционално влияние ще се изрази в “очищението” на астралните тела на хората, така щото материалният свят ще загуби своята толкова силна привлекателност, макар на по-късните етапи това може да доведе до прекомерно развитие на чувствителността, както това сега се случва с материалността! Последните стадии на всеки знак се характеризират с преразвитие именно на този фактор, върху който съответният знак оказва най-силно въздействие. В днешно време този знак оказва конструктивно влияние върху пионерите на расата и разрушително върху основната маса от човечеството. Могат да се потърсят повече факти за идващата епоха на Водолея в текущата литература и няма нужда да се простирам повече върху тази тема.

4. Слаби еманации от свещеното “Сърце на Слънцето” – неуловими за масите, но моментално предизвикващи отклик в мистиците на расата, които все повече демонстрират твърде реална груповата интеграция и интерес. Тези еманации са прекалено високи, за да предизвикат отклик сред широките маси, но мистиците им реагират и се обединяват, улавяйки новата вибрация. Тяхната работа по-нататък се заключава в понижаването на тази

вибрация така, щото с течение на времето да могат да я почувстват най-напредналите представители на расата. По такъв начин работата на групата мистици трябва неизбежно да се разширява, тъй като ритъмът на нашата планета сега е станал по-съзвучен с ритъма на биене на “Сърцето на Слънчевия Логос”, отколкото преди (тъй като засега тя не е свещена планета). Любовта и мисълта на този божествен Живот сега са насочени към “*малката дъщеря на отдавна загубения син*”, както понякога се нарича нашата планета в окултните книги на Великите.

5. Друга масова еманация, въвличаща астралното тяло на човека в напрегната активност, е импулсивното желание, свойствено за астралното тяло на четвъртото, или човешкото царство разглеждано като цяло или като експресия на живота. [315] Чувстващото тяло на човечеството откликва по един неосъзнаван начин на четирите описани по-горе типа астрална енергия и този отклик зависи от качествата на индивидуалното астрално тяло и от стадия на развитие на човека. Именно в този факт се корени масовата психология и принципът на тълпата. Корените на така нареченото обществено мнение също се намират тук, но ще мине още доста време, преди психолозите от академичните среди да признаят тези четири факта. Именно с този тип чувстващ отклик се стараят да работят лидерите, формирайки мислите на хората по такъв начин, че да възбудят едно или друго желание. Те работят с тези типове чувстваща материя без да притежават и най-малко разбиране за ситуацията и без всякакво осъзнаване на факторите, с които имат работа; те работят магнетически – ако се намират на Втори Лъч, и внушавайки страх чрез разрушение – ако се намират на Първи. Ако са на Трети Лъч използват Закона за Целесъобразността. По такъв начин всички те работят с астралните тела на хората и техният успех зависи основно от техния собствен тип астрално тяло, от неговата способност да привлича другите, които са достатъчно развити, за да могат адекватно да откликнат и след това да придвижват работата напред. Поради това човекът от улицата е жертва на астралното могъщество на тези, които го водят или в името на техните собствени цели или за благо на собствената му душа, тъй като това могъщество се проявява и в двете посоки.

6. Астрален живот или чувствени еманации от семейството и приятелите на човека. Те му въздействат много повече, отколкото той предполага, или пък самият той може да им въздейства в зависимост от това кой е позитивен и кой негативен. Всеки, с когото се сблъскваме или с когото контактуваме, всеки, с когото живеем или общуваме ежедневно оказва върху нас или добро, или лошо въздействие. Той или възбужда нашата емоционална природа в добър и висок смисъл, способствайки по такъв начин работата по преориентацията, или понижава нейното ниво така, че прогресът се забавя и ние завиваме надолу, към материалността. [316] Всичко това ни е добре известно и няма смисъл да се задълбочаваме в тази тема.

7. Емоционалната (астралната, чувстващата) способност, с която човек навлиза в живота, която използва и построява в течение на своя живот. Мнозина са жертви на емоционално тяло, което сами са сформирали, откликвайки на енергии от горепосочените групи. Астралното тяло реагира на всякакви еманации от чувствен характер по три начина:

а) *Емоционално*. Астралното тяло на човека се подтиква към един или друг вид отклик от еманациите на астралните тела (групови или индивидуални) на тези, които го обкръжават. Тази фраза изисква внимателно изучаване;

б) *Сензитивно*. Винаги съществува регистрация на впечатления от чувстващото астрално тяло дори и да отсъства емоционален отклик, и учениците трябва да се научат да правят ясна разлика между двете. Понякога, когато емоционална реакция в общоприетия смисъл липсва, се регистрира подтикваща причина, опитваща се да окаже въздействие върху емоционалното тяло;

в) *Проста реакция*. Регистрация или отказ да се регистрира или реагира на въздействие, на емоционално впечатление. То може да бъде както лошо, така и добро.

Във всичките три случая се избира една или друга от двойките противоположности и изборът зависи от качествата на астралния механизъм на човека. Четвъртият метод предполага пълно разграничаване от емоционалното тяло, способност за абстрахиране по собствена воля от всякакво чувствено впечатление, за да може да се служи с по-голяма ефективност и да се обича по-разумно, с по-голямо разбиране. Не забравяйте, че в крайна сметка любовта и емоцията *не са* едно и също нещо. [317]

Тук изниква един практически въпрос: Как може да се преодолее неправилната вибрация?

Първо, необходимо е да се разбере какво означава *неправилна вибрация* и *наличие на способност да се регистрира реакция*. Вибрация, импулс, емоция, желание се зараждат в нисшия формен аспект. Те се отличават от еманациите, постъпващи от душата. Следва да се разграничат два типа въздействие върху чувстващото тяло. Въпросът, който трябва да се зададе, е следният: Е ли тази реакция отклик на личностния живот или е отклик на съзнанието на душата? Дали този импулс, който се опитва да активизира моето чувстващо тяло изхожда от божествения Живот вътре в мен, или идва от някое проявление на формения аспект? Въвлича ли той моето астрално тяло в активност, която би могла да повреди онези, които са свързани с мен, или да им помогне? Пречи или подпомага?”

Подробното изучаване на нечий емоционални реакции води до разглеждането на тази основна характеристика, която не може да не бъде особено подчертана предвид днешната ситуация в света. А именно – *непричиняването на вреда*. Казвам ви, че постигането на ненавреждане в положителен смисъл (не в отрицателен) означава достигане на такава степен, която директно довежда до Портала на Посвещението. На пръв поглед това изглежда твърде дребен момент в сравнение с цялата идея за повещението, че губи всякакво значение. Но нека този, който мисли така се опита да практикува такова положително непричиняване на вреда, което се изразява в правилно мислене (доколкото е основано на интелигентната любов), правилна реч (доколкото е подчинена на самоконтрола) и правилно действие (доколкото то е основано на разбирането на Закона), и ще открие, че този опит изисква целия ресурс на неговото същество, а постигането на резултат ще отнеме доста време. Това не е ненавреждането, което произтича от слабост и сантиментални чувства или когато се опитваме да избегнем вълнението, защото то разстройва установената хармония на живота и създава дискомфорт. Това не е ненавреждането на слаборазвитите, негативни, немощни мъже и жени, които са толкова неспособни, че нямат сили да причинят вреда. [318]

Това е такова непричиняване на вреда, което израства от истинското разбиране и контрола над личността от страна на душата и което неизменно довежда до духовна експресия в ежедневието. То произтича от способността да се навлиза в съзнанието и да се прониква в същността на събрата, а когато това стане, всичко се прощава и остава само желанието да се помогне.

Предпазването от отклик на неправилната вибрация не бива да се извършва с такива методи, като “построяване на защитна черупка” или “изолиране” чрез силата на мантри и визуализации. И двата метода са временни мерки чрез които се опитват да защитят себе си онези, които имат още какво да научат. Построяването на защитна “черупка” довежда, както ви е добре известно, до обособяване, и в края на краищата до необходимостта от отказ да се строят “черупки”, а след това и да се разградят и унищожат вече построените. Което е по-лесно да бъде сторено, отколкото да се преодолее самият навик. Процесът на построяване протича автоматично дотогава, докато накрая стремящият се не построи около себе си толкова огради, че нито сам вече може да се измъкне от тях, нито е възможно да се установи някакъв контакт с него. Процесът на изолиране, който е по-напреднала практика и изисква голямо магическо знание, представлява излъчване на определени енергии от жизненото тяло

в конкретно направление, за да може посредством така наречения импулс да удържа другите енергии на разстояние. В резултат на този импулс, насочен към настъпващите енергии, те се обръщат и се изпращат в друга посока. Тези енергии обаче трябва някъде да отидат, и ако те повредят друг човек, то нима няма да носи отговорност този, който ги е пренасочил в желанието да предпази себе си? [319]

Култивирането на непричиняване на вреда е най-добрият и най-лесен начин стремящият се да работи. Тогава в него не остава нищо враждебно по отношение на който и да е живот в която и да е форма, и следователно той привлича към себе си само онова, което е благотворно. Той използва привлечените по такъв начин благотворни сили за помощ на другите същества. Такава трябва да бъде първата крачка и необходимата дисциплина, и постоянното следене на всяка активност на всичките три плана на човешката еволюция (а и на всичките реакции) поставя емоционалното тяло под господството на просветления ум. Те способстват и за разбирането на събратята.

Второ, имаме един по-късен стадий, на който ученикът се обучава да абсорбира и трансмутира неправилните вибрации и деструктивните енергии. Той нито отграничава, нито изолира себе си от своите събратя. Благодарение непричиняването на вреда той се е научил да неутрализира всякакви лоши еманации. Сега той действа позитивно и по нов начин. Той целенасочено, напълно осъзнавайки какво върши, всмуква в себе си всички злотворни еманации (деструктивни енергии и лоши сили), разгражда ги на съставните им компоненти и ги връща там, откъдето са дошли – неутрализирани, лишени от сила, безвредни, но все пак с непроменена природа. Ще кажете, че това е трудно да се разбере, че не говори достатъчно на средния стремящ се. Уви, такъв е винаги процесът на езотерическото обучение, но знаещите ще ме разберат и за тях аз говоря.

Съществува и още по-качествен метод, използван от посветените. Благодарение познаването на Закона и определени Думи на Силата, посветеният може да заповяда на енергиите да се обърнат и да се върнат към своя източник. Но към този метод обаче нямаме никакво отношение. Засега е необходимо да се практикува непричиняване на вреда и внимателно да се следи за неговото прилагане в ежедневието.

Методиката за правилното насочване на астралната енергия може да бъде обобщена в три правила, взети от древната “*Книга на Правилата*”, които са били давани на чела на въведителните степени. Всички истински езотерически школи започват с установяването на контрол над астралното тяло, и чела трябва да научат наизуст и да практикуват тези три правила, след като постигнат реален прогрес в непричиняването на вреда. [320]

Правило I. Влез в сърцето на брата си и виж неговата мъка. И тогава проговори. И нека произнесените думи му предадат могъща сила, с която да разкъса своите окови. Но самият ти не ги разкъсвай. Твоята работа е да говориш с разбиране. Изпратената към него сила ще му помогне в работата.

Правило II. Влез в ума на своя събрат и прочети неговите мисли, но само ако твоите мисли са чисти. След това *мисли*. И нека създадените от теб мисли влязат в ума на твоя събрат и се съединят с неговите мисли. Самият ти бъди отстранен, тъй като никой няма право да влияе върху ума на своя събрат. Единственото, което можеш да направиш е да го предразположиш да си помисли: “Той обича. Той е до мен. Той знае. Той мисли с мен и аз мога да постъпя правилно.” Учи се така да говориш. Учи се така да мислиш.

Правило III. Съедини се с душата на твоя брат и го познай такъв, какъвто е. Това може да се направи единствено на плана на душата. В противен случай това съединение ще подхрани

неговия нисш живот. След това се съсредоточи върху Плана. Така той ще види ролята, която играе и той, и ти, и всички. Така той ще навлезе в живота и ще разбере, че работата е завършена.

Забележка, приложена към това трето правило, гласи:

“Тези три енергии – енергията на речта, енергията на мисълта и енергията на целта, когато бъдат с разбиране направлявани от чела и когато са съединени пробуждащите се сили на неговия събрат, на когото той се старее да помогне, са същите тези три енергии, с които работят адептите.”

Почти невъзможно е да бъдат преведени тези древни формули с адекватни понятия, но даденото приблизително изложение ще съобщи на просветления ум тяхната идея; в тези правила са обобщени някои съображения за правилното насочване на енергиите, които средният учащ се трябва да усвои и за които е вече готов. [321]

Сегашните времена и бъдещето

И тъй, видяхме мястото, което миниатюрната чувстваща единица, използвана от индивидуалното човешко същество, заема по отношение на Великото Цяло. Отбелязахме различните форми, които приема астралната еволюция. Също така разгледахме и някои източници, от които постъпва астрална енергия. Установихме, че всеки от нас е потопен в море от чувстващи сили, които ни въздействат, тъй като, според Закона, сме усвоили за собствена употреба част от тази вселенска енергия, посредством която сме свързани с Цялото. Един от видовете астрална енергия, която не сме разгледали, е маниера, както ни е известно, от “Сърцето на Слънцето”. Аз обаче не бих могъл детайлно да я разгледам поради неспособността на човешкия мозък да разбере, а човешкото сърце да усвои този тип астрална енергия дотогава, докато не се отвори и не започне да функционира Сърдечния център. Независимо от това обаче този поток живителна енергия може да бъде усещан доста силно, макар засега да не може да се усвоява в чист вид. Наричаме го “Божия любов”. В действителност това е онази свободно течаща, изливаща се, магнетически притегателна сила, която довежда всеки странник до дома – Дома на Отца. Това е тази сила, която вълнува човешкото сърце и намира своя израз чрез посредничеството на световните аватари, в мистическия копнеж, присъщ на всяко човешко същество, във всички движения, имащи за цел благополучието на човечеството, във всякакъв род филантропични и образователни начинания, а също и в така наречения в природата *майчин защитен инстинкт*. Но това всъщност е групова чувствителност, и само в настъпващия век на Водолея нейната истинска природа ще намери своето правилно разбиране и правилно приложение. Говоря за нея тук защото това е един от факторите, изискващи разглеждане. [322] Само тези обаче, чиито “сърца са открити и възнесени към Господа” знаят за какво говоря.

Няма нужда да засягам това, което предстои на расата в отдалеченото бъдеще. Изискват внимание насъщните проблеми – лични или расови – и проблемите, касаещи контрола над астралния проводник.

Появява се удобен случай да се продемонстрира в съществуващия хаос потенциата на Его-то, или душата, способността ѝ да контролира и господства в нейната малка сфера на влияние. В това се заключава особеното напрежение за всички стремящи се в днешно време и аз бих

искал, за да ви помогна да се ориентирате, да ви дам някои съвети, които можете да последвате или не – както прецените.

Трябва да помним, че всеки стремящ се е фокус на енергия и на своето място той трябва да бъде съзнателен фокус. Сред водовъртежа и бурята той трябва да направи осезаемо своето присъствие. Тук е в сила Законът за Действието и Противодействието и често Великите (предвиждайки необходимостта от именно такива точки на вътрешен контакт през периодите на световни вълнения, подобни на сегашните) събират на определени места тези, които се стремят към служене, за да способстват за равновесието и да придвижват общия План, като в същото време усвояват и много необходими уроци.

Усилието от страна на стремящите се трябва да се изразява не в оказване на съпротивление и отразяване на натиска, не във воюване и отбрана. Подобен опит центрира вниманието върху не-“аз-а”, увеличавайки хаоса. Усилието трябва да се заключава в стремежа да се постигне контакт с висшето “аз”, запазвайки го стабилно и устойчиво и пребивавайки в такова подравнено състояние, щото силата и могъществото на душата да могат да се изливат *върху* нисшата троична природа *и посредством* нея. Това излияние ще доведе до едно постоянно, стабилно излъчване, което ще въздейства на обкръжението в точно съответствие със степента на вътрешния контакт и в пряка зависимост от чистотата на канала между физическия мозък и каузалното тяло. [323] Стремящите се също така трябва да култивират такова самозабравяне, което се изразява в загриженост за благото на всички, с които те имат контакт. Самозабравянето се отнася до нисшето “аз”. Самоприпомнянето и самозабравянето трябва да вървят ръка за ръка.

Човекът, който си е поставил за цел да стане място за контакт между хаоса и Тези, Които работят в името на конструктивните цели и ред, е длъжен във всичко, което прави да използва най-необходимия фактор – *здравия смисъл*. Това винаги включва и Закона за Икономия на Силата, благодарение на различаването и истинското чувство за ценности. Там, където те са налице се пести време, силата се разходва разумно, енергията се разпределя мъдро, не се допуска прекомерна активност и Великите могат да разчитат на благоразумието на стремящия се, намирайки в негово лице помощник.

Всяка окултна подготовка има предвид такова развитие на стремящия се, че той да може в действителност да стане фокус на духовна енергия. Трябва да се помни обаче, че съгласно Закона такава подготовка е циклична, има свои приливи и отливи, както и всичко в природата. Времена на активност следват периоди на пралайя, и периоди на регистрируем контакт се сменят с периоди на изразено безмълвие. Обърнете внимание на избора на думите. Редуването се обяснява със Закона за Периодичността и ако учащият се се развива с необходимата скорост всеки период на пралайя се сменя с период на още по-голяма активност и още по-големи достижения. Ритъмът, приливът и отливът, равномерното биене на пулсиращия живот винаги са били вселенски закон и обучавайки се на отклик към вибрацията от високите Места трябва винаги да се има пред вид ритмичната периодичност. [324] Един и същ закон управлява *и* човешкото същество, *и* планетата, *и* слънчевата система: всички те са центрове, или фокуси на енергията на някой по-велик Живот. Ако имате намерение да успеете в работата (а именно в работата по развитието на способността да се улавят някои потоци от менталните нива – потоци, еманирани от висшето “аз”, от вашата егояческа група или от Учителя), би трябвало да си осигурите определени условия, а също и някои фактори. Ако те не съществуват, потоците се отклоняват (ако мога така да се изразя) и контакт не се осъществява. Ако е необходимо ангажиране със светски дела, а такива периоди има във всеки жизнен цикъл, вниманието трябва да се съсредоточи върху тези детайли и висшият контакт може временно да бъде отложен. Вниманието към нещата от физическия план не е задължително загуба на време, тъй като това може да бъде такава част от Плана в конкретното време, както и всеки друг вид служене. Целта е пълното себеизразяване и разкриването на съзнанието на всеки план, помнейки, че всеки план с неговите различни състояния на съзнание в еднаква степен представлява част от божествения Живот. Това,

което засега липсва на болшинството стремящи се е такова синтетическо съзнание и способност да се поддържа и регистрира непрекъснатостта на съзнанието.

Ако съществува емоционален или ментален хаос потоците също се отклоняват и мозъкът не регистрира това, което може да бъде вътрешно видяно или чуто. Ако е налице умора и физическото тяло се нуждае от почивка също е невъзможно да се регистрира вътрешно впечатление. Именно центровете на етерния проводник се оживяват и активизират при постигане на контакт и предаване на енергия; затова ако жизнеността е понижена и праничните флуиди не се асимилират целият вибрационен контакт се понижава и центровете не са в състояние да регистрират вибрацията и да откликнат. Когато стимулацията отново стане достатъчна и са спазени всички условия за постигане на необходимото спокойствие, потоците отново могат да бъдат възприети, появява се отклик и настъпва нов цикъл на възприемчивост. Впускам се в тези обяснения защото предвижвам множество въпроси и държа описания процес да ви стане ясен. Необходимо е всички, които работят, да имат ясно разбиране за тази работа и – доколкото това категорично определя тяхната способност за служене – напълно да осъзнават всяка предприемана стъпка. [325]

Що се отнася до проблема, ангажиращ вниманието на всеки от вас, живеещ в днешното време на световни вълнения и промени, бих искал да ви ободря. Макар ситуацията да ви изглежда застрашителна и хоризонтът потъмнял от надвисналата буря помнете, че щом вълненията и промените са всеобщи, както сега, и целият свят е въввлечен в тях, то значи и развързката е близка. В природата силната буря, електрическите разряди способстват за очистването на атмосферата и ускоряват настъпването на периода на слънчевото греене. Ние преживяхме електрическите разряди на световната война, преживяхме и периода на постепенното разсейване на облаците с грохота на гърма и внезапните остри пориви на вятъра и дъжда, убиващи надеждата у всеки, който копнее за слънчевата светлина. Тези, които търпеливо продължават работата, запазвайки вътрешно спокойствие и увереност, които са загубили интерес към фасадата на личността, държейки в ума си само безформените сили, които работят във всички форми и във всички времена, ще видят ред вместо хаос, строителство вместо предшестващото разрушение и сегашното урегулиране; те ще видят освобождаването на свежи жизнени сили, затворени досега в създадените от човека кристализирани обвивки. И така – непрестанно поддържайте вътрешното виждане и имайте търпение, което ще ви помогне да устоите в малкия цикъл, ако здраво държите ключа към по-големия цикъл.

Би било полезно накратко да обсъдим някои главни насоки на мисленето, възникнали от спомена за миналото и от надеждата за бъдещето.

Човешкото мислене винаги е било религиозно. Никога не е имало период, в който да не е имало религия или мислене за Бога, за безкрайността или за Живота, извикващ всичко към битие /into being/. [326] Дори и най-невежите и диви расиислене винаги е било религиозно. _____ „„„„„, са признавали съществуването на някакво Могъщество и са се опитвали да изразят отношението си към това Могъщество в понятията на страха, жертвоприношението или омилоствивяването. Започвайки с преклонение към природата, фетишизма и примитивното идолопоклонничество на първобитния човек, човечеството е построило модел на истината, който макар и несъвършен и неадекватен, все пак полага основите на бъдещия Храм на Истината, в който ще стане зрима светлината на Господа и който ще се окаже адекватен израз на Реалността.

От дълбините на времето са възникнали великите религии. Макар тези религии да са различни по своите теологии и форми на богослужение, макар да са очевидни разликите в организацията и церемониала, макар и да се различават по метода на приложение на истината, те биват обединени в три основни аспекта:

В учението за природата на Бога и човека.

В символизма.

В някои основополагащи доктрини.

Когато хората признаят и се научат да отграничават тази вътрешна същностна структура на истината, която е една и съща за всички страни и раси, тогава ще възникне единната религия, Единната Църква и това общо, макар и не тривиално отношение към Бога, което демонстрира истината в думите на Св. Павел: *“Един Господ, една вяра, едно кръщение, един Бог и Отец на всички, Който е над всички и чрез всички и във всички нас”*. Теологите ще изчезнат в знанието за Бога; доктрините и догмите ще престанат да се считат за необходими, тъй като вярата ще бъде основана на преживения опит и авторитетът ще отстъпи място на личната оценка на Реалността. Властта на църквата над групите ще бъде изместена от могъществото на пробудената душа в човека; епохата на чудесата и диспутите относно това как и защо, с последващия скептицизъм и агностицизъм, ще отстъпи място на разбирането на законите на природата, контролиращи свръхчовешката сфера и свръхестественния стадий на еволюционния процес. [327] Човекът ще поеме божественото си наследство и ще познае себе си като Син на Отца с всички божествени качества, сили и способности, тъй като всички те са негов божествен дар. А какво имаме сега? Разрив с досега установената традиция, бунт против авторитета – авторитета на църквата, догмата, доктрината или теологията; тенденция към самоопределение и отхвърляне на старите норми, на ограниченията в мисленето и различията, съществуващи между расите и вероизповеданията. какво имаме сега? _____

Преминаваме през междинен стадий на хаос и съмнения, недоволства и произтичаща от това явна разпуснатост. Научните методи – такива, като изследвания и анализ, сравнение и дедукция – се прилагат към религиозните вярвания. Историята на религиите, основаването на доктрините, произходът на идеите и развитието на идеята за Бога се подлагат на изследвания и изучаване. Това довежда до многобройни дискусии, до отказ от стари, установени представи за Бога, за душата и _____, за душата, за човека и неговата съдба. Школи на мисълта, различаващи се по своите идеи и методи винаги са съществували, и шестте школи на индийската философия са въплътили в себе си практически всички основни представи на човека относно причините на проявлението. Твърде малко е прибавено от Запада към тези шест спекулативни школи, макар западният ум със своята гениалност по отношение на методите на науката и техниката да е преработил и раздробил тези шест теории на множество частни положения. От многообразните идеи, теории, спекулации, религии, църкви, култове, секти и организации се появяват две основни линии на мислене: една, на която в края на краищата ѝ предстои да отмре, и друга – на която ѝ предстои развитие и ръст и която на свой ред ще инициира раждането на онова максимално (за нас) проявление на истината, което ще удовлетвори жаждата за знание през следващия век и ще доведе човека до върха на Храма и до Планината на Посвещението. [328] Тези две линии са представени от следните групи:

1. Тези, които са обърнати назад към миналото, привързани към старите пътища, древните теологии и реакционните методи на неприемане при търсенето на истината. Това са хора, признаващи авторитета – на пророците, библиите или теологите. Това са тези, които предпочитат послушанието, наложено от авторитета, пред доброволното послушание, наложено от душата. Това са последователите на църквите и правителствата, отличаващи се с чиста преданост и любов, но отказващи да признаят божествения интелект, с който са надарени. Тяхната преданост, тяхната любов към Бога, тяхната възискателна, но поддържаща заблудата преданост и любов, тяхното нетърпение ги правят изцяло предани хора, които

обаче са заслепени от собствената си преданост и ограничават собствения си ръст със своя фанатизъм. В по-голямата си част те принадлежат към по-възрастното поколение и техните надежди са в предаността и във вярата, че еволюцията сама по себе си ще ги преведе във втората група.

Тази първа група извършва работа по кристализацията, която ще доведе до пълното унищожение на старите форми; нейната задача е така да конкретизира старите истини, че умът на расата да може да се прочисти, за да се разграничи същественото от несъщественото, за да могат фундаменталните идеи така да контрастират с догмите, че да стане очевидно това, което лежи в основата, а вторичните, незначителните убеждения да се отхвърлят, тъй като само основополагащото и причинното могат да бъдат ценни в настъпващата епоха.

2. Втората група засега е представена от едно твърде малобройно, но непрестанно увеличаващо се малцинство. Това е тази вътрешно свързана група любящи Бога интелектуални мистици, познаващи реалността, които не принадлежат към нито една религия или организация, но които считат себе си за членове на всеобщата Единна Църква и като “членове един спрямо друг”. [329] Тях ги има във всяка нация, раса или народ; те са с различен цвят на кожата и от различни школи на мисълта, но все пак говорят един и същ език, учат се с помощта на едни и същи символи, прокарват един и същ път, отхвърлят едни и същи несъществени неща и отграничават едно съдържание в съществуващите вярвания. Те биха се познали един друг; те изразяват еднаква преданост към духовните лидери от всички раси и се ползват еднакво свободно от всички Свещени Писания. Те формират субективната основа на новия свят; конституират духовното ядро на настъпващата световна религия; те демонстрират принципа на братството, който в крайна сметка ще спаси света.

В миналото са ни се явявали световни Спасители – Синове Божи, които провъзгласявали световното послание и носели светлина на народите. Сега, когато се е изпълнило времето и благодарение работата на еволюцията, се появява група, която трябва да донесе спасение на света и която, възплъщавайки груповите идеи и демонстрирайки груповата природа, проявявайки в умален мащаб истинското значение на тялото Христово и явявайки на света картината на истинската природа на духовния организъм така ще стимулира и енергизира мислите и душите на хората, че Новият Век ще се ознаменува с излиянието на любовта, знанието и хармонията на Самия Бог.

Религиите на миналото са се основавали на велики души, Аватари, велики духовни индивидуалности; примерът на техния живот, слово и учение е впечатлил расата и й въздейства в продължение на много столетия. Какъв ще бъде ефектът от посланието на груповия Аватар? Каква ще бъде мощта на работата на групителниии са следните: _____, познаващи Бога, възвестяващи истината и субективно сплотили се заедно за великата работа по спасението на света? Каква ще бъде ефективността на мисията на групата световни Спасители, не така велики като Христос, но също знаещи Бога в някаква степен, допълващи се един друг, усилващи посланието един към друг и образуващи организъм, посредством който духовната енергия и принципът на духовния живот могат да направят осезаемо присъствието си в света? [330]

Такова тяло със своите членове съществува сега във всяка страна. организъм съществува сега _____ Тези хора са сравнително малко и са разпръснати по света, но броят им непрекъснато расте и тяхното послание се чува все по-силно. В тях е възплътен конструктивен дух; те са строители на Новия Век; на тях им е възложена работа по съхранението на духа на истината и реорганизацията на мисленето на хората, за да може расата да се научи да контролира своя ум и да го поддържа в такова медитативно възприемчиво състояние, което би й позволило да разпознае предстоящото разкритие на божествеността.

Във връзка и с двете групи – тази на реакционните доктринери и субективното общество на мистиците – се намира голяма част от новото поколение млади хора, които не се отнасят към

нито една група и чиито представители са пределно объркани поради това, че се вслушват и в едните, и в другите. Това множество не принадлежи към миналото и отказва да признае авторитета на това минало. То не се отнася и към вътрешната група Знаещи, чиято работа е да насочват мислите на хората в определено русло, доколкото болшинството хора все още не са достигнали до необходимото ниво на знания. Те осъзнават само два момента – нуждата от свобода и силния стремеж към знания. Те презират традициите на миналото и отхвърлят старите формулировки на истината, а доколкото засега те все още не са стъпили на здрава почва, но са все още търсещи и изпитващи, ние имаме сегашното състояние на световни катаклизми, очевидна разпуснатост и разрушения. Не бива да се забравя, че сегашното състояние на света е резултат от сблъсъка на три типа сили, доминиращи днес в света:

1. Сили, еманирани от привържениците на старата традиция, които, придавайки особено значение на формата и миналото, предизвикват разрушение на тези форми.
2. Сили, еманирани от вътрешната група мистици, които под ръководството на Планетарната Йерархия изграждат новата форма. [331]
3. Сили, еманирани от масите, които не принадлежат към нито една група и които използват тези сили засега сяпко и често неразумно и така ще бъде дотогава, докато не видят тези конструктивни канали, по които тази сила може да бъде мъдро насочена.

Тук е и проблемът на днешния преходен период и оттук е и необходимостта от разпространение на учението, което би помогнало на усърдно стремящия се и странника да открият себе си. Оттук и нуждата да се поясни законът на душата и истината за индивидуалното разкритие на тези, които отхвърляйки старата традиция и отказвайки признание като мистици се стремят все пак да познаят себе си като свободни души. Това знание предизвиква непрекъснато нарастване на броя на Мистиците-Строители, тъй като тогава, когато човек е открил своята душа и признава нейната връзка с механизма на експресията – троичния нисш човек – той автоматически преминава в съзнанието на субективния живот, започва да работи с причините и не се пилее повече в света на следствията. След което застава рамо до рамо с мистиците и знаещите от всички времена. Такава е посоката на религиозния импулс в днешно време и такава е славата на настъпващия век.

Ако е истина, че зад фасадата на нашия днешен свят се събира група мистици, притежаващи знание, виждане и способност за работа на менталните нива, невидяни и непризнати от хората, то може да се отбележи, че тази група обединява не само религиозните хора; мъже и жени от всички сфери на човешката мисъл влизат в тази група, включително учени и философи.

Както и всичко останало в наше време, и самата наука е в процес на трансформация, и колкото и малко да се осъзнава това от мнозинството учени, тяхната работа с това, което те наричат материя и техните изследвания на атома навлизат в нова фаза. [332] В тази фаза старите методики и механизми постепенно ще бъдат отхвърлени и един нов подход и една друга фундаментална концепция за природата на материята ще ознаменуват Новия Век.

В течение на следващите двадесет и пет години ще се утвърди възникващото от две различни идеи за природата на атома признание на определени енергийни импулси, а като основание за това ще послужи откриването на енергии, които (въздействайки на атомите и атомните форми), произвеждат осезаеми конкретни форми, на които в днешно време
апочва да работи с рпризздаваме имена в различните природни царства. Ще бъде продемонстрирана истинността на някои базови предпоставки на Безвременната Мъдрост, утвърждаваща, че:

1. Душата е формостроителният принцип, предизвикващ привличане и свързаност.
2. Душата е аспект или тип енергия, по-фина от тази на самата материя.
3. Атомът е признат в качеството си на енергийна единица, но енергията, съединяваща атомите в съвкупности, които наричаме организми и форми, все още не е изолирана. Мистиците в научния свят ще я почувстват и ще работят над това да я демонстрират в течение на следващото поколение. Именно този тип енергия – енергията на формостроителния аспект на проявлението – е източникът на всяка магическа работа; именно тази енергия в различните природни царства създава формите, образите, видовете, типовете и разликите, характеризиращи и отличаващи мириадите форми, чрез които се проявява животът сам по себе си. Именно *качеството* на тази енергия поражда цялото *количество* от форми, именно светлината въвежда в съзнанието на расата тези разнородни образи, които могат да се превърнат в съвкупности от атоми.
4. Този тип енергии, създаващи образи, форми и съгласувани организми във всички природни царства, не са жизнен принцип. [333] Жизненият принцип остава неоткрит и непризнат дотогава, докато душата, или качественият принцип, строителят на формите, не бъде изучена, призната и на свой ред изследвана.
5. Това става възможно едва тогава, когато човек навлезе в пълно съзнателно владение на своето божествено наследство, и работейки като душа и контролирайки своя механизъм (физически, емоционален, ментален), може да работи съзнателно в контакт с душата във всички форми.

Това ще стане възможно едва тогава, когато расата приеме дадената хипотеза, признае я като вероятна и се постарее да продемонстрира присъствието на душата, скрита зад структурата, или тялото на проявлението. Или, обратно, се постарее да я отхвърли. Всички велики учени и работници в сферата на обективната природа са работили като души и всички най-удивителни открития в областта на физиката и химията, а също и в останалите сфери на човешкото познание, са се извършвали тогава, когато работещият в съответната конкретна област е започнал да действа, изпълнен с вяра в своята хипотеза, провеждал е изследвания и се е придвижвал етап след етап в своята работа, докато не се е докоснал до аспект на истината все още неизвестен за човека. След това, влизайки благодарение на интуицията в нова сфера на мислене, той формулира откритото там знание във вид на теория, принцип, опит или механично устройство така, че то става достояние на групата и в своето си време се е използвало и прилагало от света. Но при зараждането си това е била мистическа работа, основаваща се на мистическата интуиция.

Ще отбележим, че в близко бъдеще предстоят три велики открития, които в течение на следващите две поколения ще революционизират съвременното мислене и живот.

Едното вече е настъпило и е предмет на експерименти и изследвания – това е освобождаването на енергията на атома. То напълно ще измени икономическата и политическата ситуация в света, тъй като последната до голяма степен зависи от първата. Нашата механистична цивилизация ще се опрости, ще настъпи ера свободна от бремето на парите (от притежанието или непритежанието им) и човешкото семейство ще признае своя статус като съединително царство между трите нисши природни царства и петото, или духовното царство. [334] Ще се появи време и свобода за култура на душата, която ще замени нашите съвременни методи на образование, а разкриването на способностите на душите и развитието на свръхчовешко съзнание повсеместно ще завладее вниманието на педагози и учещи се.

Второто откритие ще произтече от сегашните изследвания в областта на светлината и

цветовете. Ще се изучава въздействието на цветовете върху хората, животните и единиците от растителното царство, и в резултат от това ще се появи етерно зрение, или способност да се вижда следващото ниво на материята с физически очи. Все повече хора ще мислят и ще се изразяват в понятията на светлината и ефектът от по-нататъшното развитие в тази област на човешката мисъл ще бъде троен:

а) Хората ще придобият етерно виждане;

б) Жизненото, или етерното тяло, което е вътрешната структура на външната форма, ще бъде видимо, ще започнат да му обръщат внимание и да го изучават във всички природни царства;

в) Това ще разчупи всички бариери пред расата и всички разграничения, произтичащи от цвета на кожата; ще бъде доказано същностното братство между хората. Ще се видим един друг и всички форми на божественото проявление като единици светлина с различна степен на яркост и все повече ще се изразяваме и мислим в понятията електричество, електрическо напрежение, интензивност и сила. Ще бъдат определени и ще станат очевидни възрастта и статусът на човека върху стълбицата на еволюцията; различията във възможностите на старите и младите души ще бъдат признати и по такъв начин водачеството на просветлените ще бъде възстановено

Ще отбележим, че тези открития ще бъдат извършени в резултат от работата на учените през следващите две поколения, в резултат на техните усилия. [335] Тяхната работа с атома на субстанцията, техните изследвания в областта на електричеството, светлината и енергията категорично ще демонстрират връзката между формите, която е синоним на братството, а също и факт на душата, вътрешната светлина и сиянието на всички форми.

Третото откритие, което най-вероятно ще се случи последно, в много по-голяма степен от другите ще се отнася към сферата на това, което окултистите наричат магия. До него ще се стигне в резултат от изучаването на звука и неговото въздействие и ще даде на човека мощен инструмент в света на творението. Благодарение използването на звука ученият от бъдещето ще постига нужните резултати; благодарение на звука ще се разгърне нова област за изследвания; ще бъде изучен звукът, издаван от всяка форма във всяко природно царство; благодарение на него ще се осъществят изменения и ще се появят нови форми. Мога да дам само един намек: освобождаването на енергията на атома ще бъде свързано с тази нова наука за звука.

Значението на това, което се е случило през последното столетие в сферата на звука все още не е оценено и разбрано. Проявяват се ужасните последствия от невероятно разрасналия се шум и звукове, излъчвани в днешно време от планетата. Ревът на машините, грохотът на транспортните механизми във всички части на света – влакове, кораби, самолети, концентрацията на човешки звукове в такива скупчвания на хора, като големите градове, и в същото време повсеместното разпространение на радиото, довеждащо музика и звуци във всеки дом и на улицата, оказват въздействие върху телата на хората и върху всички живи форми навсякъде, което след време ще стане очевидно. Някои форми на живот в животинското царство, а най-вече в растителното, ще изчезнат, а откликът на човешкия механизъм на света на звука, шума и музиката, в който той все повече се потапя, ще се окаже във висша степен интересен. [336]

Развитието на тези три направления в науката ще възвести идването на Новия Век, ще предизвика в настоящия преходен период необходимите изменения и ще открие Новата ера, чиято ключова нота ще бъде братството, доколкото то ще стане доказан природен факт. Това ще бъде век, когато човек ще ходи в светлина, защото тази светлина ще бъде разпознатото вътрешно сияние, когато работата в света ще се осъществява посредством звука, а по-късно и

благодарение използването на думи на силата, и работата на способни магове. Тези опитни работници със субстанцията, познаващи природата на материята, разглеждащи всичко в понятията на светлината и познаващи смисъла на използването на звука, ще инициират такива структурни изменения и материални трансформации, които ще доведат до появата на цивилизация, пригодна за работата на идващата раса. Тази работа ще се заключава в съзнателното обединение на душата със своя проводник на проявлението. Ще възникне такава култура, която ще подтикне неразвитите представители на расата към възможно най-добро проявление и най-истинско себеизразяване – осъществяването на този замисъл е привилегия на бъдещите поколения научни изследователи.

Характерна черта на идния цикъл ще бъде развитието на психологията. Става дума за възникването на нов фактор от гледна точка на съвременния психолог от материалистическата школа – признаването съществуването на душата.

Механистическата школа сред психолозите е оказвала и продължава да оказва неценима помощ, и откритията на бихейвиористите в същността си са логични, макар и погрешни в изводите. Те служат като необходима спирачка за развитието на по-спекулативните мистически школи, самонарекани се интроспективни. Както и много друго в днешния свят, от двете големи направления в мисленето, като споменатите механистическо и интроспективно, или субективно, се образува трето, което ще въплъти в себе си онова, което е истинно и в двата подхода и по подходящ начин ще ги адаптира едно към друго. [337] В по-голям мащаб това ще се осъществи в обединението на изтока и запада, на мистицизма и окултизма. Ние нямаме разногласия нито с едните, нито с другите, но в еволюцията на мисленето основните посоки на идеите в наше време бързо ще се доближат една към друга и ще възникне синтез, който ще се превърне в здрав фундамент за приближаващия цикъл.

Полезно е да се отбележи тенденцията на трите основни линии на мислене в областта на психологията.

1. Механистическата, поставяща акцент върху материалната структура, приписваща реакции на човешкия организъм (ментални, емоционални, физически) изключително на материалния аспект и считаща материалната структура като причина за всички характерни за човека тенденции, поведения и черти – както ненормални, така и нормални.

2. Интроспективната школа, провъзгласяваща съществуването на “аз-а”, или това съзнателно нещо, което е отговорно за състоянието, или както понякога се нарича “осъзнаването на съзнанието”. Тази школа психолози признава материалната структура, но отива по-далеч и разглежда някои аспекти на поведението, някои реакции и проблеми като необясними с помощта на чисто механистическия подход. Тя се доближава до окултната позиция, но не отива толкова далеч.

3. Съществуват и тези, които могат да се нарекат виталисти, или група психолози, които признават материалната структура, но все пакот тези три школи _____ я считат подложена на влиянието на енергии и сили, изходящи от външната среда. Тези енергии се характеризират с по-универсална природа, отколкото онези, възникващи в собствено човешкото “аз” и към тях се отнасят големите фундаментални стремежи, за които е отговорна самата природа и които могат да се забележат и почувстват и от други единици органични животи, а не само от човешките. [338]

Всяка от тези три школи съхранява определен аспект от истината и тези аспекти се допълват един друг.

Съществува механизъм, посредством който функционира реалния човек и съществува материална структура, която той е построил в съответствие със законите на природата и

която може да се научи да използва и контролира. Но в съответствие с по-субективната спекулативна школа той трябва да се научи да прави разлика между себе си като съзнаващ център на осведоменост, “аз”-ът на трона на ума, и апарата, посредством който той контактува с външния свят. Когато “аз”-ът, използващ механизма е в състояние да направи това, то той осъзнава и друг факт, а именно че той е не само генератор и потребител на енергията и разпределител на своята собствена жизненост, но и че съществуват и други енергии и сили в природата – на планетата, а също и извън планетата, или космически – на които той е способен да откликва и които може да се научи да използва и приспособява за себе си. По такъв начин тези три сегашни школи се явяват в основата си хранители на тези три фактора. В днешните условия на спорове и разделение всяка една от тези три школи основно е ангажирана с опровергаване теориите на другите две. Всички те са точни във фактите, макар и да правят неверни изводи. Те се нуждаят един от друг, и от обединяването на тези три подхода възниква четвърти, който ще се приближи най-близо до истината в сравнение с останалите три.

Ако разгледаме другите основни направления в света на съвременната мисъл ще стане очевидно, че едно от най-доминиращите е засилващият се акцент върху груповото съзнание, или осведомеността за собственото обкръжение. Обикновеният среден човек осъзнава това като чувство за отговорност, което свидетелства за появата в индивидуума на егоическа вибрация. Това е един от първите признаци, че душата започва да използва своя механизъм. Човек повече не живее с интересите на собственото си “аз” и започва да осъзнава потребностите и да откликва на нуждите на своя ближен. [339] Той признава своя дълг да бъде в най-реалния смисъл на думата *пазител* на своя събрат и разбира, че в действителност прогресът, удовлетвореността, спокойствието на ума и просперитета не могат да съществуват за него отделно от другите. Такова разбиране неизменно се разпростира от индивидуума към държавата и нацията, от семейната единица – към света; затова възникват тези големи организации, братства, клубове, лиги и движения, които имат за своя цел повсеместното повишаване благосъстоянието на хората. Необходимостта да се дава, вместо да се взима, се внедрява в расовото съзнание, и признаването на някои свързани с братството базови концепции неотклонно нараства. Братството като факт на природата все още е само теория, но братството като идеал сега се формира в расовото съзнание.

Една от главните школи на мисълта, или едно от основните идейни направления, които им е съдено да отминат – това са днешните познати ни форми на философията. Философията в своя технически смисъл като любов към мъдростта ще се разпространява в зависимост от това до каква степен хората започват да разбират мъдростта и стават по-мъдри, но може да се каже, че днешните философски школи почти са изпълнили своето предназначение, а именно формулирането на идеи за Бога и Неговите връзки с човека, за божествеността, есхатологията и духовните взаимоотношения.

трябва да откажат _____ Все още предстои последното значително влияние, което философските школи трябва да окажат. Тяхното място в идните столетия ще заемат онези школи, които дълбоко и истинно ще развият космологията, тъй като веднага щом Словото на Човечеството бъде разбрано и възприето, а значението на индивидуума оценено, Словото на Космоса ще получи дължимото по-дълбоко внимание, а законите и природата на тази Велика Същност, в Която живеем, движим се и съществуваме, ще започнат да се изучават. Космическият Христос не може да бъде познат от никой друг, освен от индивидуалния Христос.

Човекът, както ще видим по-нататък, стои на прага на получаването на доказателства за своята божественост. [340] Еволюцията е усъвършенствала неговия механизъм до такава степен, че сега той представлява координиран, интегриран организъм, полезна структура, подготвена за използване от божествеността. В хода на няколкото следващи десетилетия ще бъде доказан фактът на съществуването на душата, и работата на интроспективните мислители, мистиците и изучаващите окултизъм дотолкова ще се придвижи напред, че

силата на душата ще бъде призната като расова концепция, а законите на душата ще бъдат признати като *заменящи* (тъй като по-голямото винаги включва в себе си по-малкото), а не като *отменящи* човешките закони. Има се предвид, че проявената душа винаги съблюдава закона, и следователно ако душата не е склонна да престъпи закона, тогава и човекът няма да има склонност да му се противопостави.

Свидетелство за нарастващата увереност в това, че именно душата е “аз”-ът, е мощната опозиция на теорията, поддържана от онези школи на мисълта, които подчертават доминантността на материята и обясняват всички феномени – както обективни, така и субективни – с активността на материята. Благодарение на борбата на тези, които се придържат към по-различни гледни точки, истината се появява в светлината така, както в по-широк смисъл “Духът се възкачва на раменете на материята”, обратно на своето първоначално място, сдобил се с някои нови качества, появили се в резултат на придобития опит. При това знанието ще заеме мястото на теорията, а непосредственото свидетелство – това на спекулацията. Теоретизирането на хората относно тяхната божественост скоро трябва да отстъпи място на убеждението, а тяхното философстване – на непосредственото изследване на душата. Това, което се признава и допуска, дори и да не е разбрано, е обект на внимание и изследвания, и в недалечно бъдеще ще настъпи ден, когато експерименталната наука за душата ще заеме своето място в университетите и в общественото съзнание, и не доказателствата за съществуването на душата, а анализът на нейната природа, цели и живот ще привлече толкова внимание, колкото днес се отделя от учените в различните области на този механизъм, към който душата се стреми, и, в края на краищата, ще използва, тъй като нищо не е в състояние да спре великото еволюционно развитие. [341]

Бих искал да отправя няколко предупредителни думи, а също и да обобщя казаното дотук:

Първо, не се придържайте към формата, каквато и да е тя. Всички форми са само експерименти и всички те достигат до момент, в който се решава въпросът дали да бъдат отхвърлени или оживотворени.

Второ, помнете, че всички личности (включително вашата собствена), съгласно закона, имат свои периоди на прилив и отлив. Периодите на отлив, когато се случват при тези, които заемат високо положение, понякога предизвикват ужас у онези, които следват своите личности, а не вътрешния Бог в своето сърце.

Трето, осъзнайте, че така, както в индивидуалния живот настъпват периоди, когато визията се замъглява, пътят се загубва и звездите се поглъщат от мъглата, аналогично такива периоди съществуват и при групите. Не се съмнявайте обаче, че след като долината е прекосена (това се отнася до всички стремящи се и всички наистина духовни групи) пред взора се разкрива и покорява Планината на Посвещението; след затъмнението идва виждането, след нощта идва ден. Това може да се забележи и в големите цикли, влияещи на космическите групи; същото се случва и в по-малките цикли, контролиращи расите, и същият този закон управлява всички по-малки групи, включително групите мънички животи, които владеят човешкия проводник. Това трябва да се подчертае.

Четвърто, не падайте духом. Унието се появява по три причини. Основно то се обяснява с понижаване жизнеността на телесния организъм. Когато такова нещо се случи, астралното тяло предявява прекалено високи изисквания към физическото, а опитът да се откликне и явната неспособност това да се направи по необходимия начин е една от причините за поява на унието. На него често се поддават тези от вас, които притежават деликатно организиран физически проводник. [342] Лекарството за този вид униение е очевидно, не е ли така? Почивката и релаксацията препострояват всичко наново и дават време на природата да урегулира всичко. Слънцето също влива нови сили, насищайки с прана – това трябва да се знае. В края на краищата нормалният, здрав смисъл е необходимо условие, а също и разбирането, че човек трябва да изпълнява такава работа, която съответства на неговите възможности, а не драстично да ги надхвърля. Помедитирайте над това.

Друга причина за униинето е прекомерното развитие на конкретния ум, който на свой ред предявява прекалено високи изисквания към емоционалната природа, а следователно и към физическата. Прекомерното втренчване в даден обект, прекалено неадекватното разбиране на световните потребности и прекалено бързото достигане до множество изводи по отношение на някакъв конкретен проблем предизвикват мощна вибрация на астралното тяло. Това довежда до разтърсване на физическото тяло и осезаемият ефект от това наричаме унииние. Именно тук е нуждата да се култивира чувство за мярка, да се развива способност за мъдро регулиране и достигане на ментално равновесие. Изцелението се заключава в осъзнаването на това, че времето (вечността, еволюцията – наричайте ги както искате) позволява всичко да премине, и че не всичко зависи от индивидуалните усилия. Мъдрите души могат да ускорят ползотворната работа, но все пак финалът за всички е един и същ. Ако мъдрите хора не бъдат задействани, все едно, силите на еволюцията ще осъществят всичко, което е замислено, макар и по-бавно. Не забравяйте това, и ако ви връхлети унииние от ментален характер, успокойте се, настройте се за съзercание и вникнете във върховния смисъл на този велик фактор – Времето.

Третата причина се намира в по-окултна сфера и е обусловена от уравнивяването на двойките противоположности. Когато махалото се отклонява (което то трябва да прави, и прави) към тъмнината, злото, нежелателното, то предизвиква в тези от вас, които са ориентирани към светлината напрежение, изразяващо се в дискомфорт във всички тела и особено силно се усеща от физическото тяло като депресия. [343] Колкото по-чувствително е вашето тяло, толкова по-голям е вашият отклик на този вид изкушения. Това е един от онези моменти, които особено пречат на стремящия се. Те го настройват негативно и възприемчиво към формената страна, което понижава неговата вибрация. Това пречатства неговия прогрес и в резултат на това страда неговото служене на света. За да се избави от униинето на света не е нужно да се култивира силна противоположна вибрация, а трябва мъдро да се използва менталното тяло и чрез логически разсъждения да се намери причината за тези състояния, които са или във вашата собствена личност, или във вашето обкръжение. Така се постига уравнивясеност. Лек против униинето е също и признаването на Времето като велик лечител. Средство е и успокоението на конкретния ум и последващото му съединяване с душата, а чрез душата – и с егoическата група, а по-късно – и с Учителя. Никога не забравяйте, че контактът с Учителя се постига именно в тази последователност, и че този, който все повече и повече се подчинява на водителството на душата е и този, който все повече и повече навлиза в съзнанието на своя Учител.

След като с неegoистично намерение е била установена връзката с Учителя, се взема обмислено решение да се положат максимум усилия да се работи безпристрастно и без всякакво желание да се видят плодовете на собствения труд. Този процес, ако бъде следван дълго и търпеливо, ще доведе в крайна сметка до постигането на такава уравнивясеност, която нищо не може да разстрои.

Има пет момента, които трябва да се култивират от този, който е избрал пътя на окултизма и които е особено необходимо да бъдат придобити и от групата. Те са:

Чистота на мотива;

Абсолютно безстрашие;

Култивиране на въображение, мъдро балансирано с разсъдъчната способност; [344]

Способност мъдро да се преценяват фактите и да се приема само това, което е в съгласие с висшия инстинкт и интуицията;

Готовност да се експериментира.

Тези пет тенденции, съчетани с чистотата на живота и регулиране на мисленето ще доведат до успех. Помнете, че целта не е да се узнае всичко, което е възможно да бъде узнато, но да се узнае само това, което може мъдро да се приложи за просветлението на расата и на тези, върху които може да влияе всеки един от вас
отГ _____ своето собствено място.

Действителният проблем, както разбирате, се заключава в постигането на абсолютно безстрашие. Трябва да се изкорени всеки страх, съмнение и безпокойство. Ако сте в състояние да направите това, развитието на вътрешната точка на контакт и знаенето за това как може да се стигне до източника на вдъхновение, ще нараснат по един изключителен начин. Твърде много хора задушават в себе си източниците на информация със своята неконтролируема емоционална природа. Астралното тяло може да бъде контролирано. Как?

1. Чрез пряка забрана. Този метод може успешно да се прилага от начинаещия, но съвсем не е най-добрия. Той се отразява на физическото тяло, води до задръстване на астралното тяло и до подобно състояние и в етерния проводник. То често предизвиква главоболие, задръстване на жлъчните пътища и други разстройства.

2. Чрез пряка реализация на непосредствено стоящите задачи и осъзнаването на това, че *с ученика на Учителя не се случва нищо, което да не довежда до по-голямо знание, развитие и до по-голяма ползност в служенето.* У мнозина страхът е основан не на плашливост (колкото и парадоксално да звучи), а най-често на ментално състояние, например гордост. При тези, които започват да се поляризират в менталното тяло страховете са съединени с интелекта. И затова е по-трудно да бъдат преодолені, отколкото страховете на човек, поляризиран в астралното тяло – последният може да се възползва от интелекта си, за да изкорени страха в астралното тяло. [345] На менталния тип хора им се налага да се обръщат директно към Его-то, тъй като за справяне с нисшето винаги трябва да се призовава висшето. Оттук и необходимостта винаги да се поддържа каналът чист. Не подтискайте своя страх. Изгласкайте го с динамичната мощ на заместването. Това ни отвежда до моя трети съвет, а именно: учащите се в групата трябва да лекуват навика за страх чрез:

3. преки методи за релаксация, концентрация, успокоение и “промиване” на цялата личност с потоци чиста бяла светлина. Това се прави по следния начин:

Да допуснем, че се намирате в състояние на паника; връхлитат ви твърде неприятни предположения; вашето въображение прекалено се е разпуснало и вашият ум подсилва този разгул. Не забравяйте, че страховете на емоционалния човек са по-слаби, отколкото вашите. Притежавайки силно ментално тяло вие обличате своите реакции на страха с високоенергична ментална материя, което поражда могъща мисъл-форма, която циркулира между вас и плашещото ви събитие. Осъзнавайки това, продължавайте да се стремите към спокойствие. Релаксирайте физическото си тяло, постарайте се, доколкото ви е възможно, да успокоите и астралното тяло и да стабилизирате ума. Тогава, визуализирайки себе си (личността), душата и Учителя (Него като връх на триъгълника), целенасочено спуснете надолу поток чиста бяла светлина и, пропускайки я през своите нисши проводници, измийте всичко, което ви пречи. Продължавайте този процес дотогава, докато не почувствате че сте постигнали това, което ви е нужно. В началото може да ви се наложи да извършите това много пъти, но по-късно ще бъде достатъчно и един път, а след това целият този процес ще стане ненужен, тъй като ще постигнете траен успех.

Това се отнася до страховете, свързани с личността. Когато задействате аспекта на любовта, вие се изпълвате с любов и светлина. [346] Основателните стракове, свързани с обстоятелствата на предстоящата работа и осъзнаването на материалните препятствия към нея трябва да се изкоренят по друг начин. Тук трябва да се прилага следния метод:

- Успокойте физическото тяло.
- Успокойте чрез временно потискане астралното тяло.
- Съединете се с Его-то и обмислете най-подходящия метод за разрешаване на проблема. Изчерпайте всички висши рационални методи и ясно проследете хода на своите действия, а след това –
- Повишете колкото е възможно повече своите вибрации и призовете от интуитивните нива допълнителна светлина върху проблема. Ако вашата интуиция и разсъждения довеждат до хармония, като по такъв начин показват изхода, тогава продължете. Като окултен факт, неподлежащ на обсъждане, вие знаете, че сега не може да се случи нищо, което да не доведе до добро. Вие сте сигурни, че ви водят, и този, който е способен да съзре края от самото начало, не прави грешки.

Третият вид страхове, с които стремящият се се сблъсква все повече и повече в зависимост от степента, с която се увеличават силата и полезността му в служенето, е основан на осъзнаването на силите, работещи против Плана и пречещи на изпълнението на предстоящата работа. Съществуват окултни атаки и окултни сили, насочени против стремящия се; те могат да заявят себе си в един или друг от проводниците и в редки случаи – ако стремящият се е с достатъчно високо самомнение – във всички заедно. Понякога такива атаки са насочени против индивидуалния работник, понякога против група работници. За да им се противопоставите приложете първия метод със следните добавки и изменения.

- Съединете се – или индивидуално, или си се представете в единна група със своята собствена душа и с Ложата на Учителите; и не единствено със своя Учител, но и със своето Братство, за което работите. [347] След като сте постигнали спокойствие, визуализирайте тези Учители, които познавате и повишавайки своята вибрация още повече, съединете се, доколкото ви е възможно, с Чоханите, Христос и Ману в съответствие с насоката – религиозна или политическа – в която работите и към която е насочена атаката.
- След което през тази свързваща верига и през всички проводници, пропуснете поток виолетова светлина.

Този метод трябва да се използва само в случай на крайна необходимост. Причината за тази предпазливост е в етерния проводник, който изключително силно реагира на виолетовия цвят.

С тези предпазни мерки в съзнанието си смело можете да посрещнете вибрациите на страха и в крайна сметка да ги елиминирате. Страховете на работника се делят на два вида: първо, страхът от това, какво ще донесе бъдещето, и второ, съмнението относно резултатността на неговите усилия. У болшинството хора присъстват едновременно и двата вида. Повечето стремящи се нямат принципно съмнение относно крайния резултат, но те понякога се съмняват в текущите резултати и се отклоняват от пътя на устремлението, знаейки (и правилно!), че той води през изпитания и самота – към Стъпалата на Йерофанта. Не помалко ги мъчат и тревогите и високите вибрации, които очевидно се излъчват от високите духовни източници. Постъпват все по-силни вибрации и с все по-нарастваща честота, и в зависимост от еволюцията на расата вибрациите ще се усилят, затова е нужно мъдро да се привиква към техните ефекти.

Когато духовната вибрация стане извънредно мощна, се появяват два момента. Първо, стимулират се всички добри устремления и синхронни вибрации, и, второ, всичко, което наричаме “зло” също се стимулира. Стремящият се трябва добре да разбере този момент.

Може да се увеличи вълната от престъпления, но се увеличава и броят на групите, култивиращи духовния стремеж и високите цели. [348] Резултатът от повишаването на вибрациите у вас, стремящите се, може също да се прояви по различни начини:

- а) Първо, стимулират се всички добри устремления и _____ оже да се изрази в телесна умора, с която се налага да се справяте не толкова чрез сън и отдих (макар те да са нужни в правилната пропорция), колкото посредством промяна на вибрациите, развлечение и добро настроение.
- б) Второ, често се изразява в дълбока депресия, в силна сърдечна потиснатост, когато се гледа бъдещето. Но независимо от това вгледайте се в бъдещето, помнейки, че това, което то носи, все още не ни е открито и че “на утрото се възцарява радост”.
- в) Може да се изрази също и в повишаване чувствителността на астралното тяло, което дори още по-трудно се понася. С него индивидът трябва да се справи сам, имайки предвид дадените от мен препоръки.
- г) Изразява се и в постоянната стимулация на атомите в различните проводници и в тяхната съвкупна стабилизираща вибрация. Тя именно приближава до целта, макар стремящият се да не го осъзнава.

Всичко зависи от способността на учащия се да постига вътрешния смисъл на събитията. Вътрешният прогрес по пътя зависи от неговата способност да превръща учението в част от себе си. Едва когато трансмутираме уроците на вътрешните планове в практическо знание, те ще станат част от нашия собствен опит и ще престанат да бъдат чисто теоретически. Разширението на съзнанието трябва да стане непрекъснато разрастващо се практическо преживяване. Теориите са безполезни, докато не ги претворим на практика. Оттук и ползата от медитацията по отношение на идеала. По време на медитация нашите мисли от време на време вибрират в унисон с обмисляната идея, но постепенно вибрацията става постоянна. Тези, които пристъпват към окултното обучение с отворени очи, трябва да бъдат готови да заплатят нужната цена. В последна сметка наградата е голяма, но пътят е стръмен и истинският окултист го извървява в самота. Умението да пребиваваш в самота, да поемаш отговорност, да довеждаш всичко докрай без чужда помощ и да приемаш предизвикателствата на злото в името на триумфа на доброто – това е отличителната черта на Белия Брат. [349] Бъдете готови за самота, за неясни и непредсказуеми опасности, бъдете готови животът ви да премине без всякаква награда за личността. Само тогава съзнанието може да се разшири и да се изясни истинското положение на човека в космическото Цяло, тогава наградата ще стане очевидна; така че престанете да се страхувате и знайте, че личността е временна и какво от това, че понякога страда? Ползата, принесена на вселенското Братство, законът, разгълкуван и демонстриран в ежедневието може да подтикне Учителя накрая (да, именно когато всичко остане зад гърба) да каже: *Това е добре!* Затова нека очите ви гледат право напред. Не се озъртайте наляво и надясно. Пътят води нагоре, към все по-увеличаваща се честота на вибрациите и към все по-голяма чувствителност. Търсете точката на равновесие в своята работа и съхранявайте това равновесие, тъй като годините ще донесат много работа, много натиск и много страдания.

Достатъчно силни ли сте да погледнете мъката на света, да видите нещастията и въпреки това да пребивавате в радост? Можете ли да партнирате в работата по придвижването на еволюцията на расата и, разбирайки необходимостта и неизбежността на изкуплението чрез страдание и наказание, да не се опитвате да спрете този поток въздаяние? Избрани и изпитани души се обучават сега по целия свят. Учителите са претоварени с работа и времето им е разчетено до минута. Те дават, каквото могат, но от индивидуалния стремеж се зависи приемането на това, което се дава.

Тези от нас, които наблюдават и направляват от вътрешната страна на живота познават вашите проблеми по-добре, отколкото вие, подложените на товара и напрежението на физическия план, можете да си представите. Известно ни е вашето физическо безсилие и някой ден ще можем да ви помогнем да построите здрави тела за световно служене. Сега астралните миазми са такива, че на вас, нашите борещи се братя, ви е практически невъзможно да поддържате добро здраве; [350] световната карма не позволява това. Астралната поквара и отвратителните отпадъци от нисшите нива на менталния план инфектират всичко и щастлив е този, който ги е избегнал. Ние с нежност и загриженост следим за всички вас, които със слаби и чувствителни тела се борите, работите и се сражавате. Нито един час на служене, проведен с болка и напрежение, нито един ден на труд, оставил след себе си разбити нерви, уморена глава и болно сърце не остава незабелязан. Ние знаем и разбираме всичко, но въпреки това не сме в състояние да направим нищо от това, което можете да направите единствено вие – борещите се в полето на света. В днешно време натискът на световната карма се усеща от всеки от вас. Ако само можехте да знаете, че времето се приближава и почивката, радостта и мира са близо!

Частично удържаната победа, дните, преживени дори с малък успех в стремежа към още недостигнатия идеал, минутите на душевна и телесна изнемога, когато единственото усещане е безмислието на всичко, дори на самото служене, седмиците и месеците на усилия и борба против наглед непреодолими обстоятелства, против колосалната мощ на силите на инволюцията, против ревящите потоци на световното невежество – всичко това се взема пред вид. Утешавайте се от увереността, че любовта триумфира над всичко; вдъхновявайте се от осъзнаването, че Йерархията е на своя пост.

Тези, които се опитват да кажат на света повече за Учителите, които се обучават да бъдат точки на контакт, преминават през много сурова дисциплина. Те биват изпитвани по всякакви възможни начини и научават твърде много от горчив опит. Те се обучават да не придават значение на признанието, да не съдят според външния вид, а използвайки вътрешното виждане. Способността да се разпознава целта на Учителя и умението да се обича имат първостепенно значение. Стремящите се, които съумеят да бъдат избрани да работят в качеството си на ученици, трябва да загубят всякакво желание да придобиват неща за своето отделно “аз”, трябва да бъдат готови да платят всяка цена, за да придобият знание. [351] Доказателството за съществуването на свят на субективната сфера на реалността се постига с цената на кръвта на сърцето, тъй като само “в кръвта на сърцето” могъществото може да бъде безопасно придобито и мъдро използвано. В зависимост от това как се развивате и изучавате скритите закони на природата в качеството си на стремящи се, вие осъзнавате необходимостта да се плати цената. Духовното разкритие на характера на ученика трябва да върви паралелно с неговото вътрешно знание. Това знание се натрупва по три начина:

1. Благодарение на конкретното разширение на съзнанието, посредством което пред ученика се разкрива разбирането за това какво трябва да бъде постигнато. Това формира в неговия ум представата за онова, което му предстои да постигне и което за него е първата крачка към знанието. На вътрешните планове по-напреднал чела води стремящия се и му казва какво трябва да направи, така както наставникът казва на ученика кой урок трябва да бъде научен.
2. Следващата стъпка е овладяването на урока и отработването в медитация и опит на почувстваните истини. Това е продължителен процес, тъй като всичко трябва да бъде усвоено и да стане неизменна част от самия ученик, преди той да може да продължи напред. Това напомня събирането на числа – цифра след цифра, ред след ред, отработването продължава дотогава, докато не се получи отговор. Работа се извършва както на вътрешните планове, така и на физическия. В Двореца на Учението ученикът се обучава за известно време през нощта, преди да продължи работата по служенето. Това учение той възприема

във физическия мозък във вид на дълбок интерес към определени теми и нарастваща способност да мисли конкретно и абстрактно върху различни окултни въпроси, ангажиращи неговото внимание. Той се опитва да експериментира, изпитвайки различни методи за изучаване на законите и с течение на времето постига ценни резултати за себе си. Минава време и в зависимост от това как той усвоява и узнава повече, неговото знание става синтетично и той е готов да учи и да говори пред другите това, в което самият той е вече убеден. [352]

3. В процеса на обучението на другите идва по-нататъшното знание. Определението за истината в процеса на обучението на другите кристализира усвоените факти, а при въздействието на други умове собствената вибрация на стремящия се става съзвучна на все по-високите планове, и така той получава свеж приток на интуиция и достига все по-задълбочено познание за истината.

След усвояването на един урок, започва следващият; когато ученикът усвои определена поредица от уроци, той става готов и преминава през посвещение. Цялата група, обучавана от него, получава голям тласък благодарение на неговата стъпка напред, тъй като всеки ученик по един неподдаващ се на ясно определение начин увелича след себе си тези, които наставлява. Постиженията на единиците се отразяват и на цялото. Учителят води учениците си напред и нагоре по аналогичен начин. Този предмет е труден и до голяма степен се отнася до тайните на Закона за вибрационното развитие. Посвещението на Логоса оказва всеобщо въздействие.

Вие сте прави в своето предположение, че Пътят на Изпитанията съответства на последния етап от периода на бременността. При Първо посвещение този, който в Новия Завет се нарича “младенец во Христа” започва своето странстване по пътя. Първото посвещение означава просто начало. Определена степен на правилен живот, мислене и поведение е постигната; формата, която Христос предстои да заеме, е създадена и сега тази форма трябва да бъде оживена и заселена. Христовият живот навлиза и формата оживява. В това е разликата между теорията и превръщането на тази теория в част от самия себе си. Може да имате великолепа картина или образ, но да не им достига живот. Пред нас имаме човек, който, доколкото е могъл, е моделирал своя живот по божествен образ. Налице е добро копие, но нещо все пак не достига. Какво именно? Проявлението на вътрешния Христос. Имало е зародиш, но той е останал латентен. Сега вече той е износен и роден и Първо посвещение вече е достигнато. Много още предстои да бъде направено. Аналогията е пълна. [353] Много години са минали у ученика Исус между Раждането и Кръщението; останалите три посвещения са били преминали за три години. Същото се случва и по пътя на стремящия се.

Второто посвещение отбелязва кризис на властта на астралното тяло. След Кръщението остава да се преодолеят три изкушения, което демонстрира пълния контрол над трите нисши проводника. След което идва Преображението, последвано от познание за бъдещето и абсолютно самоотречение. И тъй, имаме следното:

Моментът на зачатието – т.е., индивидуализацията.

Девет месеца бременност – т.е., колелото на живота.

Моментът на раждането – т.е., Първо посвещение.

Пътят, следователно, е процес, през време на който се извършва едно постоянно разширение на съзнанието и повишаване чувствителността към вътрешния глас, и това е едно _____ висшите вибрации. А тя се проявява преди всичко като чувствителност

към вътрешния глас и това е едно от най-необходимите качества на ученика. Великите търсят тези, които са способни бързо да се подчинят на вътрешния глас на своята душа. Времената са критични и стремящите се се призовават да станат чувствителни към гласа на своя Учител. Неговото време е изпълнено докрай и учениците Му трябва да се тренират да бъдат чувствителни към Неговите внушения. Лек намек, указателен жест, кратък съвет – това е всичко, за което Той би намерил време и затова всеки ученик трябва да бъде нащрек. Натискът на Учителите сега, когато се приближават към физическия план, е особено голям. Днес Те биват възприемани от много повече души, отколкото тогава, когато работеха на менталните нива; сега, когато работят на по-плътните планове, намират условията за работа много по-трудни. Девите и учениците, стремящите се и тези, които се намират на пътя на изпитанията сега се събират около Тях и се организират в групи за специална работа. Някои души могат да работят само в общност, споявайки се и обединявайки се от общо устремление. [354] Такива, например, са повечето християни, събиращи се в църквите. Непознавайки законите на окултизма и единствено чувствайки вътрешната истина, те работят в широк диапазон от насоки; помагат им групи деви от нисшите нива, или ангели, които подсказват, насочват и контролират.

Други, по-напреднали, работят в малки групи. Те се придържат към по-идеалистически възгледи и сред тях можем да срещнем мислители и лидери на социални реформи, борци за реформи в хуманитарните сфери, а също и църковно ръководство – както християнско, така и източно. Тях ги насочват синьо-жълти деви от по-високи нива, докато предходните групи са водени от синьо-розови деви.

След тях идват още по-напреднали – стремящите се, изпитваните и учениците на света. Те работят по един, по двама или по трима, но никога тяхната група не надвишава девет – окултните значения на тези числа са необходими за успеха на тяхната работа. Великите бяло-златни деви следят за тяхната работа.

Зад тези три групи стоят Учители и деви от безформените нива – Велико Братство, дало обет да служи на човечеството.

Инициират се движения, насочени за преобразуване (доколкото е възможно) на работата на разрушението в конструктивна работа. Времето е критично, тъй като в работата на разрушителите е настъпила пауза. Появила се е възможност да се измени ходът на събитията и да се преустрои социалното тяло.

Именно поради това всеки от вас трябва с нови сили да се посвети на работата по изкуплението. Личностите трябва да бъдат подчинени. Стремящите се трябва да живеят без да причиняват вреда нито с мисъл, нито със слово, нито с дело. По такъв начин всеки от вас ще си осигури чист канал, ще стане преден пост на съзнанието на Учителя и ще образува енергиен център, чрез който Братството ще може да работи.

Първата задача на стремящия се е да обуздае емоционалната природа. [355] Тогава той ще стане победител на полето Курукшетра; мъглите се разсейват и по-нататък той може да върви в светлина. Помнете, че самата свобода да се върви в светлина води със себе си собствени проблеми. Ще попитате как е възможно това? Ще приведа един прост, но (мисля ще се съгласите с това) убедителен аргумент.

Когато човек наистина върви в светлината на своята душа и ясна слънчева светлина струи чрез него, разкривайки Пътя, той в същото време разкрива и Плана. Заедно с това обаче човек осъзнава и факта, че Планът все още е твърде далеч от осъществяването си. Тъмнината става много по-явна – изпъкват хаосът, мизерията и несъвършенствата на световните групи; става очевидна мръсотията и низостта на противодействащите групи и цялата мъка на света се стоварва върху потресения, макар и просветлен стремящ се. Ще може ли той да издържи този натиск? Ще може ли да чува гласа на скръбта и независимо от това винаги да се радва на божественото съзнание? Ще бъде ли в състояние да вижда това, което разкрива пред него

светлината, и все пак непоколебимо да продължава своя път, оставайки уверен в окончателното тържество на доброто? Ще бъде ли потресен от проявилото се на земята зло и ще забрави ли сърцето на Любовта, което бие зад всичко външно? Ученикът трябва винаги да помни това положение на нещата, защото в противен случай ще бъде сломен от онова, което е открил.

С идването на светлината обаче, той осъзнава новата (за него) форма на енергията. Той се учи да работи в нова сфера на благоприятна възможност. Пред него се открива сферата на ума и той открива, че е в състояние да прави разлика между емоционална и ментална природа. Той открива, че умът може да бъде заставен да изпълнява функциите на контролор и че силите на чувствата покорно откликват на менталните енергии. Това е следствие от светлината на разума – светлина, която винаги присъства в човека, но придобива значение и мощ едва тогава, когато бъде видяна и разпозната или феноменално, или интуитивно. [356]

Много лъжливи учения за ума и душата са в обръщение в наши дни. Учението на една от тези школи, чието име няма да споменавам, може да се обобщи по следния начин:

Природата е жестока и избирателна. Тя се подчинява на Закона за оцеляването на най-приспособените; в процеса на отбора милиони животи се принасят в жертва и много родени форми не просъществуват. Отгук и редкия шанс за постигане на живота на душата. Само малка част от хората имат души и затова малко са тези, които притежават безсмъртие и достигат собствено могъщество, за да не се връщат повече. Останалите се погубват, потъват и се поглъщат в общия процес на природата и човешкото царство като цяло е погубено, освен няколко изтъкнати фигури, появили се в миналото и настоящето. Те са се проявили благодарение саможертвата на мнозина.

Реакцията на самите хора на това учение е достатъчен отговор. Чувството за безсмъртие, увереността във вечното бъдеще, вродената вяра в Бога, откровението на светлината, придобиването на мъдрост, която помага и води, не са привилегия само на Сенека, Св. Паел, Акбар и тези като тях. Всичко това присъства (понякога в най-чист вид) и в най-незабележимия селянин. Най-мъдри думи излизат от устата на необразования и познанието за Бога и вярата в безсмъртието на душите се намират скрити в сърцата на тези, от които това най-малко би могло да се очаква, а често и в сърцата на най-грешни хора. Когато обаче високо еволюираните и най-интелигентните представители на расата открият своя божествен Пламък и пробудят мощта на върховния Съдник, пребиваващ в сърцето на тяхното същество, те са твърде склонни да причислят себе си към по-висока категория в сравнение с останалите и да считат тези, които не се придържат към тяхното ментално разбиране за различията в еволюционното развитие дотолкова различни от себе си, че не заслужават да се нарекат Синове Божи. Те считат, че всички онези, които не работят с ментална енергия са лишени от душа и поради това нямат вечно съществуване като индивидууми. [357] Но това е само заблуждение на ума, част от великата ерес на обособеността, косвено загатваща за идния период, когато умът ще стане толкова доминиращ и въвеждащ в заблуждение, каквото е сега чувстващото тяло.

Затова нека изучим типове ментална енергия, с която на индивидуума му се налага да работи, да видим как можем да преодолеем тази велика ерес на обособеността, “грехът на отрицанието”, както понякога я наричат.

Едно от първите неща, които трябва да помним при разглеждането на тези типове енергия се заключава в това, че тяхната посока и работа могат лесно да се разберат в по-широк смисъл по отношение на цялото човечество, отколкото тяхното действие при индивидуалното използване на менталната енергия. Засега само няколко човешки същества съзнателно използват този тип сили и затова само те са способни да разберат какво в действителност представляват те. Хората като единици все повече навлизат във владение на своето интелектуално наследство, но ако говорим за количество, то едва ли един от десет хиляди използва това вродено могъщество и със знание функционира в своето ментално тяло.

Когато обаче погледнем на човечеството като цяло и се огледаме назад към миналото на расата ще видим най-конкретни действия на менталната енергия и открояващите се резултати от нейното приложение. Използването на двата фактора отличава човека от животното, независимо от това използва ли ги той съзнателно или несъзнателно. И двете в някаква степен са присъщи и на животното, но човекът е единствената същност в трите свята, която е способна *съзнателно* да извлича полза от тях. Единият от факторите е страданието, другият – способността за *различаване*. Благодарение на страданието и последващия процес на анализ, съотнасяне плюс памет и визуализация, човек се е научил какво трябва да избягва и какво да култивира. Това се отнася до събитията на физическия план и чувствените преживявания. Благодарение на различаването в сферата на идеите и сред потока от мисли, човек се е научил да решава на какво да основава своята активност във всички човешки дела, независимо от това, че притежава непълно разбиране за истинската природа на идеите и приложението на възприетите истини е далеч от съвършенството. [358] Това, че той често прави неразумен избор, че идеите, управляващи груповото поведение не са от най-високите, че общественото мнение се формира на основата на личностни и егоистически интереси е може би една тъжна истина. Независимо от това – чрез страдание и обучение да се използват способностите да се прави избор в сферите на идеите – човек неотклонно върви към пълна свобода и пълен контрол над земята, което се явява негово наследено право. *Древният Коментар* със символичен език с особена красота изразява това, което се отнася до тези две характеристики. Четейки следващите фрази и размишлявайки над тях помнете, че водата символизира чувствителността, или астралната реакция, а огънят е символът на менталността:

“Успокояващите води охлаждат. Те бавно донасят облекчение, отделяйки формата от всичко, което може да бъде докоснато. Трескавата топлина на дълго подтисканото желание отстъпва на охлаждащия поток. Водата и болката взаимно се успокояват. Процесът на охлаждане е продължителен.”

“Изгарящият огън отстранява всичко, което стои на пътя на живота. Блаженството идва след огъня така, както огънят след водата. Водата и огънят се съединяват и пораждат великата Илюзия. Те произвеждат мъгла, омара, пара и шум, скриващи Светлината, воалиращи истината и затъмняващи Слънцето.”

“Огънят ожесточено гори. Болката и водите изчезват. Появяват се студът, жегата, светлината на деня, сиянието на изгряващото слънце и съвършеното знание на истината.”

“Такъв е пътят на всички, които търсят светлината. Първо формата с всичките ѝ страсти и копнежи. След това болката. А след нея успокояващите води и разгарянето на малкия огън. Тогава огънят се разгаря и горещината изпълва малката сфера, извършвайки своята огнена работа. Изпаренията също стават видими; към болката се прибавя мъчително объркване, защото тези, които на ранния етап използват огъня на ума, се загубват в илюзорна светлина.

Горещината става непоносима; след това се загубва способността да се страда. Когато този етап е преминал, се открива с нищо непомраченото сияние на Слънцето и чистата лъчезарна светлина на Истината. Това е пътят за завръщане към скрития център.” [359]

“Използвай болката. Призовавай огъня, о Страннико в чуждата непозната страна. Водите отмиват калта и тинята от природния растеж. Огньовете изгарят пречещите форми, опитващи се да задържат странника и така донасят освобождение. Живите води подобно река носят странника към Сърцето на Отца. Огньовете разрушават завесата, прикриваща Лица на Отца.”

Вероятно едно от първите неща, които всеки учащ се трябва да усвои в зависимост от това

как се стареа да разбере природата и начина за използване на ума, се заключава в това, че значимостта на общественото мнение трябва да отстъпи място на собственото индивидуално съзнание за истината, и че само тогава, когато се затвърди такова отношение към индивидуалното съзнание то ще заеме своето правилно място, ще се превърне в този жив зародиш, който ще може да разцъфне в божественото цвете на Сина на Ума, Манасапутра, и да стане такава нишка, която да води обратно в сферата на Универсалния Ум. Тази нишка, това съзнание, ако бъдат следвани, ще доведат индивидуума в Съвещателната Палата, където се разкриват Плана и Целта на Великия Живот и където всеки човешки егоизъм и самовлюбеност ще изчезнат в ясната светлина на Божията Воля. Благодарение на правилното разбиране и правилното използване на астралната енергия и контрола над нея, а също и чрез постигане природата на чувстващото съзнание, човек е способен да проникне в самото сърце на Самия Бог и без всякакви съмнения да узнае, че *всичко е добро, защото всичко е Любов*. Благодарение на правилното използване на ума и правилното разбиране природата на интелекта човек може да проникне в Ума на Бога и да познае, че *всичко е добро, тъй като всичко е според Плана* и божествената Цел неизменно осъществява своите задачи.

Работата на Адептите от Атлантските времена е имала за цел да внедри в световното съзнание факта, че *Бог е Любов*. Това символично изразява истината, така както и употребата на думата *Бог*. Работата на Арийските Адепти е да внедрят в световното съзнание, че *Бог е Воля*. При това Те работят с интелекта на човешкото семейство, за да помогнат на хората да го вземат под контрол, да подчинят другите форми на ума и чрез ума да разкрият на човека това, което е и което ще бъде. [360] По такъв начин се установява връзката на човека с езотерическия Център в главата на Единния Живот. В животинското царство, благодарение развитието на чувствителност и свързаното с нея разкритие посредством болката, Те привеждат тези видове форми в съответствие със Сърдечния център на Природата. Тази фраза изразява истина, която е невъзможно да бъде изложена по-ясно дотогава, докато съзнанието на човека не стане по-инклузивно. В растителното царство, благодарение на цвета, тези форми на божествена манифестация също се привеждат във вибрационен контакт с този силов център на Природата, който е аналогичен на Гърловия център при човека.

Употребявайки тези думи аз имам предвид основно този Живот, който се изразява посредством нашата планета, т.е. нашия Планетарен Логос, но (нужно ли е да го казвам) дадената представа може да се разпростре и върху големия Живот, чието отражение и израз е нашият Планетарен Логос. Човекът е мозъкът на природата; животните са сърцето, растителният свят е изразът на творческите сили, или Гърловият център; тези три природни царства по своеобразен начин съответстват на трите висши центъра в човека така, както трите царства, намиращи се на инволюционната дъга, съответстват на трите нисши центъра, а минералното царство (колкото и неразбираема да изглежда тази идея на онези от вас, които не притежават съзнание за жизнения аспект) съответства на Слънчевия сплит – този велик център на синтеза и преразпределението между това, което е горе и това, което е долу.

Тези аналогии се променят с течение на времето. В лемурийските времена, ако разглеждаме човечеството като природно царство, то е изразявало центъра на Слънчевия сплит, докато животинското е символизирило Сакралния център, а Центърът в основата на гръбнака се е символизириал от растителното царство. [361] В средата на Атлантския период, който се е характеризирал с някои фундаментални промени и експерименти, са се извършили изменения в целия процес; дошли са определени Его-та, както е известно от “*Тайната Доктрина*” и “*Трактат за Космическия Огън*”, и благодарение на Техните усилия е станал възможен гигантския скок напред. Чита, или умственото вещество, е завибририло доста по-силно и сега живеем в период на най-интензивна активност в конкретния смисъл.

Езотерическото учение гласи, че всичките три аспекта на божествеността сами по себе си са тройствени и затова можем да разделим енергията на ума на човечеството на три аспекта. По такъв начин имаме:

1. Нисш конкретен ум, който в *Йога Сутрите на Патанджали* се нарича Чита, или умствено вещество.
2. Абстрактен ум, или този аспект на ума, който е свързан със света на идеите.
3. Интуиция, или чист разум, който за човека се явява най-висшият аспект на менталността.

За всичките три обобщаващ или обгръщащ цялата сфера на проявление, е третият аспект на Логоса, който наричаме Универсален Ум, активно интелигентно Божество. Силовите линии от тези три нисши аспекта водят назад (ако можем да използваме толкова неадекватен израз) към третия план така, както астралните силови линии водят към втория, или монадическия план, макар що се отнася до човешкото съзнание, те водят само до будхическия, или интуитивния план.

Интересно е да се отбележи, че също както Монадата (подтиквана от желанието) произвежда такава форма на живот, която наричаме личност, така и аспектът на ума, като част от целта, осъществявана от Универсалния Ум, на свой ред произвежда такава проявление, което наричаме *Манасанутра* – великият Син на Ума на менталния план. Затова именно принципът на ума в човечеството въвежда в проявление егоическото тяло, каузалният проводник, наричан *Карана Шарира*, или Дванадесетолостния лотос. [362] Тук ние, разбира се, се изразяваме изключително в понятията на формения аспект. Причината за това се намира на космическите планове, на които Планетарният Логос провежда своя живот. От космическия астрален план излиза импулс, довеждащ до съществуването на формите и тяхното конкретно изражение, доколкото всяко обличане във форма е резултат от желание. От космическия ментален план идва *волята-да-бъдеш* във времето и пространството, която произвежда седемте групи егоически животи и трите излияния.

Оттук може да се заключи, че правилното използване на енергията от посветения му осигурява връзка не само с висшите планове на Слънчевата система, но и с тези космически планове на които, символически казано, нашият Логос има Свой Личностен аспект. Правилното използване на физическата енергия от посветения му дава “свобода” на космическия физически план. Правилното използване на астралната енергия му дава могъщество на космическия астрален план, а правилното използване на менталната енергия му осигурява достъп до космическия ментален план. Оттук следва, че трите висши центъра на човека при съвършено функциониране способстват за предаването на енергия от тези висши планове в областта на активност на посветения и стават врати към сфери, до този момент затворени за него.

Всеки център, или чакра, е съставен от три концентрични, преминаващи един в друг кръгове от спирали или окръжности, които при духовния човек на пътеката на изпитанията бавно се движат в една посока, но постепенно ускоряват своето движение в зависимост от неговото приближаване към портала на Пътя на Посвещението. При посвещението се докосва центърът на чакрата (точката на латентния огън), въртенето става особено интензивно, а движението – четириизмерно. Трудно е да се изразят тези идеи в думи така, че да може да ги разбере непосветения, но този ефект може да бъде описан като преход от равномерно-размерно въртене /measured turn/ към проблясващо излъчване /scintillating radiation/, “колело, въртящо се около самото себе си”, както това е изразено в древните Писания. [363] По такъв начин, когато благодарение на очистването, следването на правилата и устремността, която не може да бъде спряна от никакви препятствия и на която болката не може да попречи, стремящият се може да накара центровете си да пулсират и да се въртят – тогава и само тогава Учителят може да го въведе в Присъствието на Йерофанта. Тогава Посветителят, притежаващ пълно знание за Лъча и подлъча на ученика – както егоическия, така и

личностния – и осведомен за онази част от кармата, която все още не е напълно отработена, докосва центъра или центровете, готови за оживяване и скритият огън лумва и се фокусира. Помнете винаги, че при оживяването /vivification/ на центровете винаги е налице и съответна аналогична витализация и на Центъра в главата, докато накрая седемте центъра в тялото и седемте центъра в главата не започнат да се въртят в унисон. Помнете също, че както четирите малки Лъча прехождат в трите главни Лъча, така и четирите малки центъра аналогично прехождат в пралайя, установявайки своя фокус в Гърловия център. И така, имаме три центъра – Центърът в главата, Сърдечният и Гърловият центрове – съдържащи в себе си вътрешния огън, и трите главни Центъра в главата, също вибриращи в унисон.

Разбирам, че всичкото това е твърде сложно и техническо. Но то има своята ценност и много от това, което се съобщава тук ще се окаже от полза, когато всички вие преминете от другата страна и нова кохорта стремящи се тръгне по вашите стъпки. Тренировката на менталното тяло има голям смисъл, но мнозина избягват техническите детайли с мотива, че предпочитат жизнената страна на истината, макар истинската причина да е в менталната леност. Това учение, което сега получавате, е само азбуката на езотериката. Но не губете време за по-детайлни изследвания. Всичко, което е възможно на този етап, това е широкият поглед, търпението и готовността да се признае ограничеността на физическия мозък и допускането на хипотези. Да се вярва в тези хипотези има смисъл само дотогава, докато не им се възпротиви вашата интуиция или не започнат да си противоречат с предишните учения, дадени от други Посланици на Ложи. [364] Не догматизирам това, което казвам. В дадените инструкции само ви съобщавам определена информация, чиято вярност оставям да бъде демонстрирана в бъдеще. Това, което искам е просто да я имате предвид, а през идните години много от това, което сега ви изглежда странно и дори противоречиво, ще бъде осветлено, постепенно разкрито и по-лесно разбрано. Недостатъчното знание води до по-голямо объркване, ако оценката за неговата истинност не бъде отложена за времето, когато годините на учение ще увеличат запаса от знания.

Да се върнем на нашата тема. Сърдечният център на човека отваря вратата към това, което се нарича “Сърцето на Слънцето”. Гърловият център отваря възможността за пълно разбиране на пътя на физическото Слънце и всички истински астролози в края на краищата трябва да активизират този център. Центърът в главата отваря пътя към Централното Духовно Слънце, като при това всеки център чрез своето планетарно съответствие свързва с един от космическите планове.

И така, имаме цял комплекс от технически подробности и факти, които (по Закона за Аналогията) представляват чисто академически интерес, но не повече. Дори тези от вас, които са посветени практически нищо не знаят за космическите планове, намиращи се отвъд космическия физически план. Нашето съзнание едва започва да става слънчево и ние насочваме нашите малки сили за преодоляване на планетарните ограничения, пречещи ни да придобием слънчево знание и живот. За стремящите се, незнаещи дори какво е това планетарно съзнание, ценността на приведената по-горе информация се заключава в това, че тя подчертава синтетичната природа на великия План и факта, че и най-малката единица е съставна част на Цялото. Поставя се също акцент и върху идеята, че енергията е жизнен флуид, циркулиращ през цялото тяло на Логоса и по такъв начин оживяващ и най-малкия атом на това Цяло. Много важно е да се стремите да обхванете цялата картина и да видите чудото на това, което се очертава. Чиста загуба на време би било дори да се размишлява, например, върху космическия астрален план (петия подплан на космическия физически план, броен отгоре надолу), доколкото той все още е недостижим за средния човек и представлява цел на всичките му стремежи и медитации. [365]

Затова за човека Универсалният Ум най-добре може да бъде осъзнат с помощта на това, което се нарича конкретен ум, абстрактен ум, или интуиция (или чист разум).

Конкретният ум е способността да се създават форми. Мислите са “неща”. Абстрактният ум

е способността да се формират образи, или ум, работещ със схеми, чертежи, според които се моделират форми. Интуицията, или чистият разум – това е способността, позволяваща на човек да влиза в контакт с Универсалния Ум и да обхваща Плана синтетически, да постига божествените Идеи или да откроява някои фундаментални чисти истини.

Целта на целия труд на учащия се е да разбере тези аспекти на ума, с които трябва да се научи да работи. По такъв начин неговата работа може да бъде обобщена по следния начин:

1. Той трябва да се научи да мисли; да открие, че притежава апарат, наречен ум и да разкрие неговите способности и сили. Тези сили са добре анализирани за нас в “*Йога Сутрите на Патанджали*”.

2. Следващото, което трябва да научи, е да отива отвъд рамките на мисловните процеси и формо-строящите склонности и да разкрива идеите, лежащи в основата на тази божествена мисъл-форма – *световния процес*, за да се научи да работи в сътрудничество с Плана и да подчини собствената способност за създаване на мисъл-форми на тези идеи. Той трябва да се научи да прониква в света на тези божествени идеи и да изучава “*Небесните първообрази на нещата*”, както са наречени в Библията. Той трябва да започне да работи с чертежите, според които е моделирано и построено всичко. [366] По такъв начин той ще стане учащ се – символист и от идолопоклонник ще се превърне в божествен идеалист. Употребявам тези думи в техния истински смисъл и значение.

3. От така развития идеализъм той трябва да прогресира още по-нататък, докато не навлезе в сферата на чистата интуиция. Тогава той може да улавя истината направо от нейния източник. направо _____ Той навлиза в Ума на Самия Бог. Той е интуитивен така, както е и идеалистичен, но също така става и възприемчив към божествените мисли, които оплодотворяват /fertilize/ неговия ум. По-късно, привикнал към тези интуитивни проблясъци, той ги нарича идеи или идеали и основава върху тях цялата своя работа и дейност.

4. След това идва период на работа по съзнателната постройка на мисъл-форми на основата на божествените идеи, еманиращи се във вид на интуитивни прозрения от Универсалния Ум. Това се осъществява с помощта на медитацията.

Всеки истински учащ се знае, че това включва необходимостта от *концентрация*, с цел да се фокусира или ориентира нисшият ум спрямо висшия. Привичният стремеж да се строят мисъл-форми временно се блокира. Благодарение на медитацията, представляваща способността на ума да пребивава в светлина и в тази светлина да осъзнава Плана, той се учи да “прокарва” нужните идеи. Благодарение на *съзерцанието*, той става способен да навлиза в това безмълвие, което ще му позволи да се подвключи към Божествения Ум, да извлича мисълта на Бога от божественото съзнание и да *знае*. Такава е работата на всеки стремящ се; оттук и необходимостта той да разбира природата на своите ментални проблеми, инструментите, с които трябва да изпълнява работата и приложението на онова, което той научава и получава благодарение на правилното използване на менталния апарат.

Как да бъде направено това? Как да го постигнем и как да продължим нататък? [367]

Колкото и малък и незначителен да е индивидуалния мислител, в сътрудничество със своите братя той владее могъща сила. Само благодарение на устойчивото, здраво, правилно мислене на хората и правилното използване на менталната енергия, еволюцията може да прогресира в желаните направления. Правилното мислене зависи от много фактори – би било полезно да изброим някои от тях:

1. Способността да се осъзнава виждането. То включва способността, макар и в известна степен, да се осъзнава този архетип, съгласно който Ложата се старее да моделира расата. Това подразбира сътрудничество в работата с Ману и развитието както на абстрактното, така и на синтетическото мислене и на интуицията. Интуицията улавя от високите нива идеала, скрит в ума на Логоса. В зависимост от степента на развитие на тази способност, хората ще се докоснат до източници на могъщество, които се намират не на менталните нива, а образуват тези нива, които подхранват менталния план.

2. След това, осъзнавайки видението и само за миг зърнали частица от красотата (удивително е как само успяват да го видят малките хора!), вие получавате благоприятна възможност да уловите от менталния план толкова от него, колкото сте в състояние. В началото това, което успявате да уловите е забулено в мъгла, но все пак то започва да се материализира. Откривате, че сте в състояние да се докосвате до него само в отделни моменти, тъй като видението идва посредством каузалното тяло, а засега само малцина са в състояние да удържат такова високо състояние на съзнанието продължително време. Но борбата за разбиране ще доведе до резултат и постепенно идеята ще се добере до конкретните нива на менталния план. Тогава тя ще се превърне в конкретна мисъл, в нещо, което може да бъде ясно визуализирано и прието за основа на мисленето.

3. Когато това е постигнато какво следва? Период на износване, “бременност”, когато вие построявате своята мисъл-форма, изхождайки от такъв обем виждане, какъвто сте в състояние да донесете до своето съзнание. [368] Това трябва да става бавно, тъй като е желателна стабилна вибрация и добре построена форма. Прибързаността не води до никъде. Докато строите се появява силно желание да донесете това видение до земята, да запознаете с него и други човешки синове. Тогава оживявате мисъл-формата с могъществото на своята воля, опитвате се да я заставите *да бъде*; ритъмът натежава и се забавя, построеният във вашата форма материал неизбежно се уплътнява и откривате, че мисъл-формата на вашето видение е превърната в материя от астралния и менталния план.

4. Щастлив е този ученик, който може да доведе видението още по-близо до хората и да постигне неговото въплъщение на физическия план. Помнете, че материализацията на който и да е аспект от видението върху физическия план никога не е работа само на един човек. Едва тогава, когато са го осъзнали мнозина, когато са изработили неговата материална форма, техните обединени усилия могат да го доведат до външна манифестация. По такъв начин вие се убеждавате в ползата от просвещението и формирането на обществено мнение – те довеждат много помощници в помощ на неколцина виждащи. Винаги е в сила Законът: При понижение следва диференциация /in descent, differentiation/. Двама или трима възприемат Плана интуитивно; след това ритъмът, който са установили със своята мисъл, възбужда активността на материята от менталния план; мислителите улавят идеята. Това не е лесно да се научи и е трудно да се направи, но наградата за такова постижение е голяма.

За тези, които се борят, стремят се и упорстват радостта е двойна, когато се осъществи материализацията. Ще усетите радостта от контраста, тъй като познавайки тъмнината на миналото, ще се потопите в светлината на постигнатото; ще усетите радостта от изпитаното и проверено съдружество, тъй като годините са открили вашите избрани спътници и в общото страдание се е изковала вашата дружба; радостта от покоя след победата ще бъде ваша, тъй като за уморения боец плодовете на постигнатото и почивката са двойно по-сладки; [369] радостта от това, че участвате в Плана на Учителите и всичко онова, което тясно ви свързва с Тях; ваша е и радостта от това, че сте помогнали да се успокоят тревогите на света, че сте донесли светлина на потъмнелите души, че в някаква степен сте изцелили откритата рана на световното страдание; осъзнаването за правилно проживяните дни и благодарността на спасените души ще предизвика най-дълбока радост – радост известна на Учителя, когато с Негова помощ събратът Му се е изкачил малко по-високо по стълбата.

Това е радост, която ви предстои и тя не е така далеч. И така, работете, но не *заради* радостта, а в посока *към* нея; не заради награда, а от вътрешна потребност да помагате; не за благодарност, а от вътрешен подтик, който се появява когато се осъзнае видението и се узнае ролята, която трябва да изиграете, за да се спусне това видение на земята.

Добре е да се прави разлика между щастие, радост и блаженство:

*Щастие*то се корени в емоциите и представлява личностна реакция.

*Радост*та е качество на душата и се осъзнава от ума, когато е постигнато подравняване /alignment/.

Блаженството е от природата на Духа и всякакви спекулации за него са лишени от смисъл, докато душата не усети своето единство с Отца. Това състояние идва в замяна на по-ранните стадии, когато личностното “аз” се е съединявало с душата. Затова анализът и спекулациите относно природата на блаженството не ще донесат полза на средния човек, чийто представи и понятия са предимно личностни и свързани със света на чувствата. Присъщо ли е за стремящия се щастие или радост? Ако му е присъща радостта, то тя би трябвало да дойде като резултат от груповото съзнание, груповата солидарност, чувството за единство с всички същества и е възможно по никакъв начин да не може да се интерпретира в термините на щастие. Щастие то идва тогава, когато личността се среща с такива условия, които удовлетворяват една или друга част от нейната нисша природа; то идва, когато личността чувства физическо благосъстояние, доволна е от своята среда или обкръжаващите личности или е удовлетворена от своите ментални постижения и контакти. [370] Щастие то е цел на отделното “аз”.

Когато обаче се стараем да живеем като души, удовлетвореността на нисшия човек не се взема пред вид и ние намираме радост в груповите отношения и в създаването на такива условия, които ще спомогнат за най-доброто изразяване на душите, с които общуваме. Доносянето на радост на другите с цел да им се създадат условия, в които те да могат най-добре да изразят себе си, може да има *физически ефект*, ако се опитваме да подобрим тяхното материално положение, или в *емоционален подем*, ако нашето присъствие им носи мир и възвисяване, или *интелектуално въздействие*, ако ги предразполагаме по-ясно да мислят и разбират. А ефектът върху нас е радост, тъй като нашето действие е било безкористно, искрено и независимо от обстоятелствата и от общественото положение на стремящия се. Усещането за щастие си отива, когато ни измъчват болести, когато имаме проблеми с обкръжението, когато условията за живот се влошат, когато ни притиска “натрупаната карма от множеството прераждания” или когато семейни, национални или расови тревоги завладеят чувствителната личност. Щастие то от младостта или себцентрираното доволство на егоистичния човек (скрил се зад стени от защитни желания) не бива да се бърка с радостта.

Баналност и окултен парадокс е фактът, че в моменти на дълбоко личностно страдание и нещастие може да бъде позната и почувствана радостта на душата. Такова е положението на нещата и към това трябва да се стреми учащият се. Някои хора са щастливи, защото затварят очите си пред истината или се самохипнотизират, скривайки се зад черупката на илюзиите. Стремящият се обаче в повечето случаи вече е достигнал стадия, когато очите му са широко отворени; той се е научил да говори на себе си истината и не строи разделяща стена между себе си и другите. [371] Той се е пробудил и е “оживял”, той е чувствителен и често страда. Той се учудва защо, както по всичко изглежда, го е напуснало онова, което светът нарича щастие и спокойствие и пита какъв ще бъде резултатът от всичко това.

Ние, наблюдаващите и учещите от вътрешната страна, с любящо внимание следим за всеки един от вас, попаднал в самия център на битката. Ние сме като Генерален Щаб, който следи хода на сраженията от безопасно възвишение. В нашата безопасност е гаранцията за вашата окончателна победа, тъй като ние държим в ръцете си решението на много проблеми и ви

помагаме, ако битката тръгне в неблагоприятна посока. Би ми се искало винаги да помните едно особено важно нещо, а именно, че в разрушението на формите е скрита тайната на еволюцията. Не мислете, че това е тривиалност. Ще се убедите, че такива разрушения постоянно се случват и трябва да сте готови за това. Учителите в максимална степен използват формата; Те се стараят да работят чрез нея, заточвайки живота между ограничаващите стени за толкова дълго, за колкото формата е в състояние да служи на целта и расата бива инструктирана посредством тази форма. Идва обаче момент, когато формата престава да служи на зададената цел, структурата атрофира, кристализира и става лесно да бъде разрушена. Тогава нейното разрушение става акт от най-висока важност и полза и нова форма заема нейното място. Наблюдавайте и се убедете, че това е именно така. Винаги се построява форма, винаги се използва толкова, колкото е възможно, винаги формата се разрушава, когато започне да пречи и да пречатства разширяващата се светлина и винаги бързо се създава нова форма. Такъв е методът от началото на еона.

В младенческия период на расата формите са се запазвали продължително време. Еволюцията се е придвижвала бавно. Сега обаче, когато всичко се е устремило нагоре, животът на формата е твърде съкратен. Тя живее кратък период, бързо изпълнява предназначението си и се сменя от друга форма. [372] Тази скорост се увеличава, а не се съкращава, тъй като съзнанието на расата, или вътрешната експанзия на нейния живот, вибрира с все по-бърз и лек ритъм.

Необходимо е също така да се осъзнае, че една от принципните задачи на стремежа в днешно време от страна на тези, които наричаме Старши Братя на расата, е да стимулира, очисти и координира етерното тяло. Етерното тяло не е само предавател на праната, но и средство за проявлението на всички тези енергии, които разглеждаме. То има значения и в други посоки:

- а) Бидейки буквално материя от физическия план, етерното тяло е следващата стъпка напред за расата. Това ще се демонстрира като разкриване на етерното зрение и разпознаване на етерната материя;
- б) това поле за изследвания е непосредствено лежащо пред съвременните учени. За десетина години много професионални медици ще признаят етерното тяло като факт от природата;
- в) Преобладаващата част от болестите, от които страда в наше време физическото тяло, имат корена си в етерното тяло. Чисто физическите заболявания са твърде малко, ако въобще ги има. Източникът на болестите са астрални и етерни състояния;
- г) Тайната на безопасното и здравото ясновиждане и ясночуване е в очистването на етерния проводник;
- д) Етерните еманации на хората могат силно да замърсят атмосферата. Затова от очистването на това тяло зависи появата на по-привлекателно и здраво човечество.

Оттук и важноста на етерното тяло. Съществуват много други доводи, които ще бъдат обсъдени по-късно. Започвайки да формирате собствена представа за този предмет би било добре да се придържате към по-широки обобщения, докато цялата тема не придобие във вашия ум ясни очертания.

Работата над етерното тяло от гледна точка на Йерархията обаче не е ограничена само до човешките тела. [373] Това е планетарен процес. Етерното тяло на самата Земя се подлага на определена стимулация. Духът на Земята – тази тайнствена същност (не Планетарния Логос) се оживява в един нов смисъл и неговото оживяване поражда множество интересни следствия. Това се случва по три начина:

Посредством увеличаване скоростта на вибрацията на етерните атоми, причинена от навлизането на Церемониалния Лъч. Това не бива да си го представяте като внезапна, насилствена промяна. От гледна точка на учащия се повишаването на скоростта изглежда толкова бавно и постепенно, че е почти незабележимо. Независимо от това стимулация съществува и в рамките на века това ще бъде признато.

Посредством влиянието на определени астрални сили върху етерното тяло, което води до бавни, но осезаеми изменения във вътрешната структура на атома, до осъзнаването на още една спирала и общото повишаване компактността на цялостния космос на атома.

Посредством употребата от Махачохан на един от най-могъщите талисмани на Седми Лъч на вътрешните планове.

Трябва да се отбележи, че Духът на Земята бавно и постепенно се пробужда. Той се намира на инволюционната дъга и ще премине на еволюционната в неопределено далечно бъдеще. Затова той няма да ни увлече със себе си. Засега той все още служи на нашите цели, предлагайки ни дом вътре в своето тяло, но оставайки все пак отделен от нас. Благодарение на тази стимулация, девите на етера последователно се придвижват в своята еволюция и се приближават по-близо до своя идеал.

Към всичко, което казах относно етерното тяло на човека, относно планетата и относно Духа на Земята, трябва да добавя още един, много важен факт, отнасящ се до сегашната ситуация, а именно, че в настояще време Седми Лъч се явява доминиращ над пет Лъча. А Седми Лъч контролира целия етер и девите на етера. Той доминира седмите подпланове на всички планове, а сега доминира и на седмия подплан на физическия план. [374] Освен това сега сме в Четвъртия кръг, и когато някой Лъч навлиза в конкретно въплъщение той не само контролира подплановите с този пореден номер, но и оказва особено влияние върху четвъртите подпланове. Обърнете внимание как това влияние се проявява в сегашно време в трите свята:

1. Четвъртият етер – най-нисшият от етерите – трябва да стане следващият осъзнаваем физически план. Етерната материя дори и сега е видима за някои, а към края на това столетие ще бъде видима от мнозина.
2. Четвъртият подплан на астралния план “приютява” повечето хора при смъртта им, и, следователно, тук може да бъде извършена много работа за голям брой хора.
3. Четвъртият ментален подплан е планът на девачан.

Основаването на Йерархията

Различните енергии, въздействащи на човешкото същество и обуславящи неговото разкритие конституират неговото поле на опит. Тези две думи – *разкритие* и *опит* /*unfoldment and experience*/ – винаги са взаимосвързани, тъй като едното предизвиква другото. В зависимост от това как се натрупва опит в света на формите, се осъществява и паралелно разкритие на съзнанието. Доколкото разкритието предизвиква постоянни промени в осъзнаването, и като следствие – постоянна преориентация към ново ниво на осведоменост, то неизбежно довежда и до нов опит – преживяване на непознати явления, нови състояния на съществуване и

непознати допреди измерения. Оттук и честата загриженост на ученика от факта, че той по никакъв начин не е в състояние да достигне покой. Постигането на състояние на покой е било цел на стремящите се през атлантските времена. Целта на арийския ученик е *разбирането /realization/*. Той никога не може да бъде статичен, никога не може да почине, той постоянно се приспособява към новите състояния. Това продължава дотогава, докато неговото съзнание не се стабилизира в “аз”-а, в Единното. Тогава посветеният познава себе си като отворено Единство, наблюдаващо феноменалните фантазмагории на живота във форма. [375] Той преминава от чувство за единство към чувство за двойственост, а от него – отново към висше единство. Поначало “аз”-ът до такава степен се отъждествява с формения аспект, че всяка двойственост изчезва в илюзията, че “аз”-ът е форма. Тогава формата очевидно образува всичко, което е. Това се сменя от стадия, когато вътрешното “аз” започне да осъзнава и себе си, и формата – тогава ние се изразяваме в понятията висше и нисше “аз”, говорим за “аз”-а и неговите обвивки и за “аз”-а и “не-аз”-а. Стадият на двойствеността е характерен за стремящия се и ученика включително до етапа на подготовка за Трето посвещение. Този стадий започва със знанието, че той е духовна същност, ограничена във форма. Неговото съзнание дълго време остава предимно в съзнанието на формата. Постепенно то се променя – толкова постепенно, че стремящият се усвоява урока на търпението (включително до способността да търпи “не-аз”-а) дотогава, докато не настъпи живот на равновесие, когато нито едното от двете не доминира. Това предизвиква у човека състояние на очевидна негативност, инертност, която може да продължи един или два живота и изглежда така, сякаш той не се движи нито в едната, нито в другата посока. Това е ценен намек за работника при общуването му с хората. След това равновесието се нарушава и душата започва да доминира, увеличавайки своето влияние, а целият аспект на съзнанието започва да се премества към по-висшия от двата аспекта. Двойствеността обаче все още остава, доколкото човек ту се отъждествява с душата, ту с природата на формата; това е стадият, на който в настояще време се намират твърде много от най-усърдните ученици. Малко по малко той започва да се “абсорбира” от душата и по такъв начин придобива контакт с всички аспекти на душата във всички форми, докато не дойде ден, когато той разбира, че не съществува нищо друго, освен душата и тогава настъпва висшето състояние на единство. [376]

Всички тези моменти изискват размишление и е важно да бъдат разбрани, тъй като съществуват школи на мисълта (такива като Веданта и други мистически групи мислители), подчертаващи аспекта на живота и очевидно отричащи двойствеността. Други школи (такива като Теософската школа, независимо от всички опровержения) учат за наличието на “аз” и “не-аз” и по такъв начин оперират с понятията на двойствеността. И едните и другите са прави и имат нужда един от друг. Трябва да се помни, че в процеса на проявлението ние се придвижваме от относително единство, през двойственост, към друго единство по следния начин:

Единството на формата, когато “аз”-ът се отъждествява с формата и е потопен във формения живот.

Двойственост, характеризираща се с неустойчиво отношение между “аз”-а и формата, когато фокусът на съзнанието се намира ту в душата, ту във формата.

Единството на душата, когато не се вижда нищо друго, освен душата и само *битието* се регистрира от съзнанието.

И така, видно е, че и двете школи са прави и че концепцията за двойствеността е стъпка напред към същностното обединение с Единния Живот.

Трябва да се помни, че както астралният план се явява бойното поле (Курукшетра) за

стремящия се или изпитвания, така за *ученика* това е менталния план. Това е *неговата* Курукшетра. Стремещият се е длъжен да се научи да контролира своята емоционална и психическа природа с помощта на правилния контрол на ума, и именно това е, което Кришна се е опитвал да подчертае, когато е наставлявал Арджуна за следващата стъпка в посока към правилното виждане. Ученикът трябва да развива умствено внимание и благодарение на правилното използване на ума да постигне по-високо разбиране и да пристъпи към активно приложение на още по-висшия фактор – интуицията. [377]

Разкритието на стремещия се повтаря в умален вид това на расата и възпроизвежда расовата драма; за да се разбере това, трябва да се схванат някои факти за тази драма и за работата на Йерархията, а именно:

1. Движението за разпространение на Тайната Доктрина е започнало преди осемнадесет милиона години.
2. Само четирима от Тези, Които са започнали работата са все още с нас. Работата (импулсивна и контролирана) сега е съсредоточена, ако може така да се каже, в ръцете на три групи животи:
  - а) представители на нашето земно човечество, които са напълно готови за служене;
  - б) някои Същности, дошли в нашата земна схема от еволюции от други планетарни схеми;
  - в) голям брой деви от свръхчовешката еволюция.

В своята съвкупност те образуват Окултната Йерархия на планетата, работеща в състава на трите главни отдела и седемте групи, както е споменато в множество теософски книги и обобщено в *Посвещение Човешко и Слънчево*.

3. На най-ранните си стадии Йерархията се е назовавала с различни имена; едно от тях е Храмът на Ибез /Ibez/.
4. Да разгледаме основаването на Храма на Ибез. За да направим това, трябва да разгледаме епохата на идването на Бялото Братство на земята и проблема пред който то е изправено; това ще доведе след себе си признаването на някои фактори, които никога не са били разглеждани по необходимия начин. Признат факт в окултизма е, че за нашето земно човечество идването на Окултната Йерархия е било явление от епохално значение; то е предизвикало две събития: [378]
  - Определена кристализация на тази групова душа, която сега се нарича четвърто, или човешко царство.
  - Пробуждане на манаса, или ума в животинския човек по три начина:
    - а) чрез пряко въплъщаване на някои членове на Бялото Братство, при което Те са привнесли нови и необходими фактори, предавайки ги на Своите деца;
    - б) чрез конкретно внедряване на това, което в окултните писания е наречено “искрата на ума” в животинския човек. Това е само илюстративно описание на картината на акта на създаване на нужната ментална единица, или менталния апарат на мисленето, вътре в каузалното, или духовното тяло;
    - в) чрез постепенна стимулация на менталната способност в животинския човек и постоянна витализация на скрития зародиш на ума, докато той не разцъфне в манифестиран ум.

Този процес е заел огромен период от време и когато Братството вече е основало своята главна квартира в Шамбала и оттам е направлявало Своите действия, е било намерено за необходимо по време на първата подраса на Атлантската Коренна Раса да се положат известни усилия, за да може еволюцията на расата да се придвижва в съответствие с Плана. Изучаващите мистериите трябва да помнят, че макар за Шамбала да се говори като за съществуваща във физическата материя и заемаща определено място в пространството, споменатата физическа материя всъщност е етерна, а Господът на Света със Своите помощници от висшите степени заемат тела, формирани от етерна материя.

5. Преди около седемнадесет милиона години (като се отчита фактът, че идването на Йерархията и основаването на Шамбала са се случили преди около осемнадесет и половина милиона години) е било решено да се основе на плътния физически план организация, главна квартира за мистериите, и да се събере група Адепти и Чохани, които да функционират в плътни физически тела, за да могат да се отзовават на нуждите на бързо пробуждащото се човечество. [379]

6. Първият аванпост на Братството на Шамбала е бил Първият Храм на Ибез, разположен в центъра на Южна Америка; в значително по-късен период един от неговите клонове е формирал древните институти на маите, практикуващи основно култ към Слънцето като източник на живота в сърцата на всички хора. Вторият клон е бил учреден по-късно в Азия и негови представители са хималайските и южноиндийските адепти, макар че оттогава тяхната работа съществено се е изменила. В бъдеще ще бъдат направени открития, които ще докажат реалността на древните форми на йерархическата работа; ще бъдат открити древни текстове и паметници, някои на повърхността на земята, а много повече в подземни хранилища. В зависимост от откритията на тайните в Централна Азия, на територия, простираща се от Халдея и Вавилон, през Тюркестан до Манчжурия, включително пустинята Гоби, е планирано да се разкрие много от ранната история на работниците от Храма на Ибез.

Тук ще отбележим, че думата “Ибез” е подобна на акростих и скрива истинското име на Планетарния Логос на Земята, един от принципите на когото е проявен в Санат Кумара, правейки Го по такъв начин пряко възплъщение на Планетарния Логос и израз на Неговото божествено съзнание. Тези четири букви представляват първите букви от истинските имена на четиримата Аватари, възплътени в четирите сфери на нашата земна верига четири божествени принципа. Буквите И,Б,Е,З не са истински букви на сензар, ако е допустим толкова неточен израз по отношение на идеографски език, но са европеизирани адаптации. Истинското им значение се съобщава едва при Четвърто посвещение, когато се разкрива природата на Планетарния Логос и се осъществява контакт с четирите Негови Аватари благодарение на прякото посредничество на Санат Кумара. [380]

7. По повод работата на Адептите на Ибез и техните мистерии трябва да се подчертае, че всяка насоченост на тяхната работа се е отличавала, както и трябва да бъде, от работата на адептите в наше време. Тяхната цел е била да се стимулира мистицизмът и царството на Бога в човешкия атом. За средния човек от днешните времена е крайно трудно да постигне природата на тяхната работа поради различното ниво на неговото съзнание. Адептите на Ибез са имали работа с младенческото човечество, чиято поляризация е била твърде нестабилна, а координацията – доста несъвършена. Менталността е била съвсем неразвита и хората са били практически изцяло астрални; те са функционирали дори по-съзнателно на астралния план, отколкото на физическия; част от работата на ранните адепти, работещи под водачеството на Шамбала, е била да развият енергийните центрове на човешките единици, да стимулират мозъка и да го направят напълно самосъзнателен на физическия план. Тяхна задача било да развият осъзнаването на Божието Царство вътре в човека и малко внимание се е отделяло (при обучението на Техните ученици) на осъзнаването на Бога в природата и в другите единици. В онези дни е било необходимо да се прилагат методи, значително по-силно въздействащи на физическото тяло, отколкото сега се допуска; използвали са се методи на физическа стимулация и са се преподавали законите на енергията, работещи чрез

различните центрове, докато не е дошло време за други големи промени в йерархическите методи, когато е била затворена вратата от животинското царство към човешкото и е била отворена вратата към посвещенията. Йерархията е чувствала, че човек вече е достатъчно самоцентриран и индивидуализиран, за да издържи радикална промяна на методите и практиките. Всичко това е заело продължително време и достигналите до нас в изкривен вид фалическо учение, тантрическа магия и практиката на хатха-йога всъщност са останки от древните храмови подготовки. Младенческото човечество от лемурийските и ранните атлантски времена е трябвало да се обучава посредством символи и методи, които за нас биха били груби и неприложими и които расата е трябвало да трансцендира в продължение на милиони години. [381]

8. Когато преди много милиони години са се отворили вратите на посвещенията, Ложата е достигнала до две решения:

- Че индивидуализацията трябва да се прекрати дотогава, докато човек не само координира физическото и астралното тяло и не започне да мисли самосъзнателно, но и докато неговото съзнание не излезе отвъд пределите на физическото и астралното ниво. Веднага щом той стане съзнателен в груповия смисъл, вратата към царството на самосъзнанието отново ще се разтвори.

- Че пътят на мистицизма трябва в крайна сметка да доведе до окултния път и че трябва да бъдат съставени планове за разпространение на Учението и да се организират мистерии, които да разкрият природата на Бога във всичко видимо, а не само в човека. Човекът трябва да разбере, че макар и индивидуалност, той е само част от едно голямо цяло и че неговите интереси трябва да бъдат подчинени на интересите на групата. Постепенно учението е било реорганизирано и програмата разширена; малко по ипет, Гърция и много други. иите в Халдея, Егмалко, в зависимост от това до каква степен хората са ставали готови, са се разкривали и мистериите, докато накрая не са се появили удивителните Школи на Мистериите в Халдея, Египет, Гърция и много други.

9. Трябва да се споменат три момента:

а) Сравнително ниското еволюционно ниво на повечето хора и тяхната естествена физическа поляризация;

б) Работата на черните адепти и последователите на левия път. Когато адептите на Ибез (отново под ръководството на Шамбала) започнали да се оттеглят в Храмовете, за да направят мистериите по-недостъпни и да противодействат на злоупотребите и деформациите, редица Техни първоначални последователи, много от които притежаващи огромно могъщество и знание, Им се противопоставили и влезли в схватка с тях и това е една от причините за появата на Черната и Бялата магия и една от причините за необходимостта от пречистващите води на потопа. [382]

в) Могъщите мисъл-форми, построени в ранните Ибезийски мистерии и които (особено в Америка) все още не са разрушени. Този гигантски “Пазител на Прага” на всички истински мистерии трябва да бъде убит, преди стремящият се да може да отиде по-далеч.

10. Работата на адептите на Ибез и мистериите на Храма на Ибез все още съществуват и се провеждат по целия свят от учители и адепти във физическо въплъщение. Те изучават значението на *психе*, на Егото или душата и на човешката единица, така че човек да може действително да стане това, което е – Бог, вървящ по земята, чиято нисша природа (физическа, астрална, ментална) напълно би се контролирала от душата, или аспекта на любовта, и при това не теоретически, а наистина и на практика.

В този случай физическото тяло няма да изкушава реалния човек, емоционалната природа, тялото на желанията, няма повече да въвежда в заблуждения, а умът няма да затъмнява

всичко истинно и духовно и Бог ще се ползва от трите тела като инструмент за служене на расата. Тогава човешкото царство ще бъде трансцендирано и човек ще навлезе в духовното царство, за да премине там по-нататъшни уроци така, както и младенческото човечество, излязло от животинското царство, се е тренирало и обучавало за своите функции и работа с помощта на наставниците от Ибез.

В дните на Атлантида целта, която Йерархията на Учителите си е била поставила пред себе си, се е заключавала в пробуждането у човека на природата на любовта, което е било крачка напред в посока към пробуждането на Сърдечния център. Поради това и Самите Учители от онова време били фокусирани (преднамерено и целенасочено) в Сърдечния център, подчинявайки на изискванията на времето Своята ментална нагласа и ментална енергия, която са могли да използват. [383] При обучението на посветените те не разкривали Своята ментална сила включително до Трето посвещение. В нашата раса този метод изцяло се е променил. Сега Йерархията работи изключително на менталните нива, макар да основава всичките си сегашни стремежи на предишните достижения, свързани със сърдечния център. Затова до Трето посвещение учениците трябва да се стремят да работят изключително с ментална енергия и да се опитват да придобият контрол над нея, да я овладеят и използват. След което тяхното усилие трябва да се концентрира върху предаването (от егоическите нива) на волевия аспект на душата. Тази воля трябва да подчини личността, докато тя не се превърне в инструмент на душата. Тогава интуицията поема контрола и енергията от интуитивния, или будхическия план, започва да оказва въздействие върху формената природа /form nature/, или личността. Този период, през който контролира интуицията, е предшестван от множество животи, в течение на които са се появявали проблясъци на интуиция и учащият се е познал същността на просветлението. Включително до Трето посвещение обаче именно просветленият ум се явява доминиращ фактор, а не чисто интуитивното възприятие, или чистият разум. След това велико посвещение, което маркира определено излизане отвъд пределите на форменото съзнание, посветеният е в състояние да функционира по своя воля на плана на интуицията, а неговият ум отстъпва на заден план, докато не стане част от инстинктивния апарат – част от подсъзнателната инстинктивна природа, чието съществуване така настойчиво подчертават материалистическите психолози. Интуитивното възприятие, чистото виждане, непосредственото знание и способността да се използват *недиференцираните* енергии на Универсалния Ум – това са главните характеристики на арийските адепти. Използвам думата “недиференцирани” в смисъл на свободни от множественост; все пак обаче остават някои основни разлики. [384] Волята на душата, ако разглеждаме душата като намираща се на един от Седемте Лъча, отстъпва място на Волята на Цялото.

Тези думи не означават много, или в най-добрия случай имат само теоретическо значение за учащите се. Когато ви казвам, че волята, предаваща се посредством контролирания ум, се въплъщава в седем типа енергии и че тези седем типа съответстват на седем типа хора, вие без съмнение ще кажете, че всичко това е ясно и не е трудно да бъде усвоено. Действително ли обаче разбирате? Седем типа енергии и седем типа отзивчива менталност зависят от седем типа лъчи! В даденото твърдение ние отбелязваме диференциацията на аспекта на душата, възприемана от ума. Такива са седемте диференциации, от които произлизат множеството различия, характеризиращи формения аспект. И всички тези различия и диференциации запазват своята власт над човека включително до Трето посвещение. Благодарение на него той се въвлича в определени главни активности и жизнени тенденции в съответствие с Лъча, на който той се намира. Всичко това са ментални различия. Всички души именно на менталния план приемат формата на Слънчеви Ангели, или божествени Синове на Ума. Поради това имаме различни групираня и фокусировка на различни енергии, което им позволява да провеждат Плана на Вековете посредством Седемте главни отдела.

На следващия стадий, когато вече са се случили определени големи изменения в съзнанието и формата е загубила своята власт, изчезват дори и тези различия и Планът става виден в

своята цялост, Животът се познава в неговото същностно единство и понятието “монада” започва да придобива реален смисъл. Учащите се винаги трябва да помнят, че всевъзможните различия и категории са само продукт на активността на ума и че те са обусловени от модификациите на мисловния принцип и от контрола над формата от страна на менталната енергия. [385] Доколкото работата на Централния Мислител на Вселената /Central Thinker of the Universe/ е основана на могъществото на мисълта, задачата по преодоляването на различията и частностите остава практически неразрешима дотогава, докато стремящият се не премине под пълния контрол на Втория аспект на божествеността, излизайки от господството на Третия, или материалния аспект. До Трето посвещение обаче дори и Вторият аспект (аспектът на любовта) подразбира съществуването на двойственост, тъй като тя е присъща и на самата любов, доколкото винаги имаме Любящ и любимо, Желаящ и желано, Търсещ и търсено. Едва тогава, когато Първият аспект (аспектът на енергизиращия обединяващ Живот, съединяващ всички форми и всички двойствености в един велик синтез) започне да се чувства при Третото посвещение, продиктуваните от мен думи ще предадат своя практически смисъл или разбиране.

Нека опитаме да сведем дадената тема до три ясни твърдения, в които да обобщим работата, изпълнявана от ученика в процеса на неговата борба и овладяването на енергиите на менталния план.

1. Работата на менталния план води до осъзнаване на двойствеността. Ученикът се старее да съедини душата с нейния проводник, и при това да го направи съзнателно. Той се стреми да ги слее в едно. Стреми се да осъзнае, че *тук* и *сега* те са ЕДНО. Обединението на “аз”-а с “не аз”-а е неговата цел. Първата крачка в това отношение е направена тогава, когато той престане да се отъждествява с формата и започне да осъзнава (през време на преходния период) двойствеността в себе си.

2. Правилно използваният ум става по такъв начин способен да регистрира два типа енергии, или два аспекта на манифестацията на Единния Живот. Той регистрира и интерпретира света на явленията. Той регистрира и интерпретира света на душите. Той е чувствителен към трите свята на човешката еволюция. Той става в еднаква степен чувствителен и към царството на Душата. Той е велик обединяващ принцип в този период на двойствено разпознаване.

3. По-късно душата и нейният инструмент дотолкова се обединяват, действайки като едно цяло, че двойствеността изчезва и душата познава себе си като всичко, което е, което е било и което ще бъде. [386]

Има едно интересно древноатлантско песнопение, което вече не се използва, но в онези далечни времена се е изпълнявало от посветените, приемащи Трето посвещение – завършващото посвещение в онези времена. То следва по-долу. Преводът на символите, в които е било записано, неизбежно е довел до загубването на ритъма и мощта му.

*“Аз стоя между Небето и Земята. _____.
Виждам Бога; виждам формите, които приема Бог. Ненавиждам ги и двете. Те не означават нищо за мен, тъй като първото от тях не мога да достигна, а към второто не изпитвам никаква любов.*

Изтерзан съм. Неспособен съм да позная пространството и неговия Живот, затова и не го желая. Познавам достатъчно добре времето и неговите мириади форми. Разпънат съм между двете, не искам нито едното, нито другото.

Бог говори от високото Небе. Нещо се променя. Вслушвам се с напрегнат слух, и слушайки, обръщам глава. Това, което виждам, макар и недостижимо, като че ли е близо до моето сърце. Предишните копнежи отново се появяват, но бързо отмират. Старите вериги оглушително звънят. Втурвам се напред.

Мириади гласове звучат и ме отклоняват от пътя. Грохотът на земните звуци заглушава гласа на Бога. Отклонявам се от правия път и отново съзирам така дълго държалите ме земни наслади, плътта и родството. Губя видението на вечните неща. Гласът на Бога замира...

Отново се чувствам разтерзан, но само за кратко. Моето малко аз се мята насам натам като птица, която се стрелка в небето и отново каца на дървото. И все пак Бог от Своето високо място поддържа малката птица. Затова знам, че Бог ще бъде победител и в края на краищата ще свърже мен и моя ум в съюз /in thrall/."

* * *

"Чуйте моята радостна победна песен; работата е завършена. Ухото ми е глухо за всякакъв земен зов, с изключение на тихия глас на душите, скрити във всички външни форми, защото те са като мен, и аз съм като тях.

Божият Глас се чува ясно и в неговите тонове и обертонове малките гласове на малките форми затихват и изчезват. Аз пребивавам в света на единството. Аз знам, че всички души са едно. [387]

Аз съм носен от вселенския Живот, и по своя път напред – пътят на Бога – аз виждам как затихват всички по-малки енергии. Аз съм Единния; аз съм Бог. Аз съм формата, в която са съединени всички форми. Аз съм душата, в която всички души са споени в едно. Аз съм Живота, и в този Живот пребивават всички по-малки животи."

Изпяването на тези древни формули на особени, избрани ноти, е оказвало мощно въздействие и е давало определени резултати в някои древни, отдавна изчезнали церемонии.

Към трите стегнати изявления, приведени по-горе, ще прибавим четвърто:

4. Когато чита, или умственото вещество, се подтикне към активност от абстрактни идеи (т.е. въплътени мисли на Божествения Ум, носещи енергиите на своя създател, и, следователно, причина за феноменалните следствия в трите свята) и когато към това се прибави божественото разбиране и синтетическото постижение на Волята и Целта на Бога, тогава трите аспекта на ума се съединяват. Тях ги разгледахме по-горе, като ги нарекохме:

ато това е направено, _____ Умствено вещество, или чита;

Абстрактен ум;

Интуиция, или чист разум.

Те трябва да се обединят в съзнанието на стремящия се. В резултат ученикът построява мост (антахкарана), съединяващ:

та ина за феноменалните следствия в трите свя

Духовната триада;

Каузалното тяло;

Личността.

Когато това е направено, значи егоическото тяло е осъществило своето предназначение, Слънчевият Ангел е извършил своята работа и формената страна на съществуването повече не е нужна (в този смисъл, в който ние я разбираме и използваме в качеството ѝ на средство за придобиване на опит). Човек навлиза в съзнанието на Монадата, на Единния. Каузалното тяло се разпада, личността (но не и индивидуалността) изчезва и илюзията се прекратява.

[388] Такъв е финалът на Великото Дело, и още един Син Божи влиза в дома на Отца.

Възможно е отново да излезе от тук и да навлезе в света на явленията, за да работи над Плана, но в този случай няма да му се налага да преминава през процеса на въплъщение /manifestation/, както това става при обикновения човек. Той вече е в състояние сам да си конструира тяло на проявлението /body of expression/ за работа. Той може да работи *посредством* енергии и *със* енергии, в съответствие с Плана. Отбележете тези последни думи, тъй като те съдържат ключа към манифестацията.

Изучаването на енергиите, попаднало в полето на нашето внимание при разбора на Правило X, ни доведе до разглеждане на:

Личностни енергии, еманирани от:

а) координирания човек;

б) влиятелни човешки същества;

в) групи, като:

Йерархията на Адептите;

Обединената Група Мистици на Новия Век;

Много е важно да обсъдим тази група мистици на Новия Век, тъй като тя набира сили с всяка изминала година.

Планетарни енергии, еманирани от:

а) седемте планети.

б) земята.

в) луната.

Ще отбележим само някои моменти във връзка с дадената и следващите категории, тъй като това са инструкции за стремящия се, а не трактат за енергии.

Слънчеви енергии, еманирани от:

- а) физическото слънце;
- б) космически източници.

Във всички положения, отнасящи се до дадените енергии трябва да се помни, че тези енергии идват към нас чрез (или по-вярно – конституирайки) тела на определени животи, които наричаме деви – на по-големи или по-малки групи. По такъв начин ние постоянно работим в тела, състоящи се от такива животи, и съответно им влияем. [389] Онези от вас, които са изучили “Трактат за Космическия Огън” ще намерят за полезно открояването на следните моменти:

Най-нисшите типове деви, или строители на еволюционния Път, са виолетовите деви; след това идват зелените и накрая белите деви. Всички те се управляват от четвърта особена група. Те контролират екзотерическите процеси, процесите на съществуване на физическия план.

Не бива да се забравя, че на най-нисшето стъпало на еволюционната стълбица се намират други групи животи, неправилно наричани деви, които работят в съответствие със закона и се контролират от висши същности. Това, например, са по-плътните форми на газообразен живот, често наричани саламандри, и елементалите на огъня, намиращи под прекия контрол на Владиката Агни, Владиката на менталния план; и в нашия ментален век елементът на огъня, както никога по-рано, влиза в механизма на живота. Елиминирайте всички технологии, в които се използва топлина и ще спрете цялото производство, ще ви се наложи да се откажете от всички транспортни средства и начини за осветление, и така ще ликвидирате нашата цивилизация. Тези огнени животи се съдържат във всичко, което гори, в топлината, която поддържа всички живот на земята и обезпечават процъфтяването на всичко живо.

Според Закона за Подобие менталният план е аналогичен на третия подплан на физическия план – планът, в който сега започва да навлиза науката. Основният израз на ума в материалния свят е това, което наричаме научна цивилизация.

Агни управлява на менталния план, а също така доминира и над третия подплан на етерните планове. [390] Той е Владика на петия, или менталния план, считан отгоре надолу, ако използваме символична терминология. В настоящия световен цикъл Агни доминира, макар Индра, Владиката на будхическото, или интуитивното ниво, да осъществява един по-тънък и постоянно засилващ се контрол. Цялото човечество се стреми към четвъртия план, обединяващ трите висши и трите нисши плана, макар в днешно време планът на ума, или огъня, да е най-важен.

Трябва да се помни, че аналогично на това как в конкретните възплъщения хората са фокусирани, или поляризиращи в различните тела – понякога в астралното, понякога в менталното – така и в наше време може да се констатира, че нашият Планетарен Логос е фокусиран в Своето ментално тяло. Споменато бе, че Той се стреми към Четвърто Космическо посвещение, което прави възможно постигането от нас на четвърто посвещение, защото той ни увлича заедно със себе си и на нашето специфично ниво ние се развиваме като клетки от Неговото Тяло.

С течение на времето Индра ще поема контрола и ще настъпи векът на въздуха. Все повече и повече, в зависимост от проявлението на будхическия принцип и постигането на единство, ние ще виждаме проявлението на века на въздуха. Потвърждение на това може да се види в постепенно нарастващия контрол на въздуха от човека. В езотерически смисъл всичко в бъдеще ще стане *по-леко, по-*

разредено, по-етерно. Внимателно подбирам думите си.

“...*Нашият Бог е очистителен огън*” – се отнася преди всичко до Агни, контролиращият фактор в нашата епоха. Девите на огъня ще играят все по-важна роля във всички земни процеси. Възложена им е работата по подготовката за идването на Новия Век, за появата на новия свят, новата цивилизация и новия континент. Последният велик преход се е извършил под управлението на Варуна.

Агни контролира не само огньовете на земята и управлява менталния план, но е и конкретно свързан с работата по пробуждането на свещения огън Кундалини. [391] Обърнете внимание на аналогията. Голяма част от петата коренна раса, приблизително три пети, се е приближила до Пътеката на Изпитанията, и с настъпването на Новия Век и идването на Христа в нужното време и на собственото Му място (отбележете внимателността с която изразявам това; догматически твърдения в понятията на човешкия ум са нежелателни) мнозина ще намерят за възможно да извършат необходимото свръхусилие, което би им позволило да приемат Първо Главно Посвещение. Те ще започнат да преминават от петия на четвъртия план. Владиката на огъня успешно ще извърши своята специфична работа за дадения цикъл, пробуждайки огъня Кундалини в мнозина от тези, които са готови. Този процес ще започне в нашето столетие и активно ще се разгръща в продължение на хиляди години.

Във вашата работа по-късно (всичко зависи от степента на вашата подготвеност) могат да ви бъдат показани методите за подход към тези доминиращи сили, но това ще стане субективно, а не благодарение на магическа работа и формули. Постигането на правилна вибрация ще става *автоматично* при постигането на правилни състояния и установяване на правилни връзки.

Бих искал отново да подчертая, че няма да губим време за изследване на сложни планетарни взаимовръзки и взаимодействия на слънчевите енергии, а ще се заемем с изучаването на законите на практическия духовен живот. Аз само се стремя да изложа някои мисли, които имат отношение към идния век и които биха позволили на човека да се придвижи напред към своето славно наследство, във владение на което той задължително трябва да навлезе съгласно Истинния Закон и благодарение на опита от прераждането. Благодарение на прераждането той се учи да господства над формата и правилно да я използва.

Сами по себе си формите не са проява на личности. Да поясним последния термин: трябва да присъстват три типа енергии – три типа съединени, споени и координирани в единен функциониращ организъм. Личността, по такъв начин, е сплав от ментална енергия, емоционална енергия и жизнена сила, и всички те са замаскирани, скрити или разкрити (отбележете терминологията) с помощта на външни обвивки, или форми от плътна физическа материя. [392] Тази външна обвивка сама по себе си е форма на негативна енергия. Резултатът от това обединение на три енергии в една обективна форма е *самосъзнанието*. Тяхното сливане създава това чувство за индивидуалност, което оправдава употребата на думата “аз” и което свързва всякакви събития със себето. Ако е налице такава централна съзнателна същност, използваща ума, чувстваща и реагираща благодарение на емоционалното тяло и енергизираща плътното физическо тяло (посредством жизненото, или виталното тяло), тогава имаме личност. Това е самосъзнателно съществуване във форма. Това е осъзнаване на собствената идентичност по отношение на другите идентичности, присъщи както на Бога, така и на човека. Това чувство за идентичност обаче съществува само в течение на творческия процес, само дотогава, докато аспектът на материята и аспектът на съзнанието изразяват вечната двойственост в природата. В нашето еволюционно развитие това чувство за двойственост не се осъзнава от дочовешките форми; то се осъзнава, но се стопява до незначителност в съзнанието на по-висшите форми на съзнание, които

наричаме свръхчовешки.

Личността е такова състояние на осведоменост /awareness/, което има за свой обуславящ фактор умственото вещество, но това състояние може да бъде трансцендирано тогава, когато умственото вещество престане да упражнява контрол. Доколкото индивидуалното умствено вещество е неизменна част от Универсалния Ум и доколкото принципът на ума е присъщ на всички форми, то чувството за индивидуалност и самосъзнание е винаги възможно. На по-високите нива на съзнание обаче то заема подчинено положение. Бог, например, може винаги и вечно да *осъзнава* /be aware/ тази реалност, която конституира “аз-а” /self/ и която определя целостта на Слънчевата система и взаимодействието между Слънчевата и другите системи, но съзнанието за божествеността, осведомеността на слънчевото Божество не е фокусирана върху Себеосъзнаването Му. [393] Последното, като резултат от минали световни периоди и опитности, се намира под прага на божественото съзнание и е станало такава част от космическата инстинктивна природа, както и всяко човешко инстинктивно проявление. Изв _____ Фокусът на Извечното Вниманиe (ако мога да използвам един толкова необичаен израз, в който думите по необходимост почти нищо не изразяват!) се намира в сфери на осведоменост извън нашето разбиране, което в такава степен превъзхожда нашия кръгзор, в каквата осведомеността на Учителя на Мъдростта превъзхожда кръгзора на мравката или мишката. Затова е безполезно да обсъждаме тази тема. Актуалното за нас сега е личността, или пълната регистрация, или осведомеността за вътрешното “аз”; в това се заключава използването на тази личност, и в крайна сметка жертването ѝ за благото на групата, след което “аз-ът” се слива с Единния “Аз”, а индивидуалната душа (съзнателно и доброволно) – с Всевишната Душа.

“Аз съм” – е възгласът на всяко човешко същество; “Аз съм Това” – е възгласът на всяка личност, осъзнаваща своето себе /selfhood/ и използваща своята “личностност”, за да изрази волята на вътрешната същност, на истинния човек. “Аз съм това, което съм” – е възгласът на индивидуалната душа, разтворила се в Цялото и осъзнала своето единство с Душата, или Всеобщото “Аз”.

Ще изброим накратко характеристиките на индивидуума, който започва да функционира като личност. Те са елементарни, ясни и предимно егоистически. Не забравяйте, че първата крачка по пътя на разкритие на личността неизбежно се явява егоизмът. Помнете също, че главното препятствие за напредналата, високоразвита личност е центрирането върху себе си или упорстването в егоистическата установка. Поради това характеристиките в последователното им развитие са следните:

Способност да се заяви: *Аз съм, аз искам, аз желая, аз волеизявявам.*

Осъзнаване на себе си като център на собствената малка вселена. “*Около мен се движат небесата и звездите пътуват по своите пътища*” – това е девизът на този стадий. [394]

Драматическо възприятие, склонност да си се представяш като център на внимание за обкръжението.

Чувство за отговорност, склонност да считаш околните членове на човешкото семейство зависещи от теб.

Чувство за важност – произтича от горното. То се проявява като могъщество и влиятелност, ако зад “персоната” стои реална, постоянно пробуждаща се същност, или като самохвалство и надутост, ако функционира малко егоистично създание.

Способност да използва своите качества така, щото умът и мозъкът да могат да функционират синхронно, като по такъв начин подчиняват, обуздават или контролират емоционалната природа. Това предполага непрестанно увеличаваща се способност да се

използва мисълта.

Способност да се живее координиран живот така, щото цялостният човек да функционира и да се насочва посредством *целта* (изразявайки енергията на волята), *желанието* (изразяващо енергията на емоционалната, или психическата природа) и *жизнеността*, която привежда физическия проводник в съответствие с целта и желанието.

Сила да влияе, убеждава, насочва и включва другите в орбитата на своите индивидуални цели и желания.

Когато този стадий е достигнат, трите конституиращи личността енергии успешно се сливат и съединяват, и механизмът, или инструментът, вътрешното “аз”, става полезно и ценно достояние. Човекът е силна личност и става център на групата; той става фокус за другите животи и е влиятелен магнетичен индивидуум, насочващ другите, съединяващ човешките единици в групи и организации. Често става глава на организации или партии, религии, политически образувания или нации. По такъв начин се появяват и изявяват най-влиятелните личности, така те откриват разликите между центъра на могъществото, “аз-а”, и онова, което той притежава; те осъзнават най-накрая своето призвание в буквалния смисъл на тази дума.

[395]

Следва да се подчертае, че такова последователно развитие се съпровожда от вътрешен растеж на душевната осведоменост, макар начинът на проявление на този вътрешен ръст до голяма степен да зависи от лъча, на който се намира духовната Същност.

Тук трябва да се отбележи един момент, към който стремящият се трябва да подходи с голямо внимание. Най-често под думите “духовен ръст” се има предвид ръстът на религиозността. Обикновено човек се счита за духовен, ако се интересува от световните Писания, ако е член на църква или живее праведен живот. Това обаче не е вярно определение, защото не е достатъчно изчерпателно. То е обусловено от въздействието на Епохата на Рибите върху човешкото мислене и терминология, от влиянието на Шести Лъч и работата на християнската църква, като при това те са във висша степен необходими и влизат във Великия План, но (за разлика от него) поставят прекален акцент върху едни божествени експресии, а пропускат други важни жизнени манифестации на божественото съзнание.

Истинското значение на думите “духовен ръст” е значително по-широко и инклузивно, отколкото тяхната интерпретация в религиозната или мистическата литература или в организациите за разпространение на метафизически истини. Могъществото, целеустремеността и волята са божествени качества и експресии, които се проявяват с еднаква яснота както чрез Мусолини, така и чрез Папата. И в двата случая степенята на видоизменение и понижение на тези качества зависи от механизма на изразяване, който и в двата случая служи като препятствие. Могъщата личност може да функционира във всяка сфера на човешката експресия и нейната работа ще оправдава думата “духовна” дотолкова, доколкото тя е основана на висок идеализъм, добродетелност към най-широк кръг от хора и самопожертвование. [396] Тези три черти – *идеализъм*, *групово служене* и *жертвеност* са характерни за тези личности, които стават все по-чувствителни към аспекта на душата, защото качествата на душата са *знание*, *любов* и *жертвеност*.

Ето защо основният акцент във всички истинно езотерически школи се поставя върху *мотива*. Хората със силна индивидуалност, които развиват групово съзнание, неизбежно в някой живот намират своя път в езотерическите школи и трябва да бъдат насочвани по такъв начин, че в процеса на тяхното разкритие природата на душата да може да подчини и използва личността.

Отличителни характеристики на тези личности, които все още не са центрирани в душата и не се контролират от нея, са своя път в езотерическите школи и от намират: чувство за

превъзходство, амбиция, гордост, отсъствие на любов към цялото, макар често да изпитват любов към тези, които са им необходими или им осигуряват удобство.

По такъв начин при последователното си развитие човечеството преминава през следните стадии:

Стадий на животинското съзнание.

Емоционално поляризиран индивидуализъм, егоистичен и управляван от желания.

Двата предходни стадия плюс нарастващо интелектуално осмисляне на заобикалящите условия.

Стадий на отговорност към семейството и приятелите.

Стадий на амбиция и стремеж към придобиване на влияние и могъщество в определени области на човешкото проявление. Това довежда до нов стремеж.

Стадий на координираното личностно израстване под влияние на предходния стимул.

Стадий на влияние, егоистично използвано и често разрушително, тъй като висшите съображения все още не се възприемат.

Стадий на неотклонно нарастващата групова осведоменост. Той изглежда като:

а) поле на благоприятна възможност;

б) сфера на служене; [397]

в) място, на което се появява великата възможност за саможертва в името на всеобщото благо.

Последният стадий извежда човека на пътя на ученичеството, който, да не повтаряме, включва в себе си и предходната фаза – пътя на изпитанията или проверките.

Задачата се състои в това да се определи на кое стъпало, на кой стадий се намира човек в даденото време. Зад всяко човешко същество се намира дълга поредица от животи, а някои сега достигат стадия на доминиране на егоистическата личностна експресия висшите _____, като при това са напълно съзнателни

индивидууми. За тях това е такава крачка напред, каквато за всички вас ученичеството.

Другите вече са личности и започват да експериментират с енергиите, протичащи през тях и да събират около себе си тези, които вибрират на тяхната нота и за които те носят определено послание. Оттук и безбройните малки групи в целия свят, работещи във всички известни области на човешката експресия. Други преминават отвъд този стадий, започвайки да се отказват от личностна експресия в трите свята на човешкия живот и да се мотивират от енергии, представляващи висш аспект на личностната енергия. Те вече не работят, не планират и не се борят да изразят своите личности за индивидуално въздействие върху света или за да съберат магнетически около себе си група хора, които да гледат на тях с почит, подхранвайки по такъв начин тяхната гордост и честолюбие и правейки ги влиятелни и значителни. Те започват да виждат нещата в нова, по-истинска перспектива. В светлината на Цялото гасне светлината на малкото “аз”, също както светлината, присъща на всеки атом от тялото се фокусира, а в последствие и разтваря в светлината на душата, когато тя възсияе в цялата си слава. [398]

Когато този етап на безкористност, служене, подчинение на Единното “Аз” и саможертва в полза на групата стане цел, човек достига положение, в което може да бъде приет в групата световни мистици, знаещи и групови работници, явяващи се проекция върху физическия план на Планетарната Йерархия.

Новата Група Световни Служители

Ние често споменаваме за интегрирана група знаещи, които започват да действат на земята, тясно сплотени и удържани от вътрешна духовна връзка, а не от някаква външна организация. Планетарната Йерархия е съществувала винаги и от незапомнени времена; в продължение на векове тези човешки синове, които са били подготвени за работата и са отговаряли на изискванията, са намирали своя път в редиците на тези, които стоят зад световната еволюция, направлявайки съдбата на хората-деца.

Техните рангове и работата, която изпълняват на теория са известни, а имената на някои от тях са дадени на масите, но каква е цената, която те са заплатили и каква лична жертва са принесли – това масите никога няма да узнаят. Аз няма да обсъждам Йерархията на adeptите. Книгите на тази тема са лесно достъпни; написаното в тях не трябва да се приема е обусловено от от въздействието на _____ безкритично, а като се отчита символическата интерпретация и ограничаващия ефект на думите.

Сега обаче на земята се случва такова събитие, в определен смисъл също толкова важно и значително, каквото навремето е бил кризисът на Атлантската епоха, когато физическото, виталното, или жизненото, и астралното тяло са се координирали и са формирали функционална единица. Тогава е започнала да се практикува “йогата на предаността”, или Бхакти йога за обучението на стрмящите се от онова време. Проекцията на Йерархията върху физическия план (доколкото тогава това е било възможно) се е сформирала от тези, които са били в състояние предано да работят и да се учат – с помощта на церемониал и изображения – на определени дейности по провеждането на йерархическата работа на земята. По такъв начин е била организирана школа за подготовка на тези, които по-късно е можело да бъдат допуснати в редиците на Йерархията. [399] Остатъците от тази атлантска група са оцелели до нас в съвременните масонски движения, като по такъв начин работата на Йерархията е била увековечена в знаци и символи. своето обкръжение. _____ Така в съзнанието на расата се е съхранила образната представа за онова особено важно планетарно състояние, което се е изразило в човешкото семейство в тази троична координация. Това е била основната задача. Формите и символите, инструментите и заобикалящите предмети, храмът и надстройката, официалността и външните действия са били най-важните фактори; те воалирали истината и поради това ние сме запазили “*външната, видимата форма на вътрешната, духовната реалност*”. В онези времена за участие в мистериите са се допускали само тези, които са чувствали вътре в себе си копнеж и стремеж към мистично видение, които дълбоко са обичали и са били предани на духовния идеал. От тях не се е искало да притежават активен, жив ум – техните интелектуални способности практически са били нулеви. Те са се чувствали привлечени от авторитети и са се нуждаели от тях; те са се обучавали чрез церемониал; те били предани на Великите, Чиито имена и фигури стояли зад официалните длъжности в екзотерическите ложи. Умът не е бил задействан. Това трябва да се помни. Не е имало личности.

В настояще време в света настъпва друг велик момент на кризис. Имам предвид не сегашните световни условия, а състоянието на човешкото съзнание. Умът е достигнал функционално могъщество, личностите са станали координирани. Трите аспекта на човека са се съединили; станала е възможна нова формация, или ново представителство на Йерархията на adeptите. На физическия план, без каквато и да е екзотерическа организация, церемониали или външни форми, се интегрира – безмълвно, постоянно и набирайки мощ – група от мъже и жени, която в крайна сметка ще замести предишното йерархическо усилие. Те ще заместят всички църкви, групи, организации и ще съставят такава олигархия от избрани души, която ще управлява и ръководи света. [400]

Такива хора има във всяка нация, но се търсят и подбират не от наблюдаващата Йерархия или от някой Учител, а благодарение силата на своя отклик на благоприятната духовна възможност, на новия импулс и новата нота. Има ги във всяка група, църква и партия, и следователно са действително представителни. Те вършат това не заради собствени амбиции и горделиви проекти, а благодарение на абсолютно безкористно желание да служат. Те се оказват на най-челното място във всеки отрасъл на човешкото знание не заради шума, който вдигат около собствените си идеи, открития или теории, а защото те са толкова инклузивни във своите възгледи, толкова пространни в своята интерпретация на истината, че виждат божията ръка във всички събития, присъствието на Бога във всички форми и неговата нота, звучаща чрез всеки канал на комуникацията между субективната реалност и обективната външна форма. Тях ги има във всички раси; те говорят на всички езици; те приемат всички религии, всички науки и всички философии. Техни характеристики са *синтез, инклузивност, интелигентност и изтънчено интелектуално развитие*. Те нямат никакво кредо, освен кредото на Братството, основано на Единния Живот. Те не признават никакви авторитети, освен авторитета на собствената си душа, никакъв Учител, освен групата, на която се стараят да служат, и човечеството, което дълбоко обичат. Те не се ограничават от никакви бариери и се отличават с широка търпимост, здрава менталност и чувство за мярка. Те гледат света на хората с отворени очи и винаги ще познаят онези, които могат да вдъхновят и по отношение на които могат да заемат положението, което Великите заемат по отношение на тях – да вдъхновяват, обучават и помагат. Те ще познаят своите сродни души, равните тям, ще се познаят, когато се срещнат, ще застанат рамо до рамо, за да си сътрудничат в работата по спасението на човечеството. Няма да има значение, че терминологиите им не са еднакви, че са различни тълкуванията им на символите и писанията, че са пестеливи на думи или многословни. [401] Те намират членовете на своите групи във всички области: политическа, научна, религиозна, икономическа, дават им знак за разпознаване и им протягат братска ръка. По такъв начин те разпознават и Онези, които са по-нагоре по еволюционната стълбичка, приветстват ги като Наставници и се стараят да узнаят от Тях онова, което Те така жадуват да предадат на хората.

Тази група е продукт на миналото, и към това минало сега ще се върна; ще обрисувам също така и сегашната ситуация и ще обознача общите насоки, по които ще се развива сътрудничеството и ще протича бъдещата работа. Това, че се сформира такава група е истина и в това е добрата поличба за идните десетилетия. Ненатрапчиво и постепенно тя вече заявява своето присъствие, макар влиянието ѝ все още да е предимно субективно.

И така, да започнем с миналото. Около 1400 г. Йерархията на Учителите се изправила пред трудна ситуация. Що се отнася до работата на Втори Лъч, която се състои в разкриването на духовната истина, случило се е това, което може да се нарече пълна екстернализация на тази истина. Активността на Първи Лъч също е предизвикала интензивна диференциация и кристализация сред нациите и правителствата в света. Тези две състояния – грубият консерватизъм /concrete orthodoxy/ и политическите различия – са се съхранили много поколения и се проявяват и до сега. Днес имаме подобни състояния в света на религиите и в света на политиката. И това е така, независимо дали разглеждаме Индия или Америка, Китай или Германия, дали изучаваме историята на будизма с множеството му секти, протестантството с безбройните му враждуващи групи или историята на многобройните философски школи на Изток или на Запад. Подобно състояние е широко разпространено, общественото съзнание постоянно варира, но такова положение на нещата свидетелства за завършване периода на обособеност и предсказва столетия по-рано края на тези толкова драстични различия в мисленето. [402]

Отбелязали и проследили това положение на нещата в течение на следващите сто години, Старшите Братя на расата от всички подразделения се събрали на съвет около 1500 г. Тяхната цел била да определят как може да се усили подтикът към *интеграция*, която всъщност е ключовата нота на нашия вселенски порядък, и какви мерки трябва да се

предприемат, за да се предизвика синтез, унификация в света на мисълта, която да направи възможна манифестацията на Целта на божествения Живот, извикващ всичко към битие. Когато светът на мисълта придобие единство, външният свят ще достигне синтетична подреденост. Трябва да се помни, че Учителите мислят в широки категории и работят с мащабните цикли на еволюционния стремеж; краткотрайните и временните цикли, малките приливи и отливи на космическите процеси привличат тяхното внимание в значително по-слаба степен.

На този съвет Те си поставили три задачи:

Да обозрят Божествения План колкото се може по-пълно и да освежат умовете Си с това видение.

Да отбележат какви влияния или енергии са достъпни за използване в това мащабно начинание, за осъществяването на което са дали обет.

Да обсъдят обучението на онези мъже и жени, които по онова време са били изпитвани, чела и посветени така, щото в нужното време да имат на разположение достатъчно добър колектив от помощници, на които да могат да разчитат в течение на бъдещите столетия.

Във връзка с упоменатите стремящи се възникнали два проблема:

Наложило им се да се сблъскат с неспособността дори и на най-напредналите ученици да запазят непрекъснатост на съзнанието – неспособност, която включително до днешни времена се демонстрира дори от посветените. [403]

Учителите установили, че умовете и мозъците на чела са практически нечувствителни за по-висши съприкосновения, и това положение на нещата също се е запазило до днес. Чела, както тогава, така и сега, са имали устременост и желание да служат на човечеството, преданост, а понякога и не лоша ментална подготвеност, но такава телепатична чувствителност, такъв инстинктивен отклик на йерархическата вибрация и такава свобода от нисш психизъм, които са необходимата предпоставка за интензивна интелектуална работа, странно защо не достигали. Към това те са обезкуражаващо неспособни и досега. Телепатическата чувствителност сега явно се усилва в резултат на световните условия и еволюционните тенденции и това (за работниците от вътрешния план) е доста обнадеждаващ знак, макар и досега влечението към психически феномени и неспособността да се прави разлика между вибрациите на йерархическите работници от различните степени силно да пречат работата.

Тук можете съвсем основателно да запитате: какъв е този План? Когато говоря за Плана аз нямам предвид така общия план, като Плана на Еволюцията или Плана за човечеството, който сме нарекли с неозначаващия много термин *“разкритие на душата”*. Тези два аспекта на Замисъла, отнасящи се до нашата планета се считат за подразбиращи се и представляват само начини, процеси и средства, довеждащи до специфичен резултат. Планът, както се възприема към днешно време и над който непрестанно работят Учителите, може да бъде определен по следния начин: **Това е постигането на такъв субективен синтез на човечеството, такова телепатическо взаимодействие, което в крайна сметка ще унищожи времето. Това ще направи достъпни за всеки човек всички минали достижения и знания, ще разкрие на човека истинското предназначение на неговия ум и мозък, ще го направи господар на тези дадености, ще го дари с всемогъщество и евентуално ще отвори вратите на всезнанието.** [404] Предстоящото осъществяване на

Плана ще предизвика у човека интелектуално разбиране за Божествената Цел, поради която Този, в Когото живеем, движим се и имаме битие, е счел за нужно да приеме въплъщение. Не мислете, че мога да разкажа за този План, какъвто е той в действителност. За нито един човек под нивото на Трето посвещение не е възможно да получи дори приблизителна представа, а да не говорим за разбиране. Развиването на механизъм, посредством който ученикът може да постигне контакт с Тези, които са отговорни за провеждането на плановете и разгръщането на способността да се *познае* (а не просто смътно да се почувства) този миниатюрен аспект от цялото, който лежи непосредствено пред него и за въплъщението на който е възможно сътрудничеството с Него – ето това е, което може да бъде постигнато от всички ученици и трябва да стане цел на всички стремящи се. Поради това, с изключение на изпитваните ученици, които засега не се отличават с достатъчно стабилно устремление, всички останали са способни да полагат усилия за достигане на непрекъснатост на съзнанието и пробуждането на тази вътрешна светлина, която, когато стане видима и започне интелигентно да се използва, ще способства за разкритието на други аспекти на Плана, и особено на тези, на които е способен да откликне и ефективно да служи просветления знаещ.

Осъществяването на тези задачи е било цел на обучението през последните 400 години; от този факт можете да направите извод за изключителното търпение на Знаещите на расата. Те работят бавно и предпазливо, без всякакво бързане, в името на Своята цел, но – трябва да ви съобща нещо изключително важно – Те са ограничени във времето. Причината за това е в Закона за Цикличността. С този закон се обясняват периодите на благоприятна възможност, които задължително имат свой завършек. В рамките на тези периоди на благоприятна възможност временно действат определени сили, влияния и енергии, и именно тях Учителите се стараят да използват.

По време на това съвещание Служителите на расата, вглеждайки се напред във времето, отбелязали идването на епохата на Водолея с неговите особени енергии и особено благоприятни възможности. [405] Те забелязали всичко това и се опитали да подготвят човека за този период, който ще трае приблизително 2500 години и който, ако се използва правилно, ще доведе до съзнателно и интелигентно обединение на човечеството и изява на това, което бих искал да нарека “*научно*” братство, за разлика от разпространения сантимантален оттенък на това понятие.

В същото време Им станало ясно, че е необходимо да се извършат две неща, преди да стане възможно да се използват задаващите се благоприятни възможности на епохата на Водолея. Преди всичко съзнанието на човечеството трябва да се повдигне на менталния план; то трябва дотолкова да се разшири, че да включи не само света на емоциите и чувствата, но и света на интелекта. Умовете на хората трябва да станат обширни и активни и като цяло нивото на човешкия интелект трябва да се повиши. Второ, трябвало е да бъде направено нещо, за да се разрушат бариерите на обособеността, изолацията и предрасъдъците, които отчуждават хората един от друг и които, както Те предвиждали, биха ги отчуждавали все повече и повече. Цикъл след цикъл хората все повече и повече се центрирали върху себе си – появили се самотоволството, чувството за изключителност и расовата гордост. Това неизбежно довело до дълбок разкол и издигане на световни бариери между нациите и расите.

Решимостта на членовете на Йерархията по-бързо да подготвят умовете на хората и да работят в посока към синтетическо единство ги довела до намерението да сформират групи, което и е станало причина за появата на група работници и мислители, чиято дейност оказва силно влияние на нашия свят през последните три или четири столетия. И така, този съвет положил началото на конкретна специфична групова работа по ясно очертани направления, като при това всяка група изразява истината от определена гледна точка и разкрива определен аспект на Знанието за Реалността. [406]

Тези групи се разделят на четири основни направления: културна, политическа, религиозна и

научна. В по-ново време се появили още три групи: философска, психологическа и финансова. Философите, разбира се, винаги са били с нас, но в по-голямата си част били обособени единици или основатели на школи, които се характеризирали със своята привързаност към учителя и изолираност. Сега практически няма такива групи, както в миналото, но има групи, изразяващи определени идеи. Особено важно е работата на всичките седем групи мислители да бъде призната за част от йерархическата програма, насочена към създаването на определени ситуации и осигуряването на определени подготвителни условия, които да изиграят определена роля в работата на световната еволюция по отношение на човечеството.

Под въздействието на различните Лъчи, съобразно техните цикли на активност, се появявали малки групи хора, изигравали своята роля в *сформирането на групата* и изчезвали, често без да имат представа за участието си в синтеза и за своите колеги в други подобни групи. Както може да се види, ако се направи исторически обзор във всяка сфера на дейност, работата, извършвана от тях за расата, приносът им в делото за прогреса на човешкия род е очевиден. Нямам време да изброявам всички тези групи, техният конкретен принос, описанието на извършената от тях работа или субективните импулси, подтикващи ги към работа. Мога само да обознача посоката на техния стремеж и да посъветвам някой просветлен изследовател на историята да проследи и опише златната нишка на тяхната духовна работа по повдигането на менталното ниво на расата, когато те са въвеждали човека в света, в който той живее, отваряйки очите му не само за природата на материята и формата, но и за скритите дълбини на собственото му съществуване. [407] Благодарение на тяхната дейност човечеството сега е тясно свързано, макар и не единно, и се характеризира с три признака:

Удивителна взаимосвързаност и широко общуване, осъществявани чрез радиото, пресата, съвременните транспортни средства, телефона и телеграфа.

Широко е застъпена филантропската дейност и повишеното чувство за отговорност към своя събрат – чувство, което е било абсолютно непознато в годините преди 1500. Екзотерическата манифестация на това е появата във всяка страна на такива движения, като Червения Кръст, организациите в сферата на образованието, болниците и съвременните методи за икономическа помощ.

Разделението на човешкото семейство – съзнателно или несъзнателно – на две основни групи: първо, тези, които се опитват да запазят стария ред на нещата, който по същество е реакционен и е насочен към разделение. Те са за разделящ национализъм, за граници, за робство и робско подчинение; те се пример за религиозно сектантство и зависимост от авторитети. Те са против всички съвременни нововъведения и прогрес. Второ, това са тези, които съзират обединения свят, в който любовта към Бога означава любов към ближния и в който основният мотив е Разделението на човечеството _____ на цялата религиозна, политическа и възпитателна дейност се характеризира със световно съзнание и благоденствие на цялата планета, а не на определена нейна част.

Обединението, към което се стремят прогресивните хора, не подразбира грижа за всяка част, а по-скоро нейното възпитание, за да може тя да способства за благосъстоянието на целия организъм. То включва, например, правилното управление на всяка национална единица така, че тя да е в състояние коректно да изпълнява своите международни ангажменти, и по такъв начин да бъде част от световното братство на нациите. [408] Тази концепция не подразбира формиране на световна държава, а предполага развитието на всеобщо обществено съзнание, което осъзнава единството на Цялото, довеждайки по такъв начин до ситуация, в която *“всеки трябва да бъде за всички, и всички за един”*. Само по този начин

може да бъде постигнат международен синтез, който би се характеризирал с политическа и национална безкористност. Такова универсално състояние на ума *не* подразбира необходимост от разпространение на световна или универсална религия. То изисква просто признанието, че всички формулировки на истината и вярата във времето и пространството са само частни и съответстват на нравите и условията на живот, присъщи на дадения век и раса. Тези, които се придържат към свой собствен подход към истината могат да осъзнаят, че другите подходи, другите начини за изразяване, другите терминологии и другите определения на божествеността също могат да бъдат правилни и да изразяват аспект на истината, която е по-величествена и грандиозна, отколкото е в състояние да постигне и изрази човек със своето сегашно разбиране за нещата. Дори и Самите Велики едва започват да усещат реалността, и макар на тях, за разлика от Техния чела, да са Им известни дълбоко лежащите цели, дори и Те не прозират крайната Цел. На Тях също Им се налага да употребяват в Своето учение такива безсмислени термини, като Абсолютна Реалност и Окончателна Реализация.

И така, за последните три столетия една след друга са се появявали групи и са играели своята роля, и днес ние жънем плодовете на техния труд. В културната група, например, виждаме поетите от елизабетинския век, музикантите от Германия и викторианския век. Известни са групите на художниците – основатели на знаменити школи, дали славата на Европа. Две знаменити групи – едната културна, другата политическа – също така са изиграли своята роля – едната е довела до Ренесанса, другата е предизвикала Френската революция. [409]

Все още се чувства ефектът от тяхната работа, доколкото хуманистическото движение с неговия акцент върху миналото, реализиращо се в настоящето и неговите търсения на корените на човешкото наследство в предходните тенденции, произтича от Ренесанса. Революциите и решимостта за борба в името на божествените права на човека имат своя първичен импулс във Френската революция. Въстанията, формирането на политически партии, така разгорещената днес класова борба и разцеплението във всяка страна на враждуващи политически групировки, което преди е било спорадично явление, но се наблюдава повсеместно за последните 200 години – всичко това е резултат от групова активност, предизвикана от Учителите. Благодарение на нея хората са расли, учили са се да мислят, а дори и да не мислят правилно и да провеждат злополучни експерименти, тържеството на доброто е неизбежно и неминуемо. Временните лишения, депресиите, войните и кръвопролитията, нуждата и безнравствеността могат да вкарат немислещите хора в дълбините на песимизма. На тези обаче, които знаят и чувстват вътрешната насочваща ръка на Йерархията им е известно, че човешкото сърце е здраво и че от сегашния хаос, а възможно и в резултат на него, ще се появят тези, които са способни да овладеят ситуацията и да бъдат адекватни на задачата за обединение и синтез. Този период окултно се нарича *“Векът на възстановяването на това, което е било разрушено при падането”*. Дошло е време, когато разединените части могат да бъдат съединени и цялото може да бъде възстановено в своето първоначално съвършенство.

Религиозните групи са също дотолкова многочислени, че е невъзможно да бъдат изброени. Съществуват групи на католическите мистици, които са славата на Запада, протестанти – лютерани, калвинисти, методисти, Отци Пилигрими (такива едни сърдити и сериозни хора), хугенотски и моравски мъченици и хиляди съвременни секти във всяка от тези групи. [410] Всички те са служили на своята цел, довели са човека до революция и са го извели от състоянието на мълчалива покорност на авторитета. Със силата на своя уникален пример те са довели човека до стадий, когато той е предпочел да мисли сам. Те отстоявали свободата и личното право на всеки да знае.

Тези последни групи са действали под влияние главно на Шести и Втори Лъч. Културната група е възникнала под влияние на Четвърти Лъч, докато Първи Лъч е пробудил политическата активност, която е довела до големи изменения в живота на нациите. Под импулсите на Пети и Трети Лъч са се сформирали групи от научни изследователи, работещи

със сили и енергии, съставляващи Божествения Живот, изучаващи външното одяние на Бога, провеждащи търсения в посока от външното към вътрешното и демонстриращи пред човека неговото същностно единство с цялото творение и неговата вътрешна жизнена връзка с всички форми на живот. Интересно е да се отбележи, че в научната група базовото единство е особено забележимо, доколкото неговите членове в по-висока степен от другите са свободни от сектантство и егоистическа конкуренция. Това не може да се каже за религиозните и политическите групи.

В сравнение с множеството нации и мириадите хора на земята, такива основни групи от изброените направления са доста малко. Техният състав, приносят им за разгръщането на човешката експресия и тяхното място в Плана много лесно могат да бъдат проследени. Това, което трябва да се подчертае е, че всички те се мотивират от вътрешната, субективната страна на живота; те излизат напред подтикнати от божествения импулс и извършват определена работа; всички те на началния си стадий се състоят от ученици и посветени от по-ниски степени; всички те субективно, стъпка по стъпка са били насочвани от собствените си души, които на свой ред съзнателно са си сътрудничели с Йерархията на Знаещите. [411] Така стоят нещата дори тогава, когато отделният човек изобщо не е осведомен за своето място в групата и за божествената мисия на тази група. Помнете също така, че *не е имало нито един неуспех*, макар отделният индивид да не е забелязал това. Отличителна черта на тези работници е, че те строят за бъдещите поколения. Това че тези, които ги следват често не оправдават очакванията и че тези, които се отзовават на тяхната работа принизяват идеала е горчива истина, но първоначалната група планомерно изпълнява замисъла и достига своята цел. Това със сигурност премахва песимизма и демонстрира изключителното могъщество на субективната активност.

Нека разгледаме по-подробно трите сравнително неотдавна появили се групи, които споменах по-горе. Тяхната работа по любопитен начин се отличава от останалите групи и в техните редици се намират представители на всички лъчеви групи, макар членовете на третата група (групата на финансистите) да се намират предимно на Седми Лъч – Лъчът на Церемониалната организация. Тези три групи са се появили в този ред: първо философите, след това психолозите и бизнесмените. Групата на философите от новото време вече оказва мощно въздействие на мисленето, докато древните школи на азиатските философи едва започва да въздейства на западния начин на мислене. Благодарение на анализа, аналогията и синтеза у човека се развива мисловната мощ, и абстрактният ум може да се обедини с конкретния. Затова благодарение на тяхната работа тази предизвикваща такъв интерес чувствителност на човека, състояща се от три ясно очертани характеристики – *инстинкт*, *интелект* и *интуиция* – се привежда в състояние на интелектуална координация. Инстинктът свързва човека с животинския свят, интелектът го обединява с неговите събратя, а интуицията му разкрива живота на Бога. Всичките три са предмет на философски изследвания, доколкото тема за всички философски търсения е природата на реалността и средствата за познание. [412]

Двете по-съвременни групи – това са психолозите, работещи съгласно делфийското предписание “*Познай себе си*” и финансистите – пазителите на средствата, с чиято помощ човек живее на физическия план. Тези две групи, по силата на своята специфика и независимо от съществуващите различия, са по-синтетични в своите фундаментални аспекти, отколкото всички останали. Едната група се занимава с изучаването на човешкия род, с различните типове хора, с използвания от човека механизъм, подтиците и характеристиките на човека, а също и с целите – очевидни или скрити – на неговото съществуване. Другата група контролира средствата, благодарение на които човек съществува, и се разпорежда с тях; тя контролира всичко, което може да бъде превърнато в енергия и осъществява диктатура във всички обществени отношения, търговски и обменни операции. В нейна власт са множество формални обекти, които съвременният човек счита за съществени за своя начин на живот. Парите, както съм казвал и по-рано, са само кристализирала енергия, или

жизненост – това, което източните учени наричат праническа енергия. Това е конкретизация на етерна сила. По такъв начин това е екстернализирана жизнена енергия, и тази форма на енергия се намира под управлението на финансовите групи. Финансовата група се е появила последна от всички групи и нейната работа (това трябва да се запомни) по най-непосредствен начин се планира от Йерархията. Тя предизвиква на земята най-далеч отиващи последствия.

Сега, когато са минали столетия от този съвет в шестнадесети век, тези външни групи са изпълнили своето предназначение и са се справили с поставената им задача. Резултатите от тяхната работа са достигнали стадий, когато ефектът им се разпростира по целия свят и тяхното влияние не е ограничено до една нация и една раса. Сега Йерархията е изправена пред друга ситуация, изискваща голямо внимание. Тя трябва да събере в едно и да свърже различни нишки от въздействащи енергии и различни потоци мисловни сили, появили се благодарение работата на групите от 1500 г. насам. Предстои й също така да елиминира някои тенденции, насочени към диференциация. [413] А такова явление неизбежно се получава, когато сила си взаимодейства с материалния свят. Началните импулси носят със себе си потенциала както на доброто, така и на злото. Докато формата заема второстепенно и относително незначително място, ние я наричаме добра. В такъв случай контролира идеята, а не нейното проявление. С течение на времето, когато енергията на мисълта въздейства върху материята, този конкретен тип енергия завладява по-малките умове, които я енергизират и тогава злото започва да се изявява. То се проявява като егоизъм, обособеност, гордост и различни други характеристики, донесли толкова много вреди на света. Преди около седемнадесет години Учителите се срещнали и взели важно решение. Така, както и на съвета през 1500 г., когато било решено да съберат и съставят от човешките маси групи работници в различни направления и да им поставят задачата да повдигнат нивото на човечеството и да разширят неговото съзнание, така и на последния съвет било сметено за необходимо да сформират от множеството групи една група, в чийто състав, както и в самата Йерархия, да има хора от всички раси, от всички видове направления. На тази група е възложена конкретна мисия и някои факти относно нея могат да бъдат посочени:

Преди всичко това е опит за екстернализация на Йерархията на физическия план, или малко работещо нейно копие на това есенциално субективно образувание. Всички негови членове живеят във физически тела, но трябва да работят изключително субективно, използвайки вътрешния си чувствителен апарат и интуиция. Тази група трябва да се сформира от мъже и жени от всички нации и възрасти, като при това всеки един от тях трябва да бъде духовно ориентиран, всички те трябва да бъдат съзнателни служители – ментално поляризиращи, събудени и инклузивни.

Едно от съществените изисквания, предявявани към състава на групата е това, че тези хора трябва да бъдат готови да работят на субективните нива без всякакво признание. [414] Те трябва да работят зад сцената така, като и Великите. Сред членовете на тази група, следователно, не трябва да съществува и сянка от честолюбие и каквато и да било гордост от расова принадлежност или достижения.

Това е група, в която няма да съществува каквато и да било екзотерическа организация, която няма да има каквато и да било главна квартира или групово название. Това е колектив от верни работници и служители на СЛОВОТО, стремящи се да изпълнят волята на своята душа и плановите на своята група. Затова всички истински служители от цялата планета принадлежат на тази група, независимо от това дали тяхното служене преминава в културната, политическата, научната, религиозната, философската, психологическата или финансовата област. Те съставляват част от вътрешната група работници за човечеството и част от световните мистици, независимо дали съзнават това или не. Те ще разпознаят членовете на своята група при случайни контакти, свързани с работата в света.

В тази група тълкуват думата “духовно” в по-широк смисъл, като й придават значение на

всеобхватен стремеж за подобряване качеството на човечеството, за повишаване на нивото и разбирането му; придават й звучене на толерантност, международно синтетическо общуване, приемане на всички религии и всички посоки на мислене, способстващи за езотерическото развитие на човешкото същество.

Поради тази причина това е група, която няма своя специфична терминология или Библия, няма никакъв символ на вярата, никакви догматически формулировки на истината. Мотивиращият импулс на всеки и на всички е любовта към Бога, проявяваща се като любов към своя събрат. Те познават истинския смисъл на братството без всякакви расови различия. Техният живот е живот на доброволно служене – абсолютно безкористно и безрезервно.

Съставът на групата е известен само на Старшите Братя на расата; не съществува никакъв списък с имена, а само три основни изисквания:

От особена важност е степента на единение между душата и нейния механизъм; трябва да бъде установена и активизирана вътрешната троичност *душа – ум – мозък*, която при повечето хора е в пасивно състояние. [415]

Мозъкът трябва да бъде телепатически чувствителен в две направления – той трябва да е в състояние да възприема света на душите и света на хората.

Необходимо е също да притежава способност за абстрактно, или синтетическо мислене. Това би му позволило да прекрачи расовите и религиозните бариери. В такъв случай е налице несъмнена увереност в непрекъснатостта на живота и съотнасянето му към живота след смъртта.

За да обобщим казаното трябва да отбележим, че групите в миналото са представлявали определени аспекти на истината и са демонстрирали определени лъчеви характеристики. Новата група ще изрази всички аспекти на истината и ще има в състава си всички лъчеви типове. Болшинството работници в многобройните групи са осъществявали отделни детайли от Плана, прибавяйки своята част енергия към общата устременост на човечеството, но в повечето случаи те са правили това без да имат истинско разбиране за своите действия, без реално осмисляне на тази връзка между душата и тялото, която би позволила да се провежда действително интелигентна работа; изключение правят малцина изтъкнати мистици, такива като Майстер Екхарт. Тези групи основно са били съставени от личности, докоснати от гениалността, което свидетелства за определен контакт с душата. Групата, която сега се сформира, се състои от тези, които осъзнават факта на съществуването на душата и са установили с нея реална и здрава връзка; те гледат на ума, емоциите и телесната природа като на прости притежания, с помощта на които човек осъществява контакти, и тяхната работа – както те я виждат – се изпълнява посредством тези притежания и под ръководството на душата. Те, по такъв начин, са живи души, работещи чрез личностите, а не личности, подтиквани от случайни импулси от душата. Членовете на всички многобройни групи винаги са били в някакъв смисъл едностранно развити и техните таланти са се проявявали в определена линия. [416] Те са демонстрирали способност или да пишат, като Шекспир, или да рисуват, като да Винчи, да създават музикални шедеври, като Бетховен, или да променят света, като Наполеон. Новият тип групов работник е всестранно развит индивидуум, способен да прави почти всичко, което се наложи, но основният му стремеж е да работи повече на менталните нива, отколкото на физическия план. Поради това той е готов да работи за Йерархията, тъй като може да бъде използван по много начини, тъй като неговата гъвкавост, опит и стабилност на контакта могат да бъдат подчинени на груповите потребности.

Разбира се, истинският представител на тази група от нов тип ще се появи след не малко

десетилетия. Той ще бъде истински Водолей с универсално възприятие, фина чувствителност, високоорганизиран ментален апарат, астрална природа, откликваща преди всичко на висшите духовни вибрации, мощно и контролирано енергийно тяло, а също така и здраво физическо тяло, макар и не силно в обикновения смисъл на думата.

Каква е днешната ситуация във връзка с интегриращата се група мистици? Ще се спра по-подробно на това.

Във всяка европейска страна, в Съединените Американски Щати, в Азия и Южна Африка има ученици, обикновено непознати за широката публика, които *мислят истината*. Бих искал да привлека вниманието ви върху тази фраза. Най-значителните работници от тази нова група, които са най-близо до Великите, това са тези, чието ежедневно мислене е ориентирано към новия идеал. Истина е, че тяхното мислене може да се проявява основно в някаква екзотерическа активност, но те винаги и преди всичко живеят и работят от “*високото тайно място*”. Те въздействат тихо и спокойно, без да поставят акцент върху своите личности, възгледи и идеи или върху своите методи за изпълнение на работата. [417] Те напълно съзнават собствената си ограниченост, но това не ги смущава и те продължават мислено да довеждат до обективна манифестация този аспект на визията, в оживотворяването и придаването форма на който се и състои тяхната мисия. Във всички случаи това са културни и много начетени хора, доколкото в нашето трудно и преходно време на тях им е необходимо да бъдат осведомени за световните условия и да притежават обобщена представа за онова, което се случва в различните страни. Те в действителност нямат националност, в смисъл, че не считат своите политически пристрастия за първостепенно важни. Те са подготвени бавно и постепенно да сформират такова обществено мнение, което в крайна сметка ще освободи човека от догмите на религиозното сектантство, от чувството за национална изключителност и от расовите предубеждения.

Един след друг, тук и там, те се събират заедно и около тези, които са свободни от ограниченията на остарели политически, религиозни и културни теории. Те, членовете на единната група, събират такива устремени души в група за работа по конкретни въпроси, за да подготвят настъпването на новата ера на мира и добрата воля. Хората, възприемащи влиянието на членовете на единната група, засега са няколко хиляди от милиони, а от четиристотинте приети ученици, работещи в днешно време в света, засега само сто петдесет и шест притежават такова мисловно качество, което им позволява да се влеят в тази бавно сформираща се група. Те съставляват ядрото на това, което в бъдеще ще се превърне в доминираща сила. В течение на следващите двадесет и пет години влиянието на единната група ще стане достатъчно могъщо, за да е в състояние да привлече вниманието на политиците, при условие, че тези от вас, които са в състояние да видят *могъщото субективно тяло на мислещите Души*, могат да произнесат нужните думи, да формулират концепции, които да ускорят работата по интеграцията и да установят контакт между единиците в тази група. Правете всичко, което е по силите ви за осъществяването на този замисъл, направете го същност и ключова нота на работата, която всички вие изпълнявате, където и да сте. [418]

И така, каква трябва да бъде работата в най-непосредствено бъдеще? Ще се постарая да формулирам програмата.

Първото, което трябва да се направи е да се укрепят връзките и да се установят здрави отношения между вас и всички онези, които считате за потенциални ученици, работещи в новата група. Затова, запознайте се с работата на лидерите на групите в различни страни на света, такива като Швейцария, Съединените Щати, Холандия, Германия и Великобритания. Изхождайки от тяхното виждане за работата през Новия Век, вие можете да приемете временно решение. Наблюдавайте тяхната работа. Обърнете внимание на акцента, който поставят върху личностите. Ако ви се стори, че лична амбиция мотивира техните действия, ако те са решили да работят в групата на мистиците поради тяхната необикновеност или

защото тази работа им дава определено положение, интригува въображението им или им дава повод да събират около себе си хора, тогава без да разширяват контакта и запазвайки мълчание, предоставете възможност на времето и закона да поправят техния подход.

Второ, бъдете възприемчиви и отзивчиви към тези, които търсят контакт с вас и като че ли вибрират на същата нота. Когато казвам “вас” имам предвид групата, към която всички вие субективно принадлежите. А такива ще се появят, ако работите решително и издавате нотата на единението така отчетливо, че у тях да не се появи съмнение относно вашите мотиви и безкористност. Някои от сто петдесет и шестте, съставляващи сегашното ядро, ще ви станат известни и ще работят заедно с вас, макар и, възможно, не във вашата специфична сфера на дейност.

Картината, която би било добре да имате пред очите си, е разширяваща се глобална мрежа от групи, действащи във всевъзможни направления, но имайки в сърцето си един или няколко членове на новата, бавно разгръщаща се група. [419] Тези фокуси, посредством които Йерархията се старее да работи сега, са сплотени телепатически; екзотерически те трябва да работят в съвършено разбирателство, неотклонно придържайки се към позицията на ненамеса и предоставяйки на всеки служител правото да учи своята група така, както счита за нужно. А това какви термини употребява и какви методи прилага, какви хора вдъхновява и подбира за служене, какви истини преподава и как демонстрира дисциплината в живота, няма отношение към никой друг, освен към самия ученик.

Членовете на тази група работници от Новия век ще притежават обаче и някои общи характеристики. Те няма да налагат догми и не ще поставят акцент върху доктрини или авторитети. Те няма да бъдат заинтересовани от нарастването на собствения си личен авторитет вярващата се Нова ко членове на постоянно проявява да се опират на никакви традиционни авторитети – били те религиозни, научни, културни или каквито и да било други налагани форми на истината. Ще признават различни подходи към истината и всеки ще бъде свободен да избере свой собствен. Никаква дисциплина не ще налагат тези работници върху онези, които се стремят да сътрудничат с тях. Представата за някаква личност или лидер, около когото да живеят или работят, да медитират или да се хранят, няма особена ценност. Членовете на тази нова група работят езотерически с душите и нямат отношение към частностите на личните животи на стремящите се, които се стараят да вдъхновят.

Това е основно правило и заради неизпълнението му се налага много достойни стремящи се да бъдат отделени от тази група световни служители, която сега се намира в процес на формиране. Тенденцията да се налага собствената гледна точка е признак за липса на разбиране и ще доведе до изключването на мнозина.

Необходимо е също така да се издирват млади и многообещаващи стремящи се и внимателно да бъдат наставлявани в новите идеали. Трябва да бъдат обучавани да търсят божественото и доброто във всичко – както в хората, така и в обстоятелствата. Трябва да се развива такава всеобхватност на виждането, такава широта на кръгозора, която да позволи стремящите се да преживеят сегашния преходен период, така че когато достигнат средна възраст, да станат опорни стълбове на новия свят. [420] Не ги натиквайте в рамките на древните дисциплини, учете ги да не акцентират вниманието си върху диети, безбрачие, благоприятни периоди и сезони, за да не се отвличат от новото свещено изкуство на съществуването /sacred art of being/ и чудото на живеенето като душа. Не забравяйте, че когато човек живее като душа, и следователно цялата му личност е подчинена на душата, то нормално и от само себе си ще се появи безкористна цел, чистота на живота, съответствие на закона, и така той ще се превърне в истински пример за духовен живот. Храната, например, често се определя от климата и вкуса и е желателна такава храна, която да поддържа физическото тяло в такова състояние, че да може ефективно да служи на расата. А и синът на Бога е в състояние да служи също така свободно и ефективно в брак, както и в безбрачие; той, разбира се, няма да проституира

своите телесни способности заради плътски удоволствия, няма да нарушава установените порядки или да слиза под нормите, които светът счита за най-високи и най-добри. Прекалено често същността е убягвала и се е поставял акцент върху физическите действия, а не върху живота. Ако вниманието е фокусирано върху душата, животът на физическия план по-лесно се контролира. Ще се достигне до осъзнаването, че критицизмът и самодоволството представляват по-голямо препятствие за духовното израстването на човека, отколкото месната храна.

Две правила за жизнената активност трябва да бъдат преподадени на младия стремящ се:

Той трябва да бъде научен да се фокусира върху конструктивната активност и да се въздържа от воденето на остарял начин на живот. Той трябва да се настрои за строителство в името на бъдещето и към нов начин на мислене. Той трябва да бъде предпазван от пилеене на време в борба с онова, което е нежелателно, а да насочи енергиите си към създаването на новия храм на Господа, чрез който може да се прояви величието /glory/. [421] По такъв начин общественото внимание постепенно ще се фокусира върху новото и прекрасното, а старите, вкоренили се форми постепенно ще западнат поради липса на внимание и в крайна сметка ще изчезнат.

Трябва да му се обясни също, че фанатичната привързаност по никакъв начин не е признак за духовно развитие. Затова той няма да използва думи, като “*против*” това или “*за*” онова. Подобни понятия автоматично пораждаат ненавист, нападки и стремеж за противопоставяне на промените. Те поставят човека, който ги употребява в положение на изолация. Всеки клас човешки същества са група братя. Католици, юдеи, езичници, представителите на Изтока и Запада – всички те са синове Божи.

Що се отнася до бъдещето на обсъжданата от нас световна група, две неща са особено важни:

Първо, необходимо е отделните ученици, работещи във всяка страна на света, да се опознаят едни други и след това да влязат в телепатична взаимовръзка. Това може да ви се стори чудесна, но неизпълнима мечта. Уверявам ви, че не е така. Работата по установяването на такава връзка действително може да протече бавно, но тази връзка е неизбежно следствие от повишаващата се чувствителност на всички души, работещи в света. Първият признак за установяването на такава връзка се проявява като способност инстинктивно да се разпознават онези, които влизат в тази група при среща или контакт в света. Това може да се усети като лумване на светлина, мигновено електрическо взаимодействие, внезапно осъзнаване за сходство на целите и възгледите, като рядка благоприятна възможност за оказване на помощ или като стремеж за взаимно сътрудничество в работата, в която всички се оказват заинтересовани.

Работещите ученици при среща веднага разбират, че работата, която вършат е сходна и се съветват едни други относно възможностите за сътрудничество и прилагането на допълнителни усилия. [422] Приблизително след тридесет години взаимовръзката между единиците в тази група (както и да са разпилени по света) дотолкова ще се задълбочи, че те ежедневно ще се срещат едни други в определено време и на “свято място”. Това ще стане възможно едва тогава, когато троичността душа-ум-мозък на индивидуума бъде подравнена и всичките аспекти се задействат едновременно при контакт с членовете на групата. В днешно време душите на групата мистици работят в унисон; мнозина са преуспели и в установяването на тесни отношения между душата и ума, но до този момент нисшият аспект на този подравнен съединен триъгълник – физическият мозък – остава абсолютно неотзивчив на силовите вълни, еманирани от висшите аспекти на учениците, които по такъв начин поставят основите на цивилизацията на Новия Век.

Поради това задачата се заключава в усъвършенстването на механизма на мозъка, за да е в

състояние правилно да реагира и предава въздействията и впечатленията на душата, груповите цели и разпознавания. Това включва:

1. Пробуждане към съзнателна активност на центъра между веждите, наречен от източните учени Център Аджна.

2. Последващо подчиняване активността на този център на активността на Центъра в главата така, че и двата да завибрират в унисон. Това предизвиква три следствия:

а) директно съзнателно подравняване между душата, ума и мозъка;

б) възникване на магнитно поле, обхващащо двата центъра в главата, което по такъв начин непосредствено повлиява пинеалната жлеза и хипофизата;

в) разпознаване на това поле на съвместната активност на двата центъра, по два начина: като светлина в главата, вътрешно лъчезарно слънце, или като динамичен енергиен център, чрез който онзи аспект на душата, наречен воля или цел, може да направи осезаемо своето присъствие. [423]

3. Развиване на способност, която ще позволи на човека да:

а) използва ума си в избрана посока или да го обръща или навън – към света на явленията, или навътре – към света на духовното битие.

б) да предизвика съзнателно, по своя воля, съответна активност на физическия мозък така, щото той да е в състояние точно да регистрира всяка информация, постъпваща както от физическия, така и от емоционалния, или астралния свят.

в) интелигентно да разграничава всички тези сфери на възприемаща активност.

Всичко това в края на краищата ще се прояви в новия психологически подход, който ще възникне от стария и ще съчетава в себе си позициите на механистическите, интроспективните и чисто източните школи плюс изводите на две нови школи, които ще се появят в скоро време, но които все още са твърде малочислени, за да получат название. Те все още се зараждат. Едната школа ще изучава енергийните аспекти на индивидуума и неговия отклик на енергиите на вселената, в която той е потопен; другата ще разглежда човека като енергийна единица. Приносът и на двете ще бъде достатъчно едностранчив, но някой ден те ще обединят своите възгледи в една цялостна синтетическа представа.

Второто изискване, което работещите ученици на тази нова група трябва да изпълнят, за да установят връзка помежду си, е да развият способността постоянно и непрекъснато да държат в паметта си събития както от вътрешния, така и от външния си живот. Ние наричаме това *непрекъснатост на съзнанието* и под това разбираме способността напълно да се осъзнават всички събития от всички сфери и области на човешкия живот през всичките двадесет и четири часа на денонощието. Но този етап все още е твърде далеч. [424]

Осъзнаване на реалното съществуване по време на сън все още липсва. Засега животът в съня е все още такава илюзия, както и всяко от нисшите психически преживявания. Бавно зараждащият се интерес към сънищата от позициите на психологията и изясняването на техния вероятен източник са първите слаби опити за изследвания върху действително научна основа. Засега все още няма съзнателна регистрация на ментална активност и засега само илюзиите на менталния план владеят тези състояния. А с какво се занимава ума през време на продължителния емоционален безпорядък? Той, както знаем, има свой собствен живот и свои закони. В какво се изразява активността на душата, когато личността е заета изключително със своите дела? Можете ли да си представите време, когато развитието на осъзнаването ще достигне такъв стадий, когато ще могат да се възприемат реакциите на всички проводници на човешката природа и всички те ще могат да се регистрират от мозъка?

Хората вече са осведомени както за активността на физическия план, така и за емоционалните реакции. За болшинството това е обикновено, нормално състояние. А ако две активности могат да се регистрират едновременно, то защо да не могат да се регистрират и три или дори четири? Именно такава бъдеще очаква расата и активните участници първи ще разкрият и демонстрират такава разширение на съзнанието.

И така, телепатическата взаимовръзка и разширената възприемчивост трябва да бъдат развити, а и при това те са тясно свързани едно с друго.

Обозначих близкото бъдещо развитие на индивидуалния ученик. А какво предстои в най-непосредствено бъдеще на групата?

Преди всичко, *предварителен период на проявление в общественото съзнание*, т.е. период, когато групата ще направи забележимо своето присъствие. Това ще стане по пътя на постоянното разпространение на нови идеали и поставянето на акцент върху същностното единство на цялото човечество, за което ще способства този обединяващ, инклузивен звук, който ще се издава от членовете на групата от всички краища на света. [425] На този стадий не бива да се работи прибързано или да се предприемат каквито и да било спешни действия. Израстването на групите и техните идеи трябва да бъде бавно и уверено. Групата вече съществува. Тя не се нуждае от оформяне или организация, затова никой от вас не бива да приема върху себе си каквато и да било отговорност в тази посока или да се опитва да подтикне учениците, избрали субективната работа, стремейки се по такъв начин към публично признание. Подобни методи не се одобряват от Старшите Братя на расата и Те Самите не работят така.

Изяснете всеки за себе си – приемате ли тази нова позиция, това ново отношение към работата и субективния метод, или все още предпочитате да работите по стария, екзотерически, амбициозен начин, построявайки и поддържайки организация, формирайки цяла структура за изпълнение на работата. Помнете, че такива групи все още са много необходими и полезни. Сега още не е Новата Ера и “*онези, малките*” не бива да бъдат оставяни без поддръжка, когато започнат да въздействат новите сили и да бъдат лишавани от детството, в което все още им е необходимо да пребивават.

Ако новият начин на работа ви импонира, тогава следете личността ви да се подчинява, медитативният живот да придобива първостепенно значение, да се култивира чувствителност към субективната сфера и всяка необходима външна активност да се управлява отвътре навън. Избягвайте да изпадате в състояние на чисто мистическа интроспекция, а също и в другата крайност – в състояние на прекомерна организационна активност, помнейки, че животът на чистата окултна медитация задължително трябва да обуславя външните събития, и че тези обективни резултати се предизвикват от вътрешно израстване, а не от външна активност. Едно древно Писание излага тази истина в следните думи: [426]

“Когато слънцето изгрее в обителта на служещия човек, Пътят на живота заема мястото на Пътя на работата. Тогава дървото на живота израства, докато клоните му не закрийт всички човешки синове. Строителството на Храма и дялането на камъни се преустановява. Виждат се само растящи дървета; постройките изчезват. Нека слънцето застане на определеното му място, и в сегашния ден и в сегашното поколение да се погрижи за корените на растежа.”

Тук и там се появяват малки групи, чиито членове откликват на новата нота и за чиито ръст и присъединяване към световната група следят един или повече работещи ученици. Тези ученици обаче не образуват групи; групите се появяват в зависимост от това как ту един човек, ту друг се пробуждат към новото видение или идват във въплъщение, за да заемат

своето място в работата и да помогнат за идването на Новата Ера. На такива групи им е чуждо чувството за обособеност; чужди са им също така личностни или групови амбиции; те признават своето единство с всичко съществуващо и излизат пред света като пример за чист живот, конструктивно строителство, творческа активност, характеризираща се с обща цел, красота и инклузивност. На ранните стадии на интеграция това може да се опише с думи, като “дружелюбност” и “готовност за сътрудничество”. Те не са привърженици на догми или доктрини и нямат свои лозунги. Тяхна емблематична характеристика е индивидуалната и груповата свобода от духа на критицизма. Такова отсъствие на критицизъм е произлязло не от отсъствието на способност да се забелязват грешките или от липса на сравнение с някакъв идеал; _____ фалшът, нечистотата и слабостите се признават за това, което всъщност са, но когато бъдат забелязани, извикват единствено любящо желание да се помогне.

Постепенно групите узнават едни за други и се срещат едни с други в определено време и на определено място. Те ще идват на съвместни конференции без желание да предизвикат впечатление, без мисъл за своето числено превъзходство; те не ще се стремят да увеличават своите редици. За какво им е това, ако всички те се осъзнават като членове на една единна световна Група? [427] Те не се стремят да наложат някакво учение с доктринален характер и не ще се опитват да демонстрират своята ерудираност. Те ще се срещат, за да обсъждат начините да се помогне на света, за създаването на платформа толкова универсална и съставена от толкова основни истини, че да бъде разбираема за всеки – при всичкото разнообразие на методи и терминологии. Те ще се стараят да се възползват от термините на другия и да се запознават с подхода на другия към реалността и символиката.

Постепенно ще се изявява характерния за всяка група принос и нота, и когато в някоя част на света се появи потребност от някакъв конкретен подход, специфична нота или метод за интерпретация, незабавно ще възникне единен импулс да се посрещне работата, която съответната група може да извърши на това място.

Тези групи, със стоящата зад тях единна субективна група съзнателно живеещи души, ще бъдат твърде ангажирани със световното служене и потребностите на хората, за да губят времето си за дреболии. Когато се срещат, не ще имат време да отделят внимание на въпроси относно името на групата, опознавателните знаци или техническите различия. Нуждите на света, перспективите за неговото развитие, ускоряването на осъзнаването от страна на човешкия род и посвещението на човечеството в духовните реалности дотолкова ще ангажират тяхното внимание, че те не биха проявили интерес към подреждането на дейностите на чисто физическия план или поставянето на ударение върху собствения личен ръст. Те прекрасно ще осъзнават, че откликът на световните нужди, служенето и животът в състояние на фокусирана медитация ще осигурят техния ръст. Техният взор е насочен не към самите тях, не към техния добър характер и не към техните индивидуални достижения.

По-късно, като резултат от тяхната телепатическа взаимосвързаност и техните съвместни конференции, е възможно да възникнат някои езотерически групи и школи за усъвършенстване с цел постигне на по-бърза подготовка за световно служене. В тези школи ще се преподават начини за медитация и ускоряване на вибрациите, законите на Космоса и правилното използване на цвета и звука. [428] Но всичко това ще бъде подчинено на идеята за служене и на духовното израстване на човечеството. Така постепенно ще се появят школите, за които се говори в “*Писма за Окултна Медитация*”.

Какъв е смисълът по-детайлно да се предсказва бъдещето и да се рисуват интригуващи картини, когато в днешно време интеграцията на групите световни мистици и тяхното тясно сътрудничество все още не е реален факт?

Световното единство, братството в неговия истински смисъл, ръстът на телепатическото

взаимодействие, изкореняването на несъщественото, което разделя мислите на хората и пренася това разделение и на физическия план, поставянето на акцент върху фундаменталните истини на Безвременната Мъдрост, демонстрирането на тяхното същностно разбиране, осъществяването на единение с душата и разпознаването на тези, които принадлежат към групата световни Спасители – такава е непосредствената работа, която трябва да ангажира вашето внимание.

Това и единствено това е, на което си струва да посветите всичко онова, което всеки от вас може да даде – любов и живот, време и пари.

Това и единствено това е, което оправдава вашето съществуване и призовава всички, които споделят тези възгледи към такова истинско самопожертвование, каквото така рядко се среща и чийто последствия отиват така далеч. Да принесеш всичко, което имаш в нозете на Господа на Живота, за да може работата по световното спасение да се придвижва напред; да изключиш от живота си всичко, което може да попречи, да даваш всичко, което имаш, докато ти изтръпне ръката, да поставиш целия си живот на основата на отказа, питайки се постоянно: от какво още мога да се откажа, за да помогна? – това и много още ви предстои на всички вас, чуващите призива и откликващите на потребността и благоприятната възможност. [429]

Нека ви кажа, че такава група вече се намира в процес на сформирание и в своето си време тя ще разработи собствена “йога” и школа за подготовка, която постепенно ще замести школите на Раджа Йога и Бхакти Йога. Методът за подготовка ще бъде даван само на тези, които са развили своя ум и са се научили да контролират емоциите си. Това е ключът към случващото се сега. Начинът на обучение не ще бъде кратък и лек път към целта. По него може да върви само интелектуално развит човек, само координирани личности могат да се считат подходящи за учението. Ключовата нота на тази нова йога ще бъде синтез, нейна цел ще бъде съзнателното развитие на интуицията. Това развитие ще се подраздели на две способности: първо – развиване на интуицията и на истинското духовно възприятие, и второ – квалифицираното използване на ума като интерпретиращ агент.

В книгите за “Агни Йога” се е прокраднало нещо от това бъдещо учение, но само от гледна точка на аспекта на волята. Все още не се е появила книга, в която под някаква форма да се предава учението за Йога на Синтеза. Имали сме Бхакти Йога, или единение на основата на предаността. Сега се акцентира върху Раджа Йога, или единението на основата на ума. Изразът “единение чрез синтез” звучи като тавтология, но това не е така. Това е *единение чрез отъждествяване с цялото*, а не единение чрез осъзнаване или видение. Добре запомнете тези различия, тъй като в тях е заложена тайната за следващата степен на развитие на личностите от расата. В “*Бхагавад Гита*” основно е предаден ключът към Йогата на предаността. Патанджали учи на Йога на ума. В евангелската история виждаме описанието на осъзнаването, но ключът, или тайната на отъждествяването, все още е скрит. Той се съхранява от няколко представители на интегрираната група мистици и знаещи, ще се закали в огъня на техния индивидуален опит и така ще бъде даден на света. Но времето за това все още не е дошло. Групата трябва още да израсте в сила, знание и интуитивно възприятие. [430]

Ще попитате: Какво пречи на човека да стане член на такава група? Искам да наблегна на четири момента, които пречат за това.

- Първо: Некоординирана личност. Това автоматически включва необучен ум и слаб интелект.
- Второ: Чувство за обособеност, усещане за собствена изключителност или различност от своя събрат.
- Трето: наличие на кредо. Колкото и добър да е символът на вярата, той неминуемо създава чувство за изключителност. Той препятства на някои да се включат в групата.

- Четвърто: Гордост и амбиция.

Ще попитате отново: какви качества са необходими? Правилата са елементарни, те са само три. Първо – научете се да практикувате непричиняване на вреда; второ – не желайте нищо за своето отделно аз, и трето – търсете знак за божествеността във всичко. Три прости правила, но толкова трудни за изпълнение.

Зад тази група мистици, която включва в себе си мислителите във всяка област на човешката мисъл (искам да повтора думата *мислители*) и човешкото знание, стои Йерархията на Учителите, а между групата и Йерархията стои колектив от наставници, към който принадлежат и аз самият. Наставниците служат за посредници и преподаватели на енергия във всяка част от _____ ппрпп. Позволете ми да повтора и да обърна вашето внимание върху това, че тази бавно сформираща се група е събрана от всевъзможни групи мислещи, интелектуално развити хора. Засега обаче, и това може да удиви някои от вас, сред тях няма много (така наречени) окултисти. Това се обяснява с факта, че окултистите изобщо са количествено по-малко в сравнение с човешката маса, а също и присъщата им тенденция към сектантство, изключителност и убеденост в собствената им правота. В групата влизат безкористни хуманитарни работници, политически лидери, икономисти и научни работници от лабораториите на света, църковни дейци и привърженици на всички световни религии, а също и практически мистици и няколко окултисти. [431] Истинските окултисти са рядкост.

Групата е и ще остане изключително субективна. Членовете ѝ се свързват телепатически или се разпознават едни други по качеството на работата, която извършват във външния свят и инклузивността на издаваната от тях нота. Групата се вдъхновява свише от душите на своите членове и от Великите и се подтиква към активност от нуждите на самото човечество. Тя се състои от въплътени съзнателни души, работещи чрез координирани личности. Нейният символ е златен триъгълник, включващ в себе си симетричен кръст с диамант на върха на триъгълника. Този символ никога не се е възпроизвеждал във форма. Той сияе над главите на всички, които са част от групата и не може да бъде видян от никой друг (дори и от ясновидец), освен от членовете на групата, и то само тогава, когато – за целите на работата – е необходимо да се помогне на един от членовете на групата да познае друг. Девизът на групата е: *Слава на Единния*.

Повече от това засега не мога да ви съобщя, но изложеното дава представа за реалността на извършващата се работа. То може да подтикне към ново усилие всички онези, които се стараят да се подготвят за безкористно служене.

Сега ни предстои съвсем накратко да разгледаме два висши типа енергии, които на свой ред са съставени от координирани енергии. Разглеждането на този предмет е толкова преждевременно, че стремящият се няма смисъл да губи времето си за неговото изучаване. Биха били необходими томове, за да се запише всичко, което може да се изложи по този повод; в настоящата книга могат да се дадат само някои широки обобщения и да се отбележат някои интересни моменти. Основната причина, поради която не е желателно прекалено задълбочено да се изучават тези енергии се заключава в това, че Планетарният Дух, или Логос, и Планетарната Същност са две форми в активна манифестация, които по най-силен начин реагират на въздействието на тези енергии. Човешкото същество откликва на тях, но само подсъзнателно, доколкото (по своята формена природа) се явява съставна част от планетарната експресия. [432]

Планетарният Дух е Същество, Коего в предходни епохи е преминало през състояние на съзнание, което наричаме човешко, и го е оставило далеч назад. Източникът на Неговия произход (използвам лично местоимение само за терминологична яснота) се намира извън

Слънчевата система; Неговият живот е фокусиран върху планетата; Неговото съзнание се намира в сфери отвъд възприятията и на най-висшия адепт от нашата Планетарна Йерархия. Планетарната Същност, от своя страна, е пълната съвкупност от форми, съставляващи формата, чрез която се манифестира Планетарния Дух и, следователно, представлява синтез на планетарните физически, астрални и ментални елементи. За целите на нашия предмет може да се каже, че тази Същност е съвкупност от всички физически, етерни, астрални и ментални форми, които при съединяването си образуват нашата планета. Всеки от Тях е възплъщение на енергия, и тези два основни потока, произвеждащи аспектите на формата и съзнанието на нашето планетарно съществуване, оказват въздействие върху човешкото същество. Животът на Планетарния Дух въздейства посредством душата, а животът на Планетарната Същност се регистрира чрез посредничеството на механизма на личността.

Качеството на тези енергии е предимно астрално-будхическо, а посоката на жизнените сили и общата насоченост на импулсите, въздействащи върху човечеството в днешния голям цикъл, се определя от енергиите на привличането на интуитивната природа на Планетарния Логос и могъщата сила на астралното тяло (тялото на желанията). С други думи астралният елементал, възплъщаващ природата на желанията на Планетарния Логос, е изключително могъщ, особено в сегашния цикъл, но силата на духовната интуитивна природа на Този, чрез Когото живеем, движим се и съществуваме, неотклонно нараства. От една страна ние сме свидетели на опустошителната проява на дивия лов за удоволствия, секса и престъпленията, произтичащи от жаждата за удовлетворяване на желанията. [433] Именно този стремеж за удовлетворяване на желанията характеризира нашата сегашна цивилизация и сега е достигнал своя апогей; може дори да се каже, че този процес вече е започнал да клони към упадък, колкото и да не ви изглежда така. В същото време е отворена вратата за посвещенията. И двете възможности (ако можем така да ги наречем) присъстват едновременно, но силата на едното запада, а тенденцията към другото нараства. В това може да се види път за изход.

В горния абзац са обобщени доминиращите планетарни стимулиращи енергии, характерни за еволюцията, и е отбелязана човешката реакция спрямо тях.

Слънчевите енергии също така оказват двойно въздействие. Първо, имаме това, което се нарича *праническо въздействие* – то е резултат от влиянието на слънчевата сила, еманирана от физическото слънце. Тя предизвиква конкретни резултати в обективни форми, които се наричат физически, или жизнени. Слънчевите енергии навлизат в човешкото тяло през слезката, а също и през центъра между лопатките; този център е разположен върху гръбнака между Гърловия и Сърдечния център, но е по-близо до сърцето, отколкото до гърлото. Второ, съществуват енергии еманирани от това, което езотерически се нарича “Сърцето на Слънцето”; те протичат през една или друга от седемте планети на големи потоци и се вливат в душата на човека, пораждайки такава чувствителност, която наричаме осведоменост /awareness/. Тези седем типа енергии произвеждат седем типа души, или Лъчи, и в тази мисъл е скрита тайната на единството на душите. През време на манифестацията благодарение на седемте типа енергийни въздействия върху материята на пространството, имаме седем типа души, седем сфери на проявление, седем степени на съзнание и седем лъчеви характеристики. Тези диференциации, както е добре известно, са подобни на седемте цвята излъчвани от призмата, когато е осветена от слънчевите лъчи, или седемте цвята на дъгата. [434]

Астрология и Енергия

Към тези два типа енергии трябва да се добави и трета група енергии, които са основа за

много от нашите астрологически изследвания трета група енергии, и трябва да се добави. Те се еманират от дванадесетте съзвездия, образуващи нашия зодиак. Тяхното влияние е огромно и комбинацията от тези три групи енергии създава това безкрайно многообразие, което откриваме в природата. Твърденията на астролозите за реалността на съществуването на въздействащите върху човешкия организъм енергии могат да се считат за правилни, а претенциите за способността да бъдат тълкувани – до голяма степен необосновани. Твърде малко е онова, което знаят дори и най интелигентните представители на планетата – защото, да не забравяме, адептите използват предимно интуицията. Тези енергии оставят отпечатък върху всяка форма във всяко природно царство, действайки или като ретроградна, или като стимулираща сила. Един тип енергии способства за по-пълната експресия на качествата на формата, друг пречатства по-мощна манифестация.

Не мисля, че тук е мястото да се даде характеристика на истинската същност на астрологията. И трета група енергии, и трябва да се добави истината е, че астрологията е наука, и при това наука на бъдещето. Истинна е също и че астрологията, в своя висш аспект и при правилното ѝ тълкуване, ще позволи на човека да придобие разбиране и да функционира правилно. И че в откритията, които астрологията ще направи в бъдеще, ще бъде намерена тайната на истинската координация между душата и формата. Такъв вид астрология обаче все още не съществува. Прекалено много се изпуска пред вид и все още твърде малко е известно, за да бъде астрологията онази точна наука, каквато се твърди, че е. В бъдеще тя ще стане точна, но все още не е време за това.

Някои фактори, които трябва да бъдат усвоени от астролозите и някои обстоятелства, които те твърде често са склонни да забравят могат все пак накратко да бъдат изброени. За яснота просто ще изложим няколко твърдения, които внимателно трябва да бъдат изучени от изследователя в тази област. [435] Не е мястото тук да излагам трактат върху енергиите, които са от голяма важност за астрологията, колкото и голяма да е нуждата от такъв.

Астрологията има отношение предимно към три типа енергии:

- а) Енергията на съзвездието, в което се намира Слънцето в момента на раждането;
- б) Изгряващият знак, на който човек трябва да откликва;
- в) Луната, която управлява неговия формен аспект и особено физическата форма.

Енергията на конкретното съзвездие или зодиакален знак, в който е роден човек, има много по-голямо значение, отколкото това някога се е признавало. на ии, характерни за еволюцията, и е отбеляза Тя символизира или показва неговия сегашен проблем, задава скоростта или темпото на неговия живот и определя качеството на неговата личност. Тя управлява, ако може така да се каже, *раджастическия* аспект, или аспекта на активността; неговият живот по време на въплъщението.

Асцендентът, или възходящият знак, показва посоката, в която ще протичат като цяло енергиите на човека, ако той е готов да изпълнява целта на своето въплъщение. Но това, разбира се, е така само ако правилно борави с тези енергии. Този знак крие тайната на неговото бъдеще, и ако разбере неговият символизъм, човек може да намери ключа към своя жизнен проблем и разбирането за това какво той може да стане и да постигне. Този знак посочва типът сила, която би му позволила да постигне успех. Този тип сила, при правилното ѝ тълкуване, може да се счита за определящ *саттвическия* аспект, или аспектът на хармонията в неговия живот, тъй като функцията на тази сила е в това да съчетае хармонията с волята на душата през време на конкретното въплъщение.

Във въздействието на луната имаме указание за миналото на родения. Това въздействие обобщава ограниченията и пречатствията, с които му се налага да работи, и поради това тя

може да се счита за въплъщение на *тамастическия* аспект на материята, или на това, което “задържа”, което – при неконтролно проявление – довежда до инертност. Да сяка лунна форма, чрез която ни се налага [436] В тялото, което обитава човек, е заложена тайната на миналия опит, и всяка лунна форма, чрез която ни се налага да постигаме експресия, сама по себе си е продукт или синтез на всичко минало. Нека опитам да изложа известна астрологическа информация в такава проста форма, че да могат да я разберат и онези, които нямат понятие за тази сложна наука.

Месецът на раждане указва деня на благоприятната възможност. Вратите се отварят. Конкретният месец, в който душата *идва във въплъщение*, се определя от месеца, в който душата е *излязла от въплъщение* в предходния жизнен цикъл. Ако човек, например, е умрял в месеца, управляван от Лъва, то той ще се завърне във въплъщение в същия знак, продължавайки нишката на опита оттам, откъдето е била прекъсната и започвайки с този тип енергии и специфични дадености, с които си е заминал, прибавяйки интелектуалните постижения и опита от миналото въплъщение. По такъв начин душата се запознава с качеството на енергията и природата на силата, с които ѝ предстои да работи в настоящото въплъщение.

Изгриващият знак, олицетворяващ друг тип енергия, трябва да увеличава силата си по време на въплъщението, тъй като той показва природата на силата на душата, която въплътеният син Божи се опитва да овладее чрез посредничеството на конкретна личност, притежаваща определени характеристики.

Влиянието на луната е предимно физическо. Тя символизира затвора на душата. Показва препятствията, с които човек ще се сблъска; тя определя и типът тяло или тела, чрез които ще се проявява силата на рождания знак и качеството на енергията, която ще го доведе до целта. Чрез посредничеството на лунните владици и това, което те са му дали в резултат на миналия опит в продължение на векове, той трябва да се себеизрази на физическия план.

В резултат на прецесията на равноденствието се е създала ситуация, при която четвърти тип сила прави осезаемо своето присъствие. В действителност слънцето се намира на съвсем различни градуси във великия небесен кръг от онова място в зодиака, което е според твърденията на астролозите. [437] Разбира се, това е така от гледна точка на времето. Тъй като движението на Слънцето през едно съзвездие продължава приблизително две хиляди и двеста години, то неговото преместване за едно столетие е твърде минимално, за да се забележи разлика при съставянето на планетарен хороскоп. При съставянето на хороскоп на Слънчевата система обаче тази разлика би била доста съществена, но това дотолкова надхвърля способностите и на най-мъдрият астролог на нашата планета, че всякакви дискусии по тази тема са безмислени.

При съставянето на хороскоп на човешко същество, родено в конкретен месец, трябва да се има предвид (което рядко се прави), че сега месецът и знакът изобщо не съвпадат. Например през август Слънцето в действителност не е в знака на Лъва. И затова правилната интерпретация на картата е предимно психометрическа, основана на мисъл-формата на съзвездието, построена от астролозите в продължение на вековете. Енергията следва мисълта. Хилядолетия наред определени типове енергии и техните най-характерни качествени ефекти върху субстанцията и формата са се разглеждали като представляващи едно или друго. И именно поради това те *са* такива, но не и за високоразвития и истинен стремящ се, ориентиран към висшето, и по такъв начин освобождаващ се от колелото на съществуването и започващ да управлява своите звезди, ставайки неподвластен на техния контрол.

Астрологията в днешно време има работа главно с личността, за която може да се направи хороскоп, а също и със събитията от личностния живот. Когато благодарение на медитация и служене плюс дисциплиниране на лунните тела човек съзнателно и определено се отдава на Лъча на своята душа, той също така определено попада и под въздействието на една или

друга от седемте слънчеви системи, фокусиращи своите енергии чрез едно или друго от съзвездията, и по-нататък – чрез една или друга от седемте свещенни планети. [438] В края на краищата ще има дванадесет свещенни планети, съответстващи на дванадесетте съзвездия, но това време все още не е настъпило. Нашата Слънчева система, както вече знаете, е една от седемте. Когато човек достигне до това еволюционно ниво, то месецът на раждане, мунданната астрология и влиянията, възприемани от формения аспект все повече и повече ще губят своето значение.

за която може да се направи хороскопността, Кръгът на слънчевите системи въздейства главно върху душата и тя става фокус на духовни енергии. Откликът на тези типове енергии е именно проблемът на душата на нейния собствен план, докато личността е в абсолютно неведение относно това.

Затова знаците, които се делят на четири категории, а именно земя, вода, огън и въздух, имат отношение основно към човека, чийто жизнен фокус се намира под диафрагмата и който използва долните четири центъра – Центъра в основата на гръбнака, Сакралния център, Слънчевия сплит и Слезката. Вътрешната група на седемте главни, или системни енергии оказват своето въздействие върху човека, чийто жизнен фокус се намира над диафрагмата и който действа чрез седемте представителни /representative/ центъра в главата. Четири от тези центрове се фокусират чрез Гърловия център, Сърдечния център, центъра Аджна и Центъра в главата. Три остават латентни в областта на Центъра в главата (хилядолистния лотос) и навлизат във функционална активност едва след Трето посвещение. По такъв начин става очевидно колко трудно е да се изрази от гледна точка на хороскопа (също както и индивидуалния проблем) тази среща на енергии от двата типа съзвездия по отношение на човек не съвсем личностен, но и не напълно духовен. Обикновеният хороскоп вече не върши работа. А да се състави нужния все още не е възможно. Единственият хороскоп, който по принцип е почти безпогрешен, е хороскопът на неразвитото човешко същество, което живее изключително под диафрагмата и се управлява изцяло от своята животинска природа. [439]

Астролозите трябва да запомнят също така, че съществуват някои неоткрити планети, които предизвикват привличане, изместване и фокусиране на енергийните потоци на нашата земя, което още повече усложнява проблема. Една от тях е Плутон, и доколкото тя сега е навлязла в манифестация (или по-вярно, е получила признание), то на нея ще й бъдат приписани всички необясними състояния. Плутон дълго време ще остане “изкупителна жертва” за грешките на астрологията. Картата не работи и не е вярна, тъй като Плутон трябва да е включен в нея, но ние твърде малко знаем за него. И така ще продължава и занапред. Но Плутон винаги се е въртял около нашето Слънце и е оказвал своето въздействие. Той управлява смъртта и отказът от остарели идеи и емоции, затова влияе основно на мозъка и в това е ключът за неговото толкова късно откриване. Човешкият род сега е едва в началото на менталността. Влиянието на Плутон се чувства преди всичко в менталното тяло. Имената на планетите не са резултат от произволен избор – планетите назовават сами себе си.

В крайна сметка на астролозите ще им се наложи да съставят по три хороскопа или три карти: една чисто физическа, имаща отношение към природното тяло, друга предимно емоционална, тълкуваща качествата на личността и нейната възприемчивост, или състояние на осведоменост, а третата ще бъде карта на менталните импулси и състояния. Ще бъде установено, че тези три карти се характеризират с определени геометрични линии – образи на енергийните линии. Ако тези три карти се наложат една върху друга ще се получи диаграма на личността, образ на индивидуалния живот. В резултат на това ще се появят удивителни символически карти и линейни форми, от които ще произлезе една “геометрия на индивидуума”, тъй като ще бъде установено, че всяка линия функционира във връзка с друга линия и посоката на движение на жизнената енергия ще стане очевидна. В крайна сметка дори и в този раздел на знанието “ще възсия звезда”. Това ще породви нов раздел в психологията и правилното астрологическо тълкуване за нашия век ще бъде открито. [440] Аз само отбелязвам тенденциите на бъдещата астрология с цел да предпазя от грешки

настоящата.

Астролозите в наше време трябва да отчитат, че сега е преходен период от Рибите към Водолея. Това рядко се прави, но е очевидно, че мащабните сътресения, които са резултат от този преход, повлияват индивидуалната карта и често обезсилват индивидуалната съдба или карма. Хората зависят от планетарната и расовата съдба и поради това техните собствени дребни дела могат и да се разстроят, а понякога и напълно да се преобърнат. Невъзможно е да се състави хороскоп на планетата, и тези, които претендират, че могат да направят това лъжат и себе си и другите. Хороскопът на човечеството, на четвъртото природно царство в крайна сметка ще бъде съставен, но това ще бъде направено от посветени, а в днешно време няма посветени астролози, работещи на физическия план. Тук ще направя един намек.

Слънцето е било в Стрелец, когато са се пробудили първите човешки наклонности. Стадият на животинския човек е завършвал, и когато е доминирал Стрелецът (от наша планетарна гледна точка – внимателно подбирам думите), се е случило велико събитие – *индивидуализацията*. Но мозъкът на тогавашното човечество не е бил способен да регистрира това, което се е случило. Или както това е казано в “*Древния Коментар*”:

“...Божите Синове излетели напред като стрели от лък. Формите получили импулс, и ето – родил се Бог. Малкото дете не осъзнало великото събитие.”

Това се е случило преди двадесет и един милиона години. Минавали цикли след цикли, и когато по-късно Слънцето било вече в знака на Лъва (преди близо осемнадесет милиона години), са се появили първите признаци за координация между мозъка и ума, и човешкото същество станало *самосъзнателно*. То *осъзнало* своята индивидуалност. Първото събитие е станало (макар да е невъзможна такава точност в променлива система като нашата) преди 21 688 345 години. [441] Това число е безполезно в днешно време, тъй като неговата точност не може да бъде нито потвърдена, нито опровергана. По-късните изследователи ще покажат неговата полезност, когато природата на времето бъде по-добра разбрана. Стрелецът управлява човешката еволюция, тъй като символизира стремежа към съзнателна цел. Лъвът управлява човешкото съзнание в човешкото царство, тъй като изливащата се от него енергия позволява на човека да каже “Аз съм”.

Мисля, че ще бъде полезно, ако се опитам да дам – неадекватен разбира се – превод на ключовата дума на всеки знак. Досежно човечеството тези думи се делят на две категории. Има ключова дума за формения аспект и ключова дума за аспекта на душата. В първия случай словото се изразява /expressed/, а във втория съзнателно се произнася от душата. При превода на съвременен език се губи много, но е ценна лежащата в основата мисъл, насочваща работата на еманиращите енергии. За нашия световен период думите звучат по следния начин:

За стремящия се, прогресиращ от Овен към Риби, и по такъв начин преориентиращ се, имаме следното:

Овен	Аз излизам напред и управлявам от плана на ума.
Телец	Аз виждам, и когато окото е открито, всичко е обляно в светлина.
Близнаци	Аз разпознавам своето друго “аз”, и докато то намалява, аз раста и сияя.

Рак	Аз построявам светъл дом и пребивавам в него.
Лъв	Аз съм Това и Това съм аз.
Дева	Аз съм и Майката и Детето, аз съм и Бога и материята.
Везни	Аз избирам Пътя, който води между двата велики потока на силата.
Скорпион	Аз съм воин, и от битката излизам триумфиращ.
Стрелец	Аз виждам Целта. Аз достигам тази Цел и виждам следващата.
Козирог	Аз се къпя в небесна светлина, и все пак обръщам гръб на тази светлина.
Водолей	Аз съм водата на живота, изливаща се върху жадните.
Риби	Аз напускам дома на Отца, и завръщайки се, се спасявам.

От гледна точка на формата животът протича в обратна посока и работата на природата може да бъде изложена по следния начин: [442]

Риби	И Словото рече: “Иди в материята”.
Водолей	И Словото рече: “Нека управлява желанието за форма”.
Козирог	И Словото рече: “Нека управлява амбицията и вратите широко се разтворят”.
Стрелец	И Словото рече: “Нека се търси храна”.
Скорпион	И Словото рече: “Нека процъфтява Майя и нека управлява илюзията”.
Везни	И Словото рече: “Нека се направи избор”.
Дева	И Словото рече: “Нека господства материята”.
Лъв	И Словото рече: “Нека съществуват и други форми; управлявам аз”.
Рак	И Словото рече: “Нека управлява уединяването и нека съществува

	натрупването”.
Близнаци	И Словото рече: “Нека нестабилността извърши своята работа”.
Телец	И Словото рече: “Нека борбата бъде безстрашна”.
Овен	И Словото рече: “Нека отново бъде потърсена форма”.

[443]

Може да се забележи, че всички тези идеи характеризират една или друга работа на енергията, а в последния случай – и работата на така наречения непросветен егоистичен индивидуум, пълен с неудовлетворени желания. Групата мантрически думи, използвани от стремящия се, комуто е открито могъществото на неговата собствена душа, са позитивни.

Не е необходимо по-нататъшно обяснение на съществуващите типове сили, и затова сега се насочваме към Правило XI.

П РАВИЛО Е ДИНАДЕСЕТО

Работещият според закона сега трябва да извърши три неща. Първо, да установи формулата, която да задържи живота вътре в затвореното пространство. След това да произнесе думите, които да съобщят какво да направи и къде да отнесе това, което е било създадено. И накрая, да произнесе мистическата фраза, която да го предпази от тяхното въздействие.

Three things the worker with the law must now accomplish. First, ascertain the formula which will confine the lives within the ensphering wall; next, pronounce the words which will tell them what to do and where to carry that which has been made; and finally, utter forth the mystic phrase which will save him from their work.

Работающий по закону должен теперь совершить три действия. Первое: выяснить формулу, которая заключит жизни внутрь замкнутого пространства. Затем произнести слова, которые сообщат им, что делать и куда доставить то, что было создано. И наконец, произнести мистическую фразу, которая уберезжет его от их воздействия.

Анализ на трите изречения

Спасение от собствените мисъл-форми

Спасение от смъртта

Настоящото Правило, както знаем, е последното от правилата, управляващи работата на астралния план и магическата работа по стимулирането на тези мисъл-форми, които са предназначени да станат израз на определен тип енергии. Ние разгледахме различните енергии, с които работят хората, а също и могъществото, което човек е в състояние да придобие благодарение построяването на мисъл-форми. Видяхме също така как човек може да манипулира материя с различни степени на плътност, докато въплъщаваната идея не се облече в ментална и астрална материя. По такъв начин тази идея става жизнена същност, готова за материализиране на физическия план. Трябва да се подчертае, че нищо вече не е в състояние да предотврати нейното появяване в обективността, освен изразен волеви акт от страна на нейния създател, тъй като формата, оживявана от своя създател, винаги е подчинена на неговата воля дотогава, докато той не прекъсне връзката си с нея, произнасяйки “мистическа фраза”. Ще считаме, че неговото решение е да доведе мисъл-формата до ефективно съществуване, т.е., да продължи творческата работа.

Тук трябва да се отбележи, че тази работа протича както съзнателно, така и безсъзнателно. При безсъзнателното построяване на мисъл-форми, както това е при средния човек, на мнозина така и никога не им се отдава да предизвикат желаемия ефект на физическия план и да достигнат до своята цел. Доколкото обаче човек се мотивира от егоизъм и ненавист, това е благоприятен факт. За щастие на човешката раса малцина засега работят с ментална материя. Болшинството работят с астрална материя, или материята на желанието, а такива форми са пластични и изменчиви и придобиват могъщество само благодарение на настойчивостта. Твърдението, че ако желаеш нещо много силно накрая ще го придобиеш, е окултно по своя характер. [448] Именно този закон обуславя завръщането във въплъщение при средния човек. Липсата на онази насоченост, която материята на менталния план притежава, когато ѝ

въздействия концентрираният ум, не позволява на тези форми на желанията да причинят вредата, която в противен случай биха могли да нанесат. Тяхното въздействие се усеща главно от самия създател на тези кама-манастични форми, а не от околните. В онзи момент, когато факторът на ума, които са предназначени да станат израз на _заявява себе си и започва да доминира, човек става или опасен, или полезен, при това опасен не само за себе си, но и за обкръжаващите го, или пък полезен в работата за провеждане плана на еволюцията. Тогава той е в състояние да създава мисъл-форми, способни да произведат явни резултати и осезаеми последствия. При наличие на стремеж и духовен импулс човек може да стане истински окултист и да създава реални творения и функциониращи организми на физическия план. Преднамерено употребявам думата “организми”, тъй като именно тя предава идеята, че всяка мисъл-форма се разглежда от нас като субективно съществуваща същност, облечена в тънка материя и притежаваща способността да се манифестира. Това понякога се нарича “осъществяване на идея” или “реализация на проект”, понякога “откритие”, “изобретение” или с други подобни термини. Постоянно, без да го осъзнава, човек използва окултни термини и доказва своето вътрешно възприятие за методите, с помощта на които се проявява всичко замислено (от Бога или от човека).

Въплътената идея или мисъл (като идеята потенциално е много по-силна от мисълта) се е насочила към прага на физическата манифестация. Нейният творец (който в нашия случай е “Белият маг”) не е емоционално поляризирана личност и съзнателно я довежда до стадий, когато могат да бъдат демонстрирани нейната вътрешна цел и план. [449] Той поддържа мисъл-формата в своето съзнание, придавайки ѝ очертания и енергизирайки я посредством мощта на своята собствена насочена ментална фокусировка.

Настоящото Правило гласи, че стремящият се трябва да направи три неща:

Да установи *формулата*, която да изкристализира построената от него форма, което е твърде подобно на начина, по който архитектите и строителите свеждат желаната форма до математическа формула.

Да произнесе определени *думи*, които да придадат на формата жизненост, и по такъв начин да я пренесат на физическия план.

Да изговори *фраза*, която да отдели мисъл-формата от неговата аура, и по такъв начин да предотврати изтичане на енергия от себе си.

Ще отбележим, че *формулата* има отношение към мисъл-формата, *думите на силата* – към целта, заради която е създадена мисъл-формата, а *мистическата фраза* има отношение към прекъсването на магнетическата връзка, свързваща създаващия с неговото създание. И тъй – формулата се отнася до формата, думите на силата – до душата, въплътена във форма (чиято нисша характеристика – желанието – е отражение на любовта), а мистическата фраза – до аспекта на живота, с който създателят е надарил своето създание. И тук отново откриваме тази извечна троичност на Дух, душа и тяло. Трябва да се помни, че Правилата на Магията – така, както ги разбира истинският езотерик – са еднакво верни както за сътворената вселена, за слънчевата система и планетите, така и за най-миниатюрните мисловни творения на чела или стремящия се.

Първото, което прави средният учащ се след като прочете гореизложеното, е веднага да започне да размишлява за природата на телата като експресия на определен тип енергия. По такъв начин се подчертава двойствеността, а това, което подчертава тази двойственост, присъства в неговия ум. Главното обаче към което трябва да се стремят изучаващите окултизъм в днешно време е, да се стремят да мислят в понятията на единната Реалност, която е Самата Енергията като такава, и нищо друго. [450] И поради това при разглеждането

на нашия сложен предмет е полезно да се подчертае фактът, че Духът и енергията са взаимозаменящи се синоними. Само когато това се осъзнае напълно, ние можем да постигнем помирение между науката и религията, а също и истинско разбиране на света на активните явления, които ни обкръжават и в които се движим.

Термините “органичен” и “неорганичен” до голяма степен са отговорни за съществуващото в много умове объркване и за рязкото разграничение между тяло и Дух, живот и форма, като по този начин са довели до отказ да се признае същностната идентичност на тяхната природа. Светът, в който живеем, се разглежда от болшинството като действително твърд и осезаем, макар и притежаващ някаква скрита в него тайнствена сила, която произвежда движение, активност и изменение. Това, разбира се, е грубо казано, но достатъчно точно отразява невежия подход.

Ортодоксалният учен е зает основно със структури, с отношения, със състава на формата и активността на съставлящите я компоненти, с техните взаимовръзки и зависимости. Химическите елементи, тяхната функция и роля, тяхното взаимодействие в състава на всички форми във всички природни царства – това е предметът на неговите изследвания. Природата на атома, природата на молекулите и клетките, техните функции, качествата на техните силови проявления и различните видове активност, решението на проблема за характера и природата на енергиите – фокусирани или локализирани – в различните природни или материални форми в света ангажират вниманието на най-видните умове в света на мисълта. И все пак въпросите – “Какво е животът?”, “Какво е Енергията?”, “Какво представлява процесът на Ставането и природата на Битието?” – остават без отговор. Въпроси от типа “С каква цел?” и “Защо?” се считат за безплодни, спекулативни и почти неразрешими. [451]

Независимо от това, чистият разум и правилно функциониращата интуиция са в състояние да дадат отговор и да намерят решение на тези въпроси. Това решение е едно от закономерните откровения при получаване на посвещение. Само истинските биолози са посветени в мистерията, тъй като притежават разбиране за живота и неговите цели и са дотолкова отъждествени с жизнения принцип, че мислят и се изразяват в термините на енергията и нейните ефекти, а всяка тяхна активност във връзка с работата на Планетарната Йерархия е основана на няколко фундаментални формули, отнасящи се до живота и как той се проявява посредством трите свои диференциации, или аспекти – *енергията, силата и материята*.

Тук трябва да се отбележи, че само когато човек разбере самия себе си ще е в състояние да достигне до разбирането за тази съвкупност, която наричаме Бог. Това е добре известна истина и окултна баналност, но ако се действа в съответствие с нея то тя ще доведе до откровение, което ще направи сегашния Неведом Бог призната Реалност. Нека да илюстрирам:

Човек познава себе си като живо същество и нарича смъртта тайнствен процес, при който се отделя нещо, което той обикновено характеризира като жизнено дихание. Когато то се отдели, формата се разпада. Съвързващата, оживотворяваща сила си отива, предизвиквайки разпад на есенциални елементи на това, на което до преди малко се е гледало като на тяло.

Този жизнен принцип, тази базова същност на битието, този тайнствен неуловим фактор съответства у човека на това, което наричаме дух, или живот в макрокосмоса. По същия начин, както животът в човека държи в свързаност, оживява, витализира и активизира формата, правейки я жива същност, така и Животът на Бога – както би казал християнинът – играе същата роля във вселената и произвежда този свързан, жив, жизнен ансамбъл, който наричаме слънчева система. [452]

Този жизнен принцип у човека се проявява тройко:

Като насочваща цел, базов подтик. Това е такава динамична енергия, която заставя съществото да функционира, привежда го в съществуване, определя продължителността на неговия живот, превежда го през годините – много или малко – и се отделя от него в края на неговия жизнен цикъл. Това е духът в човека, проявяващ се като воля да живееш, да бъдеш, да действаш, да постигаш цели, да се развиваш. В своя нисш аспект той работи чрез менталното тяло, или менталната природа, а в плътното физическо тяло се проявява посредством мозъка.

Като свързваща сила. Това е характерно същностно качество, което прави един човек различен от друг, което определя сложния набор от настроения, желания, качества, комплекси, задръжки, чувства и черти, съставляващи специфичната психология на всеки отделен човек. Това е резултат от взаимодействието между аспекта на Духа, или енергията, и материята, или телесната природа. Това е индивидуално характерен, субективен човек, неговият определен оттенък или индивидуална нота; именно тази сила определя скоростта на вибрационната активност на тялото, произвежда особен тип форма, отговорна за състоянието и природата на органите и жлезите, а така също и за външния вид. Това е душа, която – в своя най-нисш аспект – работи чрез емоционалната, или астралната природа, а в плътното физическо тяло – чрез сърцето.

Като активност на атомите и клетките, формиращи физическото тяло. Това е съвкупността от тези малки животи, от които са съставени органите, образувачи човека. Те притежават собствен живот и индивидуално съзнание. Този аспект на жизнения принцип работи чрез етерното, или жизненото тяло, а в плътния механизъм на осезаемата форма – чрез слезката. [453]

Разбира се, не е възможно да се съобщят мантрическите думи и фрази, за които се говори в Правило XI. Те са абсолютно неразбираеми за всички други, освен за посветените и поради това не би следвало да ангажираме с тях вниманието си. Трябва също така да бъде отбелязано, че много неща в дадените инструкции е трудно да бъдат разбрани и че както *“Трактат за Космическия Огън”*, така и тези инструкции ще станат по-понятни едва към края на това столетие.

Нека сега разгледаме даденото Правило изречение по изречение и да го обясним по такъв начин, че да стане понятно за средния стремящ се. Всички тези правила могат да бъдат четени и от гледна точка на интелектуално развития човек, но в този случай те твърде малко биха разкрили; те могат да бъдат четени и от гледна точка на стремящия се – тогава те могат да разкрият някои практически идеи, които биха могли да се приложат в ежедневието и да се изпробват в превратностите на жизнения опит. Те ще придобият смисъл в зависимост от това как стремящият се учи да борави с енергиите, да работи с ментална материя и творчески да си сътрудничи с Целта, залегнала в основата на еволюционния План. От гледна точка на ученика тези правила съдържат определени ефективни инструкции и ще го доведат до разбиране на процесите на съзидателната работа в природата, които по разбираеми причини засега са недостъпни за ума на стремящия се. Що се отнася до разбирането на посветения, то тези думи предават определени команди, които е способна правилно да интерпретира само неговата просветлена интуиция. За интелектите от по-високите нива тук няма да говорим. И така, ще разгледаме даденото Правило само от гледна точка на средния стремящ се, като предоставим останалите интерпретации на индивидуумите, които притежават онези вътрешни качества, необходими за неговото разбиране.

лзвани според Закона за Привличането, и изпо

I. Да установи формулата, която да задържи живота вътре в затвореното пространство. [454]

Както е известно, всички природни форми са съставени от мириади миниатюрни животи, притежаващи определена степен на осведоменост, ритъм и свързаност според Закона за Привличането и използвани от сторителите на форми. Това е вярно както за Макрокосмоса, така и за неизброимия свят от микрокосмически животи, влизащи в състава на голямото цяло. Зародишите на слънчевите системи, навлизащи в съществуване под импулса на божествената на _____ мисъл, в началото са флуидни и неясни, променят очертанията си и запазват своята цялост благодарение на централно енергийно ядро – това е друг начин за изразяване на въплътената идея. С течение на времето те преминават в други състояния, приемат по-определена форма, встъпват в своеобразни конфигурации с близки, съседни форми и се адаптират към различните взаимоотношения на вътрешната природа с тези форми, което е било невъзможно на по-ранните стадии. В крайна сметка се получава слънчева система подобна на нашата и мириади различни други – слънчева система във вид на слънце с въртящи се и обикалящи около него планети, като всяка от тях има своя орбита, фиксирано спрямо другите положение и представлява активен, едновременно и независим, и взаимозависим организъм. И все пак през погледа на астронома тя представлява свързано цяло, единство и структура уникална във всеки конкретен случай, но функционираща според Космическия Закон. Тя съответства на някаква грандиозна цел, обхваната и поддържана от Универсалния Ум, който от своя страна е аспект на тази групово-съзнателна и само-съзнателна Същност, която е източник на неговото битие и създател на неговата форма.

Този единен, познаващ Живот може да се разглежда като творещ в състояние на медитация, и следователно, в своя отразяващ /замислен, reflective/ ум – на това, което наричаме мисъл-форма. Мисъл-формата се характеризира с четири основни признака:

Тя се въвежда в проявление благодарение съзнателното прилагане на Закона за Привличането. [455]

Тя е съставена от безкрайно число живи същности, които са привлечени от ума на божествения Създател, и по такъв начин си взаимодействат една с друга.

Формата е екстернализация на онова, което нейният Създател е:

- а) визуализирал;
- б) построил интелигентно и е “оцветил”, или му е “придал качества” за постигането на определена цел;
- в) оживотворил посредством мощта на своето желание и силата на своята оживяваща мисъл;
- г) поддържал толкова време, колкото е било нужно за изпълнението на неговата специфична работа;
- д) свързал със себе си посредством магнетическа връзка – връзката със своята жизнена цел и *силата* на своята доминираща воля.

Тази вътрешна цел, облечена в ментална, астрална и жизнена субстанция, е могъща на физическия план толкова дълго, колкото:

- а) тя присъства в съзнателната мисъл на своя Създател;
- б) окултно бива “държана на разстояние” от Създателя. Много мисъл-форми остават безплодни, тъй като са “прекалено близко” до своя Създател;
- в) тя може да бъде насочена в нужната посока и според закона за най-малкото съпротивление да намери своето собствено място, изпълнявайки по такъв начин своята функция и осъществявайки предназначението, заради което е била създадена.

Поради тази причина “формулата” трябва да се разглежда като идея, еманирана от божествения Мислител; тя може да бъде определена като динамична цел, “нещо”, което Мислителят вижда и материализира в своя ум, а след това визуализира като носител на своето намерение. Математиката, лежаща в основата на конструкцията на моста, както и на всяко друго голямо съоръжение, характеризиращо това, което е постигнал човек, не говори нищо на непосветения, но за тези, които знаят и разбират, това е самият мост, сведен до своите най-основни характеристики. [456] Това е потенциален мост, доколкото в математическите формули е заложена целта, качеството, формата на цялото съоръжение и неговата евентуална полезност. По същия начин стоят нещата и при концепциите и идеите, пораждащи мисъл-формите. Тези окултни формули съществуват на плана на архетиповете, който (за стремящия се) се явява плана на интуицията, макар в действителност това да е значително по-високо състояние на съзнание. Тези формули стоят и в основата на света на формите и до тях трябва да имат достъп само тези, които по правилния начин са подготвени за работа под ръководството на Великия Архитект на Вселената. Съществуват, символически казано, три велики книги с формули. Отбележете думите “символически казано” и не ги забравяйте. Първо, има *Книга на Живота*, която четат и която в крайна сметка овладяват посветените от всички степени. Има *Книга на Божествената Мъдрост*, четена от стремящите се от всички нива, която понякога се нарича и *Книга на Познаваемия Опит*, и има *Книга на Формите*, която задължително трябва да прочетат всички, чиито интелект се пробужда за функционална активност. Сега нас ни интересува *Книгата на Формите*.

Патанджали споменава на едно място за “облака на познаваемите неща”, които душата осъзнава. Стремящият се, уморен от безспирния водовъртеж на собствените си маловажни и безплодни мисли, се опитва да се добере до ресурсите на този “облак”, за да се научи да напои /precipitate/ земята с някои божествени мисли. Той се опитва да работи така, че да подпомага възплъщаването на идеите на Създателя. Поради това на него му е необходимо да изпълни някои първоначални изисквания, които можем накратко да изброим по следния начин:

Да познава истинския смисъл на медитацията.

С лекота да постига подравняването на душата, ума и мозъка.

Да съзерцава, или да функционира като душа на нейния собствен план. Тогава в душата се появява възможност да послужи като посредник между плана на божествените идеи и менталния план. Виждате как участието в божествения творчески процес става цел на всяка истинска медитативна работа. [457]

Да схваща идеята, възприета интуитивно от душата; да разпознава формата, която тя трябва да приеме. Тези последни думи имат първостепенно значение.

Да изяви същността на неясната, смътно възприета идея, елиминирайки празните имагинации и формулировки на нисшия ум и така да подготви себе си, че с готовност да се включи в дейността, а посредством упорито съзерцание точно да възприеме визията за вътрешната структура, или субективния скелет – ако мога така да се изразя – на формата, която трябва да бъде създадена.

В зависимост от това доколко душата запечатва този образ в ума, дотолкова и умът, пребиваващ в светлина, съзнателно го регистрира – това може да се уподоби на превръщането на формулите в чертеж. Това не е формулата като такава, а вторичен процес. Съобразно силата, простотата и яснотата на възплъщаваната формула в проста, схематична структура, се определя окончателното, завършено съоръжение, формата, която ще ограничи в рамките на своята външна форма животите, използвани за нейното конструиране.

Това всъщност напомня стадиите на зачатие. В зародиша (като резултат от връзката между мъж и жена) са заложили в латентно състояние всички потенци и възможности на крайния продукт, рожбата. В идеята, зачената в материята, но вдъхновена от аспекта на Духа, са скрити потенциите на крайните мисъл-форми. Аспектът на материята, изразяван посредством ума, се оплодотворява от аспекта на Духа, и троичността в крайна сметка завършва сътворената форма. [458] На ранните етапи обаче съществува единствено “формулата” – зачатъчната идея, латентната, но все пак динамична концепция. Тя е достатъчно силна, за да привлече към себе си елементите, необходими за растежа и формообразуването, и никой не би могъл да каже дали тя ще се окаже неудачно, посредствено или немощно творение, или пък истински полезно и красиво създание.

Всяка екстернализирана идея, следователно, има форма, оживотворена от желанието и сътворена от могъществото на ума. Планът на желанията е именно този план, на който умът внедрява своите концепции, за да може да създаде “въплътена идея”, да облече идеята във форма. Затова този план е място за съзряване. Преди това умът вече е станал приемник на архетипната идея, постигната и визуализирана от душата. На свой ред душата е приемник на формулата, която ѝ е била предоставена от света на идеите. По такъв начин имаме “представена идея” /presented-idea/, “възприета идея” /perceived-idea/, “формулирана идея” /formulated-idea/, а също и идея, навлизаща в проявление.

Трябва добре да се усвои, че следните фактори осигуряват възникването на идеята от Универсалния Ум в света на осезаемите форми. А именно:

Енергиите, еманирани от архетипния план. Този план е фокусът на вниманието на най-висшата група Интелигенции на нашата планета. Тяхното съзнание може да откликва и да бъде инклузивно в тази сфера на активност, където Умът на Бога се себеизразява, свободен от ограниченията на това, което разбираме като форма. Те са пазителите на формулата; Те са математиците, изготвящи чертежите на Великия План; Те изчисляват какви са въздействията на силите, с помощта на които се извършва работата и енергиите, които трябва да бъдат манипулирани; Те задават силите и натоварванията, на които трябва да се подложи формата под въздействието на жизнената сила; Те работят с циклическите импулси, на които трябва да откликва еволюционния процес; [459] Те се занимават с връзката между формения аспект и оживотворяващия в всъщност напомня за стадия на зачатие. подтик.

Интуитивното състояние на осведоменост. На това ниво на съзнание се намират Учителите на Мъдростта, които провеждат Своята работа; именно в тази сфера на влияние на Тях Им е най-лесно и удобно да работят, така, както на обикновения човек му е лесно и удобно да работи на физическия план. Техните умове се намират в непрекъснат контакт с архетипните умове – пазителите на формулите – и Те, получавайки чертежите (отново говоря символически), се занимават с детайлизацията и търсят онези, които са в състояние да контролират работата, и събират необходимия персонал. Те търсят сред Своите ученици, докато не намерят най-подходящия да бъде приемник на информация на физическия план или най-подходящата група, която да може да доведе до проявление нужната част от Плана. Те работят с избрани, впечатлявайки техните умове с вечната троичност *идея-качество-форма*, докато не започнат да се очертават всички детайли и не започне да се разгръща тази работа, която буквално се нарича “преципитация” /precipitation – *падане, утаяване, изливане, внедряване – б.пр./* на свой ред, се стараят да _____

Активността на менталното състояние на съзнание. Именно на менталния план е необходимо да се провежда по-голямата част от работата и точно в това е причината стремящите се да развият способностите си да управляват активността на интелекта. “Облакът на познаваемото” се “преципитира” /*излива – б.пр./* първо на менталния план, а по-

нататъшното изливане на идеи продължава дотогава, докогато учениците и стремящите се са способни да приемат. Те на свой ред се стараят да впечатлят и да насочат по-младшите работници и стремящи се, които кармически или по свой избор са попаднали в периметъра на тяхното влияние. По такъв начин “идеята” се внедрява в много умове и формулата за великото дело извършва своята работа.

Ще се убедим, че тази работа закономерно и по същността си е групова работа и поради това е възможна единствено за тези, които в по-голяма или по-малка степен са овладяли процеса на медитация и са в състояние “устойчиво да държат ума си в светлина”. [460] В действителност тази светлина струи от Универсалния Ум и е няколко вида; тя е била (езотерически казано) родена в предходната слънчева система и трябва да бъде използвана и доразвита в сегашната.

Думите “светлината на интуицията” ние съотнасяме към онзи тип енергии, които възплават Целта, Божията Воля, Плана – така, както ние ги възприемаме. Изразът “светлината на душата” обобщава целта, плана, волята на онези същности, които бидейки възплътени в човешка форма и понякога функциониращи извън тялото, носят отговорност за материализацията на божествените концепции в четирите природни царства. Човешкото царство е преди всичко посредник за експресията на Универсалния Ум, и когато Божите синове в човешка форма станат свършени, проблемите на природния свят ще се разрешат в много голяма степен. Напълно осъзнатите синове Божи, без да престават да се осъзнават като такива, намирайки се в човешка форма (а такива засега не са никак много), конституират в буквалния смисъл на думата *мозъка* на планетарния живот.

Истински окултен смисъл е вложен в думите “да хвърлим светлина” – върху проблем, състояние или ситуация. В същността си те означават разкриване /revelation/ на идеята, принципа, скрит зад външното проявление. Това е установяването на вътрешната духовна реалност, пораждаща външната видима форма. Това е ключовата нота на всяка работа със символи. Работата по определянето на формулите, съставянето на субективни карти или планове на интуитивните впечатления и интензивната дейност на менталния план е именно задачата, която изпълнява организираната Планетарна Йерархия. Втората фаза на работата се осъществява от тези работници, които съзнателно сътрудничат с Йерархията, демонстрирайки реалността на тази работа в трите свята на ие. та, принципа, скрит зад външното проявлениечовешката еволюция. Те довеждат зародиша на идеята или концепцията до пълно проявление, благодарение процеса на правилното мислене, пробуждането на желанието и възпитаването на правилно обществено мнение. [461] По такъв начин те предизвикват необходимата активност на физическия план.

Стремящите се, лидерите на групи и мислителите от всички краища на земното кълбо могат да се присъединят към тази работа, ако техните умове са открити и сфокусирани. В зависимост от чистотата на тяхното възприятие за истината, от яснотата на мисленето, от тяхното групово влияние и състояние на инклузивна осведоменост, а също и от тяхната способност за продължително упорито усилие зависи до каква степен външната форма ще съответства на вътрешната идея и духовната субективна реалност.

Това, което бих искал да подчертая е, че средният читател на дадените инструкции няма никакво отношение към работата с формулите. Последните се схващат и осмислят от Великите Знаещи, Които наблюдават еволюционния процес и са отговорни за неговата функционална активност. Йерархията на Учителите, старшите посветени и учениците неизменно прогресират в тази работа, но – според Закона – тя зависи от тези, които се намират на физическия план и строят външните форми. Ако техният отклик е недостатъчен, тогава ще има забавяне или неправилност на строителството; ако правят грешки, се губи време и енергия – и отново имаме задържане; ако губят интерес и прекратяват работата или са потънали в грижи относно собствените си дела

и личности, то с Плана трябва да се почака, а енергията, която е била предназначена за решаване на човешките проблеми и насочване на човечеството, ще трябва да потърси излаз в други направления. В процеса на творението няма нищо статично; енергията, прииждаща благодарение пулсациите на Единния Живот, неговата ритмична и циклична активност, никога не прекратяваща се и незатихваща, би трябвало по някакъв начин да бъде използвана, трябва да си пробие път в някаква посока, често (ако човек не изпълнява своя дълг) предизвиквайки катастрофални последствия. [462] Проблемът с катаклизмите – например в случая с постоянно нарастващата опасност от нашествия на насекоми – е свързан с притока на неразпозната и неизползвана енергия, която би могла да се употреби в правилна посока и с правилна цел и да съдейства за осъществяването на Плана, ако стремящите се и учениците в света поемат върху себе си груповата отговорност, овладеят своите личности и достигнат до осъзнаване на истината. Човечеството трябва да бъде по-усърдно и по-интелигентно в работата по постигането на своето истинско предназначение и отработването на кармичните си задължения. Когато хората повсеместно установят връзка с Пазителите на Плана и техните умове и мозъци се просветлят от светлината на интуицията, душата и Универсалния Ум, когато постигнат интелигентен отклик на периодичните импулси, които циклично се излъчват от вътрешната страна на живота, тогава ще се получи устойчиво подравняване между живота и формата и по-бързо подобряване състоянието на света. Интересно е да се отбележи, че първият ефект от отклика на по-напредналите човешки синове на формулите, преведени и адаптирани от Знаещите, ще бъде установяването на правилни отношения между четирите природни царства, а също така и между единиците и групите в човешкото семейство. Крачка в тази посока вече се прави. Отношенията между четирите сфери на активност, които наричаме човешка, животинска, растителна и минерална все още са зле уредени, тъй като енергията на материята все още е управляващ фактор. В човешкото царство действието на тази енергия се изразява в това, което наричаме егоизъм. В животинското царство тя се демонстрира в това, което наричаме жестокост, макар че не бива да се критикуват тези, които не притежават чувство за отговорност, с изключение на инстинктивната временна родителска отговорност. В растителното царство тази неурегулираност се изразява (в течение на сегашния планетарен период на злоупотреби) в болести.

Това удивлява ли ви? Болестите имат своята причина в неурегулираността и неправилното насочване на силите в растителното царство; това повлиява животинското и минералното царства, а впоследствие и човешкото. [463] Твърде напред е времето, когато това ще бъде демонстрирано, но когато този момент бъде разбран, именно към това природно царство ще бъде концентрирано вниманието на изследователите и евентуално ще стане възможно изкореняването на болестите.

II. Да произнесе думите, които да му съобщят какво да направи и къде да отнесе това, което е било създадено.

Във връзка с това Правило позволете ми да ви припомня, че то е валидно само ако “работещият според Закона” е установил връзка с вътрешната реалност вътре в себе си, в душата. Важното е чрез него, когато той е в напълно пробудено съзнание, да действа душата. Именно душата произнася думите. Именно душата изговаря мистическата фраза, но душата като управляваща или контролираща механизма на апарата на формата. Такъв контрол е възможен само ако е постигнато подравняване между мозъка, ума и душата. И отново трябва да припомним, че даденото Правило, изразяващо същността на творческата работа, е приложимо към всеки творчески процес – както макрокосмически, така и микрокосмически, независимо дали се отнася до Бога като Творец на Слънчевата система, до душата като творец на човешкия механизъм или до човека, опитващ се да овладее техниката на магическата работа и да стане творец в своята собствена малка сфера. Всички би трябвало да проумеят истинското значение на това Правило, тъй като Бог работи според закона на

Своето Битие, а този Закон се проявява за нас чрез законите в природата.

Разглежданата фраза излага идеята за последователната активност и за съзнателната целеустременост. Строителят на формата е преди всичко този, който управлява животите и съдбите на определени същности. Тази мисъл хвърля светлина върху въпроса за свободната воля и върху Закона за Причината и Следствието. Не бива да се забравя обаче, че тайната за причината е скрита в предходните вселени – всички те в своето си време са представлявали “форми, обитавани от Бог”. Ние не можем да обсъждаме такова понятие, като чиста причина, а можем да работим само върху основните следствия. [464] Точно толкова непостижима и непредставима за нас е реалността на чистата причина, колкото е и реалността на чистия разум. Тези фактори са се появили преди нашата Слънчева система и поради това спекулациите на тази тема не биха довели до нищо друго, освен до развитието на менталния апарат. Сегашната Слънчева система е *система на следствието, което на свой ред поражда причина*. Единствено човешкият род, и при това само тези човешки същества, които съзнателно използват могъществото на ума, би могъл да породи някакви причини. Всякакви причини, бидейки породени от един или друг функциониращ съзнателно и ясно мислещ ум, характеризират Мислителя – и това е фундаментално твърдение на окултните науки. Нашата Слънчева система е мисъл-форма, при това имаща реално съществуване точно толкова, колкото продължава да съществува мисълта. Всичко, което съществува, е съставна част от потока идеи, еманирани от божествения Мислител. Всички мисли са част от божествения поток. Масата хора *не мислят*, следователно *не* произвеждат причини, които в нужното време би трябвало да породят следствия.

Ще попитате – има ли истина в твърдението, подчертавано в много съвременни окултни книги, че общата тенденция на живота, или цикъл животи определя бъдещето, и че причините, породени в един живот се отработват като следствие в друг? Когато животите са доминирани от емоциите и са ориентирани върху физическия план, тогава не един определен живот задава тона, а група взаимосвързани животи предопределя бъдещето в една или друга посока. Това е винаги вярно за всички човешки същества от определено ниво на развитие на съзнанието, когато те се управляват от масовите идеи, без да мислят се поддават на влиянието на традициите и общественото мнение, погълнати са от егоистически интереси, и без да следват собствения си път се оставят на течението на еволюцията. Това е форма на групова активност (групи, управлявани от вибрациите на физическите и астралните форми), пораждаща характеристиките и тенденциите, предизвикващи някаква определена ситуация или заобикалящи условия. [465] Разбирането на това разкрива тайната на расовата и националната карма и състояние. В такива групи е потопен обикновеният и традиционно постъпващ човек и той трябва да намери своя път за изход от това състояние чрез разкриването и използването на ума. Инстинктът трябва да отстъпи място на интелекта. В продължение на цикли животи групи души се инкарнират под влиянието на материални форми, към които чувстват привличане. Тези привличащи енергии по-рано са се използвали от душата, но в края на краищата са престанали да се използват и са се разсеяли. Именно могъществото на формите на първо място привлича душите към възплъщение, тъй като през първата половина на еволюционния процес доминиращ фактор се явява материя, която е била високо организирана в предходната Слънчева система. По-късно, както знаем, Духът се възкачва на раменете на материята. Широкото взаимодействие между Духа и материята днес е толкова мощно, че една от основните опитности, преживявани от душата е постигането на такъв стадий, на който привличането на материята започва да отслабва и душата се учи да се отграничава. Това е именно тази опитност, през която минава днес човечеството – също групова активност, но на по-високо ниво на спиралата.

Широките обобщения, повярвайте, са по-точни, отколкото подробната и често погрешна информация за правилата, определящи обличането във форма или нейното отхвърляне, излагани в по-голямата част от нашата повърхностна литература, но дори и такива обобщения трябва да се разглеждат критично. Всичко, което може да се твърди е, че спорд

Закона за Причината и Следствието Духът и материята са се съединили и са образували света. Съгласно същия този закон са били създадени формите, които са станали материален израз на стремежа към живот. Те са влизали и излизали от проявление в съответствие с ритмичното циклическо биене, иницирано в още по-ранни слънченви системи, отколкото системата, непосредствено предхождаща нашата. Групи форми са се появявали и изчезвали, управлявани почти изключително от своята групова общност и вибрации. [466] По такъв начин животът е прогресирал през елементалните, или инволюционните царства, през трите нисши природни царства, достигайки до човешкото царство.

На нисшите човешки стадии и на стадия на животинския човек господства същата тази групова активност, но (както и в инволюционните царства) групите стават все по-малки и по-малки в зависимост от това доколко индивидуалните единици достигат – една след друга – статуса на истински самосъзнателни индивидууми и започват да работят като души. Тогава те не само стават творци, способни да бъдат самостоятелни и притежаващи способност за ясно мислене и точна визуализация, но и демонстриращи също така своята разгръщаща се способност да творят, или способността си за творческо въображение. Живот подир живот те стават все по-самостоятелни, личността им все повече се развива и използва; след това те започват да търсят своята субективна група, която заема в тяхното съзнание мястото на външните материални групи. По такъв начин те отново придобиват групово съществуване, но вече при пълна осведоменост и контрол.

В групата, с която те са субективно свързани, се намират тези, които са работили с тях на ранните, масови стадии; по такъв начин те работят в тясно взаимодействие с онези, които са им били най-близки и с които са били свързани в продължение на големия жизнен цикъл.

В окултните архиви са дадени конкретни названия и описания на тези стадии; те впечатляват и просветляват, и, разбира се, са символични. Ще ви бъде интересно да узнаете някои от тези древни тайни изречения, излагащи три вида информация, а именно: названието на стадия, неговият езотерически цвят и неговият символ. Бих искал да подчертая обаче, че тези интригуващи късчета информация, които понякога ви съобщавам и които някои учащи се приемат за изключително важни, в действителност са от много по-малка важност в сравнение с призива да бъдат добри, да произнасят кратки и мъдри слова и да бъдат безкористни. [467] Информацията от окултен характер се прочита и се взема под внимание, широко известните истини се пропускат и игнорират. Ние, работещите със стремежите се, често се усмихваме, когато се натъкнем на глупостта и липсата на проникателност у тези, които учим. Кажете на учащия се: “Настойчиво практикувай Закона за любящата добродетелност” и той ще отговори, че ще се постарае, но всъщност това, което му пречи е известността на това предписание и то се разглежда в най-добрия случай като баналност. Кажете на учащия се: “Ще ти съобщя някои окултни фрази или определена информация за Великите” и той със страстна увлеченост, вълнение, високомерно самодоволство и радостно любопитство ще се готви за това тъй важно откровение. В действителност обаче именно първото наставление съобщава окултна информация, поставяйки акцент върху Закона, който при правилно следване ще доведе до реализация и освобождение. Второто се отнася по-скоро до явления, знаенето на които не довежда уморения странник до небесните порти. На някои от вас това трябва да се напомня често.

Стадиите, предшествващи човешкия, са пропуснати в тези описания, тъй като никой от тези, които ще четат настоящите редове не притежава достатъчно разбиране, за да схване техния вътрешен смисъл. Затова ще започнем от стадия на човешкото царство.

Стадий I

Животът се придвижил по дългата стълба благодарение на ежедневното използване на

формата. С помощта на малките три бавно е извървян дългият път. И ето – отваря се друга врата. Прозвучават думите: *“Поеми по пътя на истинското желание”*.

Животът, самопознаващ се само като форма, се потапя в ярко червения цвят – цветът на осъзнатото желание – и благодарение на червеното всички страстно желани форми се доближават, улавят се и се задържат, използват се и се отхвърлят дотогава, докато червеният цвят не премине в розов, розовият – в бледо розов, а бледо розовият – в бял. [468] И тогава разцъфва чисто бялата роза на живота.

Вижда се само пъпката на миниатюрната роза на живия живот – това все още не е напълно разцъфналото цвете.

Стадий II

Картината се променя. Друг глас, идващ някъде отблизо, произнася друга фраза; животът следва своя ход: *“Иди на полето, където играят децата и се включи в тяхната игра”*. Пробудена за играта на живота, душата престъпва през вратата.

Полето е зелено и върху неговия простор се разгръщат множеството форми на единния движещ се Живот; те се носят в танца на живота, множество форми приема Бог. Душата стъпва на *“танцовата площадка на Господа”* и там играе, докато не съзре звездата с петте блещукащи точки и не каже: *“Моята Звезда!”*.

Звездата е само точка светлина; все още не е лъчезарното слънце.

Стадий III

Пътят на червеното желание не довежда до никъде. Той губи своето очарование. Танцовата площадка на Божите синове вече не привлича. Двойствено звучащият глас от света на формите сега се чува в сърцето. Прозвучава призив: *“Докажи своята стойност. Поеми оранжевата сфера на своята точна цел”*. Откликвайки на звучащото слово, потопената във формата жива душа се отграничава от множеството форми и си проправя път напред. Идва ред на разрушителя, строителя и отново на разрушителя на форми. Разбитите форми повече нямат силата да удовлетворяват. Собствената форма на душата сега става голямо желание и това довежда до навлизане в танцовата площадка на ума.

Тези игри и фантазии обаче понякога се озаряват от видение – видението на неразтворения цвят на лотоса, със свити листенца, плътно запечатан, все още без аромат, но окъпан в студена синя светлина. [469]

Оранжевият и синият в едно далечно бъдеще ще се слоят, но сега е все още рано. Сливайки се, те ще окъпят пъпката в светлина и ще предизвикат нейното разтваряне. Нека възтържествува светлината!

Стадий IV

Животът се заражда в тъмнината. Като че прозвучава друг глас: *“Влез в пещерата и намери своя път; върви в тъмнината и носи на главата си горяща лампа”*. Пещерата е тъмна и самотна; тя е студена и изпълнена с гласове и звуци. Гласовете на множество Божии синове, останали да играят на танцовата площадка на Господа, отправят своя зов към светлината.

Пещерата е дълга и тясна. Въздухът е наситен с изпарения. Шумът от течаща вода се смесва с воя на вятъра и постоянния грохот на гръмотевиците.

Далеч далеч, смътно и неясно се очертава овален отвор със син цвят. Напречно на това синьо пространство е разположен розов кръст, в центъра на този кръст, там, където се събират четирите лъча, се вижда роза. В горната част, вътре в петолъчната звезда трепти сияещ диамант.

Живата душа се устремява към кръста, който прегражда пътя към живота – открит и познат.

Но душата все още не е възлязла на кръста и не го е преодоляла. Но тя се придвижва напред; погледът ѝ е устремен към кръста, слухът ѝ е изострен за плача и стоновете на всички братски души.

Стадий V

Напред към лъчезарния живот и светлина! Пещерата остава назад; кръстът е надмогнат; пътят е свободен. Словото звучи ясно в главата, а не в сърцето: “*Стъпи отново на танцовата площадка на Господа, но този път ти ръководи игрите.*” Пътят към второто стъпало на стълбата е преграден – душата сама е сторила това. [470] Червеното желание вече не управлява целия живот, сега се разгаря ясният син пламък. На долната степен на препречения Път душата се обръща назад и се спуска по стълбата върху танцовата площадка, срещайки мъртви обвивки, построени на по-ранен стадий, стъпвайки по отхвърлените, разбити форми и протягайки ръка за помощ. На плещите ѝ е кацнала птицата на мира; на нозете ѝ – сандалите на ми и протягайки ръка за помощ, те, разбити форвестителя.

Все още не е провъзгласена славата на лъчезарния живот! Все още не е навлизането във вечния живот! Работата все още продължава, все още онези малките се надигат.

Тук в символична форма ни е представена картината на човешкия живот и прогрес, картината на живота във форма и растежа благодарение процеса на съзидание, характеризиращ творческата работа. Това е само един приблизителен превод на няколко мантрически фрази и няколко основни символа, и той трябва да се разглежда само като обозначаващ процеса – завоалиран и изложен така, щото само знаещите да са в състояние да го разберат. Езотериците ще разберат, че тези пет стадия обхващат жизнения период на всяка форма, независимо дали става дума за творец от космически, планетарен или човешки мащаб.

Всяка форма се построява от импулсивна искра живот, еманирана от творец и израстваща стадий след стадий според Закона за Натрупването – аспект на Закона за Привличането, който всъщност е Закон на Живота. Този закон кореспондира със Закона за Причината и Следствието, а той, както е известно, е законът управляващ материята. *Причина, привличане (или желание), натрупване и следствие* – тези четири думи управляват построяването на всяка мисъл-форма. Когато такава мисъл-форма стане завършена същност, то тя представлява следствие получено в резултат на натрупване под въздействието на силата на организиращата причина.

Расата вече е еволюирала дотолкова, че ние мислим за следствията по-скоро в понятията за качество, отколкото в понятията за материя. Мисъл-формата съществува за нас, за да произвежда следствие. [471] Смисльът на съществуването на всички форми, както вече започваме да разбираме, се заключава в това да се изрази някое субективно качество, което да ни даде ключ към целите на техния творец. Помислете върху тези думи. Поради това и четем в Правило XI, че целта на ясно произнесената /pronounced/ дума се заключава в това да

съобщава на животите, конституиращи формата, “какво да направят и къде да изпратят направеното”. Тук е изложена идеята за замисъла, активността и крайната цел.

Не е необходимо да добавям повече информация към огромното количество налична литература или да подчертавам значението на целта относно такива мисъл-форми, като слънчева система, планета, природно царство или човешко същество. В някои отношения тази субективна троица – *замисъл, активност и цел* – е добре известна; в други – представлява прекалено висок и непостижим предмет, за да е възможно да бъде обсъждан в настоящите инструкции и да се затъва в спекулации. Със замисъла твърде дълго се е занимавала религията; с аспекта на активността сега се опитват да се справят учените, а относно Божията Воля постоянно размишляват най-напредничавите мислители и философи. Само когато човек се подчини на дисциплината на собствената си духовна воля и постави под контрол активността на животите вътре в своята природна форма, ориентирайки по такъв начин себе си към целта така, както тя се разкрива пред неговото виждане, той ще достигне истинското разбиране за Плана, който представлява Божията Воля до такава степен, до каквато човешкото същество е способно да я схване.

Ние обаче можем да разгледаме тези мисъл-форми, които човек започва да създава, в зависимост от това доколко той ежедневно се учи да мисли, тъй като това е първият урок, който трябва да усвои в магическата работа. Създаващият в менталната материя трябва:

а) Да се научи да строи с интелигентност;

б) Да даде импулс посредством правилна реч, който ще оживотвори построената мисъл-форма и ще ѝ позволи да предаде заложената в нея идея; [472]

в) ическата работа. който трябва да усвои в магДа изпрати своята мисъл-форма правилно ориентирана към целта и толкова точно да я насочи, че тя да е в състояние да достигне набелязания обект и да изпълни замисъла на този, който я изпраща.

Необходимостта от ясно мислене и изкореняване на всички празни, разрушителни и негативни мисли става все по-очевидна с напредването на стремящия се по пътя. В зависимост от това как нараства могъществото на ума и до каква степен мисленето на човека започва да се различава от масовото мислене, той неизбежно започва да строи мисловна субстанция във форма. Това става

_____ предимно автоматично, несъзнателно.

Човек не е в състояние да спре този процес, но за щастие на расата конструираните форми са толкова слаби, че в по-голямата си част те са безобидни или до такава степен подобни на масовите мисли, че ефектът от тях е съвсем незначителен. Но в зависимост от това доколко човек усилва своето могъщество, нараства и неговата способност да причинява вреди или да помага, и ако той не се научи правилно да построява мисъл-форми и правилно да мотивира построеното, той се превръща в агент на разрушението и център на деструктивни сили, разрушаващи и поразяващи не само него самия, както скоро ще се убедим, но в еднаква степен поразяващ и носещ зло на тези, които вибрират на неговата нота.

Имайки предвид всичко това, бихте могли резонно да запитате: съществуват ли някакви прости правила, които сериозният и искрен начинаещ може да приложи в науката за строителството на мисъл-форми и които да са толкова ясни и понятни, че да са в състояние да гарантират необходимия резултат? Да, има, и аз просто ще ги изброя, за да може начинаещият, ако ги следва, да избегне опасностите на черната магия и да се научи да строи в съответствие с Плана. Ако той последва изложените правила, то той ще отстрани този объркан проблем, който сякаш е породил и който действително му препречва пътя към светлината на деня, затъмнява неговия свят и го заточва в тъмницата, образувана от формите,

въплъщаващи за него неговата собствена велика илюзия.

Тези правила могат да звучат прекалено просто за вече притежаващия определени знания стремящ се, но за тези, които са готови да се уподобят на малки деца те ще се окажат надежден пътеводител към истината и евентуално ще им позволят да преминат изпитанията на адепта. [473] Някои от тях са изложени в символична форма, други по необходимост са зашифровани, трети изразяват истината такава, каквата е.

Обозри света на мисълта и отдели лъжовното от истинното.

Проумей смисъла на илюзията и посред нея прокарай златната нишка на истината.

Контролирай тялото на емоциите, защото вълните, издигащи се в бурното море на живота, поглъщат плувца, прикриват слънцето и провалят всички планове.

Открий, че притежаваш ум и научи неговата двойствена употреба.

Концентрирай мисловния принцип и бъди господар на своя ментален свят.

Проумей, че мислителят, неговата мисъл и онова, което тази мисъл означава, са различни по природа, макар и единни в същността си.

Действай като мислител и разбери, че не бива да проституираш своето мислене за удовлетворение на разделящото желание.

Енергията на мисълта е предназначена за благо на всички и за провеждане на Божия План. И затова не я използвай за удовлетворяване на егоистическите си цели.

Преди да конструираш мисъл-форма, визуализирай замисъла, набележи целта и провери мотива.

За теб, стремящия се по пътя на живота, практиката на съзнателното строителство все още не е твоя цел. Съзнателната работа по строителството на мисъл-форми трябва да бъде предшествана от очистването на атмосферата на мисълта, мисленето трябва да стане невъзприемчиво към вибрациите на ненавистта, болката, страха, подозрителността и ниските желания. Следи за чистотата на своята аура, страннико по пътя.

Внимателно следи вратите на мисълта. Опази ги от желанието. [474] Изкорени всеки страх, всяка омраза и алчност _____ . Гледай навън и нагоре.

Доколкото твоят живот е преди всичко концентриран върху плана на конкретния живот, твоите думи и реч са знак за твоята мисъл. Отделяй им постоянно внимание.

Речта е три вида. Всички *празни думи* предизвикват ефект. Ако са приятни и добри, те са излишни. В противен случай отплатата няма да закъснее.

Егоистични думи, изказани с твърдо намерение, построяват разделяща стена. Ще трябва време да се разбие тази стена и да се разсеят натрупаните егоистични мисли. Внимавай за своя мотив, старай се да употребяваш такива думи, които да съединят твоя малък живот с мащабния замисъл на Божията Воля.

Думи на омраза, жестока реч, която разрушава тези, които усещат нейната магия, отровни сплетни, изслушвани с интерес – такива думи гасят блещукащите импулси на душата, пресичат корените на живота и донасят смърт.

Ако са произнесени в светлината на деня, предизвикват справедливо възмездие; когато, след като са произнесени, се разпространят като лъжа, те заздравяват този илюзорен свят, в който живее онзи, който ги е изрекъл и задържат неговото освобождение.

Ако са произнесени с намерение да уязвят, ранят или убият, то те се връщат обратно към

изпратилия ги и го раняват или убиват.

Празната мисъл, егоистическата мисъл, жестоката, пълна с ненавист мисъл, бидейки облечена в думи, построява затвор, отравя ручейте на живота, докарва болест и предизвиква беди и задръжки. Затова бъдете меки, добри и кротки, доколкото можете. Пазете мълчание и светлината ще навлезе.

Не говори за себе си. Не се оплаквай от съдбата. Мислите за себе си и за собствената тежка съдба пречат на вътрешния глас на твоята собствена душа да достигне до твоите уши. [475] Говори за душата; размишлявай за Плана; забрави себе си в служенето си за света. Така законът на формата се облагородява. Така царството на Любовта ще може да навлезе в света.

Тези прости правила ще положат здравата основа за провеждането на магическата работа и ще направят менталното тяло толкова чисто и могъщо, че ще започне да управлява правилният мотив и ще стане възможна истинската строителна работа.

Много от значенията на дадените правила трябва да си останат теоретически и да се разглеждат като спорни, докато не настъпи времето, когато реалната магическа работа по построяването на мисъл-форми стане повсеместно възможна. *Формулата*, както видяхме, още дълги векове трябва да остане неизвестна за всички други, освен за членовете на Йерархията на Адептите. Насочващите думи е възможно да бъдат пояснени, но само на тези, които работят съзнателно под ръководството на собствената им душа и които благодарение на умствения контрол, преминаващ в дълбока медитация, могат да манипулират материята на мисълта и да станат “знаещи създатели”. Те могат да произнасят, и произнасят, *подбуждащи думи*, които извикват към съществуване тези нови форми и организми, тези експресии на идеите и тези организации, които изживяват своя жизнен цикъл, служат на своята цел и накрая достигат до своя своевременен и предопределен край. Тези създатели всъщност са лидерите и организаторите, наставниците и водачите през всички етапи на човешкия живот. Техният звук се разнася по цялата земя, тяхната нота се разпознава в целия свят. Стоотици такива имена могат лесно да се припомнят, те са близко до ума. Те живеят в паметта на масите, и *този* живот всъщност е звученето на техните постижения, били те добри или лоши.

В изречението, към което преминаваме, е описана една универсална функция, дори и засега в по-голямата си част тя да се изпълнява несъзнателно. [476] Думите, които ще разгледаме, са следните:

III. И накрая да изговори мистическата фраза, която да го предпази от тяхното въздействие.

И така, при завършване на магическата работа по създанието трябва да бъде произнесена фраза, която да осигури спасение и да предизвика освобождаване в два аспекта: освобождаване на съзидателния агент от създадената от него форма – от една страна, и от друга – еманципирането на тази форма от контрола на този, който я е привел в съществуване.

Очевидно е, че значението на речта за въплъщаването на идеята е разбрано в някаква степен. Изучете метода на изговарянето, който сега е главният фактор за “запускането на идеята”. Обърнете внимание как всички изобретения (представляващи ни повече ни по-малко въплътени концепции) навлизат в екзотерическо съществуване на физическия план благодарение на могъществото на произнесените думи. Помислете също така и за окултното значение на всички конференции, срещи, консултации и дискусии, имащи за цел да спуснат някаква идея или поредица идеи в морето на обществената необходимост. Нима не сме

свидетели как в дейността на рекламните агенции и в постоянното обучение на продавачите как да използват нужните думи като средство за установяване на контакт с хората с цел да продадат идея, откриваме първите изкривени примери за еманация на тези магически фрази, които ще изявят творчеството на душата във всички сфери на творческото проявление?

Формирането на обществено мнение, употребата на запомнящи се думи и лозунги, тенденцията да се обличат концепциите на участниците в предизборни кампании в понятни уместни фрази всъщност е част от нарастващото разбиране на магическата работа. Всички тези начини се приемат сляпо, без необходимото разбиране; те съставляват част от зараждащата се активност на човечеството, стоящо на прага на реална творческа работа, чиито принципи все още не са разбрани и не се прилагат научно. [477] Те обаче указват пътя и в резултат на опростяването, което отбелязва възвръщането към синтеза, ние ще станем свидетели на прекратяването на речта и използването на по-прости форми. Подтиквани от еволюцията, ние сме започнали да използваме творчески Звука, Словото и Речта. Последната, на свой ред, се подразделя на думи, фрази, изречения, абзаци, книги, и сега живеем в епоха когато диференциацията е дошла до своя предел и ние говорим и слушаме реч във всеки час от деня и нощта; имаме трибуни, от които се обработва обществото, радио, което е достъпно за всички класи и раси на човечеството. Книги се издават с милиони – всички те играят своята роля в огромната работа, и така и двата метода на комуникация се проституират в името на егоистическите и честолюбиви цели на тези, които говорят или пишат. И все пак има неколцина истински творци, стараещи се да направят своето звучене чуваемо, да изговорят тези мистически думи, които да помогнат на човечеството да зърне видението. По такъв начин най-накрая ще се разсеят мъглите на мисъл-формите, забулващи сега ясната светлина на Бога.

Този предмет е прекалено обширен, за да е възможно да бъде изчерпан в настоящия трактат. Бих искал единствено да изложа съображенията, които да дадат на мислещия читател разбиране за огромния прогрес, който е направен в магическата работа. По такъв начин той може да се придвижва напред с оптимизъм, знаейки че досега всичко е вървяло добре, доколкото човек е прогресирал в своето знание. От сегашния хаос от речи и думи, лекции и книги се открояват няколко ясни концепции, които ще намерят отклик в човешките сърца. По такъв начин на човека ще му бъде показана пътеката към Новия Век, в който “разговорите ще затихнат и книгите ще се превърнат в нищо”, тъй като ще се отворят каналите на субективната комуникация. [478] Хората ще открият, че шумът действа като пречка за телепатическото общуване. Записаното слово също ще се окаже ненужно, тъй като хората ще използват символи от светлина и цветове, за да допълнят с помощта на зрението информацията, възприемана от субективния слух. Но този ден все още не е настъпил, макар радиото и телевизията да са първите крачки в правилната посока.

Ако трябва да изложим истината пределно просто, трябва да заявим, че благодарение на многословието и книгописането идеите вече са способни да приемат форма и да преминават свой цикъл на активност. Такъв метод обаче е толкова неудовлетворителен в сферата на знанието, както древната лоена свещ в сферата на осветлението. Електрическата светлина я е изместила така, както истинската телепатическа комуникация и виждане ще изместят речта и писмото. Ако пренесем тези концепции в областта на реалната езотерическа работа, то ще имаме работник в мисловната материя, строящ своята мисъл-форма и “затварящ животи”, изразяващи неговата идея вътре в “сферата”. Последната продължава да съществува толкова дълго, колкото е насочено към него вниманието лго, колкото е насочено вниманието толкова дъна ума, и следователно одушевяващата енергия на работника. Работникът произнася думите, които позволяват неговата мисъл-форма да извърши своята работа, да изпълни мисията, за която е била конструирана, да осъществи замисъла, за изпълнението на който е била създадена. Всичко, което досега е било предавано относно употребата на думи в творческата работа се отнася до седемкратно свещената дума АУМ. Последната, когато бъде правилно употребена от душата на менталния план, оживотворява и стимулира всички

мисъл-форми и по такъв начин гарантира успех. Интересно е да се отбележи, че в атлантските времена се е използвала думата ТАУ, която се е произнасяла така експлозивно и мощно, че енергизираните и ускорени по такъв начин мисъл-форми неизбежно са действали като бумеранг, връщайки се към този, който ги е изпратил. Думата ТАУ в своята символична форма се явява също така и символ на превъплъщението. [479] Именно желанието за форма е това, което довежда до използването на форми и предизвиква циклично и постоянно прераждане във форма. Постоянната употреба на ТАУ в крайна сметка е довела до потопа, унищожил древната атлантска цивилизация; малцината, които в онова време са използвали АУМ не са били достатъчно могъщи, за да противостоят на силата на желанието. Умствените тела на расата все още не са били способни да откликват на този нов творчески звук. Човечеството все още е било завладяно от страсти и желания до такава степен, че съвкупното желание за притежание и наслаждение от формите езотерически е потапяло хората “във водите”. Желанието за форма все още тласка човечеството към постоянния процес на прераждане; и така ще бъде дотогава, докато не отслабне влиянието на ТАУ и не започне да доминира звука АУМ. Влиянието на ТАУ вече отслабва, АУМ набира сили и ще стане доминиращ фактор. Звукът АУМ на свой ред ще бъде заменен от словото на Душата.

“Звукът от многото води” (символичен начин да се изрази влиянието на ТАУ) ще затихне и ще настъпи време, когато, както ни уверява християнската Библия, “няма да има повече море”. Тогава неговото място ще заеме АУМ, за който символически се казва, че е като “рев на опустошителен огън” и който е звукът на менталния план. Словото на душата не може да бъде дадено никъде другаде, освен в тайното място за посвещение. То притежава свой начин на вибрация и нота, които не могат да бъдат съобщени, докато АУМ не започне да се използва правилно. Както ТАУ, носещо нотата на желанието, жаждата *да имаш* и *да бъдеш*, се е употребявало за зло и е довело своите цивилизации до катастрофата на потопа, така и АУМ може да бъде употребено за зло и да въведе своите цивилизации в огън. Такава е истината, която лежи в основата на превратно разбираното понятие от християнското учение за адския огън и за морето от огън. [480] Тези думи символически описват края на вековете, когато цивилизациите на менталния план в техния формен аспект ще бъдат застигнати от катаклизъм така, както ранните цивилизации са били погълнати от вода.

Ще дам един намек – той често се изпуска предвид. На менталния план не съществува време; именно поради това факторът време не влиза в представата за огнения край. Няма предопределено време за бедствие или катастрофа. Резултатът ще се прояви в сферата на ума и нима не е истина, че дори сега огнят на тревогата, мрачните предчувствия, безпокойствията и страха възпламеняват нашите мисли и ангажират нашето ментално внимание? Функцията на огъня е да изтребва и очисти, затова нека АУМ върши своята работа и нека всеки, който може да го употребява често, култивирайки правилно мислене, за да може очищението на света да става по-бързо. Много неща трябва да изгорят и изчезнат, всичко онова, което прегражда пътя за нахлуването на нови идеи, на нови архетипни форми. Последните в края на краищата ще доминират в новия век и ще позволят словото на душата да зазвучи и да може да се чуе екзотерически.

Давам си сметка, че това, което съобщавам е трудно за разбиране, но продиктуваните редове съдържат предупреждение за лекомислените и множество наставления за сериозните търсачи на светлина.

Съществуват два момента в обсъжданата фраза, които бих искал накратко да засегна. Много други аспекти могат да бъдат анализирани, но тези двата са достатъчни, за да дадат практически съвет и да обозначат идеите, които всеки стремящ се е желателно да усвои. Необходимо е да се обсъди начинът за спасение от въздействията на въплътените във форма идеи и е добре това да се направи от две гледни точки. Стремящият се трябва да се спасява от мисъл-формите, които той ежедневно строи в процеса на своя ментален живот, а и душата във въплъщение също трябва да се спасява от привличането на формите, което е нараствало и се е усилвало с течение на вековете и от което й се налага да се освобождава благодарение

на процеса, който наричаме смърт. [481] Поради това ще разделим нашата тема по следния начин:

I. Спасение от властта на мисъл-формите, които сами сме породили.

II. Спасение от властта на тройственото тяло, построено от душата посредством магическото освобождение, наречено смърт.

Бих искал да започна от последния момент, но трябва да бъдат казани някои неща относно властта на мисъл-формите и опасностите от тях и начините, чрез които те могат да се направят безвредни.

Спасение от собствените мисъл-форми

Сега говоря за онези стремящи се, които благодарение на концентрация и медитация придобиват могъщество в мисленето. Говоря за мислителите в света, които благодарение на своя целенасочен стремеж и преданост на делото, науката, религията и разнообразните видове човешки дейности, са съумели да ориентират своя ум (не емоциите, а ума), действайки в някое направление, което в по-широк смисъл се явява част от божествената активност.

Именно тук, в използването на ума, се проявяват различията между черната и бялата магия. Егоизмът, безсърдечието, ненавистта и жестокостта характеризират работника в менталната субстанция, чийто мотиви в продължение на много животи са били съсредоточени върху собственото му самовъзвеличаване, върху придобиването на лична собственост и насочени изключително върху получаването на удоволствие и удовлетворяването на желанията, без да се интересува как това засяга околните. За радост такива хора не са много, но е твърде лесно човек да се изкуши да поеме по този път и мнозина трябва да внимават да не поемат по пътя на материалността.

Постепенното и необратимо израстване към груповото съзнание и отговорност, обуздаването на желанията на личностния аз и изявяването на духа на любовта характеризират тези, които са ориентирани към достигането на живителната страна на божественото Цяло. [482] Може да се каже, че човешките същества се делят на три основни групи:

Преобладаващото мнозинство нито добри нито лоши, а просто немислещи хора, напълно зависими от еволюционните вълни и работещи над развитието на истинско самосъзнание и нужните качества.

Твърде малобройната група на тези, които явно и съзнателно работят на страната на материалните сили, или ако предпочитате, на страната на злото. Те са силни на физическия план, но тяхната сила не е вечна, а временна. Законът на Вселената, който е Закон на Любовта, неизменно е против тях, а от привидното зло ще се появи добро.

Значителното число на онези, които са пионери в царството на Душата, изразяващи идеите на Новия Век и хранители на този аспект на безвременната мъдрост, който скоро ще бъде открит на човешкия род. Тази група е съставена от безкористни и интелигентни мъже и жени _____ мъже и жени от всички области на човешкия стремеж, стремящи се и ученици, посветени, издаващи нотата за различните групи и типове

хора, и от самата Окултна Йерархия. Влиянието на тази група мистици и знаещи е огромно, и в днешно време се появява такава благоприятна възможност да се работи съвместно с тях, каквато никога преди не е имало в историята на расата.

Първата група е немислеща; останалите две групи започват да мислят и да използват законите на мисленето. Именно върху използването на мисленето от страна на стремящите се бих искал да акцентирам. Много относно мисленето е изложено в “*Трактат за Космическия Огън*”, но сега бих искал да изложа някои практически идеи и съображения, които да помогнат на средния стремящ се да работи както трябва. [483]

Преди всичко трябва да помним, че нито един стремящ се, колкото и искрен и предан да е той, не е свободен от грешки. Ако бе свободен, то той щеше да е адепт. Всички стремящи се са все още егоистични, все още са склонни към гняв и раздразнителност, все още са достъпни за депресията, а понякога могат да изпитват и ненавист. Нерядко гневът и ненавистта могат да възникват и по така наречените справедливи поводи. Несправедливост от страна на другите, жестокост към човешки същества и животни, лошотията и порочността на техните събрата предизвикват у тях съответните реакции, носейки им голямо страдание и забавяйки развитието им. Едно нещо трябва винаги да се помни. Ако стремящият се предизвиква у своя близък ненавист, ако събужда у него гняв и се сблъсква с неприязън и антагонизъм, то това е така защото самият той не е напълно свободен от всичко това; в него все още се съдържат семената на покварата, защото според природния закон получаваме точно това, което и даваме и предизвикваме точно такава реакция, каквато е и нашата активност – била тя физическа, емоционална или ментална.

Съществуват няколко други типа хора, които не попадат под тази категория. Когато човек постигне стадия на високото посвещение, нещата вече стоят по друг начин. Семената на идеите, които той се опитва да предаде, работата, която е упълномощен да извърши, пионерското начинание, което се старее да придвижи напред, могат да предизвикат (и често предизвикват – от страна на тези, които не възприемат красотата на неговия мотив и истинността на провъзгласяваната от него истина) ненавист и ожесточение, които му причиняват много страдание и за които той не носи лична отговорност. Този антагонизъм идва от реакционерите и фанатиците на расата и трябва да се помни, че той по никакъв начин не се отнася до неговата личност, а е насочен към него като носител на идеята. Аз обаче имам работа не с такива високи души, а с изучаващите Безвременната Мъдрост, които започват да разбират факта, че мислят рядко, но и че когато мислят, често го правят погрешно, доколкото биват подтиквани към мисловна активност от реакции, коренящи се в тяхната нисша природа и основани на егоизъм и липса на любов. [484]

Три урока трябва да усвои всеки стремящ се:

Първият – че всяка мисъл-форма, построена от него, се строи под импулса на някаква емоция или желание; в редки случаи тя може да се строи в светлината на просветлението и, следователно, да възплъщава интуитивно прозрение. При болшинството мотивиращият импулс, въвличащ умственото вещество в активност по своята природа е емоционален или е силно желание – добро или зло, егоистично или безкористно.

Вторият – че конструираната по такъв начин мисъл-форма ще остане или в неговата собствена аура, или ще намери своя път към сетивната реалност. В първия случай тя става част от плътната стена подобни мисъл-форми, които го обграждат и съставят неговата ментална аура, и набират сили дотолкова, доколкото той им отделя внимание и дотогава, докогато не нараснат до такива размери, че да замъглят неговата реалност, или пък да наберат такава сила и мощ, че да стане жертва на това, което е построил. Мисъл-формата става по-мощна от своя създател, така че той става обсебен от своите идеи и се управлява от собственото си творение. Във втория случай неговата мисъл-форма намира своя път в

менталната аура на друго човешко същество или в някаква група. Тук имаме зародиш на зла магическа работа и придобиване на власт от страна на по-могъщ ум над по-слаб. Ако мисъл-формата намери своя път в някаква група, с нея се обединяват аналогични лесно поддаващи се на въздействие форми (намиращи се в аурата на групата) и имащи същата вибрационна характеристика, или размерност. Тогава с груповата аура става същото, което и с индивидуалната – около групата израства преградна стена от мисъл-форми или тя става обсебена от някаква идея. Тук е ключът към всяко сектантство, всеки фанатизъм и някои видове безумие – както групово, така и индивидуално. [485]

Третият – че за създателя на мисъл-форми (в дадения случай стремящия се) остава отговорността. Формите остават свързани с него посредством неговата жизнена цел и поради това кармата на резултатите, а също и окончателната работа по разрушаване на построеното, трябва да принадлежат нему. Това е вярно за всяка въплътена идея, добра или лоша. Творецът е отговорен за своето творение. На Учителя Исус, например, и досега му се налага да има работа с мисъл-формите, които наричаме християнска църква, а и още много трябва да бъде направено. Христос и Буда имат още известно количество завършваща работа, но не толкова с формите, въплъщаващи провъзгласените от Тях принципи, колкото с душите, еволюирали благодарение приложението на тези принципи.

При стремящия се, който засега все още се учи да мисли, проблемът е по-различен. Той все още е склонен да използва мисловна материя, за да въплъщава своето погрешно разбиране на истинската идея; той все още е склонен да изразява своите симпатии и антипатии с помощта на силата на мисълта; той все още е склонен да използва умственото вещество за осъществяване на своите личностни желания. Това би потвърдил всеки честен стремящ се.

Мнозина от вас изпитват безпокойство относно това как правилно да удържат своите мисли и да не допускат разпространението на формулираните идеи. Някои мисли всъщност са идеи, облечени в ментална материя. Такива са абстрактните концепции и едва възприетите от ума на мислителя факти от вътрешния окултен или мистичен живот. Те не е трудно да бъдат удържани, тъй като техните вибрации са толкова високи и леки, че малцина са способни адекватно да ги облекат в ментална материя – тези хора са толкова малко, че рискът от тяхното немъдро разпространение е минимален.

Съществуват освен това съобщения, свързани с окултното обучение. Кръгът на тези, които ги възприемат се разширява и такива мисъл-форми често привличат към себе си астралната материя на желанието на учащия се, който иска да ги провери, потвърди и сподели с групата, която не по-малко от него жадува тези знания. [486] Това понякога е възможно, понякога не. Ако това не е желателно или е забранено, тогава какъв е начинът за защита? Преди всичко да не се допуска материя от астралния план да “облепи” менталната мисъл-форма. Постарайте се да удържите тази материя от нивото на желанието, не допускайте този тип материя да се изрази. Когато не съществува желание да се говори, а има стремеж да се предпази ядрото от прилепването на подобен материал, се построява друга мисъл-форма, която се включва в процеса и действа предпазващо.

Съществува и друг вид мисъл-форми – най-разпространените и предизвикващи най-големи затруднения. Това е информацията, подробностите, новините (ако предпочитате така да ги наричате) или всичко, което може да се превърне в сплетни относно вас или други хора. Как да предпазите ума си от предаването на подобни факти? Това са факти, които имат своето основание в събитията на физическия план и именно в това се заключава трудността. Вътрешните факти на окултния живот и тези, чийто произход е от менталния план, не е така трудно да се скрият. Вие не можете да ги опознаете, докато вашите вибрации не станат достатъчно високи; в такъв случай, като правило, вече притежавате достатъчно стабилен характер и мъдрост. Но не така стоят нещата с фактите от физическия план. Какво трябва да се направи? В първия случай мислите се спускат отгоре, а тези идват от физическия план и се усилват от факта, че са познати на много, често немъдри хора. В първия случай мислите се

зараждат на менталния план и само висок ум е способен да ги формулира и с математическа точност да ги облече в материя; такъв ум обикновено притежава мъдрост, която се отразява във вида на одеждите от астрална материя. Но с фактите от физическия план ситуацията е различна. [487] Когато се срещнете за първи път с нея – това е жизнена същност, облечена в материя както от астралния план, така и от менталния план. Ще я наситите ли с живот или ще я спрете? Спрете я с поток, с вълна от любов към засегнатото лице, която да обгърне мисъл-формата и да я изтласка назад към този, който я е породил, на гребена на вълната от материя от астралния план, и то достатъчно силна, за да я отбие и отнесе, дори и да я раздробява; но несъмнено ще я върне безвредна. Може би това е било злотворна информация, лъжа или клеветата. Обезсилете я с любов, разбийте я на парчета с мощта на противодействащата мисъл-форма на мира и хармонията.

А ако тази мисъл-форма отразява истината, някакво тъжно или неприятно произшествие или постъпка на твой обгъркан събрат, какво да се прави в този случай? Истината не може да се обезсили или дезинтегрира. Тук ще ви помогне Законът за Абсорбцията. Абсорбирайте в своето сърце мисъл-формата, с която сте се сблъскали, и там я трансмутирайте чрез алхимията на любовта. Бих искал да ви дам един практически пример, тъй като темата е доста важна.

Ваш събрат идва и ви съобщава факт за друг ваш събрат – факт относно нещо, което светът би нарекъл лоша постъпка. Вие, знаещият значително повече, отколкото средния човек разбирате, че тази така наречена лоша постъпка може да бъде само отработка на карма или основата си да има неправилно изтълкуван добър мотив. Вие не поддържате този разговор, не предавате информацията по-нататък; попаднала на вас, тази мисъл-форма, построена около дадения факт отива, както се казва, в глуха линия.

Какво правите по-нататък? Създавате насрещен поток мисли, които изпращате (на вълните на любовта) към своя на пръв поглед заблудил се брат – това е съчувствена мисъл, окуражаваща и подкрепяща, извлечена като поука от създалата се ситуация. Използвайте не сила, тъй като силните мислители прекалено много влияят на другите умове, а поток нежна преобразяваща любов. [488] И тъй, имаме три не строго окултни метода, тъй като окултните ще бъдат съобщени по-късно, а такива, които са приложими за мнозинството.

Мисъл-формата се удържа на менталните нива, т.е., *предпазва* се /inhibiting/ от облепване с материя от астралния план.

Мисъл-формата се разбива и *дезинтегрира* от правилно насочения поток любов-сила.

Мисъл-формата се *абсорбира* и се формулира насрещна мисъл, изпълнена с любяща мъдрост.

Инхибиране – Дезинтегриране – Абсорбция

Има три основни наказания за неправилната употреба на мисловната субстанция и от тях стремящият се трябва да се научи да се пази и да ги избягва; това евентуално би направило процеса на спасение ненужен.

1. Могъщата мисъл-форма може да действа подобно бумеранг. Тя е в състояние да се връща с увеличена скорост към този, който я е изпратил. Силната омраза, облечена в ментална материя, може да се върне към своя създател заредена с енергията на мразеното лице и да

предизвика разрушения в живота на стремящия се. Не изпитвайте омраза, тъй като омразата винаги се връща там, откъдето е била изпратена. Има дълбочина в истината: “Проклятията са като кокошките – винаги се връщат обратно в своя курник”.

Силното желание за материални придобивки почти винаги се връща, неизбежно носейки със себе си желаното, но в повечето случаи само за да се установи, че стремящият се повече не желае притежания, а ги счита за бreme, или пък вече има повече, отколкото му е нужно, преситен е и не знае какво да прави с това, което е придобил.

Могъщата мисъл-форма, въплъщаваща стремежа към духовно просветление или към признание от страна на Учителя, може да предизвика такъв прилив на светлина, че да ослепи стремящия се и да го направи обект на такъв приток духовна енергия, за който той не е готов и от който няма да може да се възползва. [489] Освен това тази мисъл-форма може да привлече към стремящия се мисъл-формата на някого от Великите и по такъв начин да го въвлече в света на илюзиите и астралността. Оттук и необходимостта от смирение, стремеж да се служи и произтичащото от това самозабравяне и безкористност, ако искате да строите истинно и правилно. Такъв е законът.

2. Мисъл-формата може да действа също така и като отравящ агент, отравяйки всички извори на живота. Тя може да не притежава достатъчна сила, за да напусне аурата на своя създател (твърде малко мисъл-форми са способни на това), може да направи своя цел друга аура, да вземе от нея сила и да се върне там, откъдето е дошла, но тя може да притежава и собствена жизненост, която да е в състояние да унищожи живота на стремящия се. Силната неприязън, разяждащото безпокойство, ревността, постоянната тревога и копнеж за нещо или някого могат да се окажат толкова разрушителни и отровни, че целият живот да бъде съсипан и служенето да се окаже безплодно. Животът ще се изпълни с огорчение, безпокойство, ненавист или желания. Отношенията с другите ще се окажат също така безполезни и дори вредни, тъй като неспокойният или подозрителен стремящ се подтиква живота на своите близки или приятелската си група със своето вътрешно отровено настроение, намирайки се под влиянието на някаква идея. Връзката със собствената му душа и контактът със света на духовните идеи се прекратява, доколкото той не е в състояние да премине по-нататък – пречи му отровата в неговата ментална система. Виждането му се деформира, природата му се разрушава и всичките му отношения се повреждат от тези изтормозващи мисли, които самият той е въплътил във форма и които притежават такава мощ, че са в състояние да го отровят. Той не може да се избави от тях колкото и да се старее и колкото и ясно да вижда (теоретическата) причина за своите беди. Това е най-разпространената форма на препятстване, доколкото тя се корени в егоистичния личностен живот и често е толкова неуловима, че практически не се поддава на пряко въздействие. [490]

3. Третата опасност, от която трябва да се предпазва стремящият се, е обсебването от собствените въплътени идеи, били те временно правилни или пък категорично погрешни. Не забравяйте, че всички правилни идеи са временни по природа и трябва да се считат като частично правилни, отстъпвайки място на по-голямата истина. Днешната истина утре ще е част от голямата истина. Човек може така ясно да схване някои от по-частните принципи на Безвременната Мъдрост и да бъде дотолкова убеден в тяхната истинност, че да изпусне предвид цялото и да построи мисъл-форма около частично видяната истина, която мисъл-форма може да се превърне в ограничение, да задържи прогреса му. Той дотолкова е уверен в своята правота, че не е в състояние да види друга истина. Той може да бъде убеден в реалността на собствената си представа за това какво е истина, че да забрави за ограниченията на своя мозък, за това, че истината му е станала известна посредством неговата собствена душа и, следователно, окрасена от неговия Лъч и построена във форма от неговия личностен сепаративен ум. Той живее само заради тази малка истина и не вижда никаква друга; той натрапва своята мисъл-форма на други хора; той става обсебен фанатик и поради това ментално неуравновесен, дори и ако светът го счита за светец.

Как човек да се защити от тези опасности? Как да се научи да строи правилно? Как да запази това равновесие, което да му позволи да вижда вярно, да преценява правилно, поддържайки по такъв начин ментален контакт със своята душа и с душата на своите събрата?

Първото и най-главно условие е непрекъснатото практикуване на Ненавреждане. Това включва ненавреждане чрез реч, чрез мисъл и, следователно, чрез действие. Това е позитивно ненавреждане, подразбиращо непрекъсната активност и бдителност; това не е пасивна и пластична толерантност.

Второ – чрез ежедневно опазване вратите на мисълта и постоянен контрол над мисловния живот. [491] Някои посоки на мислене не бива да се допускат; някои остарели мисловни навици трябва да се изместят от конструктивно творческо мислене; някои предубеждения (отбележете езотерическата ценност на тази фраза) трябва да отидат на заден план, за да могат да се открият нови хоризонти и да се появят нови идеи. Това подразбира ежедневна, ежечасна бдителност, но само дотогава, докато не бъдат преодолените старите навици и не се установи нов ритъм. Тогава стремящият се открива, че неговият ум е дотолкова фокусиран върху новите духовни идеи, че старите мисъл-форми повече не могат да ангажират неговото внимание и умират от изтощение. Тази мисъл дава сила. Първите три години работа са най-трудни. След това умът ще бъде завладян от идеи, а не от мисъл-форми.

Трето – чрез отказ от живот в собствения мисловен свят и навлизане в света на идеите и потока на човешките мисловни течения. Светът на идеите е свят на душата и висшия ум. Потокът от човешки мисли и мнения е поток на общественото съзнание и нисшия ум. Стремящият се *трябва* да може да функционира свободно и в двата свята. Внимателно отбележете това. Смишълът не е в това той да функционира свободно, което подразбира лекота на функционирането, а в това да може да функционира като свободен агент и в двата свята. Благодарение на постоянната ежедневна медитация той навлиза в първия свят. Благодарение на широка начетеност и съчувствен интерес и разбиране, той усвоява втория.

Четвърто, той трябва да се научи да се абстрахира от собствените мисловни творения, като им позволява свободно да осъществяват онзи замисъл, поради който той съзнателно ги е построил. Четвъртият процес се дели на две части:

1. Посредством употребата на мистически фрази той прерязва връзката, която удържа въплътената идея в неговата мисловна аура.
2. Посредством абстрахиране на своя ум от идеите, след като вече ги е изпратил да изпълняват своята мисия, той усвоява урока от “Бхагавад Гита” и “работи без привързаност”.

И двата момента се изменят в зависимост от ръста и статуса на стремящия се. [492] Всеки за себе си трябва да формулира собствена “отсичаща фраза” и всеки сам, без чужда помощ, трябва да се научи да отклонява поглед от трите свята, в които действа, в опит да подтикне своята идея към работата, която трябва да бъде извършена. Той трябва да се научи да откъсва своето внимание от построената мисъл-форма, в която е въплътил тази идея, знаейки, че (доколкото живее като душа и доколкото чрез него се излива духовна енергия) неговата мисъл-форма ще изрази духовната идея и ще изпълни своята работа. Мисъл-формата се поддържа от живота на душата, а не от личностното желание. Осезаемите резултати винаги зависят от силата на духовния импулс, оживотворяващ идеята, която е въплътена в мисъл-форма. Работата се извършва в света на идеите, а не в света на физическите следствия. Физическите аспекти автоматически ще откликнат на духовния импулс.

Спасение от Смъртта

Стигнахме до втория етап от изследването на заключителните думи на Правило XI. Разгледахме начините за спасение от опасностите, съпътстващи създаването на мисъл-форми от човека, който се е научил или се учи да твори на менталния план. Много може да се каже относно неспособността на болшинството учащи се да мислят ясно. Ясното мислене подразбира способност за абстрахиране, макар и временно, от всякакви реакции и активности на емоционалната природа. Дотогава, докато тялото е в състояние на безпокойно движение и неговите настроения и чувства, желания и емоции са достатъчно силни, за да привличат внимание, положителни и чисти мисловни процеси не са възможни. Докато не настъпи времето, когато напълно ще се признае значението на концентрацията и медитацията и докато природата на ума с неговите модификации не започне по-универсално да се разбира, всяко по-нататъшно обучение по този предмет ще бъде безполезно.

В тези инструкции се опитвам да дам първите насоки към езотерическата психология и най-вече природата и начините за трениране на астралното тяло. По-късно в настоящото столетие психологията на ума, неговата природа и модификации могат да бъдат обсъдени по-подробно. Но сега е все още рано за това.

Нашата тема сега е *спасението от телесната природа благодарение процеса на смъртта*.

Два момента трябва да се имат предвид при изучаване средствата за това спасение:

Първо, под телесна природа аз имам предвид интегрираната личност, или човешкото съдържание на физическото тяло, жизнения, или етерния проводник, материята (или начинът на съществуване) на природата на желанието и умственото вещество. Те образуват обвивките, или външните форми на въплътената душа. Аспектът на съзнанието се фокусира понякога в обвивките, понякога в душата, т.е., отъждествява се или с формата, или с душата. Средният човек работи с лекота и самосъзнание във физическото и астралното тяло. Интелигентният високо еволюирал човек прибавя към тези две способности съзнателен контрол от страна на своя ментален апарат, макар само в някои от неговите аспекти – такива, като способността за запаметяване и аналитичното мислене. Понякога му се отдава да обедини тези три тела в съзнателно функционираща личност. Стремящият се започва да разбира някои неща относно жизнения принцип, оживотворяващ личността, докато ученикът използва и трите, тъй като той е координирал или подравнил една с друга душата, ума и мозъка, и по такъв начин е започнал да работи със субективния апарат, или енергийния аспект.

Второ, това спасение се постига благодарение правилното мислене относно това тайствено преживяване, което наричаме смърт. Точно това е и нашата тема и тя е толкова обширна, че аз мога само да обознача някои посоки за мислене от стремящия се и да изложи някои данни, които той по-късно може да уточни. А и ще се ограничим само до смъртта на физическото тяло. [494]

Нека преди всичко определим този тайнствен процес, на който са подложени всички форми и който за болшинството представлява страховит край – страховит, защото е неразбираем. Умът на човека е толкова слабо развит, че страхът пред непознатото, ужасът от неизвестното и привързаността към формата довеждат до това, че на едно от най-благогатните събития в жизнения цикъл на въплътения Божи Син се гледа като на нещо, което на всяка цена трябва да се избягва и да се отлага колкото е възможно повече.

Смъртта, ако само можехме да осъзнаем това, е едно от най-често практикуваните от нас дейности. Ние сме умирали много пъти и ще умираме отново и отново. Смъртта всъщност е

състояние на съзнание. Сега ние осъзнаваме себе си на физическия план, а след миг се пренасяме на друг план и там сме активно съзнателни. Докато нашето съзнание се отъждествява с формения аспект, смъртта ни изпълва със своя древен ужас. Но веднага щом осъзнаем себе си като души и открием, че сме в състояние по своя воля да фокусираме съзнанието, или чувството за осведоменост във всяка форма, във всеки план, във всяка посока в пределите на Бога, ние повече не познаваме смъртта.

Смъртта за средния човек е катастрофичен край, предполагащ прекратяване на всички човешки отношения, прекъсване на всяка физическа дейност, разделяне с всички проявления на любов и привързаност и внушаващия страх преход от осветената, топла, приятна и позната стая, където са се събрали нашите любими, в хладната тъмна нощ, сам и обгърнат в ужас, с надежда за добро, но неуверен в нищо.

Хората обаче не забелязват, че всяка вечер по време на сън ние умираме за физическия план и живеем и функционираме на друго място. [495] Те забравят, че вече притежават способността да напускат физическото тяло, и доколкото все още не могат да схванат със съзнанието на физическия си мозък спомена за това излизане и последващия период на активен живот, не им идва на ум да съпоставят смъртта със съня. Смъртта е само едно по-голямо прекъсване в живота и функционирането на физическия план; човек само “излиза” за по-дълъг срок. Процесите на заспиване и умиране са идентични, с тази разлика, че по време на сън магнетичната нишка, или потокът от енергия, по която постъпва жизнената сила, се запазва цяла и остава път за завръщане в тялото. При смърт тази жизнена нишка се прекъсва, или отсича. Когато това се случи, съзнателната същност не може да се върне в плътното физическо тяло, и последното, лишено от свързващия принцип, започва да се разлага.

Трябва да се помни, че замисълът и волята на душата, духовната решимост *да бъдеш* и *да действаш* използва нишката на душата, сутратма, жизнения поток, като средство за изразяване във форма. Този жизнен поток се разделя на два потока, или две нишки, и когато стига до тялото се “закрепва”, ако може така да се каже, в две точки на тялото. Това е символ на диференциацията на Аتما, или Духа, на две свои отражения – душата и тялото. Душата, или аспектът на съзнанието – това, което прави човешкото същество рационална, мислеща същност – се закрепва чрез един от аспектите на нишката на душата за своята “опора” в мозъка, в областта на пинеалната жлеза. Другият аспект на живота, оживотворяващ всеки атом на тялото и конституиращ принципа на съгласуваност /coherence/ или интегрираност, влиза в сърцето и там се фокусира, или “закрепва”. От тези две точки духовният човек се старее да контролира своя механизъм. По такъв начин се появява възможност да се функционира на физическия план и обективното съществуване става временен начин на изразяване. Душата, установена в мозъка, прави човека интелектуална, рационална същност, самосъзнателна и самоконтролираща се; [496] човек осъзнава света, в който живее в съответствие със своето еволюционно ниво и развитието на своя механизъм. Този механизъм е тройствен в своето проявление. Това, преди всичко, са надите и седемте центъра на сила; след това нервната система с нейните три подсистеми – гръбначно-мозъчна, симпатикова и периферна; и накрая, ендокринната система, която може да се счита за най-плътния аспект, или екстернализацията на първите два.

Душата, установявайки се в сърцето, е жизненият принцип, принципът на самоопределението, централното ядро позитивна енергия, благодарение на който всички атоми на тялото се задържат на своето място и се подчиняват на “*волята-да-бъдеш*” на душата. Този жизнен принцип използва кръвообращението в качеството му на посредник и контролиращ агент, и благодарение на тясната връзка между ендокринната система и кръвообращението се проявяват двата аспекта на активността на душата – за да стане човек жива, съзнателна, функционираща същност, управлявана от душата и въплъщаваща замисъла на душата във всички сфери на ежедневната активност.

Смъртта, следователно, е буквално оттеглянето /withdrawal/ от сърцето и главата на тези два

потока енергия и последващата пълна загуба на съзнание и разложение на тялото. Смъртта се отличава от съня по това, че при нея се оттеглят *и двата* потока енергия. По време на сън се оттегля само тази енергийна нишка, която е закрепена в мозъка и поради това човек става безсъзнателен. Това означава, че неговото съзнание, или чувство за осведоменост, се фокусира на друго място. Неговото внимание не е насочено повече към осзаемите физически неща, а е обърнато към друг свят на съществуване и се центрира в друг апарат, или механизъм. В момента на смъртта и двете нишки се оттеглят, или обединяват в нишката на живота. Жизнеността престава да постъпва с кръвта, сърцето спира да функционира, мозъкът престава да регистрира и настъпва тишина. Домът опустява. [497] Активността се прекратява с изключение на тази удивителна и незабавна активност, която е прерогатив на самата материя и се изразява в процеса на разложение. Поради това в някои аспекти този процес свидетелства за единството на човека с всичко материално; той показва, че човек е част от природата, а под природа имаме предвид тялото на този Единен Живот, в който “живеем, движим се и съществуваме”. В тези три думи – *живот, движение, съществуване* е изразена цялата история.

Съществуването е осведоменост, самосъзнание и себеизразяване, и главата и мозъкът са неговите екзотерически символи.

Животът е енергия, желание във форма, адаптиране /adhesion, прилепване/ към и съответствие /coherence/ на някаква идея, и сърцето и кръвта са неговите екзотерически символи.

Движението означава интеграция и отклик на съществуването, осведоменост, жива същност /entity/ в универсалната активност, и стомахът, панкреасът и черният дроб са неговите символи.

Би било интересно, макар и без значение за нашия предмет, да се отбележи, че в случаи на слабоумие, идиотизъм и този стадий на преклонната възраст, който наричаме старческа деменция, закрепената в мозъка нишка се оттегля, докато нишката, провеждаща жизнения импулс, или подтика, все още остава закрепена в сърцето. Има живот, но не и интелектуална осведоменост; има движение, но не и интелигентна насоченост; при старчаската деменция, когато в течение на живота се е използвал високоразвит апарат, може да остане привидно интелектуално функциониране, но това е илюзия, обусловена от вкоренен навик и отдавна установен ритъм, а не от координиран свързан замисъл.

Трябва също да се отбележи, че смъртта настъпва по решение на Егото, макар в повечето случаи човешкото същество да не е осведомено за това решение. При повечето хора този процес протича автоматично, тъй като когато душата оттегли своето внимание, неизбежна реакция на физическия план се явява смъртта, която идва или в резултат на оттеглянето на двете жизнени нишки и енергията на разсъдъка, или след оттеглянето на енергийните нишки, характеризиращи менталността – жизненият поток остава да функционира чрез сърцето, но липсва интелектуално осъзнаване. [498] Душата е съсредоточила вниманието си на друго място; тя се занимава на своя собствен план със свои собствени неща.

При високоразвити човешки същества често е налице предчувствие за смъртта, което се обяснява с егоическия контакт и осведомеността за желанията на Егото. Това понякога включва знаенето на точния ден на смъртта, при това със запазване на самообладание до окончателния момент на оттегляне. В случай че това е посветен, налице е значително повече. Има едно интелигентно разбиране на законите за оттеглянето /laws of abstraction/, което позволява на извършващия прехода да се отдели от физическото тяло в напълно будно съзнание и да функционира на астралния план. Съхранява се също така континуума на съзнанието и поради това не съществува никакво прекъсване между осведомеността на физическия план и осведомеността след смъртта. Човек осъзнава себе си такъв, какъвто е бил по-рано, макар и без апарата за контакт на физическия план. Той съзнава чувствата и мислите на тези, които обича, макар и да не е в състояние да възприема техния физически

проводник или да контактува с тях. Той може да се свързва с тях на астралния план или телепатически посредством ума, ако между тях е имало връзка, но комуникация, включваща използването на петте физически сетива несъмнено му е недостъпна. Трябва да се помни, че астралните и менталните взаимодействия могат да бъдат дори по-тесни и по-сензитивни от когато и да било преди, тъй като сега той се е освободил от препятствията на физическото тяло. И все пак две обстоятелства пречат на това взаимодействие: първо – това е мъката и силното емоционално преживяване на останалите, в случай, че това е средно човешко същество, и второ – това е собственото незнание и обърканост, когато се окаже в нови условия, макар в действителност това да са отдавна познати условия, ако той можеше да осъзнае това. [499] Веднага щом хората загубят страх от смъртта и придобият разбиране за отвъдния свят, основано не на халюцинации или психози и не на впечатления (често нереалистични), получени от среден медиум, говорещ под влияние на собствените мисъл-форми (построени от него самия и от кръга присъстващи), ние ще станем свидетели на действително контролируем процес на смъртта. Тези, които остават ще са в състояние внимателно да контролират своето състояние, за да може комуникацията с умиращия да не се прекъсва и без да се изразходва излишна енергия.

Тук е и голямата разлика между начина, по който чрез научни методи на хората им се помага да влязат във въплъщение, и как ние, свършено сляпо и изплашено и без всякакво съмнение невежо, ги изпращаме от въплъщение. Моята задача е да отворя вратите на запада за новия, по-научен метод за провеждане процеса на умиране, и бих искал да бъде максимално ясен. Това, което имам да кажа по никакъв начин не отменя съвременната медицинска наука с нейните постижения и майсторство. Това, към което призовавам, е разумно отношение към смъртта; всичко, което се опитвам да направя, е да ви уверя, че когато болката и слабостта напуснат умиращия, дори и да изглежда в безсъзнание, на него трябва да му се позволи да се подготви за великия преход. Не забравяйте, че болката отнема много сили и действа много силно на нервната система.

Нима е невъзможно да си представим време, когато на смъртта ще се гледа като на триумфално завършване на живота? Нима е невъзможно да си представим време, когато часовете, прекарани на смъртния одър ще бъдат само славен прелюд към съзнателното оттегляне? Кога фактът, че човек се кани да отхвърли ограничаващата физическа обвивка ще се превърне за него и за всички обкръжаващи в дългоочакван и радостен завършек? Нима не можете да си представите време, когато вместо сълзи, страхове и отказ да се признае неизбежното, умиращият ще съгласува с другарите си часът на своето оттегляне, и нищо друго, освен радост не ще го съпътства? [500] Когато в ума на тези, които той оставя, не ще остане място за тъжни мисли и смъртта ще се счита за по-радостно събитие, отколкото раждането и сключването на брак? Уверявам ви, че ще мине не много време и това ще бъде точно така – в началото за най-разумната част от расата, а по-късно и за всички.

Казвате, че има само вяра в безсмъртието, но никакви сигурни доказателства. Натрупването на множество свидетелства, вътрешната убеденост на човешкото сърце, фактът на вярата в съществуването на вечен живот, както и фактът на съществуването на идеята за безсмъртие в умовете на хората, дават надеждата, че това е истина. Но надеждата ще отстъпи място на увереността и знанието преди да минат и сто години, тъй като ще се случи едно определено събитие и на расата ще ѝ се даде откровение, което ще превърне надеждата в несъмнен факт, а вярата в знание. А засега нека се култивира ново отношение към смъртта и да започне да се развива новата наука за смъртта. Нека смъртта престане да бъде онова единствено нещо, което е извън нашия контрол и което неизбежно ни поражда и нека започнем да контролираме оттеглянето си към другата страна и по един или друг начин да се опитаме да проумеем техниката на прехода.

Преди да се заемем с разглеждането на дадения предмет в по-големи подробности, бих искал да кажа няколко думи относно “мрежата в мозъка”, съществуваща у повечето хора, но не и у просветления виждащ.

В човешкото тяло, както е известно, съществува едно насищащо го жизнено тяло, което е копие на физическото тяло. То е по-голямо от физическото и ние го наричаме етерно тяло, или двойник. Това е енергийно тяло, съставено от силови центрове и нади, или силови нишки, които са основата, или праобраза на нервния апарат – нервите и ганглиите. В две области на човешкото тяло има изходни отвори за жизнената сила. Едното се намира в слънчевия сплит, другото в мозъка, на върха на главата. [501] Защитени са от плътна мрежа етерна материя, състояща се от преплетени потоци жизнена енергия.

По време на смъртта в резултат на натиска на жизнената енергия в тъкътата на мрежата се образува пробив, или отворствие. От него изтича жизнената сила, притеглена от въздействието на душата. При животните, малките деца и онези мъже и жени, които са поляризирани изключително във физическото или астралното тяло, изходна врата е слънчевият сплит и именно там етерната тъкан се пробива, разкривайки изход. При менталните типове хора и при по-развитите човешки единици етерната тъкан се разкъсва на върха на главата в областта на фонтанелата, отваряйки изход за мислещото същество.

При психиците, медиумите и нисшите виждащи (астралните ясновидци и яснослушащите) тъкътата на слънчевия сплит се разкъсва още приживе и затова те лесно излизат и влизат в тялото, изпадайки в така наречения транс и функционирайки на астралния план. При тези типове хора обаче няма непрекъснатост на съзнанието и изглежда не съществува и връзка между тяхното съществуване на физическия план и събитията, за които те съобщават по време на транс и за които остават напълно неосведомени в обичайното си съзнание. При тях целият процес протича под диафрагмата и е обусловен от животинския чувстващ живот. В случаите на съзнателно ясновиждане и в работата на висшите психици и виждащи липсва трансово състояние, обсебеност или медиумизъм. При тях се разкъсва етерната тъкан в областта на мозъка и през това отворствие нахлува светлина, информация и вдъхновение; това също така позволява да се навлиза в състояние на Самадхи, което е духовната аналогия на трансовите състояния, присъщи на животинската природа.

И така, по време на смърт са възможни два основни изхода: слънчевия сплит – за астрално-поляризираните, физически ориентирани човешки същества, т.е., за преобладаващото мнозинство, и Центърът в главата – за ментално поляризираните и духовно ориентирани човешки същества. [502] Това е първото и най-важното, което трябва да се помни, и е лесно да се разбере до каква голяма степен жизнената насоченост, фокусът на жизненото внимание определя начина на излизане по време на смърт. Може също така да се разбере, че опитът да се контролира астралното тяло и емоционалната природа, да се ориентира собственото “аз” към менталния свят и духовността, имат огромно значение за феноменалните аспекти по време на процеса на смъртта.

Ако учащият се мисли ясно, за него е очевидно, че единият изход е предназначен за духовните и високо еволюираните хора, докато другият – за човешки същества, стоящи на ниска степен на развитие, току що излезли от животинския стадий. А тогава какво се случва със средния човек? Сега временно се използва трети изход: непосредствено под върха на сърцето съществува още една етерна мрежа, прикриваща изходно отворствие. Имаме, по такъв начин, следната ситуация:

Изходът през главата, използван от интелектуално развитите хора, учениците и посветените от света;

Изходът през сърцето, използван от качествените, добронамерени мъже и жени, добри граждани, интелигентни приятели и филантропи;

Изходът през областта на слънчевия сплит, използван от емоционалните, интелектуално неразвити и немислещи хора и онези, в които все още е силна животинската природа.

Това е първият момент от тази нова информация, която постепенно ще се превърне във всеобщо знание за Запада в течение на следващото столетие. Много от това знание вече е известно на хората от Изтока и то е първата стъпка към рационалното разбиране на процеса на смъртта.

Вторият момент, който трябва да се изясни е, че съществува техника на умиране и че в процеса на живота може да се развива способността да се използва тази техника. Що се отнася до тази техника, ще ви дам някои намеци, които ще придадат нов смисъл на работата, изпълнявана в настояще време от всички стремящи се. [503] Старшите Братя на расата, насочващи човечеството от дълги векове, сега са ангажирани с подготовката на хората за следващата велика крачка. Тази крачка ще донесе непрекъснатост на съзнанието, като така ще изчезне всякакъв страх от смъртта и дотолкова тясно ще се доближат физическия и астралния план, че всъщност ще образуват един план. Така, както трябва да бъде постигнато обединение между различните аспекти на човека, аналогично точно така трябва да протече и обединението между различните аспекти на планетарния живот. Плановете трябва да се обединят така, както душата и тялото. Това вече в значителна степен е постигнато между етерния план и плътния физически план. Сега това бързо се осъществява между физическия и астралния планове.

Такова обединение вече се извършва в работата на изследователите във всички сфери на човешката мисъл и живот, и тренировката, предлагана сега от сериозните и искрени стремящи се, преследва и други цели, освен целта за обединяване на душата и тялото. На тези неща обаче не се поставя акцент, поради склонността на човека да придава прекалено голямо значение на вторични цели. Би било правилно да се попита: Възможно ли е да се даде свод прости и разбираеми правила, които да могат да се следват в настояще време от всички, които се опитват да установят такъв ритъм, който не само да направи живота организиран и конструктивен, но и да премахне проблемите и трудностите, когато настъпи моментът да се изостави външната обвивка? Затова ще ви дам четири прости правила, включващи много от това, с което се занимават сега учащите се.

Учете се да се фокусирате в главата посредством визуализация, медитация и постоянно практикуване на концентрация; развийте способността да си се представяте като властелин, седящ на трона между веждите. Това правило може да се приложи към ежедневните дейности. [504]

Учете се, че на служенето на сърцето, а не на емоционалния порив трябва да бъде основана помощта към другите. Преди да се впуснете в такава дейност, отговорете си на два въпроса: “Оказвам ли тази помощ на индивидуума като към индивидуум, или като член на групата – към групата? Моят мотив от егоистичен импулс ли произтича, или съм подтикнат от емоции, желание да блесна или от стремеж да ме обичат и да ми се възхищават?” Тези две действия ще доведат до фокусиране на жизнената енергия над диафрагмата и така постепенно ще елиминират привличането откъм слънчевия сплит. В резултат на това този център ще става все по-пасивен и няма да има повече опасност от пробив на етерната тъкан в тази област.

Учете се когато заспите да изтегляте съзнанието в главата. Това трябва да се практикува като конкретно упражнение, когато лягате за сън. Не бива да се допуска унасяне преди заспиване, старайте се да запазите съзнанието компактно, докато не натренирате способност за съзнателен изход в астралния план. Практикувайте релаксация, стабилно внимание и постоянен стремеж към центъра в главата, тъй като докато стремящият се не се научи постоянно да съзнава всички процеси, съпътстващи заспиването, запазвайки в същото време своята позитивност, тази работа крие опасности. Първите крачки трябва да бъдат разумни и да се практикуват дълги години, докато не се постигне лекота в работата по оттеглянето.

Отчитайте и наблюдавайте всички феномени, свързани с процеса на оттегляне както по време на медитативната работа, така и при заспиване. Може да се установи, например, че много хора се разбуждат с едно почти болезнено потреперване и мигновено се пробуждат веднага щом легнат да спят. Обяснението е, че тяхното съзнание преминава през недостатъчно чиста етерна мрежа и през частично затворено отворстие. Други могат да чуват силен трясък в областта на главата. Той се предизвиква от жизнените дихания, които обикновено не осъзнаваме и които са обусловени от вътрешната акустична чувствителност, позволяваща да се чуват постоянно присъстващите, но като правило нерегистриращи се звуци. [505] Трети при заспиване могат да видят светлина, цветни облаци, виолетови знамена и ленти, но всичко това са етерни феномени. Всичко това са феномени без реално значение и са свързани с жизненото тяло, с праническите еманации и с мрежата от светлина.

Дадената практика и следването на тези четири правила в течение на редица години до голяма степен ще облекчи процеса на умиране, тъй като човекът, който се е научил да владее своето тяло при заспиване има предимство пред човека, който никога не е обръщал внимание на този процес.

Във връзка с техниката на умиране в настояще време мога да дам само един-два съвета. Няма да обсъждам подробно ролята на присъстващите, а ще засегна само тези моменти, които биха могли да облекчат оттеглянето на душата.

Първо, нека в стаята цари мълчание. Разбира се, често така и става. Трябва да се помни, че умирацията често е в безсъзнание, но това е привидно, а не реално безсъзнание. В девет от десет случая мозъкът напълно осъзнава произтичащото, но е налице пълен блокаж на волята за изразяване и абсолютна неспособност да се излъчи енергията, която да даде знак, че има живот. Ако в стаята на болния цари тишина и разбиране, то отиващата си душа може до последната минута да запази контрола над своя инструмент и да извърши необходимите приготовления.

По-късно, когато стане известно повече относно цветовете, в стаята на умирацията ще бъде допускано да светят само оранжеви светилници и тяхното разполагане ще бъде извършено с необходимата церемония, когато вече няма да има никакъв шанс за оздравяване. [506] Оранжевият цвят помага за фокусирането в главата, докато червеният стимулира слънчевия сплит, а зеленият оказва определено въздействие върху сърцето и жизнените потоци.

Ще се използва определен вид музика, когато се разбере повече относно звука; засега все още няма такава музика, която да облекчава работата по оттеглянето на душата от тялото, но ще се установи, че някои звуци от органа са ефективни. В самия миг на смъртта, ако звучи собствената нота на умирацията, то тя ще координира двата потока енергия и евентуално ще прекъсне жизнената нишка, но засега знанието за тези неща е твърде опасно, за да бъде предадено; това може да бъде сторено по-късно. Аз само обозначавам бъдещето и онези направления, по които ще поеме окултното обучение.

Ще бъде установено също така, че натискът върху определени нервни центрове и определени артерии ще облекчи тази работа. (Такава наука за умираването съществува и се пази в тайна, както е известно на много учащи се, в Тибет.) Натискът върху шийната вена, върху някои големи нерви в областта на главата и върху определен участък на продълговатия мозък ще се окаже полезен и ефективен. По-късно ще бъде разработена и конкретна наука за смъртта, но едва след като бъде признат фактът за съществуването на душата и нейната връзка с тялото бъде научно демонстрирана.

Ще се използват също така мантрични фрази и целенасочено ще се внедряват в съзнанието на умирацията от онези, които са до него, или пък целенасочено ще се използват от самия него. Христос е демонстрирал тяхното използване, когато е извикал гръмка: “Отче, в Твоите ръце предавам Духа Си”. Друг пример имаме в думите: “Сега отпусках Своя раб Владико,

по думите Си с миром”. Постоянното повтаряне на Свещенното Слово, напявано на тих глас или на особен ключ (на който, както ще бъде установено, откликва умирацията), може също така по-късно да бъде включено в ритуала на прехода, заедно с помазването с масло, както това сега се прави в католическата църква. Помазването има окултна, научна основа. [507] Върхът на главата на умирация трябва да бъде символически насочена на Изток, краката и ръцете трябва да се кръстосат. Единствено сандалово дърво трябва да се пали в стаята; опушване с други благовония не се допуска, тъй като сандаловото дърво е благовоние по Първи Лъч, или Лъчът на Разрушението, а душата осъществява разрушение на своето обиталище.

Това е, което мога в настояще време да хората им се помага да влязат във въплъщение съобща на широката публика относно смъртта. Но призовавам всеки от вас колкото се може по-дълбоко да изучи смъртта и техниката за умиране, а също и да придвижи окултното изследване на този предмет.

ПРАВИЛО ДВАНАДЕСЕТО

Тъкът пулсира. Свива се и се разширява. Нека магът овладее средната точка, и по такъв начин освободи тези "пленници на планетата", чиято нота е вярна и съзвучна на онова, което трябва да бъде направено.

The web pulsates. It contracts and expands. Let the magician seize the midway point and thus release those "prisoners of the planet" whose note is right and justly tuned to that which must be made.

Ткань пулсирует. Она сжимается и расширяется. Пусть маг овладеет средней точкой и тем самым высвободит тех «пленников планеты», чья нота верна и созвучна тому, что должно быть создано.

Интервали и цикли

Пленници и планети

Стигнахме до четири правила, които се отнасят до физическия план. В много отношения разбирането им е значително по-трудно, отколкото разбирането на предходните правила – по същия начин, както практическото приложение винаги е по-трудно от теоретизирането. Ние често сме в състояние ясно да мислим и правилно да желаем, но закономерната и конструктивна манифестация на субективните идеи върху физическия план никога не е лесна. Независимо от това именно от този план Белият маг започва своята реална работа и именно тук той се сблъсква с неудачи и открива, че неговото вътрешно осъзнаване на реалността не води задължително до правилна творческа активност. В *“Трактат за Космическия Огън”* има няколко интересни момента по тази тема и бих искал да цитирам няколко думи оттам:

“Полезно би било да се запомни, че в творческата работа белият маг се ползва от въздействията на проявените лъчеви влияния. Когато Пети, Трети и Седми Лъч са в силата си и са в някоя от фазите си – навлизане в проявление, кулминация или излизане от проявление – работата е значително по-лесна, отколкото когато доминира Втори, Шести или Четвърти Лъч. В настояще време, както е известно, Седми Лъч бързо става доминиращ – това е една от силите, с които човек най-лесно работи. Под влияние на този Лъч ще се появи възможност да се построи нова структура за бързо упадащата цивилизация и да се въздигне нов храм, съответстващ на новия религиозен импулс. Благодарение въздействието на Седми Лъч работата на многочислените несъзнателно действащи магове ще бъде силно облекчена.” (Стр.1021-1022)

Поради това е очевидно, че за нас идва ден на благоприятна възможност и че бъдещото поколение би могло, ако пожелае, да изпълни магическата работа, за което биха способствали множество фактори и които биха помогнали да се получат удовлетворителни резултати. [512] Пети Лъч излиза от манифестация, но неговото влияние все още се чувства; Трети Лъч е в кулминация, а Седми Лъч бързо навлиза в активност. Много фактори, следователно, ще способстват за успеха на човека, но при условие, че той постоянно ще е в

състояние да поддържа правилна ориентация, чистота на мотива и живота, да поддържа устойчивост на възприятията на емоционалното тяло и на тази вътрешна подравненост, която би превърнала неговата личност в истински проводник на неговата душа.

Открива се много интересна аналогия при изучаването на думите: “*Тъкътна пулсира. Свива се и се разширява*”. Основната мисъл тук – това е идеята за пулсациите, систолите и диастолите, прилива и отлива, циклическата активност, дните на благоприятна възможност и нощта на пасивността, притока и оттока и тези многочислени появявания и изчезвания, които характеризират протичането на всички животи във всички царства и измерения. Цикълът на деня и нощта, който е неизменен признак на проявеното съществуване, трябва да бъде разбран. Това, което трябва да научи всеки ученик (ако изложим истината в най-прости категории) е именно придобиването на мъдрост, основана на знанията на това кога да действа и кога да се въздържа от действия, а също и разбирането на тези периоди, или интервали, които се характеризират с речта и мълчанието. Именно в тези моменти се извършват грешки, именно тук много работници не успяват да извършат добро.

Цялото това Правило може да бъде изложено в следната парафраза, която заслужава внимателно осмисляне и която ще се опитам в известна степен да поясня:

Бог диша и Неговият пулсиращ живот се излъчва /emanates/ от божественото сърце и се манифестира като жизнената енергия на всички форми. Тя обхваща цялата природа и пулсира в съответствие със своите цикли. Това е божественото вдишване и издишване. Между вдишването и издишването има период на тишина и време за ефективна работа. Ако учениците се научат да използват тези интервали, то те ще могат да освобождават “плениците на планетите”, което е и целта на всяка магическа работа, изпълнявана в настоящия световен период. [513]

Няма да се занимаваме с това как Единния Живот на Слънчевата система работи в течение на гигантските интервали на медитативното безмълвие, технически наричано *пралай*. Активността на Универсалния Ум и неговият всеобхватен Замисъл могат да бъдат постигнати само тогава, когато всеки Син Божи съзнателно встъпи в своето божествено наследство. Методът на работа, който нашият планетарен Живот прилага през време на циклите безмълвие, се отличава от методите, прилагани на други планети и трябва да се помни, че всеки Планетарен Логос се характеризира със Своя специфична пулсация, Свои различни периодични интервали и Свой Собствен уникален метод на работа.

Това, което е важно за изучаващия тези инструкции е как да осъществява необходимата конструктивна активност през време на *своите* интервали. За целита на нашата дискуссия ще разделим тези интервали на три категории:

1. *Жизнени интервали*, или тези периоди, когато духовният човек се намира извън въплъщение и се е центрирал в егоичното съзнание. За слабо развитите хора такива интервали практически не съществуват; такива хора циркулират много бързо от въплъщение във въплъщение. На физическия план аналогията на тази голяма активност може да се види в трескавото мятане на обикновения човек, мъчещ се да удовлетвори потребностите на своето съществуване, а също и в това с какъв труд му се отдава да проявява търпение, да чака и да достига медитативно равновесие. В зависимост от неговото развитие периодите на намиране извън въплъщение постоянно се удължават, докато не дойде момент, когато те станат много по-продължителни от периодите на външна експресия. Тогава доминира интервалът. Периодите на издишване (издъхване) и вдишване (вдъхване) са сравнително кратки, и – това трябва да се подчертае – и двата се оцветяват и контролират от целите на

душата, формулирани и запечатани в ума по време на интервала между две активни фази на придобиване на опит. [514] Вътрешният живот бавно се разгръща в протежение на циклическите интервали и става доминиращ фактор. Човек постепенно става субективен в своята нагласа и се стреми да изрази на физическия план преди всичко резултатите на вътрешния мисловен живот, а не резултатите от реакциите към събитията на физическия план и тревогите на природата на желанията.

2. *Приливите и отливите в процеса на ежедневиия живот* в течение на отделното възплъщение също демонстрират тези интервали – тях именно стремящият се трябва да се научи да използва. Той трябва да се научи да улавя разликата между периодите на интензивна външна активност, периодите на оттегляне навътре и интервалите, когато външният живот изглежда статичен и не предизвиква активен интерес. Той трябва да се научи на това, ако има намерение в най-пълна степен да се възползва от възможностите, които му предоставя жизнения опит. Животът не се свежда до един непрестанен, необуздан стремеж да се работи, а също и във вечна почивка. Той има собствено, нормално ритмично биене, вибрация, своя собствена особена пулсация. Някои животи променят своя ритъм и вид активност на всеки единадесет години; други на всеки девет или седем. Трети работят на още по-кратки цикли, редувайки месеци на напрегнат стремеж с месеци на очевидно бездействие. А други хора са толкова чувствителни и през време на тяхната работа събитията и обстоятелствата се редуват по такъв начин, че ги принуждават временно да се откъснат от делата си и да усвоят уроците, получени през последния период на работата.

Две групи човешки същества работят с очевидно отсъствие на приливи и отливи – представителите на тези две групи демонстрират постоянен стремеж да работят. Това са хора, които са толкова слабо развити, стоят толкова ниско на стълбицата на еволюцията (ако може така да се каже) и у тях дотолкова присъства животинското начало, че при тях няма ментална реакция на обстоятелствата, а единствено отклик на физическите потребности, и цялото им време отива за удовлетворяване на желанията. [515] Всичките си желания те никога не ще могат да удовлетворят, и поради това малко неща могат да се нарекат циклични при тези хора. Към тях се отнасят немислещите труженици и нецивилизованите хора. Но има също така и мъже и жени, които се намират на противоположния полюс и са се придвижили сравнително високо по еволюционната стълбица. Те вече са дотолкова независими от своята чисто физическа природа и до такава степен са подчинили природата на желанията, че са се научили да запазват постоянна активност, основана на дисциплина и служене. Те съзнателно работят с циклите и донякъде разбират тяхната природа. Те познават божественото изкуство за пренасяне на своето съзнание в съзнанието на съзерцаващата душа и контролират и мъдро направляват своята работа в света на хората. Такъв е урокът, който усвояват всички ученици и това е най-високото постижение на посветените и тренирани работници на расата.

3. Третият вид интервал, и този, с който ние най-вече имаме работа при разглеждането на магическата работа на физическия план – това е интервалът, който се постига и използва по време на *процеса на медитация*. Учащият се трябва да свикне да се намира в това състояние, тъй като в противен случай той не ще може да постигне могъщество в работата си. Такъв интервал, или период на интензивно безмълвие, се състои от две части: има, преди всичко, интервал, който наричаме съзерцание. Искам да ви припомня определението, дадено в книгата на Евелин Ъндерхил, която описва съзерцанието като “интервал между два периода на активност”. Такъв период на безмълвие настъпва след активността (която начинаещият намира за особено трудна), когато се достига подравненост между душата-ума-мозъка, успокояването на емоционалното тяло и тази степен на концентрация и медитация, която е необходима за фокусиране и преориентация на ума към новия свят и включването му в сферата на влияние на душата. Това е аналогично на периода на вдъхване. В този цикъл издъхването съзнание се концентрира и се издига нагоре. Когато това усилие се увенчае с успех, тогава съзнанието се изплъзва от това, което наричаме личност, или механизъм, и става изменение на съзнанието. [516] Душата, на своя собствен план, се активизира, а умът и

мозъкът са осведомени за тази активност. От гледна точка на личностната активност, настъпва интервал. Това е момент на вдъхновено очакване. Неговият механизъм е в съвършен покой. Умът стабилно се поддържа в светлината, а душата през това време мисли според своята си природа и в унисон с всички души, подвключили се към ресурсите на Универсалния Ум, формирайки своите цели в съгласие с Космическия План. Този цикъл на регистрируема активност на душата бива последван от това, което може да се нарече *процес на издишване*. Интервалът приключва; внимаващият ум отново се активизира, и доколкото е правилно ориентиран и е запазил чистотата на възприятията, той става интерпретатор и инструмент на душата, която сега е насочила “светлината на своя лик към внимаващата личност”. Поради това умът става способен да провежда плановете, формулирани в периода на съзерцание. Емоционалната природа се увеличава от желанието да привежда в обективност плановете, които преориентираният ум се опитва да обогати с придобития опит, а след това мозъкът възприема предадените впечатления; след което животът на физическия план се настройва по такъв начин, щото тези плановете да могат да се материализират в нужния вид. Това, разбира се, подразбира притежаването на обучен, регулиран и отзивчив механизъм, какъвто все още рядко се намира. Втората част от интервала става възможна едва тогава, когато е усвоена първата, или съзерцателната част.

Ученикът, стремящ се към сътрудничество с Йерархията на Учителите, проявявайки това сътрудничество чрез активно участие в Тяхната работа на физическия план, трябва да се научи да работи посредством съзерцателно разбиране, но и посредством научно използване на интервалите, появяващи се след вдишване и след издишване в чисто физическия смисъл на думите. [517] Това е цяла наука и същината на пранаяма. Така се задейства съзнанието на мозъка. Правилното използване на интервалите след вдишване и след издишване е възможно само тогава, когато човек е придобил способността да пребивава в интервала в състояние на съзерцание, едновременно задействайки душата, ума и мозъка. Така, както умът се поддържа в светлината и е възприемчив към впечатленията от душата, така и мозъкът трябва да се поддържа в състояние на възприемчивост спрямо впечатленията, постъпващи от ума.

Поради това един интервал (от гледна точка на обединените душа и личност) се прави след периода на вдишване от душата, когато излизащото съзнание се всмуква навътре, а друг – след края на първия интервал, когато душата е издишала, връщайки съзнанието обратно в обективния свят; вдишването се сменя от издишване, и след издишване отново се прави интервал. Ученикът трябва да се научи с лекота да използва и двата интервала на душата, единият от които въздейства на ума, другият – на мозъка.

Както винаги, съществува аналогия и върху физическия план на процеса на божественото вдишване и издишване с неговите два интервала – интервалите на безмълвието и на мисленето. Нека отново да подчертая резултатите от използването на тези интервали. През време на висшия интервал абстрактната, или божествената мисъл впечатлява душата и се предава на очакващия ум; през време на втория интервал умът, посредством конкретното мислене и опитвайки се да въплъти божествената мисъл във форма, впечатлява мозъка, а след това осъществява необходимото действие с помощта на физическото тяло.

Изучаващите окултизъм, демонстриращи преданост и ментална уравновесеност, съблюдаващи (ако използват древната формула на школите по медитация) Петте заповеди и Петте правила, и ако постигнат нужното равновесие, могат да използват интервалите между двата аспекта на физическото дихание за интензивна дейност и да прилагат могъществото на волята за осъществяване на магически резултати. [518] Съзнанието, фокусирано в мозъка и участващо в практиката на съзерцанието, сега вече е способно да премине към работата по материализацията на Плана върху физическия план посредством фокусиране енергията на волята, безмълвно насочвана от съзнателния човек. Както може да се види, дихателните интервали също са два – след вдишване и след издишване – и колкото по-опитен е ученикът,

толкова по-продължително време той може да поддържа интервала и толкова по-благоприятна възможност би имал за фокусиране на магическа работа и произнасяне на тези думи на силата, които да накарат божествения замисъл да се *случи*.

Би било и неправилно и преждевременно от моя страна да се простирам по-нашироко в описанието на използването на тези “средни точки”, както са наречени в Правило XII, които магът улавя и които задейства в конструктивната работа. В тях той съзнателно прилага енергията, насочвайки я така, както счита за необходимо; в тях той съзнателно влиза в контакт с тези сили и животи, които може да използва и да насочва с цел да му доставят всичко, което му е нужно за осъществяването на духовните замисли и за конструиране на такива форми и организми, каквито са му потребни; в тях той се придвижва напред в работата по освобождаването на “пленниците на планетата”, и в тях той става съзнателен за своите другари, за групата световни мистици и за йерархията на душите.

В инструкции като тези, предназначени за широката публика, би било съвсем неразумно да се дават по-подробни указания. Много неща трябва да останат недоизказани, за да не дадат възможност на никого друго, освен на преминалите продължително обучение учащи се, да постигне необходимите взаимовръзки, които биха му позволили да провежда “работа в интервалите” – когато единствено е възможно да се осъществява магическа работа. Защо е така? – ще попитате. Защо тайните на дишането така старателно се охраняват? Защото ефикасността на черната магия зависи именно от това. Именно тук черната и бялата магия неизбежно преминават през един и същ стадий. [519] Някои хора с могъща воля и ясен и трениран ум, но подтиквани от чисто егоистични цели, са се научили да използват по-нисшия от двата интервала на душата – този, който е свързан с ума и мозъка. Посредством интензивно прилагане и познаване на науката за центровете те са се сдобили с възможност да провеждат своите егоистични планове и да налагат своята воля и ментален авторитет върху “пленниците на планетата”. По такъв начин те нанасят голяма вреда. Те не желаят да се ползват от висшите интервали, в които душата е активна и умът е отзивчив.

Интелектуалната активност и отзивчивостта на мозъка за въздействията на ума е всичко, което ги интересува. Както белите, така и черните магове, както виждате, се ползват от нисшия интервал и им е известно значението на интервалите при физическото дишане. Но белият маг действа *от* нивото на душата *към* проявения свят и се стреми да провежда Божествения План, докато черният маг действа *от* нивото на интелекта, стремейки се да постигне свои собствени егоистични цели. Разликата не е само в мотива, но и в подравняването, а така също и в периметъра и нивото на съзнанието. Оттук и тази изключителна внимателност, с която всички истински наставници подхождат към обучението в същността на магическата работа. Само на изпитаните и верните, само на безкористните и чистите могат да бъдат дадени пълните инструкции. На всички обаче може да бъде дадена информация за големите интервали на душата-ума и ума-мозъка. А само на малцина засега може да бъде доверена важната информация за малките интервали, получаващи се във физическото тяло след вдишване и след издишване, и в съзнанието на мозъка.

Още един момент може да представлява интерес, преди да продължа разговора за “пленниците на планетите” и работата с тях.

Човечеството в днешно време преминава през цикъл на изключителна активност. [520] За първи път в човешката история тази активност обхваща човешкия род в най-широк мащаб и във всичките три аспекта на личностното съзнание. Физическите тела, емоционалните и менталните състояния на съзнание се намират в състояние на колосален сдвиг /upheaval/. Тази едновременна тройна активност се подсилва от цикъла на също толкова интензивната планетарна активност в резултат на настъпването на Новия Век, навлизането на Слънцето в нов знак от зодиака и с постепенната подготовка на човека за работа с въздействащите върху него нови сили и енергии. Поради това в самия център на човешкия живот интегриращата се Нова Група Световни Служители трябва да играе особено важна роля. Тяхната работа трябва

да се заключава главно в поддържането на най-тясна връзка с душата на човечеството – съставена от всички души на тяхното собствено ниво на съществуване – благодарение на организираната активност на техните собствени души, за да може винаги да ги има тези, които умеят да работят в ”интервалите”, и по тъкъв начин да съдействат за разгръщането на Плана и удържането на видението пред очите на тези, които все още не могат да възлязат на *високото тайно място*. Те трябва, както вече съм казвал, да се научат да работят субективно, за да съумеят да съхранят – в днешния цикъл на активност и екзотерическа експресия – присъщата на всички, но засега разкрита на малцина, способност да се оттеглят в центъра. Те, казано символично, образуват врата. Способностите и мощта могат да залязат поради недостатъчна употреба; силата за божествено абстрахиране и способността да се открива така нареченият “златен път, който води към чистото езеро, а оттам – към Храма на Уединението”, не трябва да се загуби. Това е първата задача на Новата Група Световни Мистици: те трябва да поддържат този път отворен и свободен от препятствия. В противен случай Бялата Магия може временно да изчезне и егоистичните цели на формената природа да поемат контрола. Такова печално събитие веднъж вече се е случвало във времената на Атлантида и на съществуващата тогава група работници им се е наложило да се оттеглят от всякаква външна активност и “да отнемат божествените мистерии, скривайки ги от любопитните и недостойните”. [521]

Сега се предприема нов опит да се освободят “пленниците на планетата”. Йерархията, посредством намиращата се сега в процес на формиране Нова Група Световни Служители, се старае да се *екстернализира* и да възвърне мистериите на човечеството, на което те по право принадлежат. Ако искате този опит да успее, то всеки от вас, който е почувствал перспективата или е осъзнал частта от замисления План, трябва да се посвети на служене на човечеството, отдавайки се изцяло на работата, помагайки на всички световни служители, използвайки всички свои способности (обмислете тези думи и проникнете в техния смисъл), жертвайки своето време и пари, за да помогне в усилията на Великите. Освен всичко друго, не забравяйте за вашата медитативна работа; запазвайте вътрешната връзка; стремете се към истината по всяко време. Нуждата и благоприятната възможност са огромни и всички потенциални помощници се призовават на предната линия. Всички могат да бъдат използвани по един или друг начин, ако е постигната истинската природа на жертвата, ако е придобито майсторство в действията и ако всеки от вас полага усилия да работи без привързване.

Пленниците на планетата

Разглеждайки работата на мага в неговото собствено вътрешно съзнание и необходимостта от овладяване на “средната точка” в работата по използването на интервалите, както големите, така и малките, ние пристъпваме към разглеждането на целта на целокупната негова работа, ако той е истински бял маг. Както се твърди, тя се заключава в “освобождаването на ”пленниците на планетата”. Полезно би било да се поясни кои са тези пленници и какъв е начинът за тяхното освобождаване, използван от работещия ученик.

Пленниците на планетата се делят на две големи групи, които на свой ред се подразделят на няколко подгрупи. Те конституират всички форми на живот, които ние обикновено наричаме дочовешки, но на този термин трябва да се придаде по-широко значение, отколкото обикновено. [522] То трябва да се разпростре върху всички животи, вълпътени във форми.

Двете групи пленници са следните:

Първата – това е субстанцията на всички форми, или множеството дребни малки атомни

животи, които благодарение на могъществото на мисълта биват привлечени в състава на формения аспект, посредством който се изразяват всички съществувания, или всички души: минерали, растения, животни, а също и животинските тела на хората. Това открива широк хоризонт за изследвания, което практически обхваща цялата работа на творението върху физическия план и не ни е по силите да го разгледаме дори накратко. Съгласно Закона за Магнетическото Привличане и благодарение на импулсивната активност на Универсалния Ум, в зависимост от това как той възплъщава замисъла на Слънчевия Логос или планетарния Логос, тези компоненти от материята на космоса, тези атоми на субстанцията се събират заедно, управляват се от ритъм и се задържат във форма. Благодарение на този начин на творение всички съществувания се проявяват, участват в придобиването на опит в своя конкретен цикъл – ефимерен като живота на пеперудата или сравнително постоянен като одушевяващия живот на планетарното божество – и изчезват. По такъв начин двата аспекта – Духа и материята – встъпват в тясна връзка и неизбежно си влияят един на друг. Така наречената *материя* се енергизира, или “въздига”, в окултния смисъл на думата, благодарение на контакта си с така наречения *Дух*. Духът, на свой ред, получава възможност да усилва своята вибрация посредством придобиване на опит в материята. Съединяването на двата божествени аспекта довежда до възникването на трети, който наричаме *душа*; с помощта на душата Духът развива чувствителност, съзнателна осведоменост и способност за отклик, които остават негови трайни придобивки дори след неизбежния циклически разрыв между тях.

Много по тази тема може да бъде намерено в “*Трактат за Космическия Огън*” и няма нужда да се повтарям. [523] Настоящият втори трактат е предназначен за по-практическо и широко използване. В него предимно се разглеждат методите за подготовка на стремящия се, за да може той на свой ред да действа като съзнателен творец и със своята работа да служи на висшите цели на всеобхватния Живот. Така той започва да помага за реализацията на Плана на Бога. Да се обучат стремящите се, да им се покажат възможните тенденции и посоки на еволюцията и да им се помогне да осъзнаят залегналата в основата ѝ Цел – това и единствено това е, което има смисъл да им се съобщи на настоящия стадий, на който се намира средният стремящ се. Това и се опитват да направят дадените инструкции, а освен това и да дадат известно разбиране относно новото учение за емоционалния проводник. В следващото столетие, когато разбирането на хората бъде по-добре развито и се усвои истинският смисъл на груповата активност, може да се предаде и повече информация, но сега все още не е време за това. Всичко, което мога да направя е да се опитам да облека някак мисълта с бедни откъм смисъл думи. Но те колкото я обличат, толкова и я ограничават, и затова се чувствам виновен за създаването на нови пленници, които на свой ред трябва да бъдат освободени. Книгите – това са затвори за идеите, и едва тогава, когато речта и писмото бъдат изместени от телепатическо общуване и интуитивно взаимодействие, Планът и техниката за неговата експресия ще бъдат схванати по един нов начин. Сега говоря в символи; манипулирам думите, за да мога да създам определени впечатления; конструирам мисъл-форма, която, ако се окаже достатъчно динамична, може да впечатли мозъка на препредаващия агент, като вас. Правейки това обаче добре осъзнавам колко много остава неразкрито и колко рядко ми се отдава да направя нещо повече от това да предам единствено една обща картина за космологията – макрокосмическата и микрокосмическата – която е достатъчна да даде само известна представа за божествената реалност.

Говоря ви за Законите и се опитвам да ги формулирам понятно, но на практика имам работа с тези божествени импулси, които се еманират от Космическия Творец и стават Закони едва тогава, когато произвеждат следствия в материята на пространството, без да срещат каквато и да е съпротива. [524] Други божествени импулси, излъчвани също така циклично, засега не носят толкова силна вибрация и поради това не са така мощни, както вибрацията на обединената субстанция. Това са такива импулси, които наричаме *духовни* и които очакваме да се утвърдят като Закони на Новата Епоха, измествайки сегашните Закони на Космоса, или

да се слоят с тях. Заедно те ще създадат новия свят – светът на синтеза.

Но как частта може да постигне цялото? Как може душата, която засега вижда само миниатюрна частица от структурата, да познае целия План? Винаги помнете това, когато изучавате и осмисляте настоящите инструкции и знайте, че в светлината на бъдещото знание на човечеството всичко казано тук ще изглежда като учебник от началното училище в сравнение с учебниците, които ползват професорите от университета. Тази книга обаче ще помогне на стремящия се да премине от Двореца на Учението в Двореца на Мъдростта, ако съумее да се възползва от дадената информация.

Учете се да бъдете телепатични и чувствителни; тогава тези словесни форми, тези идеи, облечени във форма, не ще бъдат нужни. Тогава можете да застанете лице в лице с чистата истина и да живеете и работите в сферата на *идеите*, а не в света на *формите*.

Второ. И тъй, оставяме едно огромно множество животи, обхванати от нищо не значещата фраза “атомна субстанция”, и преминаваме към разглеждането на друга група пленници на планетите, с които е по-лесно да се влезе в контакт, чието общо състояние може да бъде по-добре разбрано и които се намират по-близо до човека. Хората все още не са достатъчно подготвени, за да разберат природата на единицата електрическа енергия, възплъщаваща това, което наричаме всеобща душа и получила названието “Анима Мунди” – Животът и Душата на Този, в Когото се движат и съществуват всички възплътени съществуваания. [525]

Затова е необходимо в някаква степен да се разбере ролята, която играе четвъртото природно царство по отношение на Цялото, и замисълът, за изпълнението на който съществува тази съвкупност от форми, която наричаме *човешко семейство*. Трябва да изучим това от гледна точка на връзката на четвъртото царство с Цялото, а не от гледна точка на индивидуалното прогресивно развитие на отделния човек и ролята, която той, като човешка единица, играе в рамките на човешкото семейство. Ще използваме думата “човечество” и ще говорим за неговата мисия и функции в голямата схема и в работата по осъществяването на Плана. Ще подразбираме човечество, състоящо се от всички човешки синове. То включва от една страна Йерархията на adeptите, които преднамерено са се възплътили на физическия план, за да работят, споделяйки всички ограничения на човешкото царство, и от друга страна онези неразвити типове, които са по-скоро животински, отколкото човешки. Между тези две крайности се намират различни типове хора – развити и неразвити, мислещи и немислещи – всички, до които се отнася думата “човек”.

Човечеството е енергиен център на космоса и е способно на три вида активност:

I. Преди всичко човечеството е отзивчиво към притока на духовна енергия. Тя нахлува в него от космоса и, казано символично, се състои от три основни енергии:

Духовна енергия, както неадекватно я наричаме. Тя се еманира от Бог Отец и достига човечеството от това ниво, което технически се нарича монадичен план, от архетипната сфера, от най-висшия източник, който човек е в състояние да осъзнае. Засега само малцина са способни да откликват на този тип енергия. За болшинството такава практически не съществува. Използвам думите “Бог Отец” в смисъл на Единен Самосъществуващ Живот, или Абсолютно Битие.

Притежаваща чувствителност енергия – енергията, която прави човека душа. [526] Това е принцип на осведоменост, способност да се осъзнава онова присъщо на енергията нещо (когато тя е приведена във връзка с Духа), което пробужда отклик към външната широка област на контакти. Това е, което евентуално ще развие у човека способност за разпознаване на цялото, на “Аз-а”, което ще го доведе до самоопределение и самопознание. Когато тези качества са развити – тъй като липсват в дочовешките царства – човек може да започне да

разпознава първия, или духовния тип енергия. Енергията на чувстващото съзнание постъпва от втория аспект на божеството, от Сърцето на Слънцето така, както първата, казано технически, се еманира от Централното Духовно Слънце. Аналогия на тези два типа сили в човешкото същество се явява нервната система с център за управление в мозъка и жизнена енергия със седалище в сърцето.

Праническа енергия, или жизненост. Това е тази жизнена сила, свойствена на самата материя, в която са потопени всички форми, образуващи функционалните части на по-крупните форми. На нея откликват всички форми. Този тип енергия идва от физическото слънце и активно работи над жизнените тела на всички форми в природата, включително физическата форма на самото човечество.

В терминологията на Безвременната Мъдрост тези три типа енергии се наричат *електрически огън, слънчев огън и огън от триене*, а същността на тяхната връзка една с друга е обобщена за нас в следните думи от *“Тайната Доктрина”*:

“Материята е проводник за проявлението на Душата на този план на съществуване, а Душата, на свой ред, е Проводник на по-високия план на проявление на Духа, и тези трите са Троицата, Тоталният Живот, който ги насища всичките”. Т.Д., I, стр. 80.

Човечеството, бидейки място за среща на всичките три типа енергии, конституира по такъв начин “средната точка” в съзнанието на Твореца. [527] Тази “средна точка” трябва да бъде завладяна от активния творещ агент по същия начин, както стремящият се трябва да се научи да овладее своите средни точки в тази миниатюрна част от магическата творческа работа, която се опитва да придвижи напред. Предназначението на човечеството е да бъде посредник, чрез който определени видове активност могат да бъдат проявени. В действителност човечеството е мозъкът на Планетарното Божество, а неговите многочислени единици са аналогични на мозъчните клетки в човешкия апарат. Така, както човешкия мозък, съставен от безчислено множество чувстващи, отзивчиви клетки, е способен да възприема съответните впечатления, когато е постигнато състояние на покой, и може да стане средство за експресия на плановете и замисъла на душата, предаваща своите идеи посредством ума, така и Планетарното Божество, работейки под вдъхновението на Универсалния Ум, може да впечатли човечеството със замисъла на Бога и да произведе съответните резултати в света на явленията.

Йерархията се представлява от тези, които са постигнали състояние на мир и покой и са станали способни да възприемат впечатления; стремящите се и учениците са подобни на тези мозъчни клетки, които започват да откликват на по-големия божествен ритъм. Те изучават природата на отклика. Масата хора е подобна на онези милиарди неизползвани мозъчни клетки, които според твърденията на психолозите и учените човек притежава, но не използва. Дадената аналогия можете да осмислите по-детайлно, но дори и на пръв поглед е очевидно, че когато това съответствие бъде осъзнато, ще стане ясно, че целта на съществуването на човечеството, задачата, поставена пред групата световни мистици и работници и идеалът, който привлича всеки един от стремящите се, е същото, както и при индивидуалната медитация: постигането на такова фокусирано внимание и ментално спокойствие, при което може да се усети реалността, да се регистрира истинното и прекрасното, да се възприеме божествената цел и да се предаде на феноменалната форма на физическия план необходимата енергия, посредством която това, което е осъзнато субективно, може да бъде материализирано. [528] Стремящият се прави това в съответствие със замисъла на собствената си душа, ако е успял в своя стремеж; ученикът се опитва да върши същото, но в съответствие с груповата цел, а посветеният съдейства за реализацията

на планетарния замисъл. Заедно те образуват вътрешната група живи мозъчни клетки на планетарния мозък, на целокупната човешка група, и е очевидно, че колкото по-силна е тяхната обединена вибрация и колкото по-ясна е отразяваната и препредавана от тях светлина, толкова по-бързо се активират сегашните инертни маси от човешки клетки. Окултната Йерархия по отношение на планетарния Живот е това, което е светлината в главата по отношение на средния пробуден ученик, но в толкова по-голям мащаб и при такова съвършено вътрешно подравняване, че учащите се, които четат дадените инструкции, все още не са способни да разберат истинското значение на тези думи. Трябва да се усвои, че чрез човечеството на физическия план ще бъде разкрита природата на Реалността; ще бъде изразена Истината и Красотата; ще бъде осъществен Божественият План и на всички форми в природата ще бъде предадена енергия, която ще позволи да се прояви вътрешната им духовна реалност.

II. Вторият вид активност, на която е способен човек – това е прогресивното развитие по спирала вътре в човешката “сфера”. Тази фраза обхваща начина на развитие и целия процес по разкриване на всички еволюиращи единици, които наричаме хора. Тук няма да се занимавам с това. Историята на развитието на човечеството, цялата тема за разкритието на човешкото съзнание, историята на всички раси и народи, живели или живеещи на нашата планета може да се изследва под това заглавие. Така също под него може да се изучава и това какво приложение е намерило човечеството на всички онези енергии, съществуващи в света на природата, част от която е и то самото (в това число и енергиите, присъщи на *самото* четвърто царство), както и енергиите, постъпващите в него от света на духовните реалности. [529]

III. Третият тип активност, която трябва да привлече вниманието на човечеството и която засега е недостатъчно осъзната, е свързана с това, че то трябва да служи като център за препредаване на духовни сили – силите на душата и духовната енергия, обединени и съчетани – към пленниците на планетата и животите, намиращи се във въплътено съществуване в останалите природни царства. Човешките същества по своята природа са предразположени да поставят на първо място своите висши групови отношения, своето връщане в дома на Отца и това, което наричаме “издигане” над феноменалния свят. При това те главно са заети с търсенето на този център във формения аспект, който наричаме *душа*, а след като го намерят – с *познанието и разкритието* на тази душа, постигайки по такъв начин мир и покой. Това е правилно и съответства на божественото намерение, но това *не е всичко*, което е планирано за човека, и ако то продължава да бъде главна задача, човек рискува да попадне в капана на духовния егоизъм и сепаратизъм.

Когато центърът е намерен от човека и когато той встъпи във връзка със своята душа и стане едно с нея, той автоматически променя своето положение в човешкото семейство и – ако отново се изразим символично – открива себе си като част от центъра на светлината и разбирането, който езотерически наричаме Окултната Йерархия, “облакът на свидетелите”, учениците на Христа и някои други названия в съответствие с предпочитанията на ученика. Йерархията сега се опитва да се екстернализира под формата на Групата Световни Работници, и ако човек е открил в себе си душата и принципа на единството, то тогава той преминава в езотерическата част на тази група. Всички, които търсят този център, все още не са свързани нито с вътрешните, нито с външните групи. След това човек бива привлечен и за магическа работа, за спасение на душите и за освобождаване пленниците на планетата. Такава е целта на човечеството като цяло, и когато всички човешки синове я постигнат, пленниците ще бъдат освободени. [530] Това ще се случи благодарение на факта, че магическата работа ще се провежда съзнателно и с голямо майсторство и човешките същества в групови формации ще служат като препредаватели на чиста духовна енергия,

която ще оживотворява всяка форма във всяко природно царство.

При разглеждане на проблема за пленниците на планетата и тяхното освобождение трябва да се помни, че една от силите, лежащи в основата на цялата еволюционна схема, е Принципът на Ограничението. Това е първичен импулс, обуславящ акт на творението и е тясно свързан с импулса на волята и нейното нисше отражение – желанието. Волята – това е желание, формулирано така ясно и изразено с такава сила и разбиране, че начинът за неговата материализация се осъзнава с такава определеност и се енергизира така целенасочено, че неизбежно се появява резултат. Чиста воля обаче могат да изразяват единствено координираните мислители и истински самосъзнателните същности. Желанието е инстинктивно, или по-скоро присъщо на всички форми, тъй като всички форми и организми са част от някакъв първичен мислител и се активизират от могъщата интенция на тази първична сила.

Поради това Принципът на Ограничението се явява резултат от действието на целеустремената воля и формулираното желание на някое мислещо Същество, и следователно управлява процеса на формообразуването при всички въплъщаващи се животи. Принципът на Ограничението контролира границите на въплъщението, установява неговата размерност и ритъм, определя периметъра на неговото влияние и предизвиква този илюзорен изглед на реалността, който наричаме *манифестация* или *проявление*.

“Пленниците на планетата” се делят на две категории:

1. Тези животи, които действат под влиянието на осъзнаваемия замисъл и които за известно време “ограничават живота, който е в тях”. Те съзнателно приемат форма, прозирайки края от самото начало. Тези Същества на свой ред се делят на три основни групи: [531]

а) Съществото, което е Животът на нашата планета, Този, в Когото живеем, движим се и имаме битие. Това Същество, или съвкупността от организирани животи, понякога се нарича Планетарен Логос, понякога Ветхите Дни, понякога Бог, а понякога Единния Живот;

б) тези животи, които образуват Принципа на Ограничението в природното царство. Например Животът, изразяващ се посредством животинското царство е самосъзнателна, интелигентна цялост, напълно осведомена за своите намерения и задачи и ограничаваша своята сфера на активност с цел да обезпечи необходимата благоприятна възможност за проявлението на хиляди животи, които имат в нея своя живот, битие и жизнеобезпеченост. Забележете как Законът за Жертвата преминава през цялото творение;

в) Синовете на ума, човешките души, Слънчевите Ангели, божествените Синове Божи, които напълно самосъзнателно осъществяват определени и добре видни задачи посредством човешкото семейство.

2. Тези животи, които са ограничени във форма, тъй като не са самосъзнателни, но са безсъзнателни съставни части от голямата форма. Те все още не са се развили до ниво, позволяващо им да станат самосъзнателни същности.

Може да се каже, че втората категория включва в себе си всички съществуваания, но разделителната линия между самоограничението и неосмисленото приемане на форма лежи изцяло в сферата на съзнанието. Някои животи са пленници и знаят това. Други са пленници, но не го знаят. Ключът за страданието лежи именно тук, в сферата на ума. Болката и страданието, недоволството и съзнателният стремеж към подобряване и промяна на условията за живот са там, където присъства така наречената *индивидуалност*, където контролира факторът “аз” и функционира самосъзнателната същност. Има, разбира се, еквивалент на болката в дочовешките царства, но това е нещо по-различно. [532] То не е

свързано със съзнанието за собственото “аз”. Дочовешките форми страдат, изпитват дискомфорт и са уязвими за мъките на смъртта, но у тях не съществува способност за помнене и предвиждане, те не притежават такова ментално разбиране, което би им позволило да съотнесат миналото с настоящето и да очакват бъдещето. На тях не са им познати мъките на лошото предчувствие. Цялостната им реакция на това, което наричаме нещастни събития е толкова различна от човешката, че ни е трудно да я разберем. “*Древният Коментар*” описва тези две групи в следните изречения:

“Божите Синове, знаещи, виждащи и слушащи (и знаейки, те знаят, че знаят) страдат от болката на съзнателното ограничение. Дълбоко, в самите недра на съзнателното съществуване, състоянието на загубена свобода ги разяжда като язва. Болката, болестта, бедността и лишенията изглеждат като язви и от тях страда всеки Божи Син. Той знае, че вътре в себе си, преди да стане пленник, влизайки във формата, не е чувствал болка. Болестта и смъртта, страданието и разложението не са го засягали. Богатствата на Вселената са му принадлежали и не е познавал лишенията.”

“Животите, навлизащи във форма, заедно със самосъзнателните животи, дева-животите, които построяват формите, обитавани от всички Синове Божии, не познават болката, загубата и нищетата. Формата се разлага, другите форми се отдръпват, а това, което е нужно за подхранване и укрепване на външното, липсва. Но не притежавайки воля и планирано намерение, те не чувстват влошаване и не познават истинския бунт”.

Тук е уместно да се кажат и няколко думи относно страданието, макар че не бих могъл да добавя нещо съществено ново за еволюцията на човешката йерархия чрез болката. Девите не изпитват болка така, както я изпитва човешкият род. Честотата на техния ритъм е по-стабилна и е в съответствие със Закона. Те се обучават посредством работата по построяването и посредством вграждането във форма на онова, което строят. [533] Те се развиват чрез все по-финото усещане за формата и извършваната работа, и благодарение на радостта, която получават от това. Девите строят, а човечеството разрушава; разрушавайки формите, човек се учи от своята неудовлетвореност. Така се постига уравнивяване на работата на Строителите. Болката – това е пробиването /upward struggle/ през материята нагоре, което довежда човека до Стъпалата на Логоса; болката – това е следването на посоката на най-голямото съпротивление и постигането, благодарение на това, на върховете на планината; болката – това е разрушаването на формата и постигането на вътрешния огън; болката – това е студът на отделността, водещ към топлината на централното Слънце; болката – това е горещината в пещта, за да се познае прохладата на водите на живота; болката – това е пътешествие в далечна страна, и щастливото завръщане в дома на Отца; болката – това е илюзията за отречението от Отца, която довежда блудния син право в сърцето на Отца; болката – това е преминаването през кръста на тоталната загуба, към изворите на вечно изливащите се богатства; болката – това е камшикът, принуждаващ немарливия строител да доведе до пределно свършенство строителството на Храма.

Болката въздейства по много начини – тя води човешката душа от тъмнината към светлината, от робството към освобождението, от агонията към омиротворението. Това омиротворение, тази светлина, това освобождение, заедно с подредената хармония на космоса, е предназначено за всички човешки синове.

С проблема за ограничението е тясно свързан и проблемът за освобождението. Всичко, което живее, влиза в затвора на формата; едни навлизат съзнателно, други – безсъзнателно, и ние наричаме това раждане, проявление, въплъщение, манифестация. Веднага след това влиза в действие друг закон, или активен принцип, който наричаме Закон за Цикличността. Това е Принципът на Периодичното Проявление и в същността си той е благотворното действие на

любовта-мъдрост, присъща на божествеността, тъй като именно тя предизвиква тази последователност на състоянията на съзнание, която наричаме *Време*. А то, от своя страна, произвежда в световното поле на осведоменост бавен и посетепенен растеж в посока към самоизразяване, самооценка и самореализация. [534] Към Принципа на Ограничението и този на Цикличността се прибавя още един – Принципът на Разширението. Той довежда до развитие на съзнанието, така щото латентният зародиш на чувствителността, или сензитивният отклик на обкръжението, може да бъде развит в живееща единица.

По такъв начин имаме три Принципа:

1. Принципът на Ограничението.
2. Принципът на Периодичното Проявление.
3. Принципът на Разширението.

Тези три Принципа заедно съставляват факторите, лежащи в основата на Закона за Еволюцията, както го наричат хората. Те предизвикват заточението на Живота в неговите различни проявления, или аспекти; те създават обкръжаващите форми и превеждат заточените животи през различни тъмници, където те постепенно се възпитават. В крайна сметка идва момент, когато се активира Принципът на Освобождението и се осъществява преходът от тъмницата, която подтиска, ограничава и изкривява, към друга такава, която осигурява подходящи условия за следващия етап от развитието на съзнанието.

Интересно е да се отбележи, че смъртта се управлява от Принципа на Освобождението, а не от Принципа на Ограничението. Смъртта се счита за освобождаващ фактор единствено от самосъзнаващите животи, но погрешно се разбира от човешките същества, които всъщност са най-заблудените от всички въплътнени животи.

Следващото, което трябва да се отбележи е, че всяко природно царство функционира по два начина:

Като *освободител* от царството на формите на онези животи, които не са достигнали неговото ниво на съзнателна осведоменост, и

Като *затвор* за онези животи, които са преминали в него от по-високото ниво на съзнание. [535]

Трябва винаги да се помни, че всяко поле на осведоменост вътре в своите граници образува затвор и че целта на всяка работа по освобождението е разкритието на съзнанието и разширението на неговата област на контакти. Там, където има един или друг вид граници, където е очертана област на влияние и ограничен периметър за контакти, се получава затвор. Размислете върху това заявление, тъй като в него има много истина. Когато е постигнато виждане и осъзнаване на обширна и необозрима област за контакти, тогава неизбежно възниква чувство за заточеност и ограниченост. Когато се осъзнае колко много светове има за опознаване, колко истини за прозряване, колко победи за постигане, колко желаниа за изпълняване, колко знания за овладяване – тогава се появява остро чувство за ограниченост, подтикващо стремящия се към подновено усилие и въвличащо живата същност в пътя на еволюцията. Инстинктът, управляващ растителното и животинското царство, се превръща в интелект в човешкото семейство. По-късно интелектът се развива в интуиция, а интуицията – в просветление. Когато се пробуди свръхчовешкото съзнание, интуицията и просветлението заемат мястото на инстинкта и интелекта.

Просветлението – накъде води то? Директно към върха на постиженията, към завършването на цикъла на превъплъщенията, към проявлението на сияещата слава, към мъдростта, към могъществото, към съзнанието на Бога. Но тези думи означават малко или дори нищо в сравнение с реалността, която може да бъде почувствана от всяко човешко същество само тогава, когато е пробудена неговата интуиция и е просветлен неговият ум. Осмисляйки казаното по-горе, как на практика човек може да стане освобождаващ агент за “пленниците на планетата”? Какво като цяло може да постигне човек в тази посока? Какво може да направи индивидуумът?

Задачата на човечеството се разделя основно на три направления за работа. Три групи пленници могат да бъдат освободени и те евентуално могат да намерят своя път навън от тъмницата с помощта на човека. [536] Човешките същества вече работят в тези три направления.

Пленници, заточени вътре в човешката форма. Това включва работа с неговите събрата.

Пленници вътре в животинското царство – много се прави в тази сфера.

Пленници вътре във формата на растителното царство. И тук вече работата е започнала.

Много работа се извършва от човека за човека, и благодарение на научните, религиозните и възпитателните усилия човешкото съзнание неизменно се разширява, докато един по един Божите Синове разбиват своите ограничения в света на душата. При ретроспективния поглед върху историята картината за разкритието на освобождаващия се пленник – Човека – се вижда съвсем отчетливо. Постепенно човек е усвоил планетарните граници; постепенно той е израстнал от стадия на пещерния човек до стадия на Шекспир, Нютон, Леонардо да Винчи, Айнщайн, Св Франциск Асизки, Христос и Буда. Способността на човек да постига в различни сфери на човешката експресия изглеждат практически неограничени, и ако изминалите няколко хилядолетия демонстрират такъв главоломан ръст, то какво ли бихме могли да видим в следващите пет хиляди години? Ако доисторическият човек, малко различаващ се от животното, е израстнал до гений, то какво ли разкритие ни очаква нас при положение, че вътрешната божественост прави все по-явно своето присъствие? Сврѣхчовекът е вътре в нас. Какво ли ще представлява света, когато *целият* човешкият род се устреми към едно конкретно проявление на сврѣхчовешки сили?

Човешкото съзнание се освобождава в различни направления и измерения. То се разширява до света на духовните реалности и започва да обхваща петото, или духовното царство – царството на душите. Благодарение на научните изследвания то прониква в света на сврѣхчовешките стремежи, изучавайки множеството аспекти на Формата на Бога и формите, образуващи тази Форма. [537]

Що се отнася до работата на човечеството в дейността по освобождението на съставляващите го единици и освобождението на пленниците на растителното и животинското царство, бих искал да подчертая два момента от изключителна важност:

Първият – че за да се освободят онези “пленници на планетата”, които са обхванати от понятието *дочовешки*, човек трябва да работи под влиянието на *интуицията*; в същото време работейки над освобождението на своите събрата, човек трябва да вникне в същността на *Просветлението*.

Когато е постигната истинската природа на Служенето става ясно, че тя е аспект на тази божествена енергия, която е свързана с аспекта на разрушението, тъй като тя разрушава формите, за да освобождава. Служенето е манифестация на Принципа на Освобождението; смъртта и служенето са двата аспекта на този принцип. Служенето спасява, освобождава и избавя заточеното на различни нива съзнание. Същото може да се каже и за смъртта. Но

дотогава, докато служенето не се основе на интуитивното разбиране на всички съпътстващи фактори, интерпретирани интелигентно, и не започне да се осъществява върху физическия план в духа на любовта, човек не ще може да изпълни както трябва своята мисия.

Когато служенето се обогати с фактора *духовна просветленост*, се появява онази трансцендентна Светлина, която осветява пътя на човека, действайки като прожектор във велкия океан на съзнанието, трасирайки пътя, по който той може и трябва да върви.

Бих искал да отбележа още нещо. Не съм дал никакви по-специални правила относно освобождението на пленниците на планетата. Не съм привел нито класификация на затворите и затворниците, нито методи на работа, нито техники за освобождение.

Аз само призовавам всички и всеки, който чете тези инструкции, да възобнови усилията и да се подготви за служене, като съзнателно и целенасочено се старае да развие интуицията и да достигне просветление. [538] Всяко човешко същество, което постига светлината и мъдростта, автоматически придобива сфера на влияние, която се простира както нагоре, така и надолу, и прониква както навътре към източника на светлина, така и навън, към “зоната на тъмнината”. Тогава човек става съзнателен център на животворяща сила, и при това без всякакви усилия. Той стимулира, енергизира и подтиква към нови усилия всички животи, с които влиза в контакт – било неговия събрат стремящ се, било животно или цвете. Той действа като предавател на светлина в тъмнината. Той разсейва илюзията около себе си и внася сиянието на реалността.

Когато мнозина човешки синове станат способни на това, човечеството ще пристъпи към изпълнението на работата по планетарното служене. Неговата мисия е да служи като мост между света на Духа и света на материалните форми. В човека присъства материя от *всички* степени и за него са достъпни *всички* състояния на съзнание. Човешкият род може да работи във всички направления – да въздига дочовешките царства към небето и да спуска небесата на земята.

ПРАВИЛО ТРИНАДЕСЕТО

Магът трябва да разпознава четирите; да различава в своята работа оттенъците на виолетовото, което ги откроява, и по такъв начин да създаде сянка. Когато това стане, сянката се облича и четирите стават седем.

The magician must recognize the four; note in his work the shade of violet they evidence, and thus construct the shadow. When this is so, the shadow clothes itself, and the four become the seven.

Маг должен распознавать четырех, различать в своей работе оттенки фиолетового, которые им присущи, и таким образом выстраивать тень. Когда это происходит так, тень облачается, и четыре становятся семью.

Разпознаваемите кватернери

Преципитацията на мисъл-формите

Разпознаваемите кватернери

Това Правило е едно от най-трудните за обяснение поради три причини:

Първо: броят на хората, намиращи се във физическо въплъщение, които действително могат да работят творчески и да се ползват от дадената в това Правило информация, са извънредно малко. Само на белия маг, опитен в своята работа, може да бъде разкрит истинският смисъл на това Правило. Твърде опасно е да бъде предаден истинският смисъл на настоящото Правило на тези, които нямат специална подготовка за правилна работа. Затова ще обсъдим необходимото ниво на подготовка на тези, които имат право на това знание, за да може учащият се да започне да развива качествата, които му липсват.

Второ: опасността от публикуване на детайлни, подробни наставления се заключава в това, че ако сега те бъдат дадени на света, то тогава той би се оказал изпълнен с мисъл-форми, но тези мисъл-форми щяха да бъдат създадени с цел да се проявят чисто егоистически желания, а менталната материя щеше да бъде въввлечена в активност за удовлетворяване прищевките и капризите на неразвития в духовно отношение човек. Трябва да се помни, че всяка човешка мисъл – била тя могъща масова мисъл или индивидуална динамична идея – трябва в края на краищата да се появи обективно във физическия план. Това е неизбежно и неизменно правило и дълбокото осмисляне на този управляващ менталната субстанция закон ще покаже както опасностите от погрешното мислене, така и могъществото на правилното мислене. Мощта на човешката мисъл в настояще време се определя най-вече от масите, доколкото само малцина са способни да мислят творчески. Общественото мнение, масовите идеи, тенденциите на човешкото желание и мислене в днешно време съвсем не са от висок порядък и физическата материализация /precipitation/ на тези неясни, мъгливо формулирани мисли, подобни една на друга, оцветени от егоистическото намерение и личностните амбиции и основаващи се на симпатии и антипатии, предразсъдъци и страсти, може да бъде проследена в най-неочаквани образувания. [542] Огромните рояци насекоми, изпълващи нашата планета и предизвикващи все по-голяма загриженост сред учените, селскостопанските работници и всички, които са ангажирани с благополучието на човека и животните, всъщност са пряко следствие от “преципитирането” на такива мисли.

Нямам време да се впускам в подробности, но ви уверявам, че когато хората се научат да мислят безкористно и чисто, когато злобата, ненавистта и конкуренцията отстъпят място на братството, добротата и сътрудничеството, нашествията на вредни насекоми ще престанат.

Трето: още една трудност, която изпитвам при обясняването на правилата се заключава в това, че сега е по-лесно да се докаже реалността на съществуването на ума, отколкото да се докаже реалността на съществуването на етера, при все че учените широко употребяват този термин. Настоящото Правило има отношение към четирите степени на етерната субстанция, образуваща етерната обвивка на всички природни форми – от планината до мравката и от растението до атома. Някои учени признават факта на съществуването на етерно тяло, но болшинството не, и така то остава непознато за човешките маси. Това, че то се намира най-близо до нас и че е най-забележимо от всички други тела често се изпуска предвид, и на тези от нас, които наставляват и водят им е интересно защо толкова силен акцент се поставя на психическите и астралните феномени, и колко малко внимание се отделя на по-очевидните и по-лесно различими етерни форми и сили! Достатъчно лесно е да се промени сегашният начин на визуално фокусиране, за да се установи, че човешкото око е способно да обхване напълно нова област на възприятие и осведоменост. [543] Хората съвсем безразсъдно обръщат навътре своето съзнание и възприемат астрални обекти и един илюзорен свят на постоянно изменящи се форми, в които живеем, движим се и съществуваме, но остават неспособни да видят това, което стои непосредствено пред тях.

Тези три трудности – отсъствието на необходимата подготовка, опасността, съпътстваща безсъзнателното построяване на форми и етерната слепота – всъщност ме лишават от възможността да отделя необходимото внимание на това Правило и да осветля работата на етерните нива – оттук и сравнителната краткост на моето изложение.

Обсъждайки темата за подготовката и отговаряйки на въпроса “Каква подготовка е нужна на белия маг?” – ще ви кажа едно: всички учащи се осъзнават, че е наложително изпълнението на някои изисквания, ако човек иска да му бъде доверена определена информация относно техниката на Великата Работа. Счита обаче, че за всички е ясно, че нашият въпрос няма отношение към изграждането на човешкия характер. На стремящите се им е известно (а и през всичките векове се е акцентирало върху това), че ясният ум и чистото сърце, любовта към истината и животът, отдаден на служене и алтруизъм, са необходими условия, и ако те не са налице, по никакъв друг начин не може да се помогне и нито една от великите тайни не може да бъде съобщена. Тук можете да възразите: учили са ни, че съществуват тези, които работят в четирите етера и несъмнено извършват магически действия, но съвсем не притежават тази същностна чистота и добронамереност. Това, разбира се, е така; те се отнасят към групата на работниците в материята, които наричаме черни магове; те са високо развити интелектуално и са способни да привеждат в активност менталната субстанция, или умственото вещество по такъв начин, че то може да достигне обективност на физическия план и да способства за осъществяването на техните скрити намерения. По отношение на тази група съществуват големи недоразумения и дълбоко невежество. [544] Но това може би е за добро, тъй като тяхната съдба е свързана с бъдещето на шестата раса и техният край и прекратяването на тяхната работа ще настъпят в този далечен еон, който технически се нарича *Шестият Кръг*. Окончателният разрив, или разделение между така наречените черни и бели сили в дадения конкретен световен цикъл ще се случи през периода на шестата коренна раса в сегашния Кръг. Към края на шестата коренна раса и *преди* появата на седмата ще преживеем истинския Армагедон, за който толкова много се е говорило. Един по-малък Армагедон, съответстващ на тази окончателна битка и разкол, ще се случи през периода на шестата подраса, която сега се намира в процес на формиране. Току що завършилата световна война и нашият сегашен цикъл на разделения и катаклизми все още не е истинският Армагедон. Войната, за която се говори в “*Махабхарата*” и сегашната война са се зародили, едната в нисшия, другата – във висшия астрален свят. Егоизмът и нисшите желания са дали импулса за тяхното начало. Предстоящото велико разделение ще се корени в менталния свят

и ще завърши в шестата подраса. В шестата коренна раса причините за катастрофата ще се коренят в координирането на троичността на ума, астралността и физическата природа и ще предизвикат кулминационен момент в планетарната двойственост.

Повече подробности са излишни, тъй като човечеството от шестия кръг толкова ще се различава от нас, и тези, които ще воюват на страната на черните и белите сили дотолкова няма да съответстват на това, което ние сега разбираме под тези думи, че няма смисъл да се опитваме да разберем този така отдалечен проблем.

Помнете, че истинският черен маг (нямам предвид тези, които само имат склонност към черната магия) е бездушна същност. Това е същество, у което Его – така, както ние сега разбираме този термин – не съществува. [545] Това често не се взема предвид и поради това малцина осъзнават, че те всъщност не могат да съществуват във физически тела. Техният свят винаги е свят на илюзии. Те работят *от* позицията на нисшия ментален план *над* материята на желанията, *над* чувстващите тела на желанието на тези хора от физическия план, които са завладяни от заблудението и са привързани в оковите на крайния егоизъм и егоцентризм. Този, когото невежите наричат *черен маг на физическия план* е само един мъж или жена, възприемчиви към влиянието на истинския черен маг на астралния план или намиращи се в контакт с него. Подобна връзка става възможна само тогава, когато множество животи са прекарани в егоизъм, ниски желания, извратен интелектуален стремеж и привързаност към нисш психизъм, и при това само когато човек с готовност и без принуда позволява да бъде обсебен. Такива мъже и жени са доста малко, тъй като чист егоизъм се среща доста рядко. Но ако е налице, то тогава той е извънредно могъщ, както всички едностраночени тенденции.

Ключ за изискванията от по-езотеричен характер е даден в Правило XIII. “Магът трябва да разпознава четирите”. Предполага се, че той вече е изградил правилен характер. Обучил се е за служене. Неговият стремеж е истинен и непоколебим. Той живее чист, безкористен живот. В някаква степен е овладял медитацията. Сега му предстои да се обучи в това, което се нарича “окултно разпознаване”.

Даденото Правило представлява интересен пример за множеството значения и числови съответствия, които могат да бъдат изложени в няколко прости думи. Казват ни, че той трябва да “разпознава четирите”. В “Трактат за Космическия Огън” се казва:

“Това буквално означава, че магът трябва да е в състояние да разграничава различните етери и да разпознава особения оттенък на всяко ниво, и по такъв начин да обезпечи балансирано построяване на “сянката”. Той ги “разпознава” в окултен смисъл; с други думи, той знае тяхната нота и ключ и е осведомен за това какъв специфичен тип енергия те възплъщават. [546] Не се е обръщало достатъчно внимание на факта, че трите висши нива на етерния план са вибрационно взаимосвързани с трите висши плана на космическия физически план, и те (заедно с обхващащото ги четвърто ниво) се наричат в окултните книги “обратен Тетрактис”. Именно това знание позволява на мага да владее три типа планетарни сили плюс тяхната комбинация, или четвърти тип, като по такъв начин освобождава тази жизнена енергия, която привежда идеята в обективност. В зависимост от това как различните типове сили се срещат и се съединяват, неясната мъглива форма се облича във вибриращи астрална и ментална обвивки, и идеята на Слънчевия Ангел се довежда до определена конкретизация /concretion/.”

Поради това очевидният и най-явен смисъл – това е разпознаването на четирите етера, но то на свой ред зависи от разбирането на други значения и се основава на разпознаването на други кватернери. Бих искал да дам кратко изброяване на някои необходими качества, нужни на белия маг, и някои разпознавания, които постепенно трябва да се появят в неговото

съзнание.

Първо, той трябва да разпознава “четирите, които конституират Едното”. С други думи, първият кватернер, който той трябва да познава, и при това добре, е този, който всъщност се явява самият той:

Физическото тяло, чувстващата емоционална природа, ума и душата;

Душата, ума, мозъка и външния свят на сили;

Духът, душата и тялото вътре във Великото Цяло;

Това предполага наличието на реално духовно достижение и следователно разкритие на способността да функционира като душа. Докато това не е постигнато, може да имаме стремящ се към практиката на Бялата магия но не и бял маг.

Второ, той трябва да разпознава “града, разположен върху четириъгълник”. Той трябва да разбира смисъла на израза “човекът – куб” /man, the cube/, и при това в три аспекта:

Той самият като човешко същество; [547]

Неговите събратя, свързани с него и с Цялото;

Четвъртото, или човешкото природно царство, ако разглеждаме това царство като *същност* /единица, entity/, като *организиран живот*, функциониращ на физическия план, надарен с душа и оживотворен от дух.

Това следователно означава, че като човек той откликва на себеподобните си и е също така осведомен за целта, към която се стреми това царство, към което принадлежи и той. Най-добре това може да бъде изразено с прекрасните думи от едно древно писание от Архивите на Учителите. Казват, че то идва от ранните атлантски времена. Материалът, върху който е написано е толкова древен и крехък, че всичко, което самите Учители могат да докоснат и видят – това е само прерпис направен от оригинала, който се съхранява в Шамбала. Ето този откъс с някои пропуски, които все още не е време да бъдат публикувани:

“В четирите ъгъла на квадрата се виждат четири ангелски..... Те са оранжеви, но са скрити в розова светлина. Вътре във всяка форма се вижда жълто пламъче, а около всяка форма синьо.....

Те произнасят четири слова, по едно за всяка човешка раса, но това не е свещения звук, който поражда седемте. Две слова вече са отзвучали, четири звучат сега. Едното звучи в сфери дотолкова високи, че човек не може да навлезе там докато е човек. Това са седем човешки слова, звънящи около квадрата, предавани от уста на уста.

Всеки човешки ден словата приемат форма и изглеждат различно. В..... словата ще бъдат следните:

От Север ще се изпее слово, което означава: “..... бъди чист”.

От Юг ще прокънти словото: “Аз съм отдаден и.....”

От Изток, носейки божествена светлина, ще долети слово, ечейки около квадрата: “Обичай всичко”.

От Запад ще отекне отговор: “Аз служа”.

Това е слаб опит да се предадат на съвременен език тези древни атлантски фрази, по-древни дори от санскрит и сензар и известни единствено на неколцина членове от сегашната Йерархия. Но в мислите за чистота, отдаденост, любов и служене е обобщена природата и съдбата на човека, и трябва да се помни, че те означават не толкова духовни качества, колкото мощни окултни сили – *динамични*, когато подбуждат /incentive/, *творчески*, когато създават резултат. Това трябва дълбоко да се осмисли от всички стремящи се. По такъв начин, с тези четири добавени към първото – духовното постижение – имаме пет от качества, необходими на белия маг.

Трето, белият маг трябва да разпознае на Небето кръста, на който е разпънат космическия Христос и на който белият маг, бидейки клетка в тялото на космическия Христос, е също така разпънат. Технически и астрологически казано, в сегашния еон той трябва да разбере вътрешния смисъл на Телеца, Лъва, Скорпиона и Водолея, тъй като те притежават мощ в нашия световен цикъл. Той трябва, ако мога да го изразя символически, и в същото време точно, да бъде способен правилно да произнесе това, което е цел на неговия стремеж във всеки от тези четири знака и когато върху него въздейства всяка от тези четири енергии.

В Телеца той ще бъде в състояние да произнесе: “*Аз търся просветление и самият аз съм светлина.*”

В Лъва той ще каже: “*Аз познавам себе си като един. Аз управлявам според Закона.*”

Словото, което той произнася в Скорпиона ще бъде: “*Илюзията не може да ме завладее. Аз съм птица, летяща с абсолютна свобода*”

Във Водолей неговите думи ще бъдат следните: “*Аз съм служител и аз съм разпределител на живата вода*”.

Дадените окултни качества, които накратко изброих, трябва да бъдат внимателно изучени от стремящия се, и в зависимост от това как учи и живее според тези правила, той придобива различни качества. Трябва да се помни, че всичко изложено тук има различен смисъл на различните планове и е приложимо към всяко от седемте нива на съзнание, проявяващо се в тези седем области на осведоменост. [549]

Що се отнася до четящия тези инструкции стремящ се, то той трябва да трансцендира Четирите Благородни Истини, да проумее смисъла на Четирите Евангелия, да разбере значението и целта на четирите елемента – Земята, Водата, Огъня и Въздуха, и, казано езотерически, да премине като Спасител през четирите царства. Последната фраза може да бъде правилно разбрана само при четвърто посвещение. Когато той направи това, тогава може да каже: “Желанието повече не ме владее, аз съм свободен. Аз желая всичко и нищо. Аз живея и умирам, принасям себе си в жертва и отново се възраждам: идвам и си отивам по своя воля. Земята лежи под моите нозе и водите омиват моята форма. Огънят унищожава това, което ми препречва пътя и аз ставам повелител на Въздуха. Моите нозе преминаха през целия свят на формите. Сега всичко съществува за мен и аз, служителят на Цялото, *устоявам*” /persist/.

Изучете тези слова и отбележете колко силно се е обогатила вашата представа за идеалните изисквания към подготовката на белия маг.

Бих могъл и по-подробно да се спра на тази тема и да опиша множество други кватернери, но разгледаните дотук са достатъчни, за да се покаже какви видове разпознаване трябва да се опита да постигне стремящият се. Единственият кватернер, на който още ще обърне внимание е този, който се отнася до *виолетовите четири*, или до четирите типа енергии,

образуващи жизнените, или етерните тела на всички форми в природата. Тук отново ще видим три висши и един нисш, което винаги означава *три аспекта*, или принципа на божественото, и *формата*, чрез която тези три трябва да се манифестират. Духът, душата и тялото, а също и това, което се ражда от тяхното взаимодействие, изразяват същата идея, но под друг ъгъл. Помнете винаги, че от гледна точка на Реалността това, което наричаме плътно, осезаемо, обективно физическо тяло, е само една илюзия. Древните писания постоянно подчертават, че то не е принцип. Защо това е така? [550] Защото физическото тяло е само *привидност*, то е родено от съюза на трите висши, *то е четвъртото*, и тази привидност е илюзия, или фантазия на човшкия ум. Говоря не иносказателно, а излагам природен факт, който постепенно ще привлича вниманието на философите от двете полукълба. Както в Слънчевата система (макрокосмоса за микрокосмоса), така и в микрокосмоса винаги съществуват три висши плана, които въплъщават принципи и произвеждат някакъв динамичен замисъл, а така също и образуват четирите нива на етерното тяло както на Бога, така и на човека, ако ги разгледаме от позицията на така наречената енергийна, или физическа гледна точка. Тези четири плана се проектират като четири нива на етерното подразделение на физическия план, когато това се отнася до формирането на физическите тела на всички форми. Тези четири етерни тела, или тези четири степени на етерната субстанция образуват а точка. ената енергия или от физическа гледна точка, което се нарича *“истинна форма”* на всички материални обекти или феномени; те откликват на четирите висши типа духовна енергия, които обикновено наричаме божествени. Тази връзка между първичната троица и нейния план на сливане – от една страна, и нейната етерната проекция – от друга, присъства във всички форми в съответствие с типа доминиращи енергии. Във всяко от четирите природни царства присъстват всичките четири типа, но четвъртият етерен тип е изразен в по-голяма степен в минералното царство, отколкото в човешкото. Това, което съобщавам може да смути неопита, тъй като думите “енергия”, “динамичен замисъл”, “жизненост” и “етерна субстанция” твърде малко означават за начинаещия, но служат за индикация на това знание, което работникът на бялата магия трябва да постигне. Това може да се илюстрира със следния пример: Работейки в минералното царство (четвъртото природно царство от гледна точка на Бога и първото от гледна точка на времето и пространството), белият маг работи с четвъртия космически етер (будхическа енергетика), използвайки етера на четвъртата степен на своето собствено тяло в качеството му на препредаващ агент по-нататък към останалите три природни царства. [551] Една от тайните, за щастие все още неразкрита, е свързана с въпроса дали светло-виолетовият цвят е цвят на висшия или нисшия от четирите етера, и тя ще остане скрита още известно време.

Разглеждането на различните кватернери, които трябва да осмисли белият маг, и качествата, които той трябва да притежава преди да му бъде позволено да провежда магическа работа, довежда до следния въпрос: Съществува ли някаква базова формула или фраза, която да управлява магическата дейност?

Този въпрос, разбира се, е прекалено общ и неопределен, но докато човешкият ум не стане по-инклузивен, отколкото е сега, подобни въпроси постоянно ще възникват. Мога обаче да дам кратък отговор, съдържащ ключа към целия този процес. Ако бъде правилно разбран, той би могъл да повлияе върху метода на работа и върху мисловния живот на работника в бялата магия. Моят отговор е следният: *Потенциите предизвикват преципитация* /Potencies produce precipitation/. В тези три думи се заключава цялата история. Те обобщават историята на Твореца и историята на живота и околната среда на всяко човешко същество. Те отговарят за всичко, което е и което е в основата на Закона за Прераждането. Тези потенции се активизират от могъществото на мисълта, ето защо, обучавайки стремящите се да бъдат творци и учейки ги как да насочват и контролират собствената си съдба, Наставниците на расата започват с техния умствен аспект. Те акцентират върху това, което управлява потенциите; Те имат работа с това, което произвежда обективна форма, което е подготвено

от тях, енергизирано от тях и което осъществява замисъла на Мислителя.

Поради това мислителят е основният фактор, и в зависимост от изучаването на тези думи ще започне да ви става ясно какво се случва в света днес. [552] Тенденцията на съвременната цивилизация, независимо от всички свои грешки и заблуди, е насочена към създаване на *мислители*. Образованието, книгите, пътешествията под една или друга форма, откритията на науката и философията и този подтикващ вътрешен импулс, който наричаме религиозен, но който в действителност е стремеж към истината и нейната ментална верификация – всички тези фактори имат една цел – да създават мислители. В истинския мислител имаме зараждащ се творец, човек, който (в началото безсъзнателно, а после съзнателно) придобива могъществото да “преципитира”, или да предизвиква появата на обективни форми. Тези форми или съответстват на божествения Замисъл и План, и следователно придвижват делото на еволюцията напред, или биват оживотворени от личностно намерение, характеризиращо се със сепаратизъм и егоистична цел и съставляват по такъв начин част от работата на реакционните и материалните сили, които се отнасят към черната магия.

И тъй, отново имаме четирите:

Мислител,

Потенция,

Качеството на тази потенция,

Преципитация.

Преципитацията на мисъл-формите

Какво е това преципитация? Могат да се дадат множество определения; болшинството от тях, бидейки облечени в думи, загубват истинския си смисъл, но известна представа може да се даде в следните думи:

“Преципитацията – това е *съвкупност* от енергии, вградени по определен начин в дадената форма с цел да изразят идеята на творящия Мислител; съвкупност, композирана или характеризирана според природата на неговата мисъл и задържана в тази конкретна форма толкова дълго, колкото неговата мисъл остава динамична.”

Тези думи са опит да се опише символ от същата древна книга, или по-скоро компилация, на която се спряхме по-рано при обсъждането на Правило XIII. [553] Със сигурност може да се каже, че подобни, дошли от далечното минало символи служат, ако мога така да се изразя, като работни инструменти на Мислителите, направляващи нашата раова и планетарна еволюция. Този особен символ може да се опише по следния начин:

Сияещо слънце образува фон, в самия център на слънцето се вижда око; надолу и надясно от окото се излъчва енергия под формата на лъч светлина. Той е насочен навън, разширявайки се към края си и влиза във втори кръг, в който има кръст подобен на малтийски кръст. В центъра на кръста има друго око, а вътре в него се вижда

СвастикаПре_____, чиито рамене излизат от малтийския кръст. Най-долу на страницата със символа има изображение на четири геометрически фигури. За някои от тях споменава Е.П.Б. – тя ги е заела от същия този древен

чертеж. Те са добре известни, но рядко се използват от езотериците в творческата работа. Това са куб, петогоълна звезда, шестоъгълна звезда и осемстенен диамант, наложени един върху друг. По такъв начин те образуват основата на символа. Е.П.Б. споменава също така за точка, линия и окръжност, но те наред с триъгълника езотерически се отнасят до Божеството и проявената Вселена. По-късно тези форми също ще бъдат съотнесени към Бога и човека в екзотерически смисъл. Това обаче ще стане едва тогава, когато повсеместно бъдат признати истините на Безвременната Мъдрост.

Законите на мисълта всъщност са закони на творението, и цялата творческа работа протича на етерните нива. Те конституират практически втора формула. Творецът на Слънчевата система съсредоточава своето внимание върху работата, извършвана на така наречените висши планове на нашата система. Трите нисши плана, конституиращи космическия плътен физически план, по своята природа са преципитация. [554] Те са обективни, доколкото материята на вселената откликва *на*, или бива привлечена *от* потенцијата на четирите висши етерни вибрации. Тези вибрации на свой ред се мотивират, или повличат от динамическия импулс на божествената мисъл. Същият процес съществува и при човека. Веднага щом човек стане мислител и е в състояние да формулира своята мисъл, желае нейната манифестация и е способен да енергизира “посредством разпознаване” четирите етера, плътната физическа манифестация става неизбежна. Той ще привлече чрез своята праническа енергия – оцветена от високо или ниско желание и оживотворена от силата на неговата мисъл – такова количество откликваща материя от вселената, каквото му е необходимо, за да придаде на тялото неговата форма.

Повече по тази тема може да се намери в “Трактат за Космическия Огън”, а доколкото целта на дадените инструкции е да разгледа вътрешното развитие на стремящия се, няма да се заемам да развивам тези идеи, а само ще предскажа, че в близките петдесет години истинският смисъл на преципитацията ще привлече вниманието на учените. Би било добре изучаващите окултизъм внимателно да осмислят тази тема. Към тази тема може да се подходи по два начина. Може, преди всичко, да се изучи обективния свят, в който се намира индивидуалния стремящ се. Той трябва да осмисли факта, че неговото тяло на проявление преди всичко представлява преципитация, че то е резултат от могъществото на неговата мисъл и желание, а също и от “разпознаването” на четирите етера. Той трябва да разбере, че тази създадена от него форма ще съществува толкова дълго, колкото динамическата мощ на неговата мисъл успее да я удържи, и че тя ще се разсее тогава, когато той, окултно казано, “отклони погледа си”. Той също така трябва да разбере, че неговото обкръжение и заобикалящите го условия са резултат от груповата работа на съвкупност от мислители – групата, към която той принадлежи. Тази концепция може да се проследи назад, започвайки от семейната група до групите Его-та, които, бидейки тясно взаимосвързани, образуват група на висшето ниво на менталния план, и още по-нататък – до Седемте Главни Мислители на Вселената, Владиците на Седемте Лъча. Тези Седем на свой ред се активизират от Тримата Върховни Магически Работници – Проявената Троица. [555] А тази Троица, в своето си време, ще бъде разпозната като откликваща на мисълта на Единния Създател, Непроявения Логос.

Думата “разпознаване” /*recognition*/ е една от най-важните в езика на окултизма и в нея е скрит ключа към тайната на Битието. Тя е свързана с кармичната активност и от способността да се разпознава зависи дейността на Владиците на Времето и Пространството. Това е трудно да се изрази с обикновени термини, но може да се каже, че задачата на Самия Бог се заключава в това, че Той трябва да демонстрира тройно разпознаване:

Разпознаване на миналото, което по необходимост включва разпознаване на тази материя във вселената, която благодарение на минала асоциираност, е вече оцветена от Неговата Мисъл и Цел.

Разпознаване на четирите степени на живота, които също благодарение на минала асоциираност са способни да откликват на Неговата нова Мисъл, и следователно могат да провеждат Неговите Планове и да работят в сътрудничество с Него. Те подчиняват своите индивидуални стремежи на Единния Божествен План.

Разпознаване на задачите, съществуващи в Неговия Ум. Това на свой ред изисква едностранно фокусиране на крайната цел и стабилно фиксиране върху тази цел, независимо от всички трудности на творческата работа, и абстрахиране от могъществото на множеството божествени Мислителни, привлечани към него поради сходство на идеите.

Безполезно е да се опитвам да избягвам употребата на лични местоимения при описанието на символически картини. Ако учащият се схване, че опитът да се сведат космическите принципи и концепции до думи сам по себе си е абсурден и че единственото, което може да се направи е условно да се изобрази картината, то не ще има никаква вреда. [556] Картината обаче се променя в хода на еволюцията и картината от днешния ден с течение на времето ще се счита за не по-добра от безмислена детска драсканица. Тогава ще бъде представена нова картина – по-проста, по-хармонична и прекрасна, но след време и тя на свой ред ще престане да бъде адекватна.

Такова разпознаване, но в по-малък мащаб, определя дейността на Слънчевия Ангел, ангажиран с работата по въплъщението и проявлението върху физическия план. На него на свой ред му се налага да разпознава материята на трите плана на човешката експресия, вече обогатена от неговата вибрация благодарение на минала връзка; налага му се да разпознава групите животи, с които е бил свързан и с които отново трябва да работи. Накрая той трябва, в процеса на малките цикли въплъщени, устойчиво да поддържа своя замисъл /purpose/ и да следи, щото във всеки живот този замисъл да бъде довеждан до по-пълна манифестация и завършеност.

Работата на човешкото същество, стремящо се да стане творчески мислител също така изисква аналогично разпознаване. Неговата творческа работа ще има успех, ако той съумее да разпознае тенденцията на своя ум така, както тя се изявява чрез неговите сегашни интереси, тъй като тези интереси се коренят в миналото. Неговата работа ще бъде успешна, ако той съумее да разпознае вибрацията на тази група животи, в съответствие с мислите на които трябва да се разгръща неговата творческа работа, тъй като за разлика от божеството на Слънчевата система, той не е в състояние да работи сам. А и кой може да каже дали в тези величествени сфери на съществуване, в които нашето Божество играе своята роля, То е по-свободно от космически групови влияния, отколкото човешкият индивидуум от въздействията на импулсите на своето обкръжение? Човек също така трябва да разпознава замисъла, заради който той счита за нужно да построи мисъл-форма и трябва да удържи този замисъл стабилно и без да отслабва вниманието си в течение на целия период на обективност. Ние наричаме това *едностранност на вниманието* и подобна творческа работа засега е една от неразпознатите цели на медитативния процес. Досега акцентът се е поставял върху постигането на фокусирано внимание, и (след като то е постигнато) на необходимостта да се встъпи в контакт с душата, с духовния мислител. [557] Бъдещите десетилетия обаче ще засвидетелстват появата на техники за съзидание. Когато душата, умът и мозъкът се обединят, и това обединение се постига с лекота, ще бъдат дадени по-нататъшни инструкции в творческото изкуство. Медитацията – това е първият базов урок, който се дава когато човек достигне способността да функционира на менталния план.

В протекание на великия цикъл колела на прераждания “идеята на Слънчевия Ангел стига до пълна конкретизация” (*Трактат за Космическия Огън*, стр.1024). Всеки следващ живот вижда първоначалния замисъл все по-ясно и по-ясно, а времето буквално е продължителността /length/ на мисълта. Същата базисна истина лежи и в основата на творенето на всички форми на физическия план, независимо дали става дума за мисъл-

форма, възплъщаваща настойчиво човешко желание за егоистическо притежаване, или за мисъл-форма на това, което наричаме група или организация, оживотворявана от безкористна цел и възплъщаваща някакъв начин за помощ на човечеството от страна на някой ученик. Стремешът да се окаже помощ лежи в основата на груповата работа, ако групата се разглежда като същност. Ако групата можеше да оцени могъществото на този факт и да “разпознае” своята благоприятна възможност, то тя, благодарение на еднонаочения стремеж към целта и фокусираното внимание към духовната задача, би могла действително да се посвети на делото на служенето. Призовавам всички четящи тези редове да се прерориентират и да разпознаят съществуващата у тях благоприятна възможност и да обединят своите усилия в полза на света.

Тук е уместно да се приведат няколко доста елементарни изисквания, необходими за проявлението на индивидуалния или груповия духовен замисъл. Те могат да се обобщят в следните думи:

Мощ;

Отстраненост;

Отсъствие на критицизъм. [558]

Колко често поради ежедневната употреба се принизява истинският смисъл и езотерическата ценност на простите думи!

Позволете ми да изложа няколко съображения за всяка от тях относно употребата им в работата на бялата магия.

Мощта зависи от два фактора:

а) чистотата на целта;

б) отсъствието на препятствия.

Учащите се биха се удивили, ако можеха да видят своите мотиви такива, каквито ги виждаме ние, които провеждаме работата от субективната страна на съществуването. Мотивите са най различни. Чистият мотив се среща най-рядко, и там, където го има, винаги е налице успех и постижение. Чистият мотив може да бъде изключително егоистичен и личностен, или безкористен и духовен; що се отнася до стремящия се, то неговият мотив се намира между тези две крайности. А могъществото съответства на искреността на намерението и чистотата на замисъла.

Учителят на Учителите е казал: “Ако твоето око е чисто, то и цялото ти тяло ще бъде изпълнено със светлина”. Тези произнесени от Него думи ни дават принципа, лежащ в основата на цялата творческа работа и ние можем да свържем идеята, която Той е облякъл в думи, със символа, описан по-рано в този *Трактат. Сила, светлина, жизненост и проявление!* Тази е вярната последователност.

Затова е понятно защо проявената единица, човекът, се призовава към активност в своите търсения и култивиране на своя стремеж. Когато неговата устременост стане достатъчно силна, той ще бъде призван да се научи “устойчиво да държи ума си в светлина”. Когато се научи да прави това, той ще придобие сила и онова чисто око, което ще разкрие славата на вътрешната божественост. Но докато не е преминал през този процес на развитие не бива да му се поверява сила. Последователността е следната: индивидуалният стремящ се започва в

някаква степен да проявява замисъла на душата в своя живот на физическия план. Той трансформира желанието в устременост, и тази устременост е жизнено важна и истинската трансфо_____. [559] Той постига значението на светлината. Когато овладее техниката на медитацията (а с това се занимават определени сега съществуващи школи), той може да продължи да овладява силата, тъй като вече се е научил да функционира като божествен Мислител. Сега вече той е сътрудник и е в контакт с Божествения Замисъл.

Както е известно на всички учащи се, препятствията са безброй. Трудностите и пречките са навсякъде. Чистотата на замисъла понякога може да се постига във високи моменти, но тя не присъства постоянно. Съществуват препятствия, обусловени от физическата природа, наследствеността, обкръжението, характера, времето и обстоятелствата, световната и индивидуалната карма. Какво да се прави в такъв случай? Мога да кажа само едно, а именно: *упорствайте*. Провалът никога не попречва на успеха. Трудностите развиват устойчивостта на душата. Тайната ж. _____ на успеха е винаги да устояваш и да бъдеш безличностен.

Второто изискване е *отстраненост /detachment/*. Работникът в бялата магия трябва, доколкото е в състояние, да бъде свободен от отъждествяване с това, което е създал или се опитва да създаде. Задачата на стремящите се се заключава в това да култивират позицията на безмълвен наблюдател, като искам да подчертая думата *безмълвен*. Много истинска магическа работа е отишла на вятъра заради неумението на работника и строителя в материята да пази мълчание. С необмислена реч и излишно говорене той убива това, което се опитва да създаде; децата на неговата мисъл са мъртвородени. Всички работещи в полето на света трябва да осъзнаят нуждата от безмълвна устременост, и работата, стояща пред четящите тези инструкции се заключава в това да култивират отстраненост. Това е ментална отстраненост, позволяваща на мислителя винаги да пребивава във “високото тайно място”, за да може от този център на мир и покой свободно и ефективно да провежда работата, с която се е захванал. Той работи в света на хората, той обича, поддържа и служи; той не обръща внимание на своите личностни симпатии и антипатии, на своите предубеждения и привързаности; [560] той стои като монумент на силата, подобен е на силна ръка, помагаща в тъмнината на всички, до които се докосне. Култивирането на личностна отстраненост и едновременно с това на духовна преданост подкопава самите корени на човешкия живот, но въздава хилядократно за всичко, което е отсечено.

Много е писано относно привързаността и необходимостта да се развива отстраненост. Мога ли да помоля учащите се, предвид сегашната неотложна необходимост, да престанат да четат и размишляват за нея, а да започнат да я практикуват и изявяват.

Отсъствието на критицизъм е третата препоръка. Какво бих могъл да кажа за това? Защо то се счита за толкова съществено? Защото критицизмът (анализът и произтичащият от това сепаратизъм) е характерна черта на менталните типове хора, а също така и на всички координирани личности. Защото критицизмът е важен фактор за активизиране на менталната и емоционалната субстанция, и по такъв начин твърде силно въздейства на мозъчните клетки, предизвиквайки поток от думи. Защото внезапният пристъп на критикуваща мисъл е в състояние да галванизира и да предизвика могъща координираност на цялата личност, но съвсем не тази, която трябва, и възможно с катастрофален резултат. По такъв начин критицизмът, бидейки свойство на нисшия ум, може да ж.

_____ уязвява и ранява, и никой не е в състояние да се придвижи по Пътя, докато все още е способен да нанася рани и преднамерено да причинява болка. Защото работата на бялата магия и въплъщаването на йерархическия замисъл не могат да се разгърнат поради разногласията, възникващи между неопитните работници. Моментът на сегашната благоприятна възможност не е време за взаимен критицизъм. Работниците си пречат един на друг и на самата работа.

В настояще време аз съм проникнат от чувство за неотложност. Призовавам всички, които четат тези инструкции, да забравят своите симпатии и антипатии и да не обръщат внимание на личностните разногласия, които неизбежно съществуват у тях, както и у всички работещи на физическия план като личности. [561] Призовавам работниците да помнят, че живеем във време на благоприятна възможност и че то има определена продължителност. Сегашната благоприятна възможност няма да продължава вечно. Дребнавите човешки търкания, неспособността да се разбират едни други, дребните прегрешения, коренящи се в личността, амбициите и илюзиите – всичко това трябва да изчезне. Ако работниците практикуват отстраненост, знаейки, че Законът действа и Божествените замисли трябва да достигнат своята завършеност, и ако те се научат никога да не критикуват нито с мисъл, нито със слово, то спасението на света ще настъпи бързо и ще бъде възвестена Новата Ера на Любовта и Просветлеността.

ПРАВИЛО ЧЕТИРИНАДЕСЕТО

Звукът се усилва. Настъпва опасен момент за смелата душа. Водите не са навредили на белия творец и вече не могат нито да го потопят, нито да го намокрят. Сега го заплашва опасността от горещина и огън, макар димът да е едва забележим. Нека магът отново, след цикъла на покой, призове Слънчевия Ангел.

The sound swells out. The hour of danger to the soul courageous draweth near. The waters have not hurt the white creator and naught could drown nor drench him. Danger from fire and flame menaces now, and dimly yet the rising smoke is seen. Let him again, after the cycle of peace, call on the solar Angel.

Звук нараства. Приближава опасный момент для смелой души. Воды не навредили белому творцу и уже не могут ни утопить, ни промочить его. Теперь ему угрожает опасность от огня и жара, хотя поднимающийся дым пока едва виден. Пусть маг снова, после цикла покоя, призовет Солнечного Ангела.

- **Центрове и прана**
- **Употребата на ръцете**
- **Прокарването на Пътя**
- **Пробуждането на центрoвете**

Центрове и прана

Колкото повече се приближава магът в своята работа към физическия план, с толкова по-големи трудности се сблъсква, независимо дали става дума за Слънчевия Ангел, ангажиран в магическата работа по проявлението, или за опитния работник на Плана. Това е така поради две причини:

Автоматическият отклик на плътната физическа материя към субстанцията, като винаги трябва да се помни, че субстанцията е сила.

Опасностите, присъщи на работата с огньовете, или с праните на Вселената. Именно с тях се занимава Правило XIV.

Даденото Правило може да се интерпретира по много начини. Може да се изучи работата на Слънчевия Ангел, когато той се приближава към плътния физически план, за да приеме въпълщение, стигайки по такъв начин до критичен момент в своята творческа работа, когато неговата троична обвивка трябва задължително да направи контакт с материалния аспект. Това е стадият, когато, изразявайки истината с окултни термини, обвивката буквално се призовава да се “облече и да се разтвори в светлината на деня.” Духовният човек в началото се облича в ментална, или огнена обвивка. След това се облича във “водна мъгла”, както в древността са означавали великата илюзия. Този термин включва не само идеята за

притежание на астрално, или водно тяло, но и показва на ума въздействието, което това тяло започва да оказва на скрития Слънчев Ангел. Последният гледа през огъня и през мъглата и вижда изкривено отражение. [566] Той вижда *това*, което въвежда в заблуждение.

Освен обвивка от огън и мъгла, той се облича и във външна тъкан от плътно преплетени силови потоци. Те конституират неговото етерно, или жизнено тяло, подобно на паежина или мрежа от десетки хиляди енергийни нади, преплетени и образуващи в определени области на това енергийно тяло различни силови фокусни точки, от които най-важни са седем центъра. Но такива фокуси има още много.

След като Слънчевият Ангел е облякъл всичко това, настъпва заключителният стадий, когато слънчевият огън и огънят от триенето трябва да влязат в контакт с “трите най-древни огъня”. Това са огньовете на плътната обективна физическа материя, или тези материални енергийни единици, които обикновено обхващаме в думите “газообразно, течено и твърдо” – фраза безмислена и полезна само дотолкова, доколкото показва диференциация. Тези три древни огъня представляват аспекти на огъня на триенето.

И сега настъпва опасен момент за смелата душа. Това е моментът, когато душата трябва да съедини в едно етерното тяло и газообразната обвивка, явяваща се висш аспект на плътната физическа обвивка, инструмент на материалното органическо проявление.

Това Правило може да се изучи и от гледна точка на посветения, който се учи да управлява силите, и който с могъществото на своето мислене е съумял да създаде мисъл-форма. Той е облякъл тази мисъл-форма в астрална обвивка, или обвивка на желанието, съзнателно я е оживотворил със своята енергия и сега се старее да я въведе в обективно съществуване и да я изпрати да изпълни неговия замисъл и неговото намерение. На този стадий винаги настъпва критичен момент. Сега вибриращата субективна форма трябва да привлече към себе си този материал, който ще я облече в плътната материя на физическия план. [567] Този факт трябва да се помни, независимо от това какво магът се опитва да въведе в обективност. В еднаква степен това се отнася и към създаването на организация, група или общество; то може да се отнася и до материализация на пари или за възплъщение, или екстернализация на идея. На този завършващ стадий настъпва *опасният момент* за мага. Достига се точка на тънко различаване и сега магът трябва да действа внимателно. Много добри планове не могат да достигнат реализация и причината за това се намира именно на този стадий. Планът, преди всичко, е идея, спусната във времето и пространството, за да придобие форма и да реализира своето предназначение. Много планове не се осъществяват, защото техният създател, или творческият ум, от който те произлизат, не разбира този критичен период. Тук е необходимо да се регулират силите така, че в работата да не се задейства нито повече, нито по-малко енергия. Ако се освободи прекалено много енергия чрез жизненото тяло, то ще се възпламени в момента, когато газообразната енергия на плътния физически план навлезе в контакт със жизнената етерна енергия. При това ще бъде разрушена и зародишната форма. Ако енергията е недостатъчна или не достига настойчиво внимание, ако мисълта на мага се колебае, тогава идеята загива, тогава младенецът е мъртвороден и нищо не се проявява обективно. Това има буквално съответствие на физическия план. Много младенци се раждат мъртви именно поради същата причина, а именно, че Слънчевият Ангел се колебае в своето намерение и е недостатъчно заинтересован. Много прекрасни идеи също не могат да се материализират или да придобият стабилно, живо съществуване в “светлината на деня”, тъй като не им достига енергия, за да запалят искрата на живия огън, който трябва винаги да гори в центъра на всяка форма. И тъй, опасността е двойка:

1. Опасност от разрушение от огън вследствие на прекален приток на енергия и прекалено интензивно преследване на целта. [568]
2. Опасност от смърт поради недостиг на жизненост, и поради това, че “насоченото

внимание” на мага няма адекватна сила и продължителност, за да извика формата към съществуване. Според окултния закон *енергията следва мисълта*.

Можем да изучим настоящото Правило и от гледна точка на стремящия се, обучаващ се да работи с енергии и със силите на природата, изучаващ природата и предназначението на жизненото тяло и притежаващ способността да контролира жизнените огньове, или праната на своята собствена малка система. Мисля, че за нашата конкретна цел именно такава разглеждане ще окаже максимална полза. Дадените инструкции са предназначени за онези, които определено се стремят да застанат на пътя на *освобождението от форма* и се опитват да се подготвят за съвместна работа с Великата Бяла Ложа. Те се обучават на първите крачки в магическата работа, и поради това познаването за огньовете и енергиите, с които им предстои да работят, има първостепенно значение за тях. И така, ще ограничим нашето внимание до тази фаза от великата работа и няма да се занимаваме нито с работата на душата, приемаща въплъщение и проявяваща се обективно посредством формата, нито с работата на посветените, действащи като творящи магове под въздействието на груповия импулс и благодарение на интелектуалното разбиране на еволюционния план. Тези инструкции са предназначени за практическо използване, а също и за излагане на учението за тези учащи се, които умеят да четат между редовете и които развиват способността да разпознават езотерическия смисъл скрит зад външните завеси и екзотерически форми.

Сега ще преминем към разглеждането на праната и бих искал да цитирам няколко абзаца от “*Светлината на Душата*”, в които е дадено нейното описание. В Книга III, Сутра 39 е казано, че имаме пет аспекта на праната, функционираща посредством етерното, или жизненото тяло, и конституираща по такъв начин цялото това тяло. [569]

“Праната е петмерна в своята манифестация и по такъв начин съответства на петте състояния на ума, т.е. на петия принцип и на петте модификации на този мисловен принцип. В Слънчевата система праната се проявява като петте велики енергийни състояния, които наричаме *планове*, посредници на съзнанието... Петте диференциации на праната в човешкото тяло са следните:

Прана, простираща се от областта на носа до сърцето и имаща специално отношение към устата и речта, сърцето и белите дробове.

Самана, простираща се от областта на сърцето до слънчевия сплит; тя има отношение към храната и храненето на тялото с храна и вода и има специално отношение към стомаха.

Апана контролира областта от слънчевия сплит до стъпалата и има отношение към органите за размножение и отделяне.

Упана се намира между носа и темето; тя има отношение към мозъка, носа и очите и при правилен контрол осъществява координацията на жизнените флуиди и правилното им насочване.

Виана е термин, с който се обозначава общият сбор пранична енергия, равномерно разпределена по цялото тяло. Нейни инструменти са хилядите нади, или нерви, разположени в тялото, а също и кръвоносните съдове – вените и артериите.” (стр 329 – 330).

“Етерното тяло е силата, или жизненото тяло, и то пронизва всяка частица от плътния проводник. То е основата, истинската субстанция на физическото тяло. Съобразно това каква е природата на силата, оживяваща етерното тяло и каква е активността на тази сила в етерното тяло, а също и степента на оживеност или вялост на най-важните негови части

(центровете по гръбнака), такава ще бъде и активността на физическото тяло. Аналогично и символически, съобразно това каква е пълноценността на дихателната система, каква е способността ѝ да окислява и пречиства кръвта, такава ще е и здравето или пълноценността на работата на органите, на плътното физическо тяло”. (стр. 218 –219). [570]

На същите страници се твърди, че силите, формиращи жизненото тяло, или различните прани, от които то е конструирано, се еманират от:

а) планетарната аура. В този случай тя е планетарна прана, и поради това е свързана със слезката и здравето на физическото тяло.

б) от астралния свят чрез астралното тяло. В този случай тя е чисто *камическа* сила, сила на желанието, и въздейства основно на центровете, разположени под диафрагмата.

в) от Универсалния Ум, или *манастическа* сила. Това преди всичко е силата на мисълта, преминаваща през гърловия център.

г) от самото Его, стимулирайки по такъв начин центровете в главата и сърдечния център. (стр. 220).

Четем също така, че

“повечето хора получават сила единствено от физическия и от астралния планове, но учениците получават сила също и от менталното и егоическото ниво”.

И накрая четем:

“Би било полезно учащите се да осъзнае, че правилният контрол на праната включва признаването на факта, че енергията е пълната сума на съществуването и проявлението, и че трите нисши тела са енергийни тела, всяко от които формира проводник за по-високия тип енергия, като също така е и предавател на енергията на своя план. Енергиите на нисшия човек са енергиите на Третия аспект, Светия Дух, или аспекта на Брама. Енергията на духовния човек е енергията на Втория аспект, Христовата сила или будхи. Целта на еволюцията в човешкото семейство се заключава в пълната манифестация на Христовата сила, принципа будхи върху физическия план, чрез използването на нисшата тройствена обвивка”. (стр. 227).

Това дава обща визия за предмета на нашето обсъждане и ни показва основните факти, на които трябва да се основава цялото ни мислене. Поради това при изучаването на гореизложеното е очевидно, че стремящият се трябва да направи три неща: [571]

Първо, трябва да изучи природата на енергията, или праната, която е привела неговото магическо творение – физическото тяло – в манифестация и го поддържа в такова състояние, че стремящият се е способен или *не е* способен бързо да изпълнява духовната задача на своята душа. Този урок включва:

1. Придобиването на знания за силите, които доминират в неговия живот и които явно определят неговите действия. Той получава представа за това кои центрове на неговото етерно тяло са пробудени и кои дремят. Всичко това трябва да бъде осъзнато от стремящите се, преди те действително да могат да пристъпят към реална подготовка за ученичество;
2. Осъзнаването на връзката между силите на природата, които той е усвоил за собствена употреба и които конституират пълния сбор на неговите ментална, чувстваща и жизнена енергия, и същите тези сили, но съществуващи в света на природата и управляващи манифестацията на Макрокосмоса;
3. Обучението за работа по един интелигентен начин с тези енергии за постигането на три резултата:
  - а. Хармонично сътрудничество със собствения Слънчев Ангел, за да може слънчевата сила да наложи своя ритъм над лунните сили.
  - б. Интелигентен отклик към групата и присъединяването към Групата Световни Служители, които, благодарение на могъществото на своето мислене постоянно насочват силите на природата, водейки по такъв начин цялото сътворено тяло напред, към изпълнението на божественото намерение.
  - в. Формирането върху физическия план на личности, адекватни на своята творческа задача и пригодни за такива инициирани от ума видове дейности, които ще им позволяват успешно да насочват работата на направляващите агенти. [572]

Второ, да се научи да живее като душа и, следователно, да се освободи от отъждествяване с телесната природа. Това предполага три момента:

1. Умение съзнанието да се изтегля в главата, за да може от това високо място да се насочва живота на личностното “аз”;
2. Способност да се провеждат през различните центрове на тялото вселенските сили и енергии, необходими за световната работа. Това трябва да може да се прави съзнателно, осъзнавайки напълно източника, от който идват, видът на тяхната активност и целта, заради която те трябва да бъдат използвани. Тук влиза и разбирането за това коя сила с кой център е свързана. Това включва също и необходимостта да се развият центрите, да се активизират и хармонизират в общ ритъм;
3. Придобиване в резултат на всички тези постижения на способност да се работи по своя воля и посредством кой да е център. Това е възможно само ако душата е станала “Господарят, седящ на трона между веждите” и ако огънят Кундалини е бил, както окултно се казва, издигнат. Този огън трябва да премине по гръбначния стълб, прогаряйки си път /burn its way/ през етерните прегради, разделящи центрите един от друг по “*Златния Жезъл на Могъществото*”.

Трето, да се научи да наблюдава въздействието върху другите на енергиите, които той може да изразява посредством своята личност, или ако е посветен, и следователно опитен работник на Плана, да има привилегията да ги използва и препредава. [57] **Слънчев Ангел** **сътрудничество със собствения СЗ**

Посредством внимателно изучаване на влиянието, което оказва върху своите събратя. Живеейки, мислейки, разговаряйки и действайки сред тях, той си изяснява природата на този тип сила, която се излива чрез него. По такъв начин той може да достигне до разбирането за нейния *тип, качество, мощ и скорост*. Тези четири думи изискват размишление и

разяснение.

А. *Типът* сила, използван от стремящия се, е индикатор за излъчващия източник, а неговото изучаване ще му даде представа за тази Същност, от която тя се излъчва. Това знание ще даде отговор на въпроса по линията на каква енергия постъпва тази сила и към кой Лъч се отнася. Внимателното проучване на този аспект от работата скоро ще даде отговор на стремящия се относно:

Плана, на който работи той самия;

Природата на неговия егоически и личностен лъч; само посветен от трета степен е способен да разпознае своя монадически Лъч;

Конкретната татва, която може да бъде задействана;

Центъра, чрез който тя препредава тази сила.

И тъй очевидно е, че изучаването на типовете енергии има практическа полза и не оставя незасегната нито една част от природата на стремящия се. Замислете се за уроците, които може да усвои човек, насочващ енергията към, да речем, разговор за изследване на Вътрешния Повелител, и след всички приказвания или въвличености в ежедневната суета, да си зададе въпроса: “Какъв тип енергии използвах днес в своята реч? Каква сила използвах при общуването си с околните?”. Ще опитам да илюстрирам този момент и да изясня това, което твърде често се счита за непонятно и трудно. Нека учащият се се запита имал ли е умствена настройка, дали думите, произнесени по някакъв конкретен повод са предизвикани от желание да наложи на слушателя своята воля. [574] Налагането на собствената воля може да бъде както правилно, така и неправилно. Ако то е правилно, това означава, че той говори под въздействие на импулса на своята духовна воля и че неговите слова съответстват на замисъла и намерението на душата и са мотивирани от любов, и следователно са конструктивни, помагачи и изцеляващи. Неговата позиция – това е позиция на отстраненост и у него няма желание да подчини ума на своя събрат. Но ако неговата реч е предизвикана от своеволие и желание да наложи своите идеи на другите, за да блесне пред тях или да ги насили да се съгласят с неговите доводи, то тогава неговият метод е разрушителен, подтискащ и агресивен, предизвикващ спорове, насилнически, груб или дразнещ – в зависимост от тенденциите и склонностите на неговата личност. Това указва за правилното или неправилното използване на силите на Първи Лъч.

Ако типът сила, която той проявява се отнася към Втори Лъч, то тогава може да се проведе аналогичен анализ. Тогава той открива, че неговите действия са основани или на чувството за групова любов, стремеж за служене и състрадание, или пък на егоистичен стремеж да бъде харесван, на сантименталност и привързаност. Неговите думи ще бъдат индикатор за това, ако той внимателно ги изследва. Ако той използва силата на Трети Лъч по личностен начин, то тогава той не е искрен в своите аргументи, манипулативен е в своите отношения със събратята си или се намесва в чужди дела, проявявайки разгорещена активност в света, опитвайки се да управлява живота на другите хора. Ако той е истински ученик и стремящ се, то тогава той работи с Плана и употребява силата на Трети Лъч за възплъщения, основани на любящата цел на духовната Реалност. Той ще бъде ангажиран и активен, неговите думи ще носят истина и ще помагат на другите, тъй като са безпристрастни и правдиви. [575]

Използването на ръцете

При обсъждането на методите за управление на силата би било полезно да се даде известна информация относно използването на ръцете в тази работа. Един от учителите е казал: “Само с въоръжена ръка, готова да победи или загине, съвременният мистик може да се надява да постигне своята цел.” Бих искал да кажа няколко думи за ръцете, тъй като в тези думи е скрит по-голям окултен смисъл, отколкото се вижда на пръв поглед.

В една от древните книги за наставления на учениците има такива думи:

“Въоръжената ръка е празна ръка, тя защитава своя стопанин от нападките на неговите врагове. Тази ръка е свободна от четирите символични злини: златото, похотта, агресивността и съблазънта.”

Тези думи са от първостепенна важност и е добре накратко да се изучат типовете и качествата на ръцете, характерни за учениците. Във всички видове езотерическо обучение ръцете играят огромна роля, поради четири причини:

Те са символ за притежание;

Те са център на сила;

Те боравят с мечата;

При безкористно приложение те са:

а) инструменти за лечителство;

б) агенти, с чиято помощ се превъртат някои ключове.

Ако гледаме на ръцете като на *символи за притежание*, трябва да помним, че при средния човек те се използват за “сграбчване и задържане”, за придобиване на онова, което човек иска за себе си, за удовлетворяване на неговото егоистическо желание. При духовния човек ръцете са все още символ на притежанието, но той взима само това, което е необходимо на групата, след което връща придобитото. [576] Посветеният не задържа нищо за себе си; спасителят на расата може да ползва всичко, което се пази в божествените хранилища, но не за себе си, а за тези, на които се опитва да помогне.

Като *центрове на силата* ръцете играят изключително важна, но засега все още слабо позната роля. Окултен факт е, че ръцете на ученика (след като той се е научил да придобива, обезпечавайки безкористна групово работна) стават предаватели на духовни енергии. “Ръкополагането” не е празна фраза и не се отнася единствено до действията на духовенството от някоя определена конфесия. Окултното полагане на ръце може да бъде изучено в четири аспекта:

1. *В лечителството.* В този случай протичащата през ръцете сила постъпва от два източника, преминавайки през два етерни центъра: този на слезката и сърдечния.

2. *При стимулация на някой център.* Прилаганата в този случай енергия постъпва от центъра в основата на гръбнака и гърловия център и трябва да бъде съпроводена със съответните думи.

3. *В работата по съединяването със собственото Его.* Използваната в този случай сила трябва да бъде получена от три етерни центъра: Центъра на слънчевия сплит, Сърдечния център и Центъра между веждите.

4. *В груповата работа.* В този случай се прилагат енергии, еманирани от Егото посредством Центъра в главата, Гърловия център и Центъра в основата на гръбнака.

По тъкъв начин става очевидно, че Науката за Ръцете е твърде реална и че ученикът трябва да изучи природата на силите в различните центрове, да се научи да предава и обединява тези сили, а след това, посредством волеви акт, да се научи да ги извежда навън през чакрите на ръцете. Ръцете извършват своята работа или директно, т.е. изпускаяки равномерен, предварително композиран от различни енергии поток, или индиректно, или манипулативно. [577] Благодарение на знаенето на Закона ученикът може не само да използва потока, протичащ през центровете на неговото собствено тяло, но също така е способен и да го съедини с намиращите се в обкръжаващата го среда планетарни или космически потоци. Това често безсъзнателно извършват ораторите, когато магнетически си помагат с ръце; в този случай ясновиждащите могат да наблюдават удивителни ефекти. Ако такава работа се извършва съзнателно, то към способностите на всеки чела се прибавя изключително мощен фактор.

В тази връзка трябва да се помни, че даденият предмет е изключително сложен и че някои лъчеви сили протичат по посоката на по-слабото съпротивление отляво надясно, а други – отляво наляво. Някои центрове предават своите енергии чрез дясната ръка, а други – чрез лявата. Поради това са нужни обширни познания, за да се работи научно.

Нямам време да разгледам в подробности значението на *ръцете, владеещи меча*; ще подчертая само, че като символ мечът означава много:

1. *Двуострият меч* е символ на тази различаваща способност, която разсича до корен битието на чела, отделяйки реалното и истинското от лъжливото и преходното. Владее го Егото на менталния план и за него се говори като за “Меча от студено-синя стомана”.
2. *Мечът на самоотречението*, или тази двуостра секира, с която чела доброволно отсича всичко, което, както той счита, може евентуално да му попречи да постигне целта. Този меч се прилага преди всичко по отношение на неща от физическия план.
3. *Мечът на Духа* е онова оръжие, с което, държейки го в ръцете си, ученикът разсича пред очите на групата, на която служи, препятствията, стоящи на пътя на груповия прогрес. С този Меч безопасно действат единствено тези, които са обучили своите ръце при боравенето си с другите мечове, а в ръцете на посветения той е фактор с огромна мощ.

В “*Древния Коментар*”, на който често се позоваваме, се казва:

“Мечът е нужен за препредаване на огъня. Когато силата на вътрешния човек се съедини с енергията, препредавана от чакрите на дланта, тя преминава по проблясващото острие и се слива с Единния, Който е ВСИЧКО. Така се изпълнява Плана.”

Тук може да се добави, че по този начин енергията на единицата увеличава силата си от голямото Цяло.

В окултните книги, а също и в “*Тайната Доктрина*” се казва, че всички посветени трябва да бъдат *лечители*, и че следователно всички посветени използват дланите на ръцете си в лечителската работа. И поради това само тези, които са овладели меча, смеят да оставят меча и да застанат с празни ръце, вдигнати за благословия. Само “въоръжената ръка” може безопасно да се използва в работата по спасението; само тези, които “със сила са взели

Царството Небесно” и които са окултно известни като “Яростните /Violent Ones/”, могат да използват небесното достойние в работата по лечителството. Това трябва внимателно да се усвои. Истинска лечителска сила може да протича само през този, който в някаква степен – или директно (по правото на посветения или напредналия ученик), или косвено (бидейки използван на вътрешната страна от някой адепт или напреднал лечител) – е свързан с Йерархията. На човек му е необходимо да знае своя статус, преди да може правилно да лекува. Това не се отнася до онези лечители, които са безсъзнателни работници – мощни преподаватели на прана или слънчева виталност. Техните имена са безчет, те вършат много добро, дори и понякога предаваната от тях енергия да отива за неправилна стимулация.

Що се отнася до *употребата на ръцете за превъртането на ключа*, ще дам само един намек. Ръцете са способни да превъртят ключа във вратата на посвещението само тогава, когато е изучено “изкуството на центровете”, усвоено е значението на ръцете в служенето и когато ръцете са овладяли мечовете и са усвоени четирите положения на ръцете при груповото служене. [579] Затова изследвайте типовете сили, които обикновено проявявате; изяснете си в съответствие с кой аспект на лъчевата енергия те се проявяват и така ще постигнете истинско познание за себе си и за своите вътрешни способности, а също и ще определите какви типове енергии не ви достигат и как може правилно да разширите своята подготовка.

Б. *Качеството* на използваната сила неизбежно зависи от Лъча, от който тя е манира. Ще помолите да уточня разликата между тип и качество. Бих казал, че типът сила показва жизнения аспект, докато качеството показва аспекта на съзнанието, и те двете заедно са аспекти на тази цялост, или същество, което е въплъщението на Лъча. Типът сила се проявява главно посредством това, което следва да се нарече *динамическа насоченост*, чрез нейната способност да произвежда резултати. Тя, естествено, трябва да се съпровожда с правилно качество и изкусно действие. Качеството се изразява чрез способността за привличане. Качеството съдържа в себе си повече от магнетическия аспект, отколкото типът. Учащият се може да познае качеството на използваната от него сила наблюдавайки какво той привлича към себе си – това се отнася както до обстоятелства и хора, така и до реакциите на хората към това, което учащият се върши или говори. В типът преобладава аспекта на волята; в качеството преди всичко се открива аспектът на желанието. Дълбоко вярно е, че формите на живот, които човек привлича като магнит към себе си, съответстват на неговите желания.

В. *Мощта* на конкретната сила ни довежда отново до правилото, което вече изучихме, тъй като съдържа в себе си фактор на истинска настойчивост, а ние вече се убедихме, че жизненото функциониране, активността на всяка форма, зависят от това доколко настойчиво създателят съсредоточава вниманието си върху нея. [580] Енергията може да се насочва или динамически, или постоянно, и резултатите от двата метода на прилагане на енергията се различават. Едни се използват предимно при работата по разрушението – това е динамическият метод. Съществуват например определени думи на силата, които, когато ги употребяват Творческите Разрушители, довеждат до разрушаване на форми. Към тях обаче стремящите се нямат отношение. Тяхната най-важна работа е да си изяснят значението на настойчивостта и мощта. Това е буквално *настойчивост* във времето, а *мощта* – това е преди всичко способността да се упорства, да се издържа до край, да се стои твърдо и неизменно да се върви напред. Затова изучете сами най-внимателно динамическите типове, магнетическото качество и настойчивата мощ на тези сили, които конституират вашата подготвеност. Когато сте способни да действате – разрушително или конструктивно, егоистично или безкористно, в съгласие с Универсалния План или с егоистичния план – тогава вие работите съзнателно и с познание вървите по левия или десния път.

Г. *Скоростта* на използваната сила зависи от предходните три фактора. Скоростта в този контекст няма отношение към времето, макар, че е трудно да се подбере друга дума, вместо скорост. Тя се отнася към света на следствията, еманиращи от света на причините. Също така тя има отношение и към истината, тъй като колкото по-правилен е импулсът и по-ясно разбирането на субективната цел, толкова по-скоро следва правилна насоченост и силово въздействие. Може би по-правилно е думата “скорост” да бъде преведена като “*правилна насоченост*”, тъй като там, където съществува правилна насоченост, вярна ориентация, точно разбиране на замисъла и разпознаване на типа изисквана сила, незабавно се появява резултат. Когато душата схване желаното качество и придобие мощта на Безвременния и упорството на Онзи, Който Е от самото начало, процесът на експресия на силата и връзката между причина и следствие възникват спонтанно и едновременно, а не последователно. [581] Това едва ли е понятно за тези, които все още не притежават съзнание за вечното Сега. Такъв спонтанен и моментален резултат обаче е ключът към цялата магическа работа, и в тези четири думи – *тип, качество, мощ и скорост* – е предадена същността на работата на Белия Маг. Нямам право да кажа повече, не ми е разрешено да говоря по-ясно. Засега все още малцина са готови да станат бели магове и твърде малко са онези (може би за щастие), у които вече са пробудени всичките седем центъра, и по такъв начин са в състояние да работят свободно на седемте плана със седемте типа на седемте лъчеви енергии.

Бих искал да подчертая, че тези четири аспекта на енергията стремящият се може да изучи върху своята собствена природа. На физическия план, разбира се, той *в нещо* е иницираща причина, и когато работи с тези енергии те предизвикват отклик и реакция у тези, които усещат тяхното въздействие и демонстрират резултатите от това въздействие. По такъв начин става очевидно, че работим и живеем в свят на сили, не е ли така? На нас не са ни нужни далечни места или особени условия, за да живеем, учим и работим, тъй като навсякъде пребиваваме в свят на сили и енергии; самите ние се състоим от силови и енергийни единици; ние, съзнавайки го или не, манипулираме силата през всичките двадесет и четири часа на денонощието. Полето на нашето окултно обучение – това е полето на света, света на нашите конкретни обстоятелства и на нашето обкръжение.

Прокарването на пътя

В хода на изучаването на Правило XIV се убедихме, че в магическата работа стремящият се е достигнал критична точка на обективността. Той се опитва да стане магически творец и да извърши три действия:

Да пресътвори своя инструмент, или механизма на контакт, за да може Слънчевият Ангел да има свой проводник, адекватен за експресия на Реалността. [582] Това включва, както отбелязахме, наличието на правилен тип, качество, мощ и скорост.

Да построи такива спомагателни форми за експресия във външния свят, посредством които възплъщаваната Енергия, протичаща чрез пресътворените обвивки, да може да послужи на света.

В първия случай стремящият се има работа със самия себе си, работейки вътре в собствената си сфера, учейки се по такъв начин да познава себе си, да се изменя и да препростроява своя формен аспект. Във втория случай той се учи да служи на расата и да конструира такива форми на експресия, които биха възплътели в себе си новите идеи, принципи и концепции, предназначени да насочват и ускоряват нашия расов прогрес.

Помнете, че никой не може да стане ученик – така, както го разбира Учителят – ако той не е *пионер*. Откликът на духовната истина, вдъхновяването от напредничавите идеи и вътрешното съгласие с истините на Новия Век не са достатъчни за ученичеството. Ако това бе достатъчно, класът на учениците щеше да бъде попълнен, а това за съжаление все още не е така. Именно способността да се осъзнава това, което предстои да осъзнае човечеството, характеризира стремящия се, стоящ на прага на приемането в ученичество; именно отработената в суровите изпитания на вътрешния опит способност да *вижда непосредствено* и да схваща онези концепции, в които умът по необходимост облича възприеманото, дава на човек правото да стане признат работник на Плана (признат от Великите, дори и ако не е признат от света); именно постигането на подобна духовна ориентация, поддържана трайно и устойчиво при каквото и да било външно вълнение в живота на физическия план, показва на Тези, Които наблюдават и подбират работниците, че на този човек може да му се довери някакъв малък аспект от Тяхната работа; [583] именно способността да се поставя в подчинено положение собственото нисше аз и несъобразяването с него в работата по служенето под влияние на импулса на душата въздига човека от редовете на устремените мистици в редовете на практическите, макар и мистически мислещи окултисти.

Ние сме се заели с интензивна практическа работа; тази работа все повече и повече ангажира времето и вниманието на човека, дори цялата му мисъл, като го довежда до действена личностна експерисия (наложена от кармичните огръчания и унаследените тенденции) и към устойчиво осъществяване на креативна магическа работа. Ученичеството – това е синтез от тежък труд, интелектуално разкритие, постоянен стремеж и духовна ориентация плюс придобиване на рядка способност за позитивно непричиняване на вреда и отваряне на окото, чрез което ученикът по своя воля прониква в света на реалностите.

Някои съображения трябва да се имат предвид от учениците и за по-голяма яснота ще ги изброим. За да стане адепт, ученикът трябва:

Да изследва Пътя;

Да следва вътрешния импулс на душата;

Да не се влияе от никакви светски съображения;

Да живее живот, който би могъл да бъде пример за другите.

Тези четири изисквания на пръв поглед могат да изглеждат лесни за изпълнение, но след внимателно проучване става очевидно защо адептът е ”рядко цвете сред цели поколения търсачи на истината”. Да разгледаме всяка от четирите точки:

1. *Да изследва пътя*. Цитирахме вече думите на един от Учителите, че цяло поколение стремящи се е нужно, за да се създаде един адепт. Защо това е така? Поради две причини:

Първо, истински изследовател който о _____ е този, който се ползва от мъдростта на своето поколение, който е един от най-добрите представители на своето време, но оставащ все пак неудовлетворен, подтикван от вътрешен копнеж за мъдрост. [584] Той чувства, че съществува нещо по-важно, отколкото знанието, по-значително, отколкото натрупания жизнен опит на неговото време. Той вижда една крачка напред и се опитва да я следва, за да придобие нещо по-голямо и да го добави към това, което е вече постигнато от неговите съвременници. Нищо не го удовлетворява дотогава, докато не намери Пътя, и нищо не е в състояние да удовлетвори неговото най-заветно желание с изключение на онова, което се намира в дома на Отца. Той е станал този, който е, тъй като е изпробвал всички по-малки пътища и е разбрал тяхната недостатъчност; той е следвал много наставници, само за да разбере, че те са “слепи водачи на слепи”. Не му остава нищо друго, освен да стане наставник на самия себе си и в *самота* да потърси

собствен път към дома. В самотата, която е участ на всеки истински ученик, се ражда това самопознание и тази увереност в самия себе си, която на свой ред му позволява да стане Учител. Тази самота е обусловена не от някакъв дух на обособеност, а от условията на самия Път. Стремящите се трябва дълбоко да осъзнаят тази разлика.

Второ, истински стремящ се е този, чиято изключителна смелост и решителност му позволяват да бъде опора и да издава собствена чиста нота посред грохота на светската врява. Той притежава тренирано око, за да може отвъд мъглите и миазмите на земята да съзира този център на покой, който пребъдва над всички земни събития; той има такова чувствително ухо, което (улавяйки шепота на Гласа на Безмълвието) е станало отзивчиво към тази висока вибрация, и поради това е станало глухо за всички по-малки примамливи гласове. Това също довежда до такава самота и отчужденост, каквато се усеща от всички по-слабо развити души, когато се намират в присъствието на тези, които си проправят път напред.

Парадоксът е в това, че на ученика се казва да изследва Пътя, но никой не може да му покаже този Път. Тези, които знаят Пътя, не могат да му го посочат, знаейки, че Пътят се прокарва от самия стремящ се така, както паякът изплита своята паежина от центъра на своето собствено съществуване. [585] И тъй, само тези души разцъфват в адепти, които “сами са изтъпкали гроздовете на гнева във винарната на Бога”, или, с други думи, самостоятелно са отработили своята карма и съзнателно са се заели със задачата да прокарат Пътя.

2. *Да следва вътрешния импулс на душата.* Наставниците на расата обучават кандидата за посвещение да практикува различаване и му помагат в тази трудна работа, за да се научи да прави разлика между:

- а) инстинкта и интуицията;
- б) висшия и нисшия ум;
- в) желанието и духовния импулс;
- г) егоистическия стремеж и божествения мотив;
- д) подтиците, идващи от лунните владици, и влиянието на разгръщащия се Слънчев Владика.

Не е никак лесно и приятно да се вгледаш в себе си и да откриеш, че е възможно дори служенето и горещото желание да учиш и работиш да е егоистично по своята природа и да се основава на желанието за освобождение или на отвращението към еднообразните житейски ангажименти. Този, който се опитва да следва импулса на душата, трябва да култивира точност на оценките и честност към самия себе си, което се среща твърде рядко в наше време. Нека той си каже: “Заради своето собствено “аз” трябва да бъда честен”, и в съкровенните минути на своя живот, в дълбините на собствената медитация нека той не оправдава нито един свой недостатък, да не извинява себе си за нито една дреболия. Нека се учи да анализира собствените си думи, постъпки и мотиви и да назовава нещата със собствените им имена. Само така той ще се научи на духовно различаване и на разпознаване на истината във всичко. Само така може да постигне реалността и да познае истинското “Аз”.

3. *Да не се влияе от никакви светски съображения, продиктувани от светска практичност и целесъобразност.* Ако на стремящия се му е необходимо да култивира способност да върви сам, ако трябва да развие навик да бъде правдив във всичко, то също така той трябва да култивира и смелост. [586] Ще му се наложи, при това не рядко, твърдо да застава против мнението на света, и при това против най-стойностния ираз на това мнение. Той трябва да се научи да постъпва правилно, тъй като той вижда и знае, независимо от мненията на най-

видните цитирани авторитети. Той трябва да зависи от себе си и от изводите, до които самият той достига в моменти на духовно общуване и просветление. Именно тук търпят поражение мнозина стремящи се. Те не постъпват така, както считат за най-правилно; не им се отдава във всичко да постъпват така, както им говори вътрешния глас; те оставят неизвършени много неща, които са планирали да извършат в моментите на медитация; те не произнасят тези думи, към които ги подтиква техният духовен наставник, техният “Аз”.
Именно от сумата неизвършени дреболии се определят големите провали.

В живота на ученика няма незначителни неща, и неизречената дума или неизвършеното действие могат да се окажат тази причина, поради която той не ще бъде допуснат до посвещение.

4. *Да живее живот, който би могъл да бъде пример за другите.* Трябва ли да се разпростирам върху това? Изглежда не е нужно, но при все това и тук хората търпят неудачи. Какво преди всичко е груповото служене? Просто живот за пример. Най-добрият изразител на Безвременната Мъдрост е този, който всеки свой ден проживява там, където е неговият живот като ученик; той не се стреми там, където, както той предполага, трябва да се намира. Може би това “качество”, поради което стремящият се да стане адепт най-често се проваля, е именно малодушието /cowardice/. Хората пропускат възможността да сторят добро там, където живеят, тъй като намират някаква причина да смятат, че са достойни да се намират някъде на друго място. Хората, без да го осъзнават, бягат от трудностите, от нехармоничните условия, от там, където съществуват проблеми, от обстоятелства, които подтикват към действие от висок порядък и които именно са предназначени да изявят най-доброто, което е в него, ако той пребивава там. [587] Хората бягат от себе си и от другите, вместо просто да *изживяват своя живот*.

Адептът не произнася дума, която може да уязви, да навреди или да нарани. Той, следователно, е усвоил значението на речта посред жизнената суета. Той не губи времето си в самосъжаление или самооправдание, тъй като знае, че Законът го е пратил там, където се намира и където по най-добрия начин може да служи, и разбира, че трудностите се предизвикват най-вече от самия човек и че те са резултат от собствената му ментална нагласа. Ако възникне подтик за самооправдание, той го разпознава като изкушение, което трябва да избягва. Той разбира, че всяка произнесена дума, всяко предприето действие, всеки поглед или мисъл оказват положително или отрицателно въздействие върху групата.

Поради всичко това е очевидно защо толкова малко достигат целта и толкова много се провалят.

Пробуждането на центровете

Ако се изразим технически, и така оправдаем използването на думата “инструкции” по отношение на настоящия трактат за стремящи се и ученици, би следвало добре да се схване, че главна задача на стремящия се е именно овладяването на енергиите както в самия него, така и в света на физическите явления и екстернализацията. Това включва знанието за съществуването на енергийни центрове и начините за тяхното пробуждане. Разбирането обаче трябва да дойде първо, пробуждането ще трябва да стане значително по-късно. Пробуждането протича в два стадия:

Първо, имаме стадий, когато, благодарение практиката на самодисциплинирането и благодарение на очистиането на мисленето, седемте центъра автоматически се привеждат в правилно ритмично състояние, жизненост и вибрационна активност. На този стадий не съществуват опасности, тъй като на стремящия се не му се позволява да насочва стимулиращи мисли към центровете. Под това имам предвид, че не му се разрешава да

концентрира своя ум към който и да било център, той не бива да се опитва да ги пробуди или енергизира. Той трябва да бъде ангажиран с проблема за очистването на телата (преди всичко астралното, етерното и физическото), в които се намират центровете, като винаги помни, че ендокринната система, и в частност седемте основни жлези, представляват действени екстернализации на седемте главни центъра. [588] На този стадий стремящият се работи “около” центровете и има работа с обкръжаващата ги материя, с живата субстанция около тях. Това е всичко, с което може безопасно да се занимават болшинството хора; именно на този стадий в настояще време се трудят повечето стремящи се и трябва да постоянстват още дълго време.

Вторият е стадият, на който центровете, благодарение на ефективната работа през първия стадий, “се освобождават в рамките на затвора”, както това езотерически се нарича; сега вече те могат да станат обект (под внимателното ръководство на наставник) на определени методи за пробуждане и активизация – методи, различаващи се в съответствие с личностния и егоическия Лъч на стремящия се. Оттук и трудността на този предмет и невъзможността да се даде единно правило за всички.

Тук е интересно да се отбележи, дори и това да не се отнася до въпроса за личната подготовка, че даденият метод, включващ поначало продължителен период на очистване, а по-късно – и научно енергизиране, се използва и от направляващата Йерархия, стояща зад световните дела. Тя неусетно работи над очистването на световната материя, над очистването на света в най-широк смисъл. Това е първият стадий на работата и той е станал възможен едва след като човек за последните няколко столетия е станал мислеща същност. Такова очищение протича и сега във всички области на човешкото съществуване, тъй като човечеството, или поне три пети от него, сега стои на Пътя на Изпитанията. Благодарение на движенията за благосъстояние и развитие исанитарията и хигиената, работата нанение на благодарение на широкото разпространение на санитарията и хигиената, работата на физическия план се придвижва напред; [589] благодарение на политическите обрати се разкриват злоупотребите, благодарение на икономическото недоволство, което в края на краищата е стремеж да се промени това, което е нежелателно, за да се предоставят на човешката единица условия за живот, които да способстват развитието на мисленето, а още по-нататък и установяването на контрол от страна на душата; благодарение на религиозните проповеди и усилията на множеството организации и групи в целия свят, подхранващи умовете на хората с това, което символически може да бъде наречено “упование в Небесата” (използвайки думата “Небеса” като символ на съвършенство и чистота), работата на този стадий неотклонно се придвижва напред. Тя е толкова успешна, че сега вече грозотата и нечистотията, обграждащи световната Душа и препятстващи човечеството към неговото истинско разгръщане, са разпознати, и като следствие се е зародил настойчив стремеж към подобрене. Всичко е изнесено на повърхността, и за тези, които гледат само повърхността, резултатите са ужасяващи и неподдаващи се на контрол. Но в дълбините струи мощен поток чистота и истина.

Свидетелство за успеха на световното движение в посока към чистота на живота и разрушаване на ограниченията е, че работата по втория стадий вече започва. Йерархията за първи път в световната история сега е в състояние да работи непосредствено с центровете в тялото на човечеството. Налице е сформирание на Нова Група Световни Служители, които в своята съвкупност в целия свят образуват Сърдечния център и “Центъра между веждите” на етерното тяло на човечеството. Чрез първия може да започне приток на духовен живот за оживотворяване на всички центрове, чрез втория може да се възприеме Плана, да се почувстват и познаят вътрешните светове.

Тук бих искал да подчертая още две обсъждания, и по такъв начин да изясня цялата ситуация. Съществува голямо объркване относно центровете и множество погрешни учения, заблуждаващи и предизвикващи големи недоразумения. [590]

Първо, искам особено да отбележа, че в никакъв случай не бива да се заемате с работа по пробуждането на центровете, ако знаете за конкретни факти за проявление на нечистота във вашия живот и ако физическото ви тяло се намира в слабо или болестно състояние. Подобна работа не бива да провеждате и ако натискът на външните обстоятелства е такъв, че няма място или възможност за спокойна и непрекъсвана от нищо работа. За непосредствена и съсредоточена работа върху центровете от съществена важност е да се прекарват часове в спокойно уединение, където нищо няма да попречи. Наличието на това условие не може да бъде игнорирано и затова подчертавам този момент, за да покажа на нетърпеливия учаш се, че в настоящия перид на нашата история за малцина е достъпно подобно уединение. Но независимо от всичко за това най-благоприятно обстоятелство не бива да се съжالياва. Само един от хиляди стремящи се се намира на такъв стадий, когато е готов да започне да работи с енергиите на своите центрове, но дори и тази цифра е прекалено оптимистична. Значително по-добре е, ако стремящият се служи, обича, работи и дисциплинира себе си, оставяйки своите центрове да се развиват и разкриват по-бавно, а следователно и по-безопасно. Те неизбежно ще се разкрият, и колкото по-бавен и безопасен е процесът на разкритие (в повечето случаи), толкова той е по-бърз. Преждевременното разкритие е съпроводено с голяма загуба на време и често посява семена за по-късен голям кризис.

Прекалената стимулация на мозъчните клетки определено е един от резултатите от съединението, посредством волеви акт, на огньовете, циркулиращи в човешкото тяло. Подобна стимулация може да доведе до разрушаване на клетъчната структура на мозъка, а прекомерната активност на клетъчния живот може да предизвика вътрешно триене между клетките, което да доведе до туморни образувания и абсцеси. Това трябва постоянно да се повтаря. [591]

Основната цел на Лайя Йога (или работата с центровете) се състои в това, че енергията на клетките, образуващи тялото, или материалния аспект (която енергия в *“Тайната Доктрина”* и в *“Трактат за Космическия Огън”* е наречена “огън на триенето”), трябва да се съедини с огъня на съзнанието. А съзнанието, от своя страна, е енергията, присъстваща в материята, но все пак отличаваща се от огъня на самата материя, която от своя страна съставлява основата на цялата нервна система, и по такъв начин създава чувствителност и осведоменост. Това е причината за отклика на контакт и, както е добре известно, обезпечава способността да се регистрират и запомнят впечатления. Този огън технически е наречен “слънчев огън”, и когато той се съедини с огъня на материята и “електрическият огън” на висшия божествен аспект, човешкото същество достига до своята пълна манифестация и великата работа е завършена. Но това е твърде опасно, ако се предизвика преди механизмът да е готов.

Такова тройно съединение може безопасно да се осъществи само от високоорганизирана, подравнена личност, човек, постигнал способността да фокусира вниманието си в главата и от тази висока точка да управлява процеса на сливането. Това подразбира способност да се изтегля съзнанието буквално в етерното тяло, запазвайки в същото време – напълно съзнателно – точката на контакт в главата, и от тази точка да управлява автомата, т.е. физическото тяло. При успех това предполага постигане на определени етерни състояния в тялото. Едно от тях е процеса на изгаряне, или разрушаване (частично или пълно) на всички препятствия, съществуващи по протежение на гръбначния стълб, които евентуално биха могли да попречат на свободното издигане на огъня от основата на гръбнака; този огън обикновено се нарича *Кундалини* и се намира в неподвижно, скрито, потенциално състояние в най-долния център. Това е ”спящата змия, която трябва да се повдигне и да се развие.“

Всеки център по гръбнака е отделен от предходния и от следващия със защитни прегради, състоящи се от удивително преплитане на етерна и газова субстанция. [592] Тези прегради трябва да се изгорят и да се разсеят, преди да стане възможно свободното движение на огньовете в тялото. Цялата мрежа от нади и центрове е основа и двойник от тънка материя на нервната и ендокринната системи. Поради това, ако се размисли трезво, става очевидна необходимостта от изключително внимание, тъй като ще бъде оказано директно въздействие

върху външния апарат, а той на свой ред несъмнено ще повлияе на това, което психолозите наричат “поведение”. Съществуват четири такива преплетени циркулиращи прегради, лежащи между петте центъра на гръбначния стълб, по следния начин:

О I O I O I O I O

и три в главата. Тези трите образуват множество от кръстове по подобен начин:

*

(Тази фигура твърде наподобява кръста на флага на Обединеното Кралство, който винаги е имал езотерически смисъл за учащия се, показвайки точка на расова еволюция.) Кръстът в главата отделя Центъра Аджна (центърът между веждите) от Центъра в главата, тъй като се намира зад този център в челото, и в същото време образува защитна преграда между центъра Аджна и Гърловия център.

Такива етерни прегради в действителност представляват дискове, въртящи се с определени скорости, различни за различните центрове и съответстващи на точката на еволюция на всеки от седемте центъра. Само когато тези прегради се прогорят от възходящите и низходящите огънове, могат реално да се видят истинските центрове. Много ясновиждащи бъркат центровете с техните предпазващи двойници, тъй като последните притежават свое собствено сияние и светлина.

В зависимост от това доколко животът достига по-високи честоти на вибрацията, благодарение на очистването и дисциплинирането, *огънят на душата*, който буквално представлява *огъня на ума*, подтиква центровете така да повишат своята вибрация, че нарастващата активност започва да влияе на предпазващите прегради, или дискове пранична енергия, намираща се от двете страни на центровете. [593] В резултат на това въздействие преградите постепенно изчезват, или по-скоро се “пробиват”, ако мога да употребя толкова неадекватно название. Много стремящи се са убедени, че са издигнали огъня Кундалини от основата на гръбначния стълб и бързо прогресират, докато всичко, което им се е отдало да направят е да прогорят, или “протрият” преградите в едно или друго място на гръбнака. Усещането за парене или болка в някоя част от гръбнака, ако не е предизвикано от физиологически причини, в повечето случаи се обяснява с факта, че се е получил пробив в една или друга от преградите благодарение активността на свързаните с тях центрове. Това се случва твърде често при жените във връзка с активността на центъра на Слънчевия сплит и при мъжете във връзка с активността на Сакралния център. И двата центъра – в резултат на еволюционното развитие – са извънредно активни и високо организирани, доколкото са израз на физическата творческа природа и емоционалното тяло. Поради това усещането за парене и болка в гръбнака служи обикновено за показател на извънредна активност на центровете, която предизвиква разрушаване на защитния апарат и не е индикатор за действително духовно разкритие и превъзходство. Подобно нещо може и да е признак за последното, но трябва да се помни, че там, където има истински духовен ръст, болките и опасностите в тази връзка са практически изключени.

Има много празни разговори за издигането на огъня Кундалини и много недоразумения по този повод. Искам да ви уверя, че издигането на този огън е най-трудното нещо, и то може да бъде осъществено само посредством волеви акт и благодарение на интензивната ментална фокусировка и концентрираното внимание на човека, управляващ от трона на съзнанието в главата. Масонската традиция предава това учение в прекрасен ритуал по удостояването във велик Майстор-Масон. [594] Едва след обединеното петкратно усилие, едва след нееднократни провали, оживотворяващият живот се разпространява по цялото тяло и се ражда истинският човек.

Вторият момент, който бих искал да засегна е, че цялата тази езотерическа работа трябва да премине под ръководството на опитен наставник. Твърде банално е да се заявява на стремящия се, че “Когато ученикът е готов, Учителят идва при него”. След което той удобно се разполага и чака, или фокусира вниманието си в опити да привлече вниманието на някой Учител, решавайки, че вече е готов и е достатъчно добър. Той, разбира се, от време на време си дава импулс и трескаво се захваща за работа по самодисциплиниране и пречистване. Но устойчиво, продължително и непоколебимо усилие от страна на стремящия се, се среща наистина рядко.

Действително е истина, че в нужния момент Учителят идва, но такъв момент се появява в резултат на определени *иницирани от самия стремящ се условия*. Когато процесът на очистване е станал жизнена привичка, когато стремящият се се е научил по своя воля да съсредоточава съзнанието си в главата, когато в главата сияе светлина и центровете са активни, тогава Учителят поема човека в

Съвв _____ ои ръце. А дотогава човек може да има видения за Учителя или да вижда мисъл-формата на Учителя, получавайки много реални ползи и вдъхновение от такъв контакт с отразена реалност, но това *не е* Учителя и това *не е* индикация за стадия на приетия ученик. С помощта на светлината на душата, Душата може да бъде позната. Затова търсете светлината на своята собствена душа и знайте, че душата е вашият водач. Когато установите контакт с душата, вашата собствена душа, ако мога така да се изразя, ще ви представи на вашия Учител. С цялото си уважение искам да добавя, че Учителят съвсем не чака запознанство с вас. В света на душата вашата и Неговата душа са свързани една с друга и усещат радостно единение. [595] Но в света на човешките дела и в процеса на великата работа трябва да се помни, че когато Учителят приеме стремящия се в Своята група ученици, той дълго време остава пасивен, а често и пречи в служенето. Учащите се често се надценяват, макар и да не го признават; субективно те твърде много се харесват и често са озадачени защо Великите не им дават никакъв знак или не проявяват Своята загриженост към тях. Те не ще и го дадат, не ще го и направят, докато стремящият се не приложи в пълна степен знанието, получено от по-нископоставените наставници, от книгите и публикуваните писания в света. Учащите се трябва да се заемат със своите непосредствени дела и да подготвят своя механизъм за служене на света; по-добре е да се откажат от загуба на време в търсене на Учител. Те трябва да достигнат майсторство там, където сега е тяхното слабо място, и тогава, в живот на служене и борба, те могат да достигнат до състояние на такова пределно самоотречение и безкористност, че Учителят не ще срещне препятствия в приближаването си към него.

От казаното по-горе е очевидно, че нямам право да давам особени инструкции за пробуждане на центровете и прогаряне на етерните прегради с цел освобождаване на енергия. Такава информация е прекалено опасна и прекалено интригуваща, за да я давам в ръцете на широката публика, която е движена от желание за нови неща и която не притежава достатъчна уравновесеност и нужното ментално развитие. Дошло е обаче времето, когато фактът за съществуването на енергийно тяло, лежащо в основата на нервната система, трябва да бъде признат в целия свят, когато природата на седемте центъра, тяхната структура и разположение трябва да бъдат технически усвоени и когато законите за тяхното разкритие трябва да станат широко известни. Но да се съобщава повече засега не бива, това не е безопасно. Науката за центровете е прекалено сложна за масово прилагане. Обучението във всеки конкретен случай и използваните методи зависят от прекалено много фактори, за да могат да бъдат дадени общи правила и инструкции. Трябва да се отчита Лъча и типа на човека, неговият пол и ниво на еволюция, а също и *балансираността* на центровете. [596] Под това имам предвид обсъждането на тяхното прекомерно развитие в единия случай, и недоразвитостта – в другия, наличието на превес на силите под или над диафрагмата и дали основната енергия е концентрирана в центъра на синтеза и преразпределението, а именно – слънчевия сплит. Трябва да бъде изучено качеството и яркостта на светлината в главата, тъй

като това е показател за степента на контрол на душата и степента на чистота на проводниците; трябва да бъдат внимателно разгледани различните етерни “прегради”, а така също и съпоставени скоростите на вибрациите между преградите и центровете. Трябва да бъде постигната синхронизация, а това е и най-трудното. Това са само някои съображения, които наставникът трябва да отчита; и затова е очевидно, че само наставник, постигнал синтетическо виждане и умещ да види човека в неговата “цялост” – такъв, какъвто той е в действителност – може да дава инструкции, които напълно да изменят древния ритъм на центровете, безболезнено и безопасно да разрушат защитните прегради и да издигнат огъня Кундалини от основата на гръбнака към изхода му в главата.

Такъв наставник учащият се намира едва тогава, когато под водачеството на своята душа е постигнал успехи в работата си, усвоил е теорията на науката за центровете и е овладял своята астрална природа, взел я е под контрол заедно със съответстващия ѝ център – слънчевият сплит. Акцентът, в _____ ннкойто поставя християнството върху господството на Христовия принцип, е поставил надеждна основа за необходимата работа. Тази истина по любопитен начин се представя в учението за числото осем във връзка с центровете, което, както ни казват, е числото на Христа. Съществуват осем центъра, ако се брои и слезката; всички те се образуват с помощта на “налагане /multiples/ на осмици”, с изключение на Центъра в основата на гръбнака, който има четири листенца, т.е. половината на осем. В наши дни в англо-саксонското изписване, числото осем е основен символ за всички центрове, тъй като формата на листенцата в действителност напомня за множество наложени една върху друга осмици. [597] Названието “листенца” е чисто условно, а центърът се изобразява по следния начин. Отначало окръжност, O; след това две докосващи се окръжности, образуващи 8, а после, в зависимост от нарастването на броя на листенцата, се получава просто нарастване на тези двойни кръгове, наложени един върху друг под различни ъгли, докато не достигнем до изобразяването на хилядолистния лотос в главата.

Центровете, в крайна сметка, имат двойна функция. Те демонстрират формостроителния аспект на божествеността, и благодарение на своята активност довеждат външната форма до манифестация; по-късно, към края на еволюционния цикъл – както макрокосмическия, така и микрокосмическия – те довеждат до експресия силата на душата и живота и обуславят инкарнацията на изцяло проявения Син Божи, с всичката Му мощ и знание, свойствени за божествеността.

ПРАВИЛО ПЕТНАДЕСЕТО

Огньовете доближават сянката, но не я изгарят. Огнената обвивка е създадена. Нека магът изпее словата, които да съединят огъня и водата.

The fires approach the shadow, yet burn it not. The fire sheath is completed. Let the magician chant the words that blend the fire and water.

Огни приближаются к тени, но не сжигают ее. Огненная оболочка создана. Пусть маг пропоет слова, которые сплавят огонь и воду.

- **Езотерическото възприятие**
- **Освобождение от Великата Илюзия**
- **Призив за служене**
- **Групи и подготовка в Новия Век**

Езотерическото възприятие

Пристъпваме към разглеждане на последното Правило на магията. Ако погледнем назад към дългата поредица инструкции, то някои основни линии от учението стават пределно ясни, а други, по-малко значителни, остават в сянка. Учащите се не бива да забравят, че при четенето на всеки основополагащ учебник (а дадените инструкции трябва да се приемат именно като такива) трябва да бъде съблюдавана определена последователност. Преди всичко учащият се трябва да прочете целия учебник, за да схване моментите от първостепенна важност, основните линии на учението и три-четири основни положения, на които е базирана неговата структура. Осмисляйки ги, той може да пристъпи към търсенето и обмислянето на тази спомагателна информация, която да помогне за избистрянето и изясняването на главните положения. След което той вече може успешно да вникне в подробностите. Поради това на учащите се ще им бъде интересно да прегледат дадените инструкции и да забележат главните моменти; по-нататък те могат да пристъпят към усвояването на второстепенната информация и накрая да осмислят всички детайли, изложени под различните подзаглавия. По такъв начин ще се състави конспект на книгата, и знанието, което се съдържа в нея, надеждно ще се закрепят в паметта на учащия се.

Един от главните аспекти на учението, който най-ярко се очертава във всички действително езотерически инструкции, се отнася до настройката на изучаващия окултизъм. Предполага се, че той има работа с неща субективни и езотерични; той си е поставил за цел да стане работник в Бялата магия. Затова той трябва да приеме и стабилно да удържа позицията си на наблюдател, отстранен от механизма на наблюдение и контакт; [602] той трябва да се самосъзнава като духовна същност, отличаваща се по своята природа, задачи и метод на работа от телата, които той от време на време заема и използва. Той трябва да осъзнава своето единство и да чувства линията на контакт с всички подобни работници, и по такъв начин да изясни положението си в духовната йерархия на Съществата. Разпространила се е

толкова много погрешна информация и толкова често се поставя неправилно акцент върху статуса и положението в т. нар. Йерархия на душите, че сега всички здравомислещи и уравновесени ученици се стараят да насочат своите мисли в друга посока, стараят се, доколкото е възможно, да избягват всякакви размишления относно рангове и сфери на активност. Възможно е, на принципа на махалото, да се отиде твърде далеч в другата посока и напълно да се игнорират тези стадии на активност. Не ме разбирайте погрешно _____

_____ - т – не целя да разкласифицирам хората и да оценя на коя позиция се намират върху еволюционната стълбица. Това по най-глупав начин се е правило в миналото, което е опорочило тази тема и силно я е дискредитирало в съзнанието на обществото. Ако тези стадии се разгледат трезво и в тях се види единствено това, което те на практика представляват – а именно обозначаване на нива на състояния на разширено съзнание и степени на отговорност – то тогава опасността от личностна реакция на термините “приет ученик”, “посветен”, “адепт”, “учител” би била съвсем незначителна и биха могли да се избегнат много недоразумения. Винаги трябва да се помни, че индивидуалният статус, като правило, не се разгласява и че точката на еволюцията (която със сигурност може да се признае като по-предна по отношение на средния гражданин) демонстрира живот на активно безкористно служене, основано на просветлено виждане, което е авангардът на расовия идеал.

В настояще време при формирането в света на Новата Група Световни Служители е необходимо повишено внимание. Всеки работник отговаря за себе си и за своето служене и за никого друго. [603] Оценяването и определянето на еволюционния статус трябва да се извършва не въз основа на претенциите, а според извършената от човека работа и проявената от него любов и мъдрост. Създанието трябва да се основава на демонстрирането на действителното познание за Плана, реализирано в мъдро формулиране на следващата крачка, предстояща на човешката раса, на манифестирано езотерическо възприятие, на широкото конструктивно и инклузивно влияние, или аурическо могъщество.

Вие ме молите да определя по-ясно какво разбирам под думите “езотерическо възприятие”. Аз имам предвид способността да се живее и функционира субективно, да се поддържа постоянен вътрешен контакт с душата и със света, в който тя се намира; такъв субективен контакт трябва да се изрази чрез активно проявявана любов, чрез непрестанно излъчвана мъдрост, чрез способност да се обгръща всичко и отъждествяване с всичко, което диша и чувства – това е характерната черта на всички правилно функциониращи Синове Божи. Имам предвид такова вътрешно поддържано състояние на ума, което да дава възможност с помощта на волята да се пребивава на всеки план на активност. Това състояние може да управлява и контролира емоционалната чувствителност не само на ученика, но и на всички, с които той контактува. Посредством силата на своята мълчалива мисъл, той може да носи светлина и мир на всички. Благодарение на това ментално могъщество, той можа да се настройва на световната мисъл и на идейната сфера, може да разграничава и да избира сред различни ментални начини на въздействие концепции, които да му позволяват, като работник на Плана, да влияе на своето обкръжение и да облича новите идеали в такава мисловна материя, която да способства тяхното бързо признаване в света на обикновеното и ежедневно мислене и съществуване. Такова състояние на ума също така би дало на ученика възможност да се ориентира в света на душите, и на това високо място на вдъхновение и светлина да открие тези свои другари-съратници, с които трябва да работи, да общува и в сътрудничество с които да осъществява божествените намерения.

Езотерическото възприятие е главното, което е нужно на стремящия се в сегашния период от световна история. [604] Докато стремящите се не го постигнат, дори и частично, и не съумеят да го приложат, те не биха могли да формират част от Новата Група; те никога не биха могли да работят като бели магове и тези инструкции ще останат за тях само теоретически и умозрителни, наместо практически и действени. За да се култивира такава

вътрешно езотерическо възприятие е нужна медитация, при това постоянна на ранните стадии на развитие. С течение на времето и в зависимост от духовното израстване обаче, неговата ежедневна медитация постепенно ще отстъпва място на устойчива духовна ориентация, и тогава медитацията във вида, в който тя сега се разбира и изисква, вече не ще бъде нужна. Отстранеността на човека от използваните от него форми става толкова пълна, че той практически постоянно пребивава “На мястото на Наблюдателя” и от тази точка и от това състояние управлява дейността на ума и емоциите, а също и енергиите, които правят психическата експресия възможна и полезна.

Първият стадий на това развитие и култивиране на езотерическото възприятие се състои в това *да се научи да запазва състояние на постоянна отстраненост на наблюдението*. Новата Група Световни Служители, нейният външен състав, може да се разглежда като корпус от опитни, организирани наблюдатели. Аз бих разделил тази група на три подгрупи, за да могат стремящите се и чела от целия свят да установят към коя подгрупа се отнасят и да могат искрено, честно и с разбиране да започнат да изпълняват необходимата работа. Така може да им се помогне да определят своята роля.

Първо, има *Организиранни Наблюдатели*. и

; _____ Тези стремящи се се обучават на две неща.

Първо, те се учат да практикуват такава отстраненост, която ще им помогне да започнат да живеят като души в света на ежедневните дела и да разбират реалното значение на думите “работа без привързване”. Второ, те участват в световните дела в една или друга от седемте сфери на дейност, за които споменах по-рано, когато привлякох вниманието на света към тази нова група. [605] Те изучават знаците на времето. Те изследват великата драма на историята, за да открият нейната основна тенденция и да разтълкуват на традиционния академически свят и на мислителите на расата това, което виждат и разбират.

През цялата човешка история преминават три нишки, и в тяхното взаимодействие се заключава историята на еволюцията. Едната насочва мислите на човека върху изучаването на развитието на формения аспект и расовите тенденции и показва доколко точно формите на расите, страните, флората и фауната на нашия планетарен живот са съответствали на нуждите на бавно еволюиращите Синове Божи. Следвайки мислено втората, стигаме до разбирането за това как се обогатява съзнанието, научаваме как става преминаването от инстинктивния стадий към стадия на интелектуалната осведоменост, и по-нататък – към тази интуитивна просветленост, която е целта на съвременното съзнание.

Третата нишка има отношение към самия План, и тук навлизаме в сферата на наистина непознатото. Какъв е Планът и каква е неговата цел засега е напълно неразбираемо за всички, освен за най-висшите адепти и за най-развитите Синове Божи. Дотогава, докато просветленият ум и способността за интуитивен отклик не се развият в човешкото семейство, не е възможно да схванем основните концепции, съдържащи се в ума на Самия Бог. Дотогава, докато не се достигне най-високата точка на Планината на Посвещението, не е възможно да се види Обетованата Земя такава, каквата е. Засега ограниченията са необходими – трите свята не са преодолен и човек не функционира като свободна душа в духовното царство, и това, което е отвъд това царство, трябва да остане скрито от човека така, както човешкото състояние на съществуване и осведоменост остават запечатана книга за животинското. Това е полезен и необходим урок, който трябва да бъде добре усвоен от учениците. [606]

Наблюдателите, изследващи времената и периодите, могат обаче бързо да прогресират в интуитивното израстване, ако упорстват в своята медитация, обучават интелекта си и се стараят винаги да мислят в универсални категории. Нека разглеждат историческата ретроспектива като част от подготовката за бъдещето. Нека се осмелят да признаят факта, че царството на душите неизменно става явление от физическия свят (нима се изразявам парадоксално?) и че в крайна сметка ще бъде разпознато като петото природно царство и ще

бъде признато като такова от учените още през идния век. Тези “Организиранни Наблюдатели” формират външния кръг на Новата Група и тяхната ключова нота е *синтез, елиминиране на несъщественото и организиране на човешкото знание*. Работейки в множество сфери на човешката осведоменост, те се отличават с несектантски дух, способност да вникват в самата същност на нещата и да съчетават различните направления на човешките изследвания в едно органическо цяло.

Втората подгрупа в Новата Група Световни Служители е тази на “*Телепатическите Комуникатори*”. Тя е значително по-малобройна и се характеризира със сравнително тясно взаимодействие на членовете един с друг. Те, преди всичко, са свързваща, или съединяваща група. Те произлизат от по-екзотеричния кръг Организиранни Наблюдатели, но имат по-широк спектър на служене, тъй като работят по по-езотеричен начин. Те се намират в контакт един с друг и с Организираните Наблюдатели, но в същото време се намират и в контакт с групата мъже и жени, работещи в самия център, или в сърцето на Световната Група. Тяхната работа е триаспектна и много трудна. На тях постоянно им се налага да култивират отстранеността, присъща на душата, познала себе си. Те постоянно адаптират за нуждите на света знанията и информацията, натрупани от Организираните Наблюдатели, и излъчват това учение. Те работят ефективно, и макар да са известни на света на този ранен етап от работата на Новата Група, макар да са признати като наставници, писатели и работници, те все повече и повече ще се оттеглят на заден план и ще работят чрез външния кръг на Новата Група. [607] Те ще ги вдъхновяват и ще им възлагат все по-големи и по-широки отговорности; те ще спомогнат за ръста на телепатическото взаимодействие в света, изплитайки тези нишки, които в края на краищата ще съединят днешния разрыв между видимото и невидимото и ще направят възможна появата на един нов свят – свят, в който смъртта, такава, каквато я знаем сега, не ще съществува, и ще се утвърди непрекъснатостта на съзнанието. Ето защо се поставя акцент върху повишената телепатическа възприемчивост у членовете на тази подгрупа в състава на Новата Група. Членовете на този втори кръг работници са обучени да развият възприемчивостта си в три направления: към мислите на хората, намиращи се във физическо въплъщение, към умовете на тези, които са си заминали, но все още пребивават в умственото тяло, и към групата духовни Същества – пазители на еволюционния процес, контролиращи всичките три нишки на развиващия се живот.

Тяхната задача е изключително трудна, значително по-трудна в сравнение с тази на първата група, по-трудна дори и от тази на последната, тъй като все още не им достигат определени способности и опит. Центърът на тяхното осъзнаване е интуицията, а не синтезиращият интелект, а тяхното състояние на осведоменост е обширно и инклузивно. Поради това те изпитват по-голямо страдание, отколкото останалите, тъй като на днешния етап малцина са онези, които са нечувствителни към собствения комфорт и са достатъчно откликващи към вибрациите, еманирани от формите в трите свята. Състоянието на отстраненост при повечето от тях засега все още е несъвършено. Те съединяват, и поради това се въвличат в безброй проблеми, и откликват на световното страдание. Те виждат, ако мога така да се изразя, прекалено много, тъй като засега не притежават привилегията да виждат ясно целта, която е отдалечена двеста години напред. [608] Те усещат насъщната необходимост. Те откликват на притока на нови духовни сили. Те носят на плещите си бремето на човешките проблеми, а доколкото са повече или по-малко координирани, живеят в трите свята едновременно, а това е по силите само на малцина. Те осъзнават неотложността на сегашния благоприятен момент, а също и апатията, обзела мнозинството, и поради тази причина работят под огромно напрежение.

Третата, най-съкровена група от всички – това са членовете на самата Йерархия. На мен ми е все едно дали наричат тези освободени души Старши Братя на расата, Учители на Мъдростта, Облакът на Свидетелите, Христос с Неговата Църква, Свърхчовеци или каквито и да било други термини, обусловени от наследени тенденции или традиции. На тях самите това им е още по-безразлично. Дребните спорове относно техните личности, имена и статуси

нямат никакво значение. Те са разумните сили на планетата; доколкото са на стадия на разширеното съзнание, те са изразителите на Ума на Бога; те възплъщават непреходния, неизменен принцип и чрез тях протича енергията, която ние, поради липса на подходящо разбиране, наричаме Волята на Бога. Те *знаят* Плана значително по-добре, отколкото двата външни кръга от Новата Група Световни Служители, тъй като ясно виждат следващата крачка, към която планетарната еволюция ще поведе расата през идните две столетия. Те не се обременяват с празни спекулации относно крайната цел на световния период. Това може да ви изненада, имайки предвид множеството спекулации на непосветените. Но това е така. Те *знаят*, че за всяко нещо си има време и период; гледайки напред и интуитивно постигайки целите на всяко царство в непосредственото бъдеще, те насочват своите обединени усилия към едно – към развитието на интуитивната телепатическа чувствителност на Комуникаторите, запълващи пропастта между тях и физическия свят. Комуникаторите, на свой ред, се стараят да използват Наблюдателите. [609] *Знаещите, Комуникаторите и Наблюдателите* работят в тясно, макар и често несъзнателно единство, и всички откликват (в съответствие със своето ниво) на импулсите на Ума и Волята на Логоса, Слънчевото Божество.

Отвъд тази тройна група се намират *Престолите, Господствата и Властите*, които няма да засягаме. От другата страна стои човечеството, разстроено от ужасите на отминалата война, раздирано от социалния, религиозен и икономически гнет на настоящето, чувствително и отзивчиво към влиянията и енергиите, възвестяващи идването на новия Век на Водолея, неспособно нито да разбере, нито да си обясни ставащото, осъзнаващо само копнежа за свобода на мисълта и за приемливи физически условия, хващащо се за всяка възможност да получи знание, и поради това представляващо благоприятна почва за работата на Новата Група Световни Служители.

Видяхме, че задачата на всяко вътрешно обучение е да се развие езотерическа възприемчивост, да се придобие такава вътрешна чувствителна осведоменост, която да позволи на човека да функционира не само като Син Божи във физическо възплъщение, но и като такъв, който притежава непрекъснатост на съзнанието, даващо възможност както за вътрешно пробуждане, така и за външна активност. Това се постига благодарение развитието на способността да бъдеш опитен Наблюдател. Отправлям тези слова към всички стремящи се. Именно умението да се поддържа състояние на правилно възприятие спомага за постигането на състояние на отстраненост от формата и произтичащата от това способност да се използва тази форма по собствена воля, имайки предвид развитието на Йерархическите планове и допринасянето на полза за човечеството. Когато тази способност до някаква степен е постигната, стремящият се преминава в междинната група обучени Комуникатори, стояща между гореспоменатите групи (езотерическите групи и групите на духовните работници на субективния план), подпомагайки тяхното взаимно разбиране. Помнете, че дори членовете на Йерархията се вслушват в мнението и съвета на тези безкористни ученици, на които могат да се доверят, че правилно разпознават и интрепретират нуждите на момента. [610]

Когато този стадий е достигнат и човек съзнателно се докосне до Плана, тогава може да се пристъпи към истинска магическа работа. Мъжете и жените, които започват да живеят като души, могат да открият епоха на такива изменения и преустройства, които да доведат до появата на ново небе и нова земя, за което свидетелстват всички Писания на света. Тогава ще може да се работи със силите в етерната материя и да се създават на физическия план такива творения и организации, които по-адекватно да възплъщат живота на Бога във Века на Водолея, в който вече живеем. Именно към този стадий се отнася Правило XV.

Това Правило описва завършването на магическата работа; то е еднакво вярно за магическата работа на Слънчевия Логос, за Планетарния Логос, за възплъщаващата се душа или за еволюиралния човек, научил се да работи като бял маг според Плана на Великата Бяла Ложа. То, разбира се, се отнася и до работата на тези, които благодарение на

интелектуалното си развитие са се научили да работят като магове, но на така наречената черна страна, доколкото едни и същи правила на магическата работа са пригодни и за двете групи, макар техните мотивиращи импулси да са различни. С дейността на черните магове обаче ние нямаме нищо общо. Това, с което те се занимават, има мощен, но краткотраен ефект, ако употребим думата “краткотраен” в смисъла на “циклически”; това могъщество е временно и те ще се подчинят на изискванията на носителите на Светлината и Живота.

Стадият на сянката е неясен, неопределен период, който предшества пълното конкретно проявление. Тук става дума не за сянката като двойника на душата във физическата манифестация. Става дума за един от междинните стадии на творческия процес. [611] Технически той се нарича “стадият на увеличаване и намаляване на мъглата” и този стадий предшества появата на по-устойчива, относително статична екзотерична форма. При формирането на Слънчевата система той представлява подготвителен период, и пример за неговото протичане може да бъде видян в звездното небе. Това е стадият, когато Великият Маг все още се намира в началото на процеса на изпълнение на Своята работа; Той все още не е пропял окончателно тези мистически слова, тези духовни звуци, които да предизвикат конкретизация и да доведат до осезаемо проявление на формата.

В “Тайната Доктрина” се говори за три огъня, известни от най-древни времена; във “Вишну Пурана” тези огънове имат същите имена, които Е.П.Б. е заимствала от това древно Писание. *Електрическият Огън*, *Слънчевият Огън* и *Огънят на Триенето*, когато се съединят, се ражда проявеният макрокосмос и микрокосмос – за такова съединение се говори и в моя предишен трактат – “Трактат за Космическия Огън”. Тези огънове езотерически представляват един огън, но този огън произвежда – при възприемането му от съзнанието (което самото преминава през различни фази на своето еволюционно развитие) – впечатление за различни огнени същности. Тези огнени същности могат да се възприемат като самия Живот или като “Самосветеща Светлина”, или пък могат да се приемат като активна форма, присъща на единната субстанция, която лежи в основата на всички явления. В това последно Правило на магията разглежданите огънове – това са огньовете на самата материя, които се приближават към сянката и (както това символично е изразено в “Стария Коментар”) “възникват от втората тъмнина поради призива на Духа на светлината и срещат в назначеното място това, което ще ги погълне и ще ги въздигне до огнената точка, откъдето са произлезли тези огънове на живата светлина и лъчезарния живот”.

Освобождение от Великата Илюзия

Фразата от Правило XV: “които съединяват огъня и водата” се отнася до ефекта, получаващ се в точката на кондензация след произнасянето на великите слова, предизвикващи този ефект. [612] Даденото Правило е почти невъзможно да се обясни и на мен не ми е разрешено да ви съобща словата, които предизвикват този процес. Мога да дам само няколко намека, които да подтикнат истинския стремящ се да мисли, но които могат да предизвикат само раздражение у случайния мислител, търсещ лесни и бързи методи и формули на работа. Топлотата и влажността участват в образуването на всички форми на живот, но Великото Тайнство (което по същество е последното Тайнство, разкривано на адепта) е това по какъв начин съединяването на трите огъня е способно да произведе влажност, или елемента вода. Този проблем, това явление е в основата на Великата Илюзия, за която се говори в древните книги; това съединяване довежда до появата на булото на майя. В действителност няма такъв обект, като вода; водната сфера, астралният план, ако само можехте да го разберете, е само илюзорен ефект без реално съществуване. Но във времето и пространството и за възприемащото съзнание той е по-реален, отколкото онова, което той забулва и скрива. Не ми е възможно с думи да изразя това по-ясно. Мога единствено да подсказва на интелигентния учащ се, че светлината на неговата душа (отразена

в неговия ум) и енергията на формата (изразена в неговото етерно тяло) в реалността на временната двойственост са двете базови реалности за него. Водната природа на неговия астрален опит, в която тези два аспекта на божествеността видимо (отново илюзия, обърнете внимание) се срещат и работят, е илюзорен феномен и в окултен смисъл не е основана на факт. Всеки искрен стремящ се знае, че неговият духовен прогрес се съизмерва със степента на неговата свобода от тази илюзия и навлизането в чистия въздух и ялната светлина на неговото духовно съзнание. Съгласно своето съзнание, животинското царство работи с втората от двете базови реалности; за животинския живот етерното тяло и силата, управляваща животинската, или материалната природа, е основната експресия на истината. [613] При това животното започва смътно да чувства света на илюзиите и притежава някои психически способности и чувства, с помощта на които разпознава, но засега все още не е в състояние да интерпретира астралния план. Завесата на илюзиите започва да се отдръпва от очите на животното, но то не го съзнава. Човешкото същество с векове е блуждало в света на илюзиите, доколкото този свят е негово собствено творение. И все пак човек, от гледна точка на съзнанието, контактува и с двете реалности и се учи малко по малко да разсейва илюзията благодарение на постоянното нарастване на сиянието на лъчезарната светлина на душата. Нека напомня, че двойствеността е само стадий от еволюционната дъга, довеждащ в крайна сметка до осъзнаването на единството.

Булото на илюзията напомня момента преди изгрев слънце, когато светът на познатите неща изглежда като през мъгла, покриваща света на формите и изгряващото слънце. Тогава настъпва онова затишие, този тайнствен, мистериозен период, когато реалното е скрито от нереалното; всичко се потапя в това странно, изкривено състояние, когато формите се виждат не такива, каквито са в действителност – те губят очертанията си, цветовете и перспективата. В този момент истинско виждане не е възможно. Затова астралният стадий – този гигантски цикъл от време, когато господства великата илюзия, въз основа на изложения символически подход – може да се счита само за временен и преходен. Това не е стадият на конкретното божествено проявление; това не е стадият на чистата неизкривена осведоменост; това не е стадият на съвършената работа. Това е такъв период, в който по земята ходят полубогове; това е време, когато истината само смътно се усеща, когато видението е неопределено и случайно; това е стадият на полуосъзнатия План, а когато работиш, притежавайки само частично знание, това непременно се съпровожда от трудности и грешки. Това също така е и стадият на изкривяванията и непрекъснатата изменчивост, докато в действителност имаме безкрайна игра на сили, действащи сякмо и като че ли безцелно. [614] Що се отнася до човечеството, то това е времето, когато човек е потопен в мъгла и мараня, изгубен в миазмите, издигащи се от повърхността на земята (символ на фундаменталната природа на животинското царство). Все пак, от време на време, когато проникновената светлина на духовното съзнание пробие през заобикалящата тъма, този стадий се вижда като нереален. Това е интервалът между господството на животинското съзнание и господството на духовното съзнание, като този интервал на астрални илюзии е характерен само за човешкото семейство. Не съществува астрален план извън съзнанието на четвъртото природно царство, тъй като човек е “потопен в илюзията” в смисъл различен от съзнателната осведоменост на кое да е друго природно царство – дочовешко или свръхчовешко.

Съжалявам, че не мога да обясня по-ясно. Как е възможно този, който е подложен на илюзията на сензитивността, каквито са всички човешки същества, да постигне състоянието на съзнание на тези, които са се освободили от илюзията на астралния план, или да осъзнае какво е състоянието на осведоменост на тези форми на живот, които още не са развили астрално съзнание? Именно двойствената природа на ума предизвиква тази илюзия, доколкото именно човешкият ум му предоставя ключовете към царството небесно, или пък заключава за него входната врата към света на духовните реалности. Конкретизиращият, неопиращ се на духовни принципи ум предизвиква всички беди на човечеството. Това е

чувството за отделност и духът на обособяващия индивидуализъм, които са присъщи на такъв ум и са довели човечеството до сегашното му състояние – но дори и това е част от великия процес на развитие. Именно осъзнаването на двойствеността, субективно осъзнатите и едновременно усещани чувства за “аз съм Бог” и “аз съм форма” са въвели човешкия род във великата илюзия.

Но същата тази илюзия в края на краищата разкрива на човека тайните пароли към Царството Божие и способства за неговото освобождение. [615] Самата майя го довежда до пътя на истината и знанието; именно на астралния план трябва да бъде преодоляна ереста на обособеността; именно на полето Курукшетра индивидуалният стремящ се Арджуна и космическият Арджуна усвояват урока, че познаващият и познаваното са едно. Тайната наука на Учителите на Мъдростта разкрива тайната как да се разсейват мъглите и облаците, тъмнината и мрака, породени от съединяването на огньовете на ранните стадии. Тайната на Учителите е откровението за това, че не съществува астрален план; в резултат на това се открива, че астралният план е плод на въображението, създаван от неконтролируемите приложения на творческата енергия и неправилната употреба на магическите сили. Работата на Йерархията се заключава в това да елиминира сенките и да разпръсне влагата; целта на Учителите е да изпълнят душата със светлина и да покажат, че Духът и материята са всъщност две реалности, съставляващи едно цяло, и че само във времето и пространството, а също и поради циклически неправилната употреба на магически и психически способности, се е появил астралният план на великата илюзия, и сега вече е станал дотолкова реален, че в определен смисъл дори е по-реален (за човека) от царството на светлината и царството на формата. В един твърде интересен случай това е вярно, тъй като, доколкото човешкото същество е душа и доколкото светлината на душата се намира вътре в него и постепенно увеличава сиянието си, то самият този факт вече поражда илюзия. Поради тази илюзия магическата работа се придвижва в невярна посока, основава се на неверни мотиви и се затвърждава в структура, която е по-силна от средния работник, и поради това *цялата сила на световната илюзия е насочена против усилията на начинаещия в бялата магия.*

Поради това Правилото завършва с изявлението, че магът пропява словата, “*които ще съединят огъня и водата*”, но това са Правила, предназначени за стремящи се. Аналогичните Правила за посветените завършват с думите: “*Нека посветеният произнесе нотата, която да обедини огньовете*”. [616] Това са важни и твърде окуражаващи думи за начинаещия в магическата работа. По силата на необходимостта той все още работи на астралния план и още дълго ще бъде принуден да го прави. Признак за неговото израстване е стабилното изтегляне на съзнанието от този план и достигането на ментална уравновесеност и ментална осведоменост, след което става възможна творческата работа на менталния план. Има едно интересно древно послание, намерено в архивите на адептите, което описва някои стадии на магическата работа, изложени, разбира се, в символична форма:

“Нека магът застане посред великото световно море. Нека се потопи във водата и да застане на своята твърд. Нека се вгледа надолу, във водните дълбини. Не се вижда нищо в правилна форма. Нищо друго, освен вода. Тя тече под краката му, около него и над главата му. Той не може да говори; не може да вижда. Истината изчезва във водата.

Нека магът застане сред потока. Около него струи вода. Краката му са стъпили здраво върху земята и скалата, но всички форми, които вижда, се губят в сивата необятност на мъглата. Водата достига до шията му, но, стъпил здраво върху камъните и поддържайки главата си във въздуха, той успява. Засега все още всичко е изкривено. Той знае, че стои, но къде да върви и как да върви не знае, не разбира. Той произнася магически слова, но приглушено,

неясно, напразно, а мъглата ги връща към него и не се чува правилната нота. Около него множеството звуци от множеството форми поглъщат неговия звук.

Нека магът застане посред водната мъгла, освобождавайки се от бягачия поток. Появяват се слаби очертания. Той вижда малък отрязък от Пътя. Трептяща светлина се прокрадва през облаците мъгли и изпарения. Той слуша своя глас; неговата нота е ясна и истинна. Вижда формите на другите странници. Зад него е морето. Под краката му се вижда поток. Около него – мъгли и изпарения. Над главата му не се вижда ни небе, ни слънце.

Нека магът застане на високата твърд, но под дъжда. Капките се стичат по него; гръмотевиците трещят; мълниите пронизват небето. Но дъждът, стичайки се, разсейва мъглата, омива формата и очиства атмосферата. [617]

Така формите стават видими и звуковете чувани, макар все още слабо, тъй като е оглушителен грохотът на падащия дъжд. Но вече се вижда небето, слънцето пробива, а през разкъсаните облаци синевата на небето ласкае уморения взор на ученика.

Нека магът застане на върха на планината. Под него, в долините и равнините, се вижда вода, потоци и облаци. Над него е небесната синева, сиянието на изгряващото слънце, чистотата на планинския въздух. Всеки звук е отчетлив. Безмълвието говори със звук.”

След това идват натоварените с голямо значение фрази, описващи завършващата картина:

“Нека магът застане посред Слънцето и оттук да погледне земната шир. От тази висока точка на безметежност и покой, нека той произнесе словата, които да сътворят формите, да построят светове и вселени и да им даде живота, заради който ги е създал. Нека той така насочи формите, сътворени на върха на планината, щото да могат да пробият през облаците, покриващи земната шир и да донесат светлината и могъществото, които да разсеят булото на формите, скриващо истинският земен дом от очите на наблюдателя”.

Такъв е краят на магическата работа. Това подразбира откритието, че астралният план и така наречената астрална светлина са само кинематограф, създаден от самия човек. А това, което човек е създал, може също така и да разруши.

Повече относно магическата работа сега нямам право да съобщя. Словата, които съединяват, могат да се дават не при всякакви обстоятелства, а само под клетва за запазване на тайна, която автоматически определя поведението на ученика; такива клетви не се дават към някой човек, а се произнасят от стремящия се към неговата собствена душа, след като душата му е съобщила Словата. Той ги открива за себе си в резултат на непрестанни усилия и стремеж. Той знае, че тези формули са прерогатив на всички души и могат да бъдат разпознати и безопасно използвани само от този, който е осъзнал “аз”-а като Едното. [618] Тогава той дава обет никога да не разкрива тези думи и на никого, който не функционира като душа и сляпо блуждае в долината на илюзиите. На основата на такъв автоматически отклик от страна на мислителите на расата към знанието на Йерархията, Адептите събират своите сътрудници.

Призив за служене

Завършвайки този трактат за магическата работа на индивидуалния стремащ се, аз се опитвам да покажа два момента:

Да покажа непосредствената цел за учащите се в нашия век и да обобща стъпките, които те трябва да направят.

Да покажа нещата, които трябва да бъдат елиминирани и преодолени, както и санкциите, които подлагачите се на изпитанията и учениците трябва да понесат, когато извършат грешка или простъпка.

Преди всичко трябва да осъзнаете непосредствената цел, ако искате да избегнете напразните усилия и да постигнете реален прогрес. Мнозина изпълнени с добри намерения стремащи се са склонни да губят прекалено много време за анализиране на своите стремежи и формулиране на планове за служенето. Световният стремеж сега е толкова силен, а човечеството днес е дотолкова ориентирано към Пътя, че навсякъде възприемчивите хора се въвличат във вихъра на духовното желание и горещо жадуват освобождение, духовно разкритие и постигане съзнанието на душата. Регистрирането на техните собствени латентни възможности сега е толкова осезаемо, че те често надценяват своето ниво на развитие; те губят много време да си се представят като идеални мистици, да страдат от липсата на бързи духовни постижения или от липсата на постижения в сферата на служенето. Така, от една страна, те се губят в неопределените, мъгливи сфери на прекрасния идеализъм, на ефектните хипотези и възхитителните теории; от друга страна те демонстрират чрез себе си центрове на могъщество в полето на плодотворното служене; [619] техните мисли са насочени към разработването на планове за някакви световни проекти, в които виждат себе си като централна точка, около която ще се върти цялата работа по служенето; те често се опитват да осъществят тези замисли и основават, например, организации на физическия план, които са потенциално полезни, но в еднаква степен и безполезни, ако не и опасни. Те не могат да разберат, че техният мотивиращ импулс се определя на първо място от това, което индуските наставници наричат “чувство за “аз” и че тяхната работа се основава на субективния егоизъм, който трябва да бъде изкоренен, преди да стане възможно истинското служене.

Такава тенденция към устременост и служене е правилна и добра и би трябвало да се разглежда като факт в полза на утвърждаването на универсалното съзнание и готовността на расата като цяло. Тя става все по-очевидна благодарение нарастването влиянието на Водолея, което (приблизително от 1640 г.) набира мощ и довежда до два резултата: разрушава кристализираните стари форми от епохата на Рибите и стимулира творческите способности и стремежа те да се изразят в групови концепции и групови планове. Както е известно на всички, в това е причината за сегашното хаотично състояние на нещата, и това състояние може да бъде обобщено в следните три думи:

деперсонализация /impersonalisation/ – когато интересите на държавните групи, или група се считат за по-важни, отколкото интересите и правата на индивидуума;

сливане /amalgamation/ – което е тенденцията да се съединява, обединява, координира и постига такава взаимосвързаност, която в края на краищата трябва да засвидетелства единството на човечеството и да доведе до “синтез на всички отделни хора”, и което, както правилно е отбелязал Браунинг, е целта на еволюционния процес и завършването на странстването на блудния син;

сензитивното *взаимообщуване /inter-communication/* между единиците, групите и комбинациите от групи както на субективната, така и на обективната страна на проявлението.

В тези три думи – *деперсонализация*, *сливане* и *взаимообщуване* са обобщени най-

отличителните феномени, случващи се сред нас в настояще време. [620] Учениците се призовават да осъзнаят същността на Плана, разкриващ се чрез тези три думи, и да изучат как протичат тези тенденции в човешките дела. А това, че те са отличителни, ще стане очевидно, ако учащите се заемат да обозре панорамата на историята; дори историята на последните пет века ще му разкрие факта, че преди великите индивидууми са играли основна роля и че историята се е определяла главно от деянията на могъщи личности, които са очаровали своето време и своя век; в онези времена е господствала изолацията и разделеността, всеки човек се е борил за собствена територия, всеки е забравял за своя събрат и е живял егоистично; тогава взаимовръзката между различните раси и между отделните родове е била твърде незначителна и не е съществувала истинска комуникация, с изключение на личните конаткти, които обаче често са били невъзможни.

Поради това учащите се трябва да поразмислят над тези три думи, чието значение ще нараства все повече и повече в течение на следващите петдесет години. Това е твърде голям срок за учащите се, за да го обозрят и планират; разпознавайки тази фаза от изпълнението на божествената Цел, на тях би им било полезно да изучат своята собствена жизнена експресия и да си зададат следните въпроси:

Пилеят ли те времето си в мистически мечти, или са заети с практическото приложение на почувстваните духовни истини, правейки ги по такъв начин част от своя ежедневен опит?

Откриват ли, че тяхната реакция към нарастващата *деперсонализация* на епохата е по-скоро негодувание, или считат, че подобно сравнително ново състояние на отстраненост от личностното способства за решаването на техните собствени личностни проблеми? [621]

Могат ли да регистрират у себе си увеличаваща се способност да чувстват мислите и идеите на другите хора, считат ли, че стават по-възприемчиви, и следователно по-способни, да се влеят във великия процес на взаимообщуването?

Доколко способността да драматизират се проявява в ежедневния им живот? Считат ли себе си за център на вселената, която се върти около тях, или работят над това да престанат да се занимават със себе си и да се влеят в цялото?

Тези и други подобни въпроси могат да служат като индикатор за степента на отзивчивост на стремящия се към идването на Новата Епоха.

В настоящия трактат за индивидуалното развитие и установяването на контрол над астралното тяло бяха дадени необходимите инструкции за разбирането и управлението на живота през време на преходния период между две големи епохи – на Рибите и Водолея. Част от лежащия в основата замисъл бе изложен в думи – а именно частта, която е разпозната от много хора по целия свят и която се въплъщава практически във всяка област на човешкия живот. Той подсъзнателно се регистрира и интуитивно се изпълнява от мнозина, които засега не знаят нищо за техническите детайли на Плана. Онези, които водят човешката раса, са загрижени основно не за това да създадат нови условия. Тези условия вече са напълно обезпечени и ръстът на човешкото разбиране и духовно осъзнаване на единството на всичко не може да бъде спряно. Въпросът е в това какви средства да се използват, за да се постигнат желаните цели, за да може природата на формата да бъде настроена и подготвена за изпълнението на новите отговорности, за опериране с новите знания без излишни страдания, болезнени психически състояния и часове на терзания, които привличат по-голямо внимание, отколкото постепенния успешен ръст на божествената осведоменост. [622] В света неизменно се съхранява тенденцията към синтез и разбиране,

неизменно по-малкото се влива в по-голямото и единицата се съединява с цялото, неизменно великите универсални концепции въздействат върху умовете на масите, след което настъпва катастрофа и катаклизъм, разрушаване на формите и на всичко онова, което пречи на превръщането на тези концепции във факти на физическия план. Поради това задачата на йерархическите работници се състои в това да предотвратят страданията и да поддържат човека дотогава, докато приливната вълна на духовното разкритие са разлее по света и извърши своето дело. Оттук и призивът към служене, който звучи като тръба в ушите на всички възприемчиви ученици.

На този призив за служене като правило се появява отклик, но този отклик е оцветен от личността на стремящия се, пропит е от неговата гордост и амбиция. Потребността действително се усеща. Желанието да се помогне на нуждаещия се свят е истинско и искрено; копнежът за служене и извисяване е истински. Стремящият се предприема стъпки, които в съответствие с неговия замисъл му позволяват да помага за провеждането на Плана. Но трудността, с която на нас, които сме от вътрешната страна, ни се налага да се сблъскваме, се заключава в това, че макар да няма съмнения относно готовността и желанието на хората да служат, техните характери и темпераменти поставят почти непреодолими прегради. Посредством такива стремящи се ни се налага да работим и те ни създават много грижи.

Тези препятстващи качества често не се проявяват, докато човек не започне своето служене. Наблюдаващите предполагат, че ги има, но дори и те нямат право да пропускат благоприятната възможност. Когато впоследствие се проявят подобни качества, трагедията се задълбочава от това, че често страдат и много други, освен самия стремящ се. Когато такъв човек се опита да започне служене, освобождавайки се от мъгливия идеализъм, от прекрасните планове и празнословията, мнозина започват да откликват на издаваната от него нота и се събират около него. [623] Но когато се изявяват неговите скрити слабости, другите страдат не по-малко от него. Методът на Великите се заключава в това да търсят тези, които в някаква степен вече са способни да откликват, а после и да работят чрез тях. Но този метод крие в себе си някои опасности. Обикновеният, правилно мислещ стремящ се не се намира в такава опасност, както по-напредналият активен ученик, който е подложен на опасности от три страни и може да бъде препънат по три начина:

Цялата му природа се подлага на извънредна стимулация вследствие на неговите вътрешни контакти и въздействието на духовните сили, с които той влиза в контакт; това представлява реална опасност, тъй като той засега едва ли знае как да се държи и рядко осъзнава съпътстващия риск.

Хората, с които той работи, на свой ред представляват проблем за него. Проявяваните от него ласкателство, самохвалство, критицизъм, алчност могат да замъглят неговия път. Доколкото той все още не е достатъчно отстранен и духовно развит, той се лута в този облак без сам да подозира. По такъв начин той се отклонява от пътя и от своето първоначално намерение, отново без да го съзнава.

Неговите скрити качества задължително ще се изявят под натиска на работата и неизбежно от време навреме той ще проявява признаци на пропукване, ако мога да употребя такава дума. Личностните недостатъци ще стават все по-явни в зависимост от това как той се опитва да осъществи своя конкретен вид служене на света. Имам предвид служене заради собствения ръст, определящо се от личностни амбиции и любов за власт, дори ако това се осъзнава само частично или въобще не се осъзнава. Ученикът, естествено, през цялото време е под напрежение и – така, както човек, носещ тежък товар през планините – изпитва моменти на кризис и може да не се справи с умората или да принизи своя идеал в угода на своите слабости. [624]

Към всичко това следва да се добави напрегнатостта на настоящия период и общото влошаване на състоянието на човечеството. Тези фактори подсъзнателно влияят на всички ученици и стремящи се, работещи сега в света. Едни от тях демонстрират признаци на физическо пренапрежение, макар техният вътрешен живот да остава уравновесен и нормален, здрав и правилно ориентиран. Други рухват емоционално, което довежда до две последствия, в зависимост от точката на развитие, достигната от стремящия се да служи. Той или се учи на отстраненост благодарение на изпитваното напрежение, и е любопитно, че това може да се нарече “защитен механизъм” на душата в сегашния период на световното разкритие, или става все по-нервен и е близо до това да стане неврастеник. Някои изпитват пренапрежение в менталното тяло. Те често се чувстват разстроени от това и престават да улавят светлината на истината. В резултат те работят без вдъхновение само защото знаят, че това е правилно, а също и защото са въввлечени в ритъма на работата. Други се опитват да реализират благоприятната възможност в съответствие само със своето разбиране, и затова започват да отстояват само своята правота (което е най-разпространеният недостатък сред ментално ориентираните типове), построяват структура около своето служене и конструират форма, която на практика въплъщава само това, което те желаят и което считат за единствено правилно, но която разделя и е дете на техния ум, а не на тяхната душа. Някои, от друга страна, които са по-силни и координирани, усещат натиска с цялата си личност, тяхната чувствителна психическа природа откликва и на нуждата, и на теорията на Плана; те осъзнават своите действително ценни качества, знаят с какво могат да допринесат. Те обаче все още са толкова подвластни на това, което се нарича *личност*, че идеалът за тяхното служене постепенно и неизменно се спуска до нивото на тази личност, и като следствие оцветява техните личностни реакции, техните симпатии и антипатии, техните индивидуални жизнени наклонности и навици. [625] Всички тези навици в края на краищата се затвърждават, и тогава имаме работник, стараещ се да върши добри дела, но провалящ всичко със своята неосъзната обособеност и индивидуални методи. Това означава, че такъв работник събира около себе си само тези, които може да подчини и които може да ръководи. Неговата група е оцветена не от импулсите на Новия Век, а от разделящите инстинкти на работещия в центъра. Опасността тук е толкова неявна, че ученикът трябва да прояви голяма бдителност при самоанализа. Толкова е лесно да бъдеш очарован от красотата на собствените си идеали и видения, от убедеността в правотата на собствената си позиция, а през цялото това време да бъдеш под влияние на стремежа към лична власт, индивидуална амбиция, подозрителност по отношение на другите работници и много още други капани, дебнещи невнимателния ученик.

Но ако култивираш истинска безличностност, ако развиеш способност да стоиш твърдо, ако се стремиш да разрешаваш всяка ситуация в дух на любов, предпазвайки се от прибързани действия и не допускайки чувство за обособеност, резултатът ще бъде израстване на група истински служители, търсене и обединяване на тези, които са способни да материализират Плана и принос за раждането на Новата Епоха с всички съпътстващи я чудеса.

За да се постигне това е нужна смелост от най-висок порядък. Страхът държи света в робство и никой не е свободен от неговото въздействие. За стремящия се и ученика са характерни два вида страхове, които трябва добре да се изучат. Страхове, описани по-рано в трактата, и страховете, свойствени, както е известно, на самото съществуване, на нас са ни добре познати. Те се коренят в инстинктивната природа (икономически страхове, страхове, обусловени от половия инстинкт, физически страх и ужас, страх от непознатото наред с господстващия страх от смъртта, отравящ толкова много животи) и представляват предмет на много психологически изследвания. Аз не ще се занимавам с тях. Страхът ще бъдат преодолян от живота на душата в зависимост от това как тя започва да доминира ежедневния живот и да го преобразява, а също и чрез отказа на стремящия се да се поддава на неговите проявления. [626] Първият метод способства изграждането и укрепването на характера и

предпазва от появата на нови страхове. Те не биха могли да съществуват, ако душата съзнателно контролира живота и всички негови ситуации. Вторият неутрализира старите мисъл-форми и довежда в крайна сметка до тяхното разрушаване поради отсъствие на подхранване. Така протича двойственият процес, иницирайки проявлението на истинните качества на духовния човек и освобождавайки от робството на древните страхове. Учащият се ще открие, че постоянно се освобождава от основните управляващи инстинкти, които до сега са го свързвали с общата схема на елементарния планетарен живот. Тук трябва да се отбележи, че всички основни инстинкти се коренят в това специфично качество на планетарния живот – *страхът*, подтиквайки към активност от някакъв вид. Както е известно, психолозите подчертават пет основни преобладаващи инстинкта – ще ги изброим накратко.

Инстинктът за самосъхранение се корени във вродения страх от смъртта; благодарение на този страх расата е достигнала до настоящото дълголетие и издръжливост. Науките, занимаващи се със задачата за съхранение на живота, съвременното медицинско знание, всички достижения на цивилизацията, обезпечавачи нивото на хигиена и комфорт – всички те са се развили като следствие от този страх. Всичко клони към тенденцията за оцеляване на индивидуума, за продължаване на неговото съществуване. Човечеството оцелява като раса и като природно царство благодарение на този страх, на тази инстинктивна реакция на човешката единица – стремежа към самосъхранение.

Половият инстинкт се корени в страха от раздяла и изолация, от бунта против обособеността на физическия план, против самотата; благодарение на този страх расата развива, усъвършенства и размножава формите, чрез които може да се прояви. [627]

Стадният инстинкт лесно може да се обясни със същата реакция – за придобиване на чувство за сигурност, надеждна и гарантирана безопасност, основана на голямо струпване на себеподобни – хората винаги са търсили общуване, събирали са се заедно за защита и икономическа стабилност. Резултат от тази инстинктивна реакция на расата като цяло е нашата съвременна цивилизация с нейните многомилionenни центрове, огромни градове, гъсто населени квартали – ние живеем в едно гигантско съвременно стадо.

Четвъртият велик инстинкт – *инстинктът за себеутвърждаване* – също така е основан на страха; той произтича от страха на индивидуума, че няма да получи признание, в резултат на което загубва много, което би могло да му принадлежи. Така с течение на времето е нараствал егоизмът на расата; развивало се е чувство за алчност и способност за заграбване (“воля за власт” под една или друга форма) и днес е налице силен индивидуализъм и самоувереност, чувство за собствена значимост, пораждащи множество съвременни икономически и национални проблеми. Ние сме култивирали самоопределение, самоутвърждение и корист и ето че сме изправени пред почти непреодолима трудност. Но от всичко това е възниквало, и продължава да възниква, много добро, тъй като никой индивид не представлява никаква ценност дотогава, докато не придобие ценност за себе си, за да може след това най-самопожертвователно да принесе тази ценност за благото на цялото.

Инстинктът за изследване на свой ред е основан на страха от неизвестното, но от този страх и в резултат на многовековните изследвания е възникнало нашето съвременно образование, културни традиции и цялата структура на научното изследване.

Тези, основани на страха тенденции, са послужили (доколкото човек е божествен) като колосални стимулатори за неговата цялостна природа и са го извели напред до сегашното му ниво на обширни разбирания и полезност. [628] Те са го довели до нашата съвременна цивилизация с всичките ѝ недостатъци, но и с всичките проявления на божествеността. От тези развили се до пределност инстинкти и в резултат от техните трансмутации във висши съответствия пишно разцъфва цветето на разкриващата се душа. Бих искал да отбележа следното:

Инстинктът за самосъхранение намира своето най-висше изражение в придобиването на увереност в безсмъртието, и работата на спиритуалистите и изследователите в областта психиката в протежение на вековете е именно способността за постигане на такава уна психиката _____ вереност, която да гарантира нейното придобиване.

Половият инстинкт намира своето логическо изражение в стремежа за постигане на съзнателна връзка между душата и тялото. Това е ключовата нота на мистицизма и религията и днес, както винаги, той изразява Закона за Привличането – отначало подтиквайки към съединяване на физическия план, а след това намирайки своето най-висше изражение (за човека) в осъществяването на съзнателно намерение за съединение между позитивната душа и негативната и възприемчива форма.

Стадният инстинкт придобива своята божествена завършеност в пробуждането на групово съзнание, което днес се демонстрира в общата тенденция към единение, към всестранно и повсеместно сплотяване и сливане. Той се изразява в способността да се мисли в понятията интернационализъм, в унивсални концепции, които в крайна сметка ще доведат до установяването на универсално, всеобщо братство.

Инстинктът за себеутвърждение, на свой ред, е дал на нашата съвременна цивилизация нейния краен индивидуализъм, култът към личността, почитанието на предците, звездоманията, довел я е до създаването на герои. В крайна сметка това ще доведе до утвърждаването на себето, на божествения вътрешен Водач, а от нашата най-нова наука – психологията – ще възникне знанието за утвърждаващото се и доминиращо Духовно Себе, и най-накрая ще доведе до проявлението на царството на душите на земята. [629] А как се преобразява инстинктът за самосъхранение? След неговата трансмутация в боготърсачество, след неговата трансформация благодарение използването на светлината на душата в изследваната сфера, човечеството ще преходи в Двореца на Мъдростта, напускайки по такъв начин опитността от Двореца на Знанието. Нашите големи образователни центрове ще станат школи за развиване на интуитивното възприятие и духовната осведоменост.

Следната таблица трябва да бъде внимателно осмислена от стремящия се:

Инстинкт	Съответствие	Начин на проявление
1. Самосъхранение	Безсмъртие	Спиритуализъм
2. Полов	Духовен съюз	Религия
3. Стаден	Единение, групово съзнание	Мистицизъм, братство
4. Себеутвърждаване	Себеутвърждаване	Психология
5. Изследване	Интуиция	Образование

И така, страховете, връхлитащи човечеството и коренящи се в инстинктите, се оказват на практика божествени качества, които се използват неправилно и с които се злоупотребява.

Ако те се разбираха правилно, ако се използваха и трансмутираха от знаещата душа, тогава биха довели до осведоменост и израстване, които ще придадат на дремещата душа – във времето и пространството – необходимия импулс, подтик и стремеж към прогрес, който е водил човека напред, започвайки от пещерния стадий и доисторическия цикъл, през дългия период на историята, и който днес може да го води напред с нарастваща скорост, доколкото той вече е постигнал интелектуално разбиране и може с пълно осъзнаване да постави себе си в служба на прогреса.

Учащите се трябва дълбоко да осъзнаят, че целия този процес е божествен и че така нареченото зло е само една илюзия – неотменима част от двойствеността, проявяваща се през времето и извън времето на божественото Единство. [630] Злото е обусловено от неправилно възприятие, погрешна интерпретация на това, което се възприема. Постигането на истинно виждане плюс правилна интерпретация донася освобождение от инстинктивните реакции и предизвиква онази вътрешна отстраненост, която позволява на човека да бъде свободен в Царството Божие.

А как стои въпросът с тези два вида страх, които имат особено отношение към стремящия се? Със страха от общественото мнение и със страха от неуспех. Това са два мощни фактора в живота на служенето, които създават проблеми на мнозина.

Тези, които започват да работят в сътрудничество с Плана и възприемат значението на служенето са склонни да се опасяват от критика и неправилно тълкуване на онова, с което се занимават; или пък стават жертва на страх, че това, което правят, не може да се хареса, няма да бъде оценено по достойнство и разбрано. Те изискват признание, стремят се да се харесат и жадуват похвали. Те измерват успеха с масовостта на отклика. Те не понасят, ако мотивът им е неправилно разбран или недооценен и яростно се впускат в обяснения; те са нещастни, ако методите им, състава на групата им, начинът на тяхното служене се окажат обект на критика. Те са контролирани от лъжлив стремеж към масовост, към власт и догматизъм. Ако това, което правят не съответства на стандартите или представите на групата умове, която ги заобикаля или привлича повече от всичко, те се чувстват нещастни и често променят своите планове, своята гледна точка, понижават своето ниво на служене до нивото на заобикалящата масова психология или до нивото на избраните от тях съветници.

Истинският ученик притежава виждане. Той се стреми към тесен контакт със своята душа, за да се опита да направи това виждане реалност; той си е поставил за цел да постигне това, което от гледна точка на света изглежда невъзможно, знаейки, че съзнанието трябва да се выплътти, и без да мисли за целесъобразност и без излишно съобразяване с възгледите на светските интелектуалци. [631] Общественото мнение и съветите на онези, чието поведение и мислене се определя по-скоро от Рибите, отколкото от Водолея, трябва най-внимателно да се обмислят, и ако стане ясно, че съветите са разделящи и са насочени към разрушаване на хармонията и не са основани на братска любов и разбиране, той веднага трябва да ги отхвърли. Там, където има постоянно критическо отношение към другите работници в полето на световното служене, където се обръща внимание само на грешките и проявите на егоизъм, където се приписват неправилни мотиви и постоянно се акцентира върху лошото – там истинският стремящ се няма какво да прави и трябва спокойно да продължи по своя път.

Най-отговорно ви заявявам, че в настъпващия цикъл към истинната работа (работата по духовното обединение на света в синтез, а също и по утвърждаването и признаването на земята на факта на братството на душите) ще се привличат само онези, които отказват да служат на разделението и внимават, щото техните думи да не носят зло; които са се научили да виждат божествеността във всичко; които не допускат зли мисли и не търсят злото в другите; които работят със затворени уста, без да се намесват в делата на своите събратя и съумяват да пазят това, което им е доверено; чиито животи са белязани с разбиране и любов; чиито умове се отличават с развито духовно възприятие и притежават такава духовна осведоменост, която се появява тогава, когато острият интелект се използва като проводник

на любящия дух.

Нека повторя казаното с други думи, тъй като това е извънредно важно и резултатите от въздействието на такива хора върху света са колосални. Мъжете и жените, чиято мисия е да възвестят началото на Новия Век, са именно тези, които са постигнали тайната на безмълвието; те непрестанно се оживяват от духа на инклузивната любов; техните езици не ги дърпат назад в сферата на обикновения критцизъм и те не си позволяват да осъждат другите; те са оживотворявани от духа на покровителството. На тях им е възложена работата по установяването на порядките на живота в Новата Епоха. [632]

За тези, които все още не са достигнали тази точка на еволюция, чиято визия не е толкова ясна и чиято природа все още не е толкова дисциплинирана, остава важната работа на пониското ниво – работата с тези като тях. Техните черти, техните качества привличат към тях онези, с които имат много общо; те работят не в такава самота и тяхната работа има голям външен успех, макар и не винаги.

Помнете, че в очите на Великите всяка работа е еднакво важна. За душите, намиращи се на този стадий, на който домът и местоработата обезпечават получаването на необходимия опит, тези места стават поле за тяхното най-висше усилие; техният стремеж, тяхното старание при изпълняването на работата – на своето собствено ниво – е също тъй високо постижение, каквото е изпълнението на своята мисия за Христос или Наполеон. Не забравяйте това и се старайте да виждате живота в неговата истинска светлина, а не в неговите условни различия, измислени от човека, и поради това опасни. Ученикът, който все още не притежава цялостната визия, присъща на по-опитния работник, и едва започнал изучаването на азбуката на обществената работа, с всичките си недостатъци и явни глупости, все пак може да извърши такова благо дело, каквото и старшият ученик със своето по-обширно знание и опит.

Групи и обучение в Новата Епоха

За тези от нас, които работят от вътрешната страна, работниците от света се делят на три групи.

1. Тези твърде малко, които са истински Водолеи. Тяхната работа е свързана с реални трудности, доколкото тяхната визия превъзхожда нивото на развитие на болшинството и те често се сблъскват с липса на разбиране, с осъждане от страна на своите сътрудници и се оказват напълно самотни.

2. Тези, които са чисти Риби. Те работят със значително по-голяма лекота и намират по-бърз отклик у околните. Тяхната работа има по-догматичен характер, не е така инклузивна и е повлияна от духа на разделение. Тази група включва множество световни работници във всички сфери на човешката мисъл и прогрес. [633]

3. Тези Риби, които са достатъчно развити, за да откликват на зова на Водолея, но които все още не си вярват достатъчно, за да приложат новите методи на работа и идеите на Водолея. Например в политическата сфера те притежават чувство за интернационализъм, но не са в състояние да го демонстрират, когато нещата опрат до разбирането на гледната точка на другите. Те считат, че имат универсално съзнание, но когато се стигне до работа, се оказва, че дискриминират и изключват. Те съставляват значително по-малка група, отколкото истинските Риби, вършат добра работа и заемат подобаващо място. Но проблемите, които създават на опитващите се да ги задействат работници от Водолея се състоят в това, че макар и да откликват на идеала и да се причисляват към Новата Епоха, в

действителност не й съответстват. Те улавят само част от визията и са схванали теорията, но не могат да я изразят на практика.

Заедно тези три групи провеждат голяма част от необходимата работа и благодарение на своето съвместно служене влияят върху масите хора, изпълнявайки по такъв начин своята дхарма. Една група по необходимост работи в условията на заблуждението, създавано от общественото мнение. Междинната група има най-трудната задача, тъй като при отсъствието на ясна визия гласът на тяхното най-близко обкръжение и гласът на вътрешната група световни Знаещи често влизат в конфликт помежду си, в резултат на което хората се мятат насам-натам, откликвайки ту на едната, ту на другата. Групата на тези, които са по-възприемчиви от останалите към постъпващите вибрации на Водолея, регистрира гласовете на лидерите от другите две групи, но гласът на водещия Учител и гласът на групата световни Учители безпогрешно ги води напред.

Опитвам се да обясня изброените по-горе методи и начини на работа, тъй като времената са трудни и е необходимо да се постигне яснота на мисленето, за да може тази работа да върви напред както трябва. [634] И макар подобно разделение на групи само по себе си да разделя и да не дава възможност да се изрази каквато и да е идея в нейния истински и синтетичен смисъл, би било успех, ако многото хиляди отделни групи е възможно да се разграничат в три основни групи, и умът на ученика да бъде избавен от необходимостта подробно да анализира дейността на различните работници, изпълняващи Плана в целия свят.

Втората голяма проверка за чувствителния ученик е преодоляването на страха от провал. Той е основан на минал опит (тъй като всички грешат), на разбирането, че може да не успее да изпълни предназначенията и да пропусне благоприятната възможност. Този страх често е резултат от отклика на сегашното ниско духовно ниво и понижената физическа жзненост на расата. Никога преди страхът от неуспех не е преследвал така силно човешкото семейство. Друга причина за такава реакция се корени в това, че човешкият род *като цяло* за първи път в историята на расата възприема визията и, следователно, придобива по-развито чувство за ценности от когато и да било преди. Хората знаят, че са божествени, и това осъзнаване става всеобщо. Отгук и сегашното неспокойствие и бунтът против ограничаващите условия. Но за ученика би било напразна загуба на време да размишлява за евентуалния неуспех или да се страхува от провал. Не съществува такова нещо провал; може да има само загуба на време. А това само по себе си е сериозен фактор в тези дни на крайна световна нужда, но ученикът все някога трябва да започне да постъпва правилно и да поправя своите минали неуспехи. Не е нужно още един път да подчертавам, че се учим от грешките, тъй като това е широко известна истина; това го знаят всички, които се учат да живеят като души. Ученикът също така не бива да се огорчава по повод привидните или действителните неуспехи на своите съученици. *Чувството за време* предизвиква заблуждение и разочарование, докато работата трябва да върви напред и уроците, получавани благодарение на неудачите, да служат за предпазване от бъдещи грешки. [635] Те способстват за бърз ръст. Честният ученик може за кратко да се поддаде на заблуждение, но това не може да продължи дълго. Какво представляват няколко бързопреминаващи години в сравнение с циклите еони? Не повече от секунда в рамките на отредените за човека седемдесет години. За индивидуалния ученик те изглеждат изключително важни, но за наблюдаващата душа са просто мигновение. За света може би временният неуспех може да означава забавяне на очакваната помощ, но това все пак е за кратко, тъй като помощта идва от други източници, тъй като Планът неударимо следва своя ход.

Бих ли могъл съвършено сериозно да ви направя парадоксалното предложение да работите с пределно отдаване, но в същото време да не се отнасяте към работата с излишна сериозност и да не се приемате прекалено насериозно? Тези, които се намират от вътрешната страна и следят за работата на световните стремящи се, виждат в настояще време техните достойни за съжаление преживявания по повод собствените им индивидуални недостатъци и

упоритите и напрегнати усилия от тяхна страна да “направят себе си такива, каквито трябва да бъдат”, и в същото време шокиращата липса на усет за мярка и каквото и да било чувство за хумор. Призовавам ви да култивирате тези две отсъстващи качества. Не се възприемайте прекалено сериозно и ще откриете, че се освобождавате за по-свободна и по-ефективна работа. Отнасяйте се към Плана и към призива за служене сериозно, но не губете време за безкрайни самоанализи.

Поради това за непосредствена цел на всички стремящи се ученици в днешно време могат да се приемат следните достижения:

1. Да се постигне ясно разбиране за собствените най-неотложни лични проблем, и на първо място относно проблемите на своята цел и служене. Това трябва да се постигне чрез медитация.
2. Да се развие чувствителност към новите импулси, които изпълват света в днешно време. Това се постига чрез проявление на все по-голяма любов към всички, а благодарение на любовта и разбирателството е по-лесно да се контактува с хората. [636] Любовта разтваря.
3. Да се научи да служи с пълна безличностност. Това се постига чрез изкореняване на всички лични амбиции и стремежи за власт.
4. Да се научи да не обръща внимание на общественото мнение или на неуспехите. Това се постига благодарение на отчетливото възприятие на гласа на душата и стремежа винаги да се пребивава в “тайнственото място на Всевишния”.

Сега сме обединили нашата първа точка като непосредствена цел и стъпките, които трябва да се предприемат за нейното постигане, с нашата втора препоръка за поведението и факторите, които трябва да се изкоренят. Остава само да се изброят наказанията, на които се подлага изпитвания или опитния работник, ако се поддава на заблуждение и ако допуска присъщите на природата му недостатъци да пречат на работата му и да се превърнат в пречка между него и визираната цел.

Трябва да се подчертае, че има три основни опасни момента в живота на служенето. Имам пред вид не индивидуалната подготовка на ученика, а неговият живот в служенето и дейността, в която той като работник е въввлечен. Неговият темперамент, подготовка и характеристики (физически, емоционални и ментални) оказват мощно въздействие върху неговото обкръжение, върху хората, на които се опитва да помогне, на семейството му, на неговото обучение и неговата реч.

Първият опасен момент е неговото физическо състояние. Върху това няма да се простирам, но ще помоля учениците да постъпват мъдро, да отделят достатъчно време за сън, да приемат правилна храна (която трябва да се подбира за всеки индивидуално) и по възможност да се търси такова обкръжение, което би му позволило да работи с най-голяма лекота. [637] Наказанието за нарушаване на тези инструкции се изразява в отсъствие на сили за служене и в увеличаването на робската зависимост от физическото тяло. Ако физическото тяло се намира в лошо състояние, то ученикът открива, че не е способен да поема върху себе си нов обем дейности, налагани му от притока на сила.

Вторият опасен момент – това е астралната илюзия, в която живее цялото човечество, нейната способност да очарова дори опитните работници. Аз разгледах достатъчно този въпрос в настоящия трактат, посветен, както знаете, на методите за постигане на контрол над астралното тяло и правилното разбиране на законите, които, ако правилно се следват, този контрол може да се постигне. Само ментален контрол плюс правилно духовно възприятие са в състояние да пробият тези илюзорни астрални миазми и да разкрият, че човек представлява духовна същност във въплъщение, и благодарение на своя ум се намира в контакт с

Универсалния Ум. Наказанието, на което се подлага онзи ученик, който постоянно се поддава на заблудението, е очевидно. Неговата визия се замъглява и той “губи чувство за докосване”, както това се нарича в древните коментари. Той блуждае по “пътеките на живота без да забелязва прекия път, който го води към неговата цел”.

Третата опасност (най-разпространена в наше време) е менталната гордост и произтичащата от нея неспособност да се работи в групови формации. Наказанието за това често е временен успех и принудителна работа с група, която е лишена от своите най-добри членове и състояща се само от тези, които подхранват личността на главата на групата. В резултат от акцента върху собствените идеи и собствените методи на работа, ученикът открива, че на неговата група ѝ липсват тези фактори и тези хора, които биха могли да я обогатят, да балансират неговия стремеж и да привнесат в това, което той прави онези качества, които не му достигат. Това само по себе си е достатъчно наказание, което бързо подсеща ученика къде греша. Предоставете на интелигентния, честния и истинския в същността си ученик да сгреша по този начин, и той веднага ще осъзнае факта, че събраната от него група е моделирана от него самия, или пък той е моделиран от нея, и че тя олицетворява и копира самия него. [638] Законът сработва бързо за истинския ученик и той бързо поправя положението на нещата.

Бих искал да уверя учащия се, че придвижвайки се настойчиво напред ще открие, че екзотерическата и езотерическата връзка между външните и вътрешните школи, или знаещите истината, е толкова тясна, че нито един сериозен ученик не остава незабелязан. При претовареността от работа, под натиска и бремето на ежедневния труд голяма поддръжка за него е знанието, че съществуват тези, които наблюдават, и че всяко основано на любов действие, всяка мисъл, устремена към общото благо, всяка безкористна реакция не остават без внимание. Но помнете, че стремящият се получава признанието на Помощниците само тогава, когато Те открият у него повишаване на вибрациите, а не в резултат на извършените от него действия или излъчените мисли. Тези, които учат, се интересуват от принципите на истината, от скоростта на вибрациите и качеството на проявяваната светлина. Те не се интересуват от конкретните действия, думи и състояния, а и не разполагат с време за тяхното изучаване, и колкото по-скоро стремящите се разберат това и изоставят каквато и да било надежда да встъпят в контакт с индивидуумите, които наричат Учители, и които според техните представи разполагат с толкова много свободно време и с такива сили, че са готови да се заемат с техните тривиални дела във времето и пространството, толкова по-бързо ще прогресират.

Когато обаче имаме непрестанен ръст и прилагане на окултните принципи, предизвикващи конкретни изменения в използваните тела и усилване на излъчваната светлина, то това става ясно и се регистрира от стремящия се и той бива възнаграден с нарастване на своите възможности да служи на събратята си. [639] Учителите възнаграждават не с похвала и с погалване по главата и не със словесно изразяване на благодарността. Те са ангажирани да превърнат обикновенните мъже и жени в знаещи и учители:

Като ги обучават да познаят себе си;

Като ги освобождават от сляпата вяра в авторитетите, пробуждайки в техните умове интерес и желание да изследват, а след това и да укажат (не повече от това) посоката, в която трябва да се търси отговора;

Като създават условия, които да ги подтикнат да застанат на собствените си крака и да се уповават на собствените си души, а не на което и да било човешко същество – било то близък приятел, наставник или Учител на Мъдростта.

Не бих искал да се повтарям. Повечето положения, касаещи работата на стремящия се в днешно време са разгледани по-рано в настоящия трактат. Сега остава само внимателно да ги

изучите. Завършвам с призив към всички четящи тези инструкции да мобилизират силите си, да подновят обета си за преданост към делото за служенето на човечеството, да подчинят собствените си идеи и желания на груповото благо, да отклонят погледа си от самите себе си и отново да го устремят към възприятието на Плана, да сдържат своите езици от празнословия и критицизъм, от сплетни и злословия, да четат и изучават така, щото работата да се придвижва с разбиране напред. Нека стремящите се се настроят в нашето време на крайна необходимост и благоприятна възможност да пожертват всичко, което имат в полза на човечеството. Необходимостта, потребността е налице. Налице е неотложността на момента и аз призовавам всички, на които се опитвам да помогна, да се присъединят към напрегнатите усилия на Великите. Те се трудят ден и нощ, опитвайки се да облекчат участието на човечеството, да отклонят злото и бедствията, съпътстващи сегашната ситуация. Предлагам ви да не пропуснете благоприятната възможност и ви заявявам, че сте нужни – дори и най-малкият от вас. Уверявам ви, че групите учащи се, работещи в съгласие и в дълбока и ненакърнима любов помежду си, могат да постигнат значителни резултати. [640]

За това, щото всеки от вас да може така да работи и да забрави за себе си, осъзнавайки световната нужда, е най-искрената молитва и най-висока надежда на вашия брат ТИБЕТЕЦ.